

ŐSTURÁNOK

AZ ŐSTURÁN MAGYAR FAJ TÖRTÉNELME
A VILÁGMŰVELTSÉG ŐSTÖRTÉNELME

Írta: Csobánczi Elemér

Copyright by: Elemér Csobánczi
Felelős szerkesztő: Csobánczi Elemér
50 Wilson Rd., Arncliffe, N.S.W. 2205. Australia.

Kiadó: Szabó Sándor
P. O. Box "L" Garfield, N. J. 07026. U.S.A.

TURÁN PRINTING

P. O. BOX "L", GARFIELD, N. J. 07026 U.S.A.

— *“Atkiáltom kelettől nyugatig, északtól délig,
Harmatos reggeltől viharos estélig.
Hogy nem vagyunk egyedül, kidobott és árva,
Mi vagyunk a világ legnagyobb családja.”* —

Alföldi Géza: Turáni ének.

*Hazádnak rendületlenül légy hive óh magyar;
Bölcsőd az s majdan sírod is, mely ápol s eltakar.
A nagyvilágon e kívül nincsen számodra hely;
Aldjon, vagy verjen sors keze, itt élned, meghalnod kell.*

Vörösmarty Mihály: Szózat.

Ez a kéziratom — “Krisztus előtt 11,652-ben” — Az ősturán magyar faj történelme a világ őstörténelme — cím alatt, minden jog fenntartással jelent meg az Egyesült Államokban, Pittsburghban a “MAGYARSÁG” című magyarnyelvű hetilapban 1964 január 31-i 5. számmal kezdődőleg heti folytatásokban.

(Magyarság - Hungarian People, Pittsburgh, Pa. 15207. USA. P. O. Box 5649.)

Könyvemet feleségemnek ajánlom és egyben a világon szétszórtan élő magyar anyáknak, akiknek a feladata az idegen földön született új magyar életek ápolása és magyarnak nevelése.

Egyben köszönetet mondok Havlik László barátomnak, aki önzetlenül rendelkezésemre bocsátotta könyvtárát és így elősegítette ennek a könyvnek a megírását.

TARTALOM

Előszó	9
Első fejezet <i>Ősturán és történelmi ősturáni magyar faj. A krónikák tanúbizonysága. A diszitőművészet, mint történelmi bizonyítóerő. Európa és ősnépe.</i>	13
Második fejezet <i>A Kárpátmedence kultúr őslakói. Faji rokonság és faji azonosság. A világ legősibb népe.</i>	47
Harmadik fejezet <i>India és az ősturánok. A Kínai birodalom és kialakulásának történelme.</i>	81
Negyedik fejezet <i>Szumirok, ősarabok, hykszoszok, etruszkok, phoeniciaiak, vagy főnhunok, palesztinai pelazgok, vagy philisteusok.</i>	119
Ötödik fejezet <i>Kisázsia történelme Kr. e. 2150-től 255-ig. Akkádok, káldok, elamiták, asszirok, médek, perzsák és khabiruk.</i>	149
Hatodik fejezet <i>A magyarfajú népek történelme Kr. e. 2000-től Kr. u. 226-ig. Nyugat- és Délnyugateurópától Iránig terjedő terület történelme. Párthusok és birodalma.</i>	185
Hetedik fejezet <i>Magyarok.</i>	204
Nyolcadik fejezet <i>A történelmi ősturán magyar faj. A magyar nemzettest összetétele. A mongol fajiság igazi megvilágítása. A mongolok hazája és faji leírása. Összefoglalás és végső megállapítások.</i>	238

— *“Távol évezredekben, ahol más mit kereshet
Ködös legendát elsüllyedt világot,
Soha nem volt nyelvet, —
Mi régesrég ott vagyunk, hatalmasak és erők,
Évezredekkel az egyiptomi papiruszok előtt.” —*
— (Turáni ének, A. G.) —

ÖSTURÁNOK

ELŐSZÓ

— “A ma élő nemzedék arra van hivatva, hogy a magyar életbe új lelket vigyen. — Ha nem tud, elbukik és mert ő a nemzetnek ezidőszerinti hordozója a nemzet nem bukhat el hosszú időre.” — (Teleki Pál gróf 1940. évi felhívásából.) —

Ebben a bomladozó világban az újabb magyar évezredek alapjait a lelkekben kell leraknunk. Idegenből nem hozhatunk eszméket, mert azok a magyar szellem fejlődését sorvasztanák el. Ezért, nekünk kell hatalmas tartalommal betölteni a magyar lelkeket, amely az ősi múltból Magyarország földjéhez tapad, ősi jogfolytonosságunkból és általában a “Turáni gondolatból” fakad.

Mi a “Turáni gondolat”? — A Turáni gondolat a turáni embernek a mai új - helyzethez szabott életformája és a magyarság szükségyszerű történelmi fejlődési lehtősége.

Nagy erő van a gondolatban, nemcsak azért, mert a gondolat az egész világmindenség egyetlen ereje, hanem azért is, mivel a gondolat nagyobb erő a cselekvésnél. — A gondolat mindent körül vesz, népek születnek és múlnak el alatta és benne szunnyad a halhatatlanság. — (Mahabharata.) —

Ma alig van olyan tudományos feladatkör, amely nagyobb közkedveltségnek örvendene és szélesebb rétegekben hozná izgalomba az elméket és a kedélyeket, mint az, amit “fajkérdés” alatt szoktak összefoglalni.

A mai nép szétszórtságában úgy érezzük helyesen cselekszünk, ha széles rétegeivel megismertetjük, öntudatosítjuk és a világ érdeklődésébe állítjuk a magyarságot, mint egy “történelmi ősturáni fajt”.

— “A létért való küzdelem során vannak korszakok, amikor egy - egy nemzet fennmaradása szempontjából döntő fontosságú, hogy mit tud a nemzet saját eredetéről, múltjáról, érdemeiről és hivatásáról, de az is, hogy mit tudnak róla mások, akiknek a sors alakítására az adott pillanatokban hatalmuk van.” — (B. I. dr.)

A magyarság életének talán egyik legválságosabb korszakában él. A porig alázott, kifosztott, megrabolt és meggyilkoltnak látszó Magyarország földönfutó gyermekeinek ma erkölcsi támaszra van szükségük. Ez az erkölcsi támasz pedig nem más, mint a felismert származástudatunkból fakadó nemzettudatunk.

Ezért történelmi feladatot hajtunk végre akkor, amikor a megismertetés útjaira lépünk és hivatást teljesítünk azzal, hogy kutatjuk a magyarság őstörténelmét.

Ez a kérdés túlnő a magyarság valamennyi feladatán, mert nem egyéni létről, életlehetőségéről van most szó, hanem a nemzet fennmaradásáról. Arról az életlehetőségről, amellyel a nemzet folytathatja életét hivatásának útjain és arról, hogy a magyarság felismerje azt a hivatást, amit a Teremtő akarata rendelt.

Kun-Szabó István mondotta: — “Az örök magyar hivatás a Magyar birodalmi gondolat”. — Hangoztatása azonban mindaddig üres szóbeszéd marad, míg azzal nem foglalkozunk. Ismerjük meg tehát az örök magyar birodalmi gondolat igazi alapjait és akkor úgy fogja szeretni a magyar a magyart, mint ahogyan a hazáját.

A megismertetés útjaira kellett lépünk, mert a magyar népről hamis, koholt történelmet és meghamisított, kitalált fajelméleteket tanítanak. Itt fölfedjük az igazságot és bizonyítjuk, hogy a Magyarság, amely a Kárpátmedencében él, nem idegen Európában.

Mi' sehonnan sem jöttünk mert a magyar a Kárpátmedence őslakója. Árpád vezér - fejedelem egy évezreddel ezelőtt csak államunkat, Magyarországot, de nem a magyarságot alapította.

Arják előtti műveltség és nyelvalapító ősnép a magyarság, mert más nyelvek már keletkezésükkor számtalan szavukat ősnyelvükből örökölték.

A magyarság semmiféle turáninak nevezett rokonnépből nem származik, ellenben ő azok őseleme, mert azok származtak sok-sok évezreddel ezelőtt és alatt a magyarság Kárpátmedencéből kivándorolt törzseitől, amit a településtörténelemtudományi-, nyelvi-, néprajzi-, régészeti- és embertani adatok bizonyítanak.

A magyar “történelmi ősturáni faj”, egy különös összetételű, külön egyediségű és jellegű nemzettest, melynek kárpátmedencei őshazájához való jogát legrövidebben úgy fejezhetjük ki, ha a magyarság lelkében töretlenül élő hagyományok összeségét így foglaljuk össze: — “Árpád vezér - fejedelem népe egy évezreddel ezelőtt csak hazatért.” —

Elvetettük a kitalált finn-ugor, mongol és török - tatár fajel-

méleteket, mert ezek csak alapnélküli származási mesék. — Ellenben, elfogadott igazság, hogy a magyarság az "ősturán szittyahun ősnép egyenes leszármazottja" és jelenlegi hazájában a Kárpátmedencében, annak kialakulási ideje óta ott él.

Jwala Prasad Singhal hindu régészettudós állítása szerint a a magyarság a királyi szittyáktól származik, akik évezredek során, hol mint királyi szittyák, hol mint fehér hunok szerepeltek az őstörténelemben. Kétségtelen az is, hogy az "ősvilágtörténelem" egyben a magyarság őstörténelme is." —

Azonban bármilyen álláspont igazolásáról van is szó, minden esetben megmásíthatatlan a települési adatok két bizonyossága.

1. Azt a területet, amelyet a magyarság saját tulajdonának tekint, elődei ősalapotban, lakatlanul vették birtokukba, hiszen a "tájelemek neveit" ők adták.

2. Árpád vezér - fejedelem névadó népe, amely ezt a területet az őslakosság kérésére birtokába vette és átszervezte, ugyanazt az ősnyelvet beszélte, mint a Kárpátmedence ősnépei, a "MAGYART".

Árpád vezér - fejedelem a Kárpátmedencében nem országokat igazított le és fogott össze egyetlen szervezet kapcsaival, hanem társadalma egészével rátelepedett a terület őslakosságára és velük összeolvadt.

Élettörvény; — természetes tájegységeken a természetes fejlődés nyelvben és fajilag egységes államszervezet, államnemzet kialakulását írja elő.

Századunkban, "AZ AKASZTÓFAK ÉS A BÖRTÖNÖK KOR-SZAKÁBAN" a természeti erők hatását természetellenes erők bénították meg. Nyilvánvalóan azok az önkényes államalakulások, melyek korlátlan hódítók módjára figyelmen kívül hagyták a természeti és geopolitikai tényezőket, életképteleneknek bizonyultak. Leplezetlenül folyik az őslakó magyarság kiirtása, a lelkek megmértelvezése, de a magyar mégsem fásul el, hogy a tudatlanság rabszolgájává aljasuljon. A történelem számtalan példája igazolja, hogy ideig - örökig késleltethetik és kitérítethetik irányából a természeti erőket, de meg nem akadályozhatják azok érvényesülését.

A magyarságnak elvitathatatlan joga az elrabolt haza visszaszerzése. A Magyar Birodalom természetes egységének a megismertetésével és a magyar őstörténelem újabb és helyesebb átértékelésével célkitűzésünk a hivatástudat, amely egyformán kötelez minden magyart, attól eltekintve, hogy egyszer haza kíván térni, vagy sem.

Ha ennek a könyvnek annyi biztató adatából csak egy párányi részt is zárunk a lelkünkbe, hacsak kétséggé válnak bennünk a hamisan és elfogultan tanított tételek, máris örök az élet bennünk.

Európa árja fajú népei regényes szemléletekkel fényezik történelmi múltjukat és bemocskolják a "Turáni népek" fénylő történelmét. Nekünk magyaroknak ilyesmire nincsen szükségünk, mert a népek őstörténetének minden helyén, minden mozzanatában, minden műveltségi értékében a mi fajtánk állt vezető hős-ként és a mi nyelvünk beszéli a ma is élő ősi szavakat.

A történelmi igazságok érvényesülése már megindult. Ki meri megállítani hamis kötekedéssel és nagyképű tudálékossággal az idők folyását?

A történelem terén semmiről sem szabad azt mondani, hogy sohasem fogjuk azt megtudni. Az, ami nem vészett el, csak lappang valahol, tömérdek. A történelemkutatás: adatgyűjtés. A világ legnagyobb történelemtudósai is csak kisebb-nagyobb területen dolgoznak és mégis az általuk összegyűjtött hiteles történeti tények összessége egy sűrű őserdőhöz hasonlít. Akik vállalkoznak arra, hogy ezen az őserdőn áthatoljanak, rendkívül fáradságos munkát végeznek.

Aki megérti ezeket a sorokat, ezekhez a sorokhoz fűzött lelkeséget, az igazi magyar ősergét (míthoszt) az hálával fog megemlékezni mindazokról, akik ilyen szolgálatra képesek voltak.

A Magyar Nemzet 13,615 és száműzetésem 18-ik évében.

Sydney, 1963 június hó 1-én.

Csobánczi Elemér

ELSŐ FEJEZET

ÖSTURÁN ÉS ÖSTURÁNI MAGYAR FAJ. KRÓNIKÁK TANÚBIZONYSÁGA.

A DÍSZÍTŐMŰVÉSZET, MINT TÖRTÉNELMI BIZONYÍTÓ ERŐ.

EURÓPA ÉS ÖSNÉPE

Számos geológus, természet- és embertantudós állítása szerint 13,000-14,000 évvel ezelőtt Földünk felszínét egy természeti tűnemény (kataklizma, klimasturz, stb) teljesen átalakította.

Schwarz Frigyes (Schwarz Fr. von "Sintfluth und Volkenwanderungen", Stuttgart, 1894.) pétervári akadémikus, aki kutatta a Földünket átalakító nagy természeti tűnemény lefolyását és időpontját, földtani (geológiai) és egyéb körülmények egybevetése alapján a nagy szerencsétlenség időpontját 12-14,000. évek közé tette.

Európa, Afrika és Ázsia 12-14,000 évekkkel ezelőtt még egy összefüggő földrészt képezett. Európa és Ázsia belsejében egy-egy beltenger terült el.

Humboldt Sándor, (Al. de Humboldt, "Fragments de Geologie et de Climatologie Asiatiques", T.I. p. 44-47, 94.) könyvében írja: —" A Fekete tengernek hajdan magasabb volt a vízállása és az Aral tóval, a Káspi tengerrel, sőt nagy mocsarak folytonos sorozata által még a mai Északi Jegestengerrel is összefüggött. A Krimi félsziget akkoriban sziget volt. A Kaukázus hegység északi részein az euxini és a káspi vizek egyesültek. A Volga folyó torkolata az északi szélesség 50. foka alatt lehetett, míg a Fekete tenger egészen Esky-krimig terjedt, a Káspi tó pedig Uralskoi fölött állott.

Az Aral tó és az egész, jelenleg közötté és a Káspi tenger között fekvő homoksivatagon keresztül egy víztükröt alkotott, melyet a sósvízű mocsarak és a sivatag homokjában található tengeri kagylók bizonyítanak.

Az is valószínű, hogy Európa és Afrika ezekben az időkben összefüggő földrész volt és a mai Földközi tenger a Gibraltári tengerszorostól kezdve, ahol csak egy földszoros választja el az Atlanti óceántól, egészen a Hellszpontig nem mint jelenleg egy, hanem három egymással össze nem függő beltenger volt. — (Lásd erre vonatkozólag még H. S. Bellamy, "The Atlantis Myth", Londonban kiadott könyve 59-60. oldalait.) —

Strabo és Diodorus Siculus fennmaradt feljegyzései szerint: — “Midőn a Fekete tenger vizei a Bosporus és a Hellesponton keresztül a mai Aegaei tengerbe áttörtek, így beszélték el a Samothrace, az ősrégi mysztériumairól híres sziget lakói, az emberek részint hajókra részint a hegyekre menekültek, így Dardanus is Arkádiából hajón menekülve Samothrace szigetén kötött ki, ahonnan később Phrygiába vándorolt, ahol az Ida hegy tövében Dardania városát alapította.

A Fekete tenger vizeinek áttörésekor, így írta a régi, Strabo által idézett történetíró Strató —” a középtenger annyira megáradt, hogy Északafrika lapályait Jupiter Hammon templomáig, Egyiptomot egészen Pelusiumig és Kasios hegyig elborította.” — (Strabo, I. c.3.) —

Humboldt Sándor, “Voyages aux regions equinoxiales sat.” Vol. I. p. 86, című munkájában írta: — “Ha az ember Valenciából a Földközi tenger partjától a La mancha-i és a castlia-i fennsíkokra indul, a földképzetektől és a hosszú sziklafalokról a Spanyol félsziget régi partjait véli felismerni.

Ez a tünemény a Samothrace-i szóhagyományokra, valamint más történeti bizonyítékokra emlékeztet, melyek után feltételezzük, hogy a Fekete tenger vizeinek a Dardanellákon át való kitörése a Közép tenger fenekét megnagyobbította és Európa déli részeit szétzaggatta, elnyelte. Ha feltételezzük, hogy ezek a hírek nem pusztán földtani ábrándozásból, hanem egy igen régi eseményre való visszaemlékezésből erednek, azt látjuk, hogy Középspanyolország fennsíkja a nagy kiáradás hatásának ellenállt, míg a vizek Hercules oszlopai között a természetes földgátat átszakították és a Közép tenger vize lassan ugyanannyira leapadt, hogy Alsóegyiptom, Tarragona, Valencia és Murcia elárasztott rónái a vizektől megszabadultak.” —

Strabo és Plinius idején a Gibraltári tengersizorban sziklázatonyok voltak, amelyekről a hajósok rettegetek. Ezeket a sziklázatonyokat a Közép tenger küszöbének nevezték. A Gibraltári tengersizor kialakulásáról, vagyis a természetes gátnak erőszakos megnyitásáról az egész ókor íróinak csaknem azonos a véleménye. — (Iod. Sic. IV. 18., Strabo I. 3., Seneca Nat. Quest. VI. 29., Plinius hist. nat. III., stb). —

Egyébként a Gibraltári tengersizor csak lassan tágult mostani szélességére. Legrégibb mérése félóránnyira teszi azt, száz évvel időszámításunk előtt. Turanius Gracilis szerint két óránnyira terjedt, Strabo és Plinius három óránnyira számították, későbbben Marcian négy órai, vagyis majdnem a mostani szélességét adta.

Azok a csillagó fővénytörzsek, mint Plinius is nevezi és azok a rettegett zátonyok, melyekről a régiek írtak, azóta eltűntek. Eugene Pittard

— "Race and History — An Ethnological Introduction to History." —New York, 1926. 72. oldalon.

We know that in the early Pleistocene Europe and Africa were continuous with Asia. The Mediterranean was on much smaller extent than now because its secondary waters had not yet been formed. Man was the contemporary of many of the subsidences which resulted in the present geography of southern Europe. There was no obstacle to the passage of the Africans of those early palaeolithic times. Their way lay open without a break, notably across the wide Tunisian-Sicilian land bridge." —

Feltételezhető, hogy az a nagy szerencsétlenség (kataklizma, természeti tűnemény, stb), amely 12-14,000 évvel ezelőtt átalakította Földünk felszínét nem hagyott volna nyomot az Őskor csillagászati tudományában, naptáraiban és időszámításaiban? — Hiszen a történelemelőtti idők emberének egyik legfontosabb tudománya a csillagászat volt s tudta azt, amit ma ismét sejteni kezdünk, hogy Földünknek és lakóinak sorsa a csillagokkal összefügg s történelmünk minden döntő fordulatát a világmindenség (kozmosz) törvényeinek vaslogikája írja elő.

Ignatius Donnelly

— "ATLANTIS: The Antediluvian World." —

A modern revised edition. New York, Edited by Egerton Sykes. 26 - 27. oldalak.

— "M. Oppert read a paper at the Brussels Congress to show, from the astronomical observations of the Egyptians and Assyrians, that 11,542 years before our era man existed on the earth at such a stage of civilization as to be able to take note of astronomical phenomena, and to calculate with considerable accuracy the length of the year." —

Oppert francia tudós egy tanulmányában állítja, (La Chronologie Biblique fixée par les Inscriptions Cuneiformes, Paris 1868.) hogy az egyiptomi és asszír csillagászati feljegyzések azt mutatják, hogy időszámításunk előtt 11,542 évvel, már olyan emberi műveltség és polgárosodás létezhetett, amely a legnagyobb pontossággal számította ki az évnek az idejét.

Kiszámították a Föld és a Hold keringési útját, idejét, a Merkúr bolygó pályáját, ami a csillagászati világtérkép alapjául szolgált. Megállapították az idő fogalmát és elkészítették az első naptárt" —.

Oppert ezt a tanulmányát a Brüsszelben (1868) megrendezett régésztudósi összejövetelen fel is olvasta.

Az ősturáni csillagtudós művelt népek közül legismertebbek a káldok és az ősegyiptomiak. Az ősegyiptomiak időszámítása a "NAPIDŐKÖRÖN", a káldoké a "HOLDIDŐKÖRÖN" alapul. A fő időritmus a "NAPIDŐKÖR" az előbbieknél 1460 évet tesz ki, az utóbbiaknál 22,325 holdkör, azaz 1805 év adta ki a főidőkört.

Az egyiptomi NAPIDŐKÖR időszámításunk előtt 139. évben végződött, vagyis Kr. e. 1322-ben kellett kezdődnie, míg a káldok holdidőköre Kr. e. 712-ben fejeződött be.

Egyiptomi napidőkör

1,460	
1,322	Kr. előtti évszám
2,782	+ 1,460 évből álló időkör
4,242	"
5,702	"
7,162	"
8,622	"
10,082	"
11,542	Kr. előtti.

Káld holdidőkör

1,805	
712	Kr. előtti évszám
2,517	+ 1805 évből álló időkör
4,322	"
6,127	"
7,932	"
9,737	"
11,542	"

A fenti két időszámításból látható, hogy Kr. e. 11,542-ben az ősegyiptomi és káld (Chaldea) nap- és holdidőkörok egybeesnek. ami azt jelentheti, hogy mind a kettő azonos csillagászati megfigyelésen, vagy eseményen alapult.

Ugyancsak ősrégi csillagászati és naptári számításokat találtak Indiában és Középamerikában is.

India őslakóinak a "turáni indó-szittyáknak" az ősi időszámítása a holdidőköron alapult. Egy indó-szittyá holdidőkör 2,850 év volt. A Középamerika-i "mayák" időköre a "heptads of baktuns" 2,760 évet számlált.

A "turáni indó - szittyák" egyik időkorszaka a "KALIYUGA" Kr. e. 3,102-ben vette kezdetét, míg a "mayák" Kr. e. 3,373-ban kezdtek meg egy újabb 2,760 évből álló időkort.
Tehát:

Indó - szittyá időkör

3,102 Kr. e. + 2,850 évből álló időkör.
5,952 "
7,802 "
11,652 Krisztus előtt.

Maya időkör

3,373 Kr. e. + 2,760 évből álló időkör.
6,133 "
8,893 "
11,653 Krisztus előtt.

Az indiai szent könyvek és templomi följegyzések szerint a "VÍZÖZÖN" Kr.e. 11,652-ben volt.

Mi a négy ősrégi naptári kezdőpont közül a MAGYARFAJÚ INDO-SZITTYÁK, INDIA ŐSLAKÓINAK a naptári kezdőpontját vettük a Középeurópában, a DUNA MEDENCÉBEN kialakult és ma is ott élő TURÁNI MAGYARSÁG kialakulási kezdetének.

Ez a naptári kezdőpont csak 110 év különbséget mutat a SZUMIR, vagy később KÁLD-nak elnevezett és az ősegiptomi MAZZAR ősturáni népek naptári kezdetei és egy év eltérést a középamerikai MAYÁK naptári kezdőpontjai között.

Ez a négy, időben teljesen jelentéktelen eltérést mutató ősi naptári kezdet azt bizonyítja, hogy 13,500 évvel ezelőtt valóban egy olyan nagyarányú eseménynek kellett történnie, hogy az naptári kezdőpontnak lehetett az alapja.

A mai magyarság kialakulását a Kr. előtt 11,652-ben történt események indították el, tehát ezt az évszámot a magyarság éppen olyan jogosan használhatja, mint a zsidóság a Kr. előtti 3,760 évet.

A zsidó hitregék (mitológia) szerint az Isten a Világot Kr. e. előtt 3,760-ban teremtette. Ussher ír püspök bibliai tanulmánya szerint a Világ teremtése pontosan Kr. e. 4004. október 26-án reggel 9 órakor történt. — (Lásd: Velikovsky, "Earth in Upheaval" című könyve 183-ik oldalain a következőket: — "Archbishop Ussher of Ireland, who in 1654 declared that the Creation took place at nine o'clock in the morning on the twenty-sixth day of October in the year 4004 B.C.) —

Ez a koholt időpont hosszú időn keresztül rányomta a bélyeget minden történelmi munkára. A történészek nagyrésze nem mert korábbi évszámot elfogadni, mert az azt jelentette volna, hogy az emberi nem lényegesen öregebb ennél a 6,000 esztendőnél, amelyre a teoritikusok a zsidó szellemi termékek alapján az emberiség korát becsülték.

A geológusok, embertan- és természettudósok felfedezései, azaz őslényeknek a földben megkövesedett alakban lelhető maradványai megcáfolták a Világ 6,000 éves korát, mire azután ugyan olyan kiváló teológusok komolyan kijelentették, hogy Isten szándékosan helyezte el ezeket a földben, csak azért, hogy próbára tegye a hívőket.

*

*

*

Az ősturáni csillagtudós művelt népek csillagászati tudományának egyik legérdekesebb bizonyítéka az egyiptomi DENDERAH-i templomban látható.

Az ősegyiptomi MAZZAR FÖLD egyik legpompásabb temploma a denderahi nagy fehér templom. Ez az ősi templom a múlt század közepén, mikor ráakadtak még valóságos homok és szeméthegy alatt feküdt. Ez a gyönyörű templom még 359-ben (A.D.) fennállott. Egyike azoknak az ősrégi templomoknak, amelyek úgyszólván teljesen épen megmaradtak. Theodosius császár (379-395) idejében a kereszténység, illetve az egyház nyomására az ősi istentiszteleteket megtiltották. A császár az ősi templomokat bezáratta. Ekkor a felizgatott tömeg megrohanta a denderahi templomot is, a papokat elkergették, ledöntötték Hathor szobrai, feldúlták, kirabolták az arannyal borított kápolnát és megcsonkították a falakba vésett képeket. Ez a templom még jól járt, mert a többivel gonoszabban bántak el. A legtöbb ősi templomnak még a falait is lerombolták, összetörték az oszlopait, rombadöntötték művészi szobrai és ezzel évezredek munkáját pusztították el.

A nagy templom nyitott előcsarnokában 24 hatalmas fehér oszlop tartja a boltozat hatalmas súlyát. A négyszögletes oszlopfejekon Hathor Istennő arcának vésett, de már eltorzított mása látható. Az oszlopok oldalait hierogliphák borítják. Minden egyes oszlopfej négy oldalán Hathor Istennő arca látszik, míg a keresztgerendák alatt egy-egy kis pylon az Istennő fejdíszét alkotja. Ezt a templomot valamikor a szépség és szerelem istennőjének, a szarvasfejű Hathornak szentelték. Az előcsarnok után egy másik csarnokon keresztül a hatalmas templom belsejébe juthatunk be. A templom nagyméretű oszlopai oldalaiban, vé-

sett csúcsos süvegű alakok és négyszögletes keretbe foglalt, hol pedig szabadon álló hieroglifha feliratok láthatók. A falakat a fáraók és istenségek alakjai díszítik — egyesek trónjukon ülve, mások menetben haladva. Az egyik domborművön Ptolomeus közeledik, mindkét kezében áldozatot tartva, Isis és a fiatal Horus felé. Az arcokat mindenhol borzalmasan megrongálták, néhol fölismerhetetlenek, néhol pedig teljesen el is tűntek. A templom egyik hátsó külső falán Kleopatra híres dombormű képmása látható.

A híres ősi templom tetején egy kis titokzatos kápolna áll. A kápolna mennyezetét egy ősi égitérkép díszíti. Azonban az a mennyezetbe vésett különös csillagászati állatöv térkép csak másolat, mert az eredetit több, mint egy századdal ezelőtt Napoleon parancsára kivágták és Párizsba vitték.

Amikor Napoleon tudósai felfedezték a DENDERAHI TEMPLOM égitérképét abban a hiszemben voltak, hogy megtalálták a kulcsot Egyiptom, az ősi MAZZAR FÖLD műveltségének a keletkezéséhez. Később azonban felfedezni vélték azt, hogy a templom a görög - római időkben épült és nem törődtek többet vele. Azonban a feltevésük téves volt. Ugyanis az ősi templom idők folyamán kétszer rombadőlt és kétszer lett helyreállítva. Utoljára a Ptolomeusok uralma alatt (Kr. e. 283 - 30 között) állították helyre és csak a rómaiak idejében fejeződött be. A templom építészeti remekmű, ami fényt vet ősi mivoltára, de a domborműveinek egyrésze és a szobrai silányak, ami azt bizonyítja, hogy ezek már a hanyatlás korában keletkeztek. Az egyiptomiak a templom helyreállítása alkalmával az égitérképet mindig hűen lemásolták arról, amely már ott volt előzőleg a kis kápolna mennyezetén. De az is valószínű, hogy az eredeti égitérképet épen találva csak a kápolnát javították ki. Ugyanez történt más ősi feljegyzésekkel is, amelyek azután a feljegyzések elkészítőivel az ősi papsággal egyetemben eltűntek.

Petit Larousse Illustré, Paris 1909. p. 1262: —" Denderah, village de la haute Egypte, pres duquel on voit les ruines de l'antiquite Tentyris, dans lesquelles on a trouvé un celebre zodiaque, aujourd'hui au musée du Louvre." —

A nagy égitérképet, a nagy kerek ábrázolatot egészen betöltik a körbe helyezett és az állatöv jólismert jégével körülvelt emberi, állati és isteni jelképek. És hogy ez a csodálatos jelképsozot teljes legyen, tizenkét különböző részben álló, részben térdelő Isten és Istennő tartja felemelt karral és kifeszített tenyérrel az egész földgömböt, mintha csak segíteni akarnák forgásában.

A Denderah-i égitérképen látható csillagkép nem esik össze a csillagoknak az égen látható mai állásával.

Tavaszi napéjegyenlőségnek a denderahi templom állatövén feltüntetett helyzete egészen más, mint amit az ma elfoglal az égen, ami azzal jár, hogy a NAP ezáltal egészen más csillagképek közé kerül.

Hogyan jött létre ez a feltűnő eltolódás? A magyarázat az, hogy a Föld mozgása következtében földgolyónk tengelye sorjában különböző sarkcsillagok felé mutat. Ami valóban azt jelenti, hogy a NAPUNK egy KÖZPONTI NAP körül forog. A napéjegyenlőségnek ez a szinte észrevehetetlen visszafelé való mozgása természetesen megváltoztatja bizonyos csillagok kelési és nyugvási helyzetét más csillagképekhez való vonatkozásában. Tudjuk a csillagok lemért átlagos mozgási sebessége alapján, hogy hány évezred múlt el, mióta elhagyták eredeti helyzetüket. Ezt az időszakot nevezik a NAGY HALADÁSNAK, vagy más néven NAPÉJEGYENLŐSÉGEK HALADÁSÁNAK. Ennek a haladásnak a következőképpen eszünkbe jut, hogy az egyenlítőnek az ekliptika tengelyével való metszési pontja — ami a tavaszi napéjegyenlőséget jelzi — lassanként mindinkább eltolódik az égen.

Másképpen megfogalmazva ez annyit jelent, hogy a csillagok az állatöv tizenkét jegyével ellentétes irányba csúsznak vissza, mégpedig minden évben a tér egy kis töredékével. Az égnak ez a nagy mozgása, világegyetemünknek ez a lassú eltolódása olyasmiról, mint egy KOZMIKUS ÓRA, melynek számlapja az egész égbolt, amelyről tehát előre és hátrafelé haladó irányban leolvashatjuk és évezredekben mérhetjük a gömbök forgásait.

Ennek a térképnek gondos vizsgálata lehetővé teszi a csillagász számára azt is, hogy megállapítsa az időszakot, amelyben a térkép készült.

A Denderah-i égitérképen a tavasz a NAPNAK A BIKÁ JEGYÉBEN való belépésével kezdődik. A keresztény időszámítás óta a tavasz akkor kezdődik, amikor a NAP A KOS JEGYÉBE lép, vagyis kb. március 24-én.

A Denderah-i állatöv olyan ősi korszakra mutat, mely nem is századok, hanem századok századainak távolságában fekszik. Ez lenne tehát az ősi MAZZAR FÖLD (Egyiptom) műveltség kezdetének kelte. A csillagkép helyzete ugyanis azt mutatja, hogy több mint HÁROM ÉS FÉL NAGYÉV telt el a kozmikus óraszámlapon azóta, vagyis a NAP nem kevesebb, mint három és félszer fordult meg időközben SZÜLŐ NAPJA körül.

A csillagászati statisztika adatainak gondos vizsgálata azt mu-

haladási elméletünk alapján kezdetlegéseknek, durváknak és barbároknak képzeltünk — valójában műveltek, kifinomultak és erkölcsösek voltak.

*

*

*

Jegyzet:

"Earth in Upheaval", p. 109. — "The earth experiences the precision of the equinoxes, or a large spin of the axis with consequent displacement of the seasons in relation to the perihelion (the point on the orbit closest to the sun). This preces-

Herodotos görög történész leírásaiban olvashatjuk, hogy az egyiptomi papok véleménye szerint népük az emberiség legrégibb fajtájához tartozik. Herodotos, mint tudjuk, rendkívülien elővigyázatos volt tényközléseiben és joggal érdemelte ki a "történelem atyja" címet. Az egyiptomi papok azt is elmondták neki hogy azóta a "NAP KÉTSZER KELT FEL OTT, AHOL MOST LENYUGSZIK ÉS KÉTSZER NYUGODOTT LE OTT, AHOL MOST FELKEL". Ennek a különös kijelentésnek a magyarázata csak az lehet, hogy a Földünk tengelye teljesen megváltoztatta előbbi helyzetét, ami a szárazföld és a víz tömegeinek óriási eltolódásával járt. Már pedig a földtani kutatások alapján tudjuk, hogy ilyen eltolódások valóban bekövetkeztek, időpontjuk azonban igen régi korokig nyúlnak vissza.

Meglepődve fogadjuk az ősi műveltség minden újabban felfedezett nyomát és rájövünk arra, hogy az emberek — akiket mai tatja, hogy a napéjegyenlőségek eltolódásának átlaga évente 50,2 másodpercet tesz ki, visszafelé haladva kiszámíthatjuk az ég mozgását egészen addig a pontig, amíg elérjük a Denderah-i állatövön feltüntetett helyzetet. Az állatöv nagyköre 360 fokra oszlik, EGY NAGY ÉV pedig 25,800 napévnék felel meg. Minden teljes körforgás tehát 25,800 évet jelentvén rövid számítással rá lehet jönni, hogy 90,300 esztendő telt el a Denderah-i templom állatövén feltüntetett csillagászati helyzet óta.

sion or "preceding" of the vernal and autumnal equinoxes is as great as 50.2" in a year, and the terrestrial axis describes a wide circle in the sky in a period estimated at about 26,000 years." —

*

*

*

Számtalan tudós foglalkozott s foglalkozik ma is azzal a kérdéssel, hogy mikor, hogyan és milyen arányú természeti tűnemény pusztíthatta és alakíthatta át Földünk felszínét?

Ha csak némi figyelemmel is tekintünk a Föld felszínére,

egy hatalmas természeti tűneménnyel találkozunk, amely egykor ellenállhatatlanul vonult végig a Földön és csak pusztulást hagyott maga után.

A jelek azt mutatják, hogy a Föld megváltoztathatta tenge-lyét és a mostani sarkok az egyenlítő alatt lehettek és ami ma az egyenlítő alatt van az hajdan a sarkok vidékén lehetett.

A Föld felszínét tűz, víz és jég pusztította és ez a borzalmas esemény nemcsak a Föld felületén, hanem annak lakóinak az emlékezetében is nyomokat hagyott.

— "Florida őslakóinak regéje szerint a nap 24 órát késett futásában és akkor a Theoni tó hullámai átsaptak a partokon. A tó vize felemelkedett és elborította a legmagasabb hegyek csúcsait is. Egyedül a Dolalomai hegyet kímélte meg a Napisten a hullámoktól és azok az emberek, akik annak csúcsára felérhettek, menekültek meg csupán, a többit megsemmisítette a vízár." — (Marcel de Serres, "La cosmogonie de Moïses ocmparée aux faits géologiques.") —

Szíriában, a szíriai istennő világhíres HIERAPOLISI TEMP. LOMÁBAN, Lucian feljegyzései szerint (Lucianus de dea Syra) a papok által fennmaradt ősi rege szerint: — "Az első emberi nem egészen kiveszett, mivel dacos, erőszakos és igazságtalan volt. Az egyetlen szittyá DEUCALION mentetett meg igazságszeretete miatt. Deucalion feleségével és gyermekeivel egy nagy szekrénybe szállt, ekkor mindenféle állat, amely a földön élt párosával jött és Deucalion helyet adott nekik a szekrényben, mivel Zeus így akarta. Ekkor vízőzön jött a földre és mindent elpusztított. A vízőzön elmúltával Deucalion hála - áldozatot mutatott be az Istennek. (A DEUCALION az indo - szittyák ősrégi nyelvéből a SANSCRIT -ből ered, mert a szógyök DEWA = lélek, KALI = idő.) —

Bizonyítható, hogy a mostani sarkok irányából északról dél irányba, a déli sarokról pedig észak felé hatalmas vízár söpörte végig a Földet. Az Északi sarok felől déli irányba, vagyis Európa közepe felé törő hatalmas vízár nagy szikladarabokat sodort magával és ennek a hordaléknak a legszélő határa mai látható köralakú vonalat alkot Moszkvától kezdve Lengyelország felé Alsó-németországon (Poroszország), Rügen szigetén, Pomeránián, Meklenburgon, Hannoveren keresztül délfelé egészen a hefciniai erdő-ségekig, ugyanez tovább vonul Frizia, Hollandia, Belgium és Anglia felé is. Északamerikában az Erie, Huron, Michigan és Ontario tavak környékén is hasonló sziklatöredékeket, hordalékköveket találunk, melyek azt bizonyítják, hogy a vízár észak felől tört dél

felé.

Vegyük most a kezünkbe a Föld térképét és látni fogjuk a nagy természeti tűnemény kétségtelen bizonyítékait. Az Északi sark körüli Jeges tenger messze terjedő síkja, Északkeurópa és Északázsia dél felé irányuló mély öblei, szárazföldi bevágásai egy hatalmas víz- és jégár pusztításának a tanúi.

Az Északi sarokról dél irányba törő víz- és jégáradat kialakította a Nordcap, Canta, Zapotnai, Ceverostochnoi, Propagenia, Santo Schelatzkoi hegyfokokat, a szárazföld romdarabjait Novajesemlja, Byovskoi körül és a Lächow szigeteket, a Fehér tenger öblét, a Tschanuskaja, Tschaunk, Cylatzkaja, Obi és Tatzi stb., öblöket.

Az északról dél felé törő hatalmas víz és jégáradat Ázsia és Amerika között utat törvén kiásta a Cook - vagy Behring csatornát majd az útjába került hegyláncot összetörve kialakította az Aleuti szigeteket. Éppen ilyen szembetűnően megfigyelhetjük Európa északi felén Skandináviánál és Kanada észak-nyugati felénél is ennek a természeti tűneménynek a nyomait. Norvégia és Grönland, Középeurópa és Labrador, Délelőrápa és Kanada, valamint az Északamerikai Egyesült államok nyugati partvidéke, a Baffin és a Hudson öblök, a Keleti tenger, a Német tenger és Angol szigetek ennek a hatalmas pusztító áradatnak az eredményei.

Az Északi sarkról és egyidőben a Déli sarkról a mai Egyenlítő felé özőnlő vizek Középmamerika és Északafrika között találkoztak, ahol elpusztították Európa, Afrika és Amerika között hajdan elterülő földrészt, amelynek létezését e természettudomány nemcsak bizonyítja, de szükségsszerűnek is kijelenti.

A legerősebb és talán a leghatalmasabb vízáradat a Déli sark felől jöhetett, melynek rettenetes hatását Afrika és Délamerika déli csúcsai bizonyítják. A Déli sark borzalmas víztömege ott sziklaakadályokra talált és ketté oszlott. Afrikánál a vízáradat kelet felé törő hullámai Madagaskárt szakították el a közeli szárazföldtől és benyomultak Arábia, Nubia, Abyssinia és Egyiptom között elterülő lapályba, ahol most kialakult a Veres tenger. Egy másik águk kelet felé rohant, majd a dél felől közvetlenül jövő más vízárral egyesülve kiásta a Perzsa öblöt, majd egy délről északnak haladó hegyláncot szétrombolva, mint töredéket a Maledivi és Lakedivi szigeteket hagyta hátra. Előindia déli csúcsán a Comorin hegyfokot megtörve Ceylont szakította el a szárazföldtől, majd Bengálig feltartóztatlanul hullámzott.

A mai Csendes óceánban egy elsüllyedt és elpusztult világrész széttépett és összerombolt maradványai könnyen követhetők a Phi-

lippi-, Mariana-, Hebrid-, Charlotte-, Mulgraves-, Barátság-, Hajós-, Társaság-, és Marquesas szigeteken át a magányosan álló Sandwich szigetekig.

A Déli sark egyes hatalmas hullámai Délamerika sziklaföldjén megtörttek, ahol a földrészt megfaragták, csúccsá alakították át, majd északkeleti irányba rohanva Délamerika (Argentína és Brazília) keleti partjait és Délafrika nyugati partjánál Guinea tág öblét mosták ki.

Az északról és délről érkező vizek hatalmas ereje, amely az egykor Európa, Afrika és Amerika között elterülő földrészt elmosa, most egyesülve kivájták az amerikai földrész közepét, kialakították a mexikói öblöt és csak egyedül a panamai és a Guatimalai sziklagátak akadályozhatták meg, hogy itt a Csendes óceán és az Atlanti óceán vizei egyesüljenek.

*

*

*

Európa őslakói a borzalmas események ideje alatt az úgynevezett életszigetekre, menedékhelyekre, vagyis azokra a szűkreszbott területekre menekültek, ahol az élet fönntartása emberek és magasabbrendű állatok számára lehetséges volt.

Ezekben az időkben Kisázsia-tól a mai Tirolig egy hatalmas összefüggő hegyvonulat húzódott, amely azonban a természeti tűnemény romboló hatása alatt összetört, összeshúzódt és csak szétzaggatott maradványaiba mutatható ki. Ez a hatalmas hegyvonulat egy valószínű életsziget volt. Az őslakosság ezt a hegyvonulatot "TUR"-nak nevezte, amely elnevezést megtalálták az ősi káld, vagy chaldaei nyelvben, ahol messzenyúló magas hegyhátat jelent.

A hegyvonulat ősi nevét a görögök is átvették, akik a TUR szóból a görög füleknek jobban hangzó TAURUS szót képezték. A TAURUS szóból alakult ki később a TAURIA és TAUERN elnevezés is. Ez a magyarázata annak, hogy miért viselik még ma is Kisázsia-tól Tirolig a magas hegyek az ősi TUR eltorzított alakjait.

Az egykor Kisázsia-tól a mai Tirolig húzódó összefüggő hatalmas hegyvonulat maradványai: A TAURUS. A Görögországbeli Kythera —, Kandia (Kréta), Kerpe (Kárpátos) és Hrodos szigeteken átjövő hegyvonulat folytatása az európai DINARI hegylánc.

TAURUS, Kisázsia partjain az Égei tengertől húzódik az Ararát hegyig, mint hatalmas hegylánc, délnyugati oldala meredek az északi lankásan megy át a Kisázsia belsejében lévő magasföldre. Különböző részekre osztható: a Kilikai Taurus, az előbbi folytatása az Anti Taurus, a tulajdonképpeni Taurus hegység és

az Örmény Taurus, amely a Van tavat délről körülkerítve az Ararát hegységhez csatlakozik. — (Révai Nagy Lexikona XVIII. köt. 27. oldal) —” A hegységet a görögök Taurus néven ismerik, amely név a TUR (a. m. hegység) átalakulásából keletkezhetett.”

Mutzl Sebestyén, “A föld és az emberi - nem őstörténete”, németből fordította V. E. Pesten Lukács L. és Társa könyvnyomdájában 1853-ban készült könyv 268. oldalán írta: — “TUR, vagy TAUR egy messzenyúló magas hegyhátat jelent (mint a chaldaei nyelvben TUR, az angolszászban TOOR), innen könnyen megmagyarázhatjuk, miért van Kisásziában Taurus nevű hegylánc és Styria, Carniola, Salzburg tartományokban, egészen Tyrolig a magas hegyek oly nagy számmal miért viselik a Tauern nevet.” —

Tauern két hegység neve Ausztria alpi tartományaiban, mindkettő az Alpok kristályos vonulatához tartozik; az első Magas-Tauern, Hohe-Tauern, a második az Alacsony-Tauern, vagy Nedere-Tauern. Az előbbinek észak felé kanyarodó folytatása, határ Salzburg és Stájerország között és négy részre osztható: Radstatter-Tauern, Schladminger Tauern, Valzer Alpen és Rottenmanner Tauern.

A fentiekből kifolyólag feltevésünk szerint “ÖSTURÁN” Kisásziától a mai Tirolig hajdan elterülő, hatalmas, összefüggő hegyvonulat vidékén terült el, amelynek a központját a KÁRPÁTOK HEGYVONULATA alkotta.

A nagy szerencsétlenség (kataklizma, természeti tűnemény stb.,) ideje alatt ennek a hatalmas területnek az őslakossága az európai őshonos (autochton) rövid-, vagy kerek fejű ősember a magas hegyhátakra, vagyis a TUOKRA menekült. Ezeket a hegyvidéki menedékhelyeket, életszigeteket, mint az emberiség, az emberi műveltség bölcsőit tartja számon a történelemtudomány.

A magyarság ősei ezek a TUOKRA menekült rövid-, vagy kerek fejű őshonos európai emberek voltak, akik ott a nehéz időket átvészelték és így a NAGY-DUNATÉRSÉGBEN, de zömmel a KÁRPÁTMEDENCÉBEN, annak átalakulása óta, tehát, 12-13,000 év óta megszakítás nélkül élnek.

Ha most figyelembe vesszük az ősturáni INDO-SZITTYÁK naptári kezdőpontját, akkor éppen olyan jogosan használhatja a magyarság Krisztus előtti 11,652-öt a “MAGYAR FAJ” kialakulásának az időpontjául, mint amilyen joggal használja a “VALLÁSI CSOPORTOSULÁSBÓL KIALAKULT ZSIDÓ NÉP” az 5700 egynéhány éves ál őstörténelmének kiindulópontjául a Krisztus előtti “3760” évet, mint a VILÁG TEREMTÉSÉNEK az időpontját.

Jelen történelemszemléletünkben szereplő Krisztus előtti 11,652 évszám, semmi esetre sem Földünk keletkezésének az időpontja, amint azt a zsidóság a Kr. e. i 4004, illetve 3700 -ról állítja, hanem csupán csak egy nagyon lényeges időpont, amelyet az ősturánok szükségesnek tartottak feljegyezni és időszámításukat ehhez rögzíteni.

A kettő (az ősturáni és a zsidó) beállítás között lényeges különbség van, amely egyuttal jellemző a két nép (illetve az Ősturán magyar faj és a zsidó nép) közötti eltérő jellemvonásokra is. Egyuttal szemlélteti a két nép közötti különbséget a természeti jelenségek "tudományos" kiértékelésével kapcsolatban.

A legfőbb földrajzi fogalom a Kárpátmedencében, vagyis ŐSTURÁN-ban viseli a "TUR" ősi nevét.

A Duna folyam egyik ismert nagyon régi neve az ISTER az IS-TUR szóból alakult ki. IS kelta szó, hideget jelent, IS-TUR = HEGYI VÍZ.

A DUNA folyam név ősi, mint az IS-TUR, vagyis az ISTER, mert ezt a nevet szóösszetételben épp úgy megtaláljuk Kisázsia földrajzi fogalmai között, mint ahogyan több száz ma is élő magyar földrajzi fogalom nevét. A kelták Kr. előtt a hetedik és hatodik évszázadokban tűntek fel először a történelem színpadán, míg a kisázsiai földrajzi fogalmak magyar nevei a Kr. előtti hetedik és harmadik évezredek között már használatban voltak.

Palesztina, vagy ősi nevén RÉTENU ősi folyójának neve YORDUNA, vagy JARDUNA volt, ebből az ősi szóból torzították a JORDÁN zsót. A Jordán, vagy JARDUNA a Kinnerét tavon keresztül a TÁBOR hegy mellett folyik a HOLT TENGERTBE. A közelében van ARAD városa. — (Lásd Maspero könyvét.) —

Nemcsak a magas hegyek és hágójaik, hanem a róluk lerohanó hegyipatakok neve is nagyon gyakran TUR.

Magyarországon két TUR folyó van. Az egyik "TUR folyó", az Aranyos folyó baloldali mellékveze, ered Kolozs és Torda-Aranyos vármegyék határában, Felek közelében és délkeleti folyással TORDATUR község mellett a szép TURI-HASADÉKOT képezve, Torda mellett az Aranyosba ömlik; hossza 25 km. A másik "TUR folyó" a Tisza folyó baloldali mellékveze, Szatmár vármegye keleti részében az Avas hegységben ered, hossza 90 km.

Számos "TUR" nevű város, község és terület van Magyarországon: Felsőtur és Tordatur, Tura nagyközség Pest vm.-ben, Turán (Turani, Turanj) Zágráb vm.-ben, Karlovác városhoz tartozó telep ősi neve. Turány kisközség Zemplén vm.-ben, Turapatak (Turik) kisközség Liptó vm.-ben, Turirtovány (Parabka pri Zili-

ne) kisközség Trencsén vm.-ben, Turkeve város (Jász - Nagykun-Szólnok vm.-ben), Turmező (Turipole) nagyközség Nógrád vm.-ben, **TURMEZŐ** (Turepolje) magyar nemesek szabad területe, hajdan a zágrábi magyar várjobbágyok mezeje. (Kiváltságait IV. Béla árpádházi magyar királytól nyerte 1225-ben és kiváltságait ritka vitézségükért, a magyar haza és a király iránt tanúsított tántoríthatatlan hűségük jutalmául 16 koronás magyar király megerősítette, sőt újakkal megtoldotta, majd pedig törvényeink 1659 CVI. 1741 LX is helybenhagyták.) Ez a terület soha nem tartozott történelmi Horvátországhoz, amelynek a legészakibb kiterjedése a Kulpa folyócska volt és attól délre az Adriai tenger északkeleti partvidékén elterülő szegény, erdős-hegyes vidéken terült el, amely területet "LIKA-KORBAVA és MODRUS-FIUME vármegyék" nevén ismerünk. **TURMEZŐ** 24 községből és mintegy 600 magyar nemesi családból állott, külön közigazgatási szervezettel.

Felsőegyiptomban van **TURA** ősrégi kőbánya, ahonnan Egyiptom ősturáni **MAZZAR** népe bányászta ki a piramisok kőanyagát. **TUR**, vagy **TZUR** volt Phoenicia fővárosának ősi neve is, amelyet a görögök **TYRE**-re változtattak és így ismeretes a történelemben. A Kaukázus hegység szorosainak, vagy vaskapuinak az ősi neve is **TUR**, vagy **TZUR** kapu volt.

ŐSTURÁNBÓL, vagyis a **KÁRPÁTMEDENCÉBŐL** indult el 10,000 és 5,000 évek közötti időkben Ázsia és Északafrika ősturáni népekkel való benépesedése.

Ősturánból kivándorló "magyarfajú, ősszittya - hun népek" magukkal vitték földrajzi fogalmaik neveit, akár csak ma is a mai népek, többek között az angolok, ezért van ma **TURÁN** és **TURÁNI ALFÖLD** Ázsia belsejében.

TURÁN, az **IRÁNTÓL** északra elterülő steppe- és sivatag vidék neve, mely a "nagy természeti tűnemény, vagy kataklizma alkalmával alakult ki a hajdan ott elterülő "ÁZSIAI BELTENGGER"-ből.

TURÁNI ALFÖLD, az Aral tó és a Káspi tenger között elterülő síkság, mely valamikor az **ÁZSIAI BELTENGGER** vize alatt feküdt, Kr. előtt 2,400 és 2,200 évek között még termékeny és dús vidék volt, azután pedig kiszáradásnak indult.

TURÁNI NÉPEK: ennek az elnevezésnek időjártán különböző értelme volt. Az eredeti turáni népek az **ŐSTURÁNOK** voltak, a mai magyar nép ősei.

TÖRTÉNELMI ŐSTURÁNI NÉPEK: a Szumirok (madák, káldok), az Etruszkok, a Pelazgok (Görögország őslakói), az őse-

gyiptomiak, vagy Mazzarok, a Hettiták, vagy Keiták = Kitták = Szittyák, a Phoeniciaiak, vagy Főhunok, akikből a mai történelemtudomány szemita népet akar csinálni, a Rétenui Pelazgok (Rétenu, majd Pelazgina = később Palesztina egykori lakóit a PELAZGOKAT, a mai történelemben, mint FILISZTEUSOKAT említik), továbbá a Szittyák, Massagéták, Hunok, Parthusok, (Pártosok), Kunok, Avarok, vagy Várkunok, Indo-szittyák, Távolkeleti hunok, vagy Shiung-Nuk, Palóczok, Jászok (Jazigok = ősjászok) és a mai Magyarok.

A nyelv- és néptudományban a "TURÁNI NÉPEK" kifejezést Max Müller (1823-1900) oxfordi egyetemi tanár alkalmazta először, aki turáninak nevezvén Ázsia és Európa ama népeit, melyek az ÁRJA és SÉMI népcsoportba nem tartoznak.

A mai TURÁNI NÉPEK nem mindenben azonosak az ŐSTURÁNOKKAL, de számos magát TURÁNINAK nevező nép vérségi kapcsolatban van a mai magyarsággal, mert ŐSTURÁNBÓL Ázsiába vándorolt és ott végleg le is telepedett, magyarfajú összittya hún néppel nagymértékben összekeveredett és így kialakult.

A mai turáni népek alatt szorosabban a magyarsággal vérrokonságban álló egyes Ural-Altáji, Elő-, Közép-, Dél- és Délkeletázsiai népeket értünk.

Turáni népek és államok: Kína, Japán, Pakisztán, Afganisztán, Irán, vagy Perzsia, Sziám, Tibet, Nepál, Szíria, Irak, Libanon, Törökország, Baszkiria stb.

Európai turáni népek: elsősorban az ősturánok egyenes leszármazottja a MAGYAR NÉP, továbbá a magyarokkal vérrokon bolgárok, dalmátok, albánok, szlovénok, horvátok, és a Dráva-Száva folyók közéről Északmagyarországra vándorolt tótok, akik magukat most szlovákoknak nevezik.

Turáni vérségűek még az összittya-hun, majd avar népcsoportokból kialakult, de később árjafajú népekkel keveredett szudétanémetek, bajorok, osztrákok és a tiroliak egyrésze, mindazok, akik embertanilag a dinári és az alpesi rövid, vagy kerekfejű emberfajtaához tartoznak.

Magyarfajú, összittya-hun eredetű nép még a mai UKRAJNA lakosságának egyrésze is, mert az ukránok zöme a "DONTÖVI MAGYARORSZÁG" területén élő őslakosság (magyarok, kazárok, bessenyők, kunok, alánok, uzok stb.) leszármazottja és így a mai magyarság vérrokona.

Európában számtalan olyan rövidfejű ember él, akinek az eredője az EURÓPAI ÓSHONOS KARPÁTI, vagy DUNAI ŐS-

TURÁN volt.

TURANIZMUS, vagy **TURÁNI MOZGALOM**, a turáni népek, államok és területek kulturális, gazdasági és politikai együttműködésének és haladásának a megalapozása és fejlesztése.

*

*

*

Az emberiség történetével kapcsolatban egy-egy pillanatra megérint bennünket az örökkévalóság lehetete. A nagy kataklizma óta a jó meg a rossz igen gyakran összekeveredett, ami helyes volt azt meghamisították, de mindezek dacára az **ŐSI TURÁNI MŰVELTSÉG ÉS POLGÁROSODÁS** alkotó ereje sohasem szűnt meg.

Mi magyarok, nagyon sokáig az ősi örökség nagyságának a tudatán kívül voltunk, azonban kiderült, hogy tudatunkban és tudatunk alatt sok olyan érzés és gondolat rejtőzik, amit hajdan a Tigris és Euphratesz, meg a Nilus folyók ősnépei éreztek és gondoltak.

Mi olyan időkben nőttünk fel, amikor minden művészet forrását Görögországra vezettek vissza és azt hitték, hogy maga Görögország is, mint Pallas, az olimpiai Zeus fejéből pattant ki. Később azonban megláttuk, hogy az ősi műveltségnek ez a virága a Lydiaiaktól, és a Hettitáktól, Krétából a pelazgoiktól, a Tigris és Euphrates, meg a Nilus folyó ősnépeiből szívta életerejét, amelynek gyökerei azonban Ősturánban vannak.

Európa és egyben földünk első művelt őslakói a turánok voltak. Az ősturán műveltség hordozható elemeit (politikai, katonai szervezet, államrend, társadalmi eszmék, lovasság, stb.) vették át Krisztus előtti közvetlen időkben a még törzsi szervezetben élő germán népek és abból alakították ki a mai Európa kulturális életét.

Az európai tudomány nem tud még eleget, mert nem is akar tudni a hosszú ősturán történelemről, a műveltség és a polgárosodás terén kifejtett hatalmas teljesítményeikről, mert az árja felsőbbrendűség és faji minőség vesszőparipáin lovagolnak. Mi azért most itt pótolni fogjuk a hiányt és egyben idézni fogunk olyan árja tudósoktól is, akik elfogulatlanul nyilatkoztak a turánokról.

Ignatius Donnelly

— "ATLANTIS: The Antediluvian World" —
206. oldal.

— "If it be true that the first branch originating from Atlantis was the TURANIAN, which includes the Chinese and Japa-

nese, then we have derived from Atlantis all the building and metal-working races of men who have proved themselves capable of civilization; and we may, therefore divide mankind into two great classes: those capable of civilization, derived from Atlantis, and those essentially and at all times barbarian, who hold no blood relationship with the people of Atlantis." — 21. oldal.

— "Francis Lenormant is of the opinion that the TURANIAN RACE are descended from Magog, the son of Japheth. He regards the TURANIANS as intermediate between the WHITE and YELLOW RACES, graduating insensibly into each. The Uzbeks, the Osmanli Turks, and the Hungarians are not to be distinguished in appearance from the most perfect branches of the WHITE RACE; on the other hand, the Tchondes almost exactly resemble the Tongouses, who belong to the yellow race." —

Ignatius Donnelly, "ATLANTIS - The Antediluvian World" című öknyve 206-ik oldalán írta: — "Hogyha igaz, hogy az emberiség első ága a TURÁNI atlantiszi volt, amely magában foglalja a kinait és a japánt is, akkor mi Atlantiszból kaptuk a műveltségre képes bizonyult összes építő és fémfeldolgozó fajokat. — Ezek után mi az embereket (emberiség) két részre választhatjuk, azokra akik az Atlantiszból magukkal hozott műveltségre képesek voltak és azokra, akik lényegükben mindenkor barbárok maradtak, mert semmiféle vérségi kapcsolatuk az atlantiszi emberrel nem volt." —

Lenormant Ferenc francia tudós a fent idézett könyv 211-ik oldalán a következő módon nyilatkozott a turáni fajról: — "A turáni faj Magógtól Japhet fiától származik. Lenormant úgy tekintette a turáni fajt, mint egy átmenetet a fehér és a sárga fajok között, amely észrevétlenül kapcsolódik bele mindegyikbe.

Szerinte az üzbégeket, az ozmán törököt és a magyart nem lehet megkülönböztetni a fehér faj legtökéletesebb ágától, de a tchondesek majdnem tökéletesen a tunguzokra hasonlítanak, akik pedig a sárga fajhoz tartoznak." —

Donnelly az etruszkokat szintén a turánok közé sorolta és könyve 206-ik oldalán írta: — "Az etruszkok azok a titokzatos emberek, akik valamikor Olaszországban laktak, úgy hisszük, hogy Atlantiszból származtak, mert bronzszerszámaik alakja és kidolgozása azt bizonyítja. Az etruszkok a turáni család egy ágát képezték." —

William Z. Ripley, "The Races of Europe", New Yorkban,

1900-ban kiadott könyvében írja:

433. oldal. — “A mai (modern) magyarok semmiféle tekintetben nem idegenek Európában.” —

— “A magyar az egyik legszebb európai nép, akiben mongol vonásokat hiába keresünk.” —

431. oldal.— “A Kárpátmedencében csak egyetlen politikai uralomnak van helye, az pedig a magyar fennhatóság. A magyarok nemcsak számbeli fölényüknél, hanem erkölcsi (morális) és értelmi (intellektuális) felsőbbségüknél fogva is méltók arra, hogy hazájukban az uralmat (hegemónia) gyakorolják.” —

Gróf Gobineau József Arthur (1816-1882) szellemes francia diplomata, író és bölcész, aki a történelem terén került érintkezésbe a fajkérdéssel és így ismerte meg a magyarokat is. Hivatásánál fogva elsősorban a népek műveltségtörténete és politikai fejlődése érdekelt és azt alaposan tanulmányozta is. Mint diplomata sokat utazott. Csaknem minden európai országban megfordult s alkalom volt bőven arra, hogy népeket és embereket megismerjen. Összehasonlította a különböző történelmi és politikai eseményeket; népek, embercsoportok váltakozó szerencséjű küzdelmeit, a forradalmakat, a véres háborúkat és azok következményeit. Tanulmányozta az európai államok szerkezetét, történelmét, műveltségük virágzását és hervadását, fiatal népek felemelkedését, régiek hanyatlását, majd letűnését. A “FINN - UGOR ELMÉLET-TEL” kapcsolatban a magyarokról így nyilatkozott: — “A magyarok sohasem voltak finn-ugor eredetűek. A finn-ugor népek: a lapok, az osztykok, a vogulok, a szamojédok, az eszkimók csupa kicsinytermetű, szélesarcú, kiálló pofacsontú, sárgás vagy piszkos barnás bőrű emberek. A magyarok azonban, karcsú növésűek, hosszú hajlékony, de erőteljes végtagokkal, arcvonásaik az európaiakéhoz hasonló és határozottan szépek. A finn-ugor népek mind gyengék, kis intelligenciájúak és elnyomottak voltak mindig, míg a magyarok a VILÁGHÓDÍTÓ NÉPEK között foglalnak le előkelő helyet.” —

Topinárd Pál francia tudós, akinek 1885-ben kiadott könyve (Elemente d'anthropologie general) három évtizedig az embertan legfontosabb vezérfonalaként szerepelt a következő véleménnyel volt a magyarokról: — “A magyar fajbelileg a felsőbbrendű európaiak közé sorolandó. A művelt magyar családok arcvonásai a legszebbek közé tartoznak Európában. Jellemzettségük: a közepesnél valamivel magasabbak és jól megtermettek. Arcvonásaik szabályosak, bőrszínük barnás, vagy fehéres. Szakálluk sűrű, szemöldökívük kissé rézsutos s a ritkán kiálló pofacsontúak főleg a pa-

rasztság között fordulnak elő”. —

Zenaida A. Ragozin, “Nemzetek története — Chaldea története”, című Londonban 1887-ben kiadott könyve 139. oldalán írta: — “A magyar Európa egyik legmagasabb szellemű és tehetségű népe, turáni eredetű.” —

*

*

*

A KRÓNIKÁK TANÚBIZONYSÁGA.

A világtörténelem könyveinek első lapjai mindenütt üresek. A nemzetek eredete, amelyeknek itt leírva kellene lenniük, megbízható adatok hiányában sokáig ismeretlenek voltak míg a régészet (archaeológia) segítségével sikerült sok mindenre fényt deríteni.

A népek eredete messze, múltak homályába veszett, amelyekről az ismeretlen valóságot a mai korig a “történelmi eredetmondák” helyettesítették. Az eredetmondák a legrégebbiek közé tartoznak és idők folyamán alig változtak. Már a legrégebb krónikaírók az akkori népek köztudatából merítették azokat és épségben megtartották az utókor számára. Mindezek szerint nem kétséges, hogy a magyar eredetmondák a történelem hiteles élő hagyományai. Ezek az eredetmondák ma is töretlenül élnek a magyar nép lelkében és olyan kitörölhetetlen nyomot hagytak, hogy a jelenkor magyarja is “szittyá magyarnak” nevezi önmagát.

A legrégebb krónikaírók egyike (A. D. 908) Reginon, a prűmi (Lotharingia) kolostor apátja volt, aki a magyarokat az őstúrán szittyákkal azonosította.

Reginon korának egyik legműveltebb embere volt és “VI-LÁGKRÓNIKA”-ja ma is közismert forrásmunka. A magyarokra vonatkozó részt ebből a krónikából Pauler Gy. és Szilágyi S. Budapesten 1900-ban “A magyar honfoglalás kútfoi” cím alatt adták ki.

Részletek Reginon krónikájából: — “Ázsia felett a hatalmat háromszor nyerték el, de ők maguk idegen hatalom részéről állandóan, vagy bántatlanul vagy legyőzetlenül maradtak.

A férfiak vitézsége mellett nem maradt el az asszonyoké sem, minthogy amazok a “Párthusok és baktriaiak országát”, asszonyaik pedig az “Amazonok országát” alapították meg úgy, hogy ha az ember a férfiak és az asszonyok viselt dolgait szemügyre veszi, egyenesen bizonytalan, melyik volt náluk a híresebb nem.

Dáriuszt a perzsák királyát gyalázatos megfutamítással üzték ki Scythiából. Cyrust egész hadseregével lekaszábolták, nagy Sándor hadvezérét Sopyrient hasonlóképpen összes csapatával együtt elpusz-

tították, a rómaiaknak hallották, de nem érezték fegyvereit.

A fáradalmakban és a harcban edzettek, testi erejük mérhetetlen. ...Nincs náluk a lopásnál súlyosabb vétek... Az arany és az ezüst után nem vágyódnak. ...Karddal csak keveset, de sokezreket ölnek meg nyilaikkal, amelyet olyan ügyesen lönek ki szarufijaikról, hogy lövéseik ellen alig lehet védekezni. ...Ugyanis arcvonaltól közel harcolni, vagy városokat bevenni nem tudnak. Előre száguldó, vagy meghátráló lovaikon harcolnak, gyakran színlelnek futást is és nem tudnak sokáig harcolni, egyébként ha akkora lenne kitartásuk is, amilyen erős a támadásuk, akkor elviselhetetlenek lennének. Többször a heves viadal közben abbahagyják az ütközetet és kevéssel utóbb a futásból visszafordulnak a csatába és amikor azt hinnéd, hogy már győztél, éppen akkor jutsz halálos veszedelembe.” —

ANONYMUS, III. Béla árpádházi magyar király jegyzője (A. D. 1200) is a magyarokat az ősturáni szittyákkal azonosította. Latinul írt krónikáját Paizs Dezső 1916-ban fordította le magyar nyelvre és Budapesten kiadta.

Néhány részlet Anonymus krónikájából: — “A scythiaiak ugyanis jó régi népek, s van hatalmuk Scythiának keleten, mint fentebb mondtuk. A scythiaiak első királya Magóg volt, Japhet fia és ez a nemzet Magóg királytól nyerte a magyar nevet. Ennek a királynak az ivadékaiból sarjadt az igen nevezetes és ropicant hatalmú Atila király. Ő az Úr megtestesülésének 451-ik esztendejében a scythia földről kiszállva, hatalmas sereggel Pannónia földjére jött és a rómaiakat elkergette, az országot birtokba vette.

Majdnem semmiféle bűn nem fordul elő közöttük. ...Nem kívánták a másét. ...Nem paráználkodtak, hanem mindenkinek csupán csak egy felesége volt. ...Hogy kemény egy nemzet volt, hitem szerint azt ma is megismerhetitek. A szittyai nemzetet bizony semmiféle uralkodó nem hajtotta iga alá. Tudniillik Dáriust a perzsák királyát csúfosan megkergették úgy, hogy Dárius ott 80,000 embert vesztett el, s nagy rettegve szaladt Perzsiába. Ugyancsak a scythiaiak Cyrust, szintén a Perzsák királyát 330,000 emberrel megölték. A scythiaiak magát Nagy Sándort, Fülöp király és Olimpiadis királynénak a fiát, aki sok országot leigázott, szintén szégyenletesen megfutamtították. Ugyanis a szittyák könnyen bírtak minden fáradalmat, meg testileg is nagyok, a harcban pedig vitézek voltak. Semmijük sem lehetett a világon, amit ne tettek volna kockára, ha sérelem esett rajtuk. S mikor a győzelem az övék lett, éppenséggel nem törték magukat a zsákmány

után, mint utódaik közül a mostaniak, hanem csak a dicsőséget keresték ezen az úton. Dáriust, Cyrust és Sándort nem számítva a világon egyetlenegy nemzet nem merte lábát tenni az ő föl-
dükre.”

Kézai Simon, IV. vagy Kun László árpádházi magyar király udvari papja 1283 táján írta meg latin nyelven krónikáját a “GESTA HUNGARORUM”-ot.

Néhány részlet Kézai krónikájából: — “A vízözön után a 201-ik évben az óriás Menrót (Nimród) a Japhet véréből származó Thana fia — (Justinius és Isodorus Hispalensis 600 körül (A. D.) művei szerint Thanaus, vagy Thanus a szittyák első királya volt. Kézai ennek fiaként szerepelteti Menrótot. A bővebb krónikák megfelelő helyén a bibliai származásnak megfelelően Japhet fia, Kám fia Khus fia Nimród szerepel a magyarok őseiként.) — okulva a múlt veszedelmén egész rokonságával együtt egy torony építésébe (Bábel tornya) kezdett, hogy ha esetleg a vízözön megismétlődne a toronyba menekülve elkerülhessék a bosszúálló ítéletet. Azonban az isteni titkos akarat végzése, amelynek az ember nem tudott ellenállni, úgy megváltoztatta és összekeverte nyelvüket, hogy miután rokon rokonát nem volt képes megérteni végül is szétszéledtek különböző vidékekre.

Menrót (Nimród), az óriás a nyelvek összezavarása után Evi-láth földjére költözött, amely vidéket ezidőtájt Perzsiának neveztek, s ott feleségétől Eneth-től két fia született t. i. HUNOR és MAGYAR, akitől a hunok, vagyis a magyarok származtak. De az óriási Menrótnak — azt beszélik — Eneth mellett még más felesége is volt, akitől Hunoron és Magyaroron kívül több fia és leánya is született, e fiai és ezek utódai Perzsia vidékét lakják, testalkatra és színre a hunokhoz hasonlítanak, csupán beszédjük tér el kissé, mint a szászoké a türingiakétől.” —

*

*

*

A DÍSZITŐMŰVÉSZET, MINT TÖRTÉNELMI BIZONYÍTÓ ERŐ.

A turáni népfaj ősi műveltségének megítélésénél a faj egész életmegnyilvánulására kiterjedő vizsgálatnak kell lefolynia. Ki kell terjeszkednünk az állami és társadalmi szervezetre, történelemre, életmódra és foglalkozásra, nyelvre és írásra és nem utolsó sorban a díszítő művészetre, mint fontos történelmi bizonyító erőre.

Az ősturán díszítő művészet egyenes folytatása a magyar művészet, tehát ősi örökség. Megismerése a történelemtudományra nézve nem kisebb fontosságú, mint a tárgyi vagy szellemi nép-

rajz.

A történelem folyamán a díszítő művészetet ugyanazok a tényezők alakították ki, mint magát az egész turáni népfajt. Ezek szerint a magyar díszítőművészet ősrégi, de vannak ókori, középkori, sőt újkori hagyatéka is, amelyeket a roppant kiterjedésű ősturán hazában gyűjtöttek egybe.

Az ősturáni, vagy magyar díszítő művészet eredeti, önálló alkotás, mert a magyarságnak történelme folyamán soha nem volt szüksége arra, hogy idegen fajú népektől bármit is kölcsön vegyen (asszimiláljon).

A magyar népművészetben különös képpen az ősipar alkotásain találunk értékes díszítéseket, amelyekről bőszeges beszámolót találunk László Gyula, "A honfoglaló magyar nép élete" című könyvében.

Részletek László Gyula könyvéből:

402-403. oldalak. — "Ha megnézzük tarsolylemezeinket, szablyavereteinket s általában díszített eszközeinket azt láthatjuk, hogy az alapmintákat olyan gazdag képzeleterővel szövik újabb és újabb, szebbnél szebb változatokba, hogy szinte a mesefűzéshez, az ezeregy éjszaka mesekincseihez hasonló játékosságban gyönyörködhetünk. Szűrjük le ebből azt, hogy a magyar ötvösökben a művészi alkotás szabad lendülete s újabb és újabb világos képleteket teremtő ösztöne olyan gazdagságban figyelhető meg, melyik méltán állítja azokat a nagy keleti művészek mellé. Ha figyelemmel átvizsgáljuk a korábbi leleteket, akkor azt tapasztalhatjuk, hogy nemcsak az aranyozott ezüst és vörösréz használata vezet minket a HUNKORBA, hanem a lószerszámdíszítést is megtaláljuk ott. A hunkori lószerszám meg szinte nem más, mint az előzőleg Déloroszországban élt s Magyarországra is átkerült szarmaták lószerszámának folytatása. Nemcsak a díszítmények egyeznek, hanem ami számunkra fontosabb, egyezik a lószerszám szerkezete is. A szarmata lószerszám nem más, mint szkita örökség. Itt egy tárgyi formát követve, eljutunk a szkita időkig, tehát időszámításunk előtti félezer év távlatáig. Ha most a szkita lószerszámok közt körülnézünk, akkor bámulatos gazdagsággal találjuk meg mindazokat a jellegzetességeket, amelyek a magyar lószerszámokon is megvannak." — 406. oldal. — "A szkitáknál a díszítés nem csupán iparművészeti ténykedés, nem a hideg fényt és pompát szolgálja, hanem belekapcsolja az embert a világmindenségbe, felfegyverzi őt s beleötvözi az ő életét is a többi teremtmények életébe. Mi más ez, mint a legmagasabb rendű művészet.

Kérdés azonban, hogy ez a mély és szép tartalom vajon nem

veszett-e ki másfélezer év alatt a művészetből? ... A magyarságnál vajon már csupán a kézműves, vagy ötvös begyakorolt keze csinálja-e a formákat minden szellemi tartalom nélkül? Kétségtelen, hogy ez a kérdés helyes lenne, ha csupán egyetlen egy forma — a szárny — jelentkezne szkita hagyatékként a honfoglalók emlékei között. Azonban nem így van, hanem szinte minden tárgy s minden szokás visszanyúlik a SZKITA ŐSKORIG.” — 407. oldal. — “A magyar ruházatban is élénk emlékek őrzik az egykori szkita viseletet.” —

László Gyula a régi iskola a “Finn-ugor származáselmélet” híve, de könyvében azt bizonyítja, hogy a magyar nép a SZKITA, vagy SZITTYA - HUN NÉP utóda és igazi örököse.

*

*

*

De nemcsak ősipar tárgyain, hanem népművészetünk ősfoglalkozású vadász és pásztor tárgyai között is találunk díszített tárgyakat. Az egyik leggyakoribb és legáltalánosabb csontból, azaz szarvasagancsból készített tárgy a porszarúnak nevezett puskaportartó, amelynek ősi rendeltetése sőtartó volt. Nincsen még egy népművészeti tárgyunk, amely igazolhatóbban ősbibb, mert nagyrészt őskori díszítmények gazdag sorozatát tárja elénk.

A mai porszarukon akárcsak a népvándorlási sirokban találunk, ugyanazokat a díszítő elemeket látjuk, mint amilyenek a kőkorszakbeli csonteszközökön is szembetűnő díszítő elemek voltak, de különösen a HALSTATT-i kor tárgyait jellemzi.

A legjellegzetesebb díszítő elemek: őskori emberábrázolások. Az alapforma a háromszög, a testrészek között leghangsúlyozottabb a két kar. Ezekhez hasonló emberábrázolásokat találtak Közép- és Délamerikában, különösképpen Peruban és Mayaxban.

A leggyakoribbak az állatábrázolások: az őz, a róka, a nyúl, a hal és a madár. Az állatokkal gyakran — a nemzetközi irodalomban svasztikának, horogkeresztnek nevezett — a NAPOT helyettesítő varázstükör látható.

A svasztikaszerű díszítmények gazdag változata az ásatások során napfényre került minden tárgynak leggyakoribb alkotó eleme, amely nemcsak az első bronzkori, időszámításunk előtti harmadik és negyedik évezred leletein, hanem a mai MAGYAR - SZÉKELY FARAGÓ MŰVÉSZETÉBEN is ugyanolyan fontos szerepet tölt be.

Visszatérve az emberábrázolásokra, hasonló rajzokat már az őskorban is használtak. A magyar-székely porszarukon szinte mindig sorozatban láthatjuk, körívekkel összekötve, mintha összefogód-

zott, összeülekezett emberek volnának. Feltehető, hogy valami ősi, varázsló célú kultikus cselekedet (talán tánc) jelképes ábrázolásainak maradványai.

Megállapított és történelmileg bizonyított tény, hogy a szvasztikának nevezett, eredetileg NAPOT jelképező szimbólum (varázstükör) nem árja, hanem ősturán örökség. Sehol a világon — az ősi indiai templomi emlékeken kívül —, olyan gazdag változatban és mennyiségben, mint ERDÉLYBEN a legősibb magyar földön, nem fordulnak elő.

H Spence Lewis, "The Mystical Life of Jesus" című könyvében írja: — "Ez a jelkép a legrégibb misztikus jelek egyike. Tévesen az északamerikai indiánoknak tulajdonították, mert azok is használták azt misztikus díszítéseikben. Az utóbbi kutatások azonban megtalálták ezt az ősi jelet YUKATANBAN a mayák díszítő elemei között is, akik valószínűleg már időszámításunk előtti évszázadokban használták. De ugyancsak megtalálták a régi budhista csillagászati jelek között is és az ASOKA FELIRATOKON. Ez a jelkép volt a tibeti kolostorok legszentebb jelképeinek egyike, de ugyanakkor megkülönböztetett jele volt a XACA JAPONICUS szektának is." —

Ma már általános elfogadott megállapítás, hogy a szvasztika NAP JELKÉP, NAPKERSZT volt. A forgó napkorong, a futó idő, a végtelenség, majd a tökéletesség jelképe és ez az értelmezés ésszerűen visz el egy bölcséleti és erkölcsi fogalom —, vagy érték-sorozaton át a legmagasabb fokozatig, a legfőbb Tökéletességig, a legfőbb Tökélyhez, az Istenig.

A magyarországi napkereszt díszítő elemek tehát azt bizonyítják, hogy a magyarországi ezt a legősibb isteni jelképet minden időben és minden korban ismerte, használta. Ez a jelképismeret és használat szintén döntő bizonyítéka a magyar ősiségnek.

Ezek után feltehető a kérdés, hogy vajon a magyarországi nem tanulta-e valamelyik szomszédjától a gazdag ősi díszítő művészet technikáját? — Nem. — A temetők tanúbizonysága megcáfolható. Ma is ugyanaz a nép lakik a Kárpátmedencében, mint amelyik azt a kőkorszakban is birtokolta.

A magyar műveltség ősrégi és öröklött lelki, szellemi hagyomány, melyhez hasonló sehol Európában egyetlenegy népnél sem fedezhető fel.

A mai kor embere keresi a feleletet arra a kérdésre, hogy a Világ melyik pontján alakult ki először az emberi műveltség? Korunk nagy történései, régészei és embertankutatói a komoly tu-

domány minden ágát felhasználják, hogy erre a nagy kérdésre elfogadható feleletet tudjanak adni.

Az utolsó évtized régészeti felfedezései megszámlálhatatlan mennyiségű bizonyítékot tártak fel, melyeknek segítségével megpróbálták megállapítani azt a műveltséget és polgárosodást, amely ősidőkben a Földünkön volt. A régészeti kutatások véget vetettek annak az előítéletnek, hogy az emberi nem története áthatolhatatlan homályba van burkolva.

A kutató emberi munka fáradságot és akadályt nem ismerve bebizonyította, hogy az első ember nem Krisztus előtt 4004-ben jelent meg a Földön, mint azt Ussher ír püspök állította, a Vízözön nem Kr. e. 2324-ben volt, hanem az emberi teremtmények már évmilliók óta élnek, dolgoznak, küzdenek, fáradoznak, építenek és rombolnak ezen a sárteken.

Az **ŐSTURÁN MAGYAR DÍSZITÓMŰVÉSZET** jelképei 10-12,000 évnél is régebbiek, vagyis **SZÜLŐKULTÚRAJUK** ŐSI, időközben sokszor átalakult területén nőttek fel. Keressük, kutatjuk, tehát, vajon csakugyan eltűnt-e ennek az ősi kultúrának minden eredeti emléke, nem maradtak-e fenn vele egyidejű maradványok, nyomok, vagy jelek, amelyekről a legrégibb autochton kultúra életére, fejlettségére, formáira és tartamára következtethetünk?

Az ősi emlékek megszámlálhatatlan sokasága kerül állandóan a napfényre, mert a **KÁRPÁTMEDENCE A RÉGÉSZETI TUDOMÁNY KIMERÍTHETETLEN KINCSTÁRA**.

A Kárpátmedencei ember, az **ŐSTURÁN**, mint emlékezete hirdeti átélte a vízözönt, mégpedig — szinte saját vallomása szerint — a művelt nép fokán, csak a rettenetes természeti tünemény hatása következtében kivetkőzött ebből az állapotból. De ez a fejlett lény gyökeresen megváltozott életkörülmények között is fennmaradt, sőt mi több a legmagasabb rendű teremtménnyé fejlődött.

Végigjárva minden nyomát, amely az emberiség múltja felé mutat, jogunk van arra a végleges állásfoglalásra, hogy az ősturáni ember több geológiai korszakot átélte és az emberi műveltség képességeinek tetőfokára fejlődve az anyag ura lett.

*

*

*

EURÓPA ÉS ŐSNÉPE.

A történelmi ősturán, szittyá - hun, vagyis a magyar faj a vízből és gazdag fűvű égövön tartózkodott, ott nőtt nagygyá és lett hatalmassá. A régi írások és hagyományok a faj ősiségével kap-

csolatban 85,000 évről beszélnek.

Az ősturán mythológia fél millió évet említ és ha ezeket az állításokat igaznak fogadjuk el, amit a megkövesedett emberi maradványok is megerősítenek, akkor határozottan állíthatjuk, hogy Európa őslakói a rövid-, vagy kerekfejű ősszittyák voltak.

Az indiai szentkönyvek, vagyis a RIGVÉDÁK szent hagyományai szerint, időszámításunk előtt 50 és 25,000. évek között a földünk felszínén nagy átalakulások történtek. Most ezekben az időkben alakulhattak ki: Északamerikában a Sziklás hegység, Délamerikában az Andok hegylánca, Ázsia keleti felében a Japán szigetek, Afrikában az Atlas hegység, Európában a Sierre Nevada, a Pireneusok, az Appeninek és az ősi magyar földet körülvevő Kárpátok hegykoszorúja és annak folytatása a Balkáni hegység.

A gyűrődéssel keletkezett hegykoszorú a Kárpátok belső oldalán, ott ahol az Alföld hirtelen leereszkedik, tűzhányók füstölögték sokáig. A Kárpátok hegykoszorúján belül egy beltenger, vagy Duna tó terült el. Ott ahol ma a Magyar középhegység a Bakony, a Vértes és a Gerecse erdőkkel borított lankái emelkednek, azokban az időkben tengerfenék volt.

Abinash Chandra Das, Calcutta University, — 1926. évi allahabadi (India) régészeti konferencián tartott "Rigvédák szent hagyományai"-ról szóló előadásának egy részletét ismertetjük:

— "A Rigvéda Pandzsab alkotása. A Rigvéda szövegeiben a szárazföldtől különböző környékekről, t. i. nyugati és keleti tenger-ről (Rigvéda X. 136. 5), a középen fekvő országok említése nélkül, a (Radsputana) tengert elérő Sarasvatiról (VII. 95. 2), a Négy Samudráról (IX. 33. 6; X. 47. 2) vannak adatok.

Ez olyan korszakra látszik mutatni, amelyben Bactriától északra egy nagy "Ázsiai beltenger" létezett és amikor tenger volt a Pandzsabtól délre is, ahol most a mi Radsputanánk van.

A rigvédai indo-iránok igen jól ismerték a tengert (Rv. I, 25. 7; 48. 3; 56. 2; 116. 4; IV, 30. 17; 55. 6; VI, 20. 12 VIII, 88. 3; Rv. I, 46. 2. 8; III. 55. 1; IV. 43. 5; V, 80. E; VII, 55. 7; X, 72. 7; X, 136. 5; X, 155. 3 stb.) és arra mutatnak, hogy a Pandzsab közelében a Keleti tenger volt.

A Ganga és a Yaguna szórványos említése arra mutat, hogy ezeknek a folyóknak a folyása akkor nagyon rövid volt.

A Rigvédai időkben nem csupán a Sarasvati, de még a Satudra is a tengerbe ömlött (Rv. III. 33. 2). Mindez időszámításunk előtt 50,000. vagy 25,000. évekből kb. Krisztus előtt 8000. évig terjedő időre látszik mutatni. Az a tény, hogy a Rigvéda az évet Hima néven nevezi, mutatja, hogy Pandzsab akkor nagyon

hideg hely volt. A Sarad szó használata ugyanazon értelemben abban a szövegben azt mutatja (VII. 66, 16), hogy az éghajlat fokozatosan megváltozott a későbbi rigvédai korban, ami a Jégkorszak utáni korszak elérékezésének a következménye volt. (Kb. Kr. e. 8000.)

Az éghajlat forróvá változása, amiről a Zend Avesta beszél, valószínűleg a Radsputana tenger eltűnésének a következménye. Úgy látszik, hogy a Rigvédát hosszú korszakon át írták.

Indra "vajnra"-ját először kőből készítették, azután csontból (Rv. I. 84, 13, 14. Rv. VII. 83). Említés történik arról is, hogy a ló bordacsontjait sarlók gyanánt használták a (kusa) fű lekaszására. Mindez a művelődés a csiszolt kőkorszakra mutat. De a középső és a későbbi Rigvéda korban, már olyanokról beszélnek, akik a fémeket ismerték. Tehát úgy látszik, hogy a Rigvédában képviselve vannak a művelődés összes fokozatai a csiszolt kőkorszaktól a fémek korszakáig.

A Rigvéda még korábbi művekről is tesz említést, t. i. a NIVIT-ekről, NIGADÁK-ról és a GATHÁK-ról, Rv. X. 71, 4; mutatja, hogy még a Rigvéda korban érthetetlen lett a MANTRA nyelvezete és ebből tűnik ki roppant régiségük.

A Rigvédában földrengésszerű zavarokra előforduló utalások is vannak (I. 62, 5; 63, 1; II. 12, 2; 15, 6; 17, 5. stb.), melyekről a geológusok azt állítják, hogy azok Pandzsabban a Pleistocen korszakban történtek." —

B. G. Tilak és Ketkari hindu tudósok bebizonyították, hogy a Rigvéda néhány verse vissza megy az ötödik évezredbe (Kr. e.) D. Mukhopahyaya pedig kimutatta, hogy a Rv. X. 68 és X. 85, 13. Krisztus előtt 16. és 15.000. évek között jöhetett létre.

*

*

*

Számos történettudós könyveiben "ARJAKAT" említ az őstúrán szittyák helyett, azonban a "WIRO = VAREHADA NÉP", amelyet gyakran említenek a HUNOK FAJTÁJÁHOZ tartozott, tehát a tévedést ez helyre hozza.

Shah K. T. "The Splendor that ías Ind.", Bombayben 1930-ban kiadott könyvében írja: — "De bárkik voltak az árjak eredetileg és bárhonnan is származtak, akár nagy vadászatra indult WIROK voltak Magyarországon dombjairól és síkjairól, akár nomádok, akik Magyarországról kiindulva Szibéria steppéinél naposabb tájakon kerestek legelőt nyájaiknak: ők azok, akik a RIGVÉDA himnuszaiiban megjelennek, mint olyanok, akik valaha az ÖT FOLYÓ partjain (Penzsab) telepedtek le és honukat Sapte . Sind-

hunak nevezik.” —

Zajti Ferenc, “Magyar Évezredek” — Skytha - Hun - Magyar fajji azonosság —, című Budapesten kiadott könyve 73. oldalán írta:

— “Immár bizonyos tény, hogy még az áriják — (mittáni, méd, őszperzsa települők) — előtt, India őstelepülői a turáni skyták voltak azok a népek, akik megalkották India tulajdonképpeni ősi kultúráját, India nagyszerű építészetét és India hatalmas valóságos mozdulásait.

Budha, Zarathustra és Krisma a maguk faja szerint ezekhez a turániakhoz tartoztak. Turáni volt az elgondolásuk alapeszméje, — építészetének, művészetének, irodalmának és filozófiájának gazdag megjelenési formája, — s ugyanúgy vallásos elmélyüléséhez szükséges lelkisége a magyarral rokon fajták bensőséges lényének a kiterjedése.” —

*

*

*

Most visszatérve a Krisztus előtti 13-ik évezredbe, amikor a rettenetes természeti tűnemény (katakizma) kozmikus felfordulást, állandó földrengéseket, tűzhányó kitoréseket és vad viharokat hozott magával. A nagy felfordulás alatt hatalmas hegységek alakultak ki a meglévők pedig, vagy lesüllyedtek, vagy pedig magasabbra emelkedtek.

A föld magyában a robbanásig feszült gőz és gáztömegek egyensúlyi helyzete megbomlott, kéregeltolódások, szerkezeti változások keletkeztek és a tűzhányókitörések egész sorozata robbant ki.

A kozmikus erők hatására működésbe lépő földalatti erők a Kárpátok hegyláncát délen kettészakították és a hegykoszorún belüli helyet foglaló beltenger vizei a Fekete tenger felé utat törve mindent elárasztottak és kialakították a mai Aldunát.

*

*

*

BIZONYÍTÉKOK:

Köztudomású, hogy Szibéria tundravidéke egy hatalmas mammuttemető.

D. Gath Whitley, “The Ivory Islands in the Artic Ocean”, Journal of the Philosophical Society of Great Britain, XII. (1910). 35., írta:

— “Magasan északon Szibéria felett 600 mérföldre a sarkkörön belül a Liakok szigeten annyi a mammutmaradvány, hogy szinte úgy látszik, mintha a sziget elefántcsontokból, agyarakból és összecementezett jeges homokból állana.

A kínai évkönyvekben feljegyezték, hogy az első mammuta-

gyarakat Kr. e. a IV-ik évszázadban hozták Kínába és ma is az elefántcsonttermelés kétharmadát Kelet-szibéria és a Novoszibirszk szigetek szolgáltatják. Az utolsó másfél évszázad alatt évenként átlag 250 mammutmaradványt tártak fel Szibéria jeges vidékein, köztük 84 ép, vagy csaknem teljesen ép példány volt. A jelek arra mutatnak, hogy az állatok nagy tömege egyszerre, illetve rövid időn belül hullott el.” —

A geológusok a földrétegek alapján, ahonnan az állatokat kiemelték az állatok elhullási korát 12-13,000 évre becsülik, amit a Rádiócarbon 14 próbák újabb átszámítása is megerősít.

Európában az Alpok hatalmas hegytömege is ezekben az időkben emelkedett magasabbra és eredeti helyéről északi irányba tolódt el. Lásd ezekre vonatkozólag: Daly, “Our Mobile Earth”, pp. 228-229; George McCready Price, “Commonsense Geology”, p. 120. —

R. Finsterwalder Ázsiában a nyugati Hymalájában a Nanga Parbat hegységben figyelte meg ezeknek a geológiai átalakulásoknak az eredményét. Kutatásai folyamán megállapította, hogy a hymalájai jégmezők kiterjedése sokkal közelebbi időkben történt, mint eddig azt gondolták. A Hymalája nagy kiemelkedése a Jégkorszakban, vagy közvetlen utána történhetett, tehát csak pár ezer évvel ezelőtt. — Finsterwalder, “Die Formen der Nanga-Parbat Gruppe”, Zeitschrift der Gesellschaft für Erdkunde zu Berlin, 1936. p. 321) —

Heim földrajztudós Nyugat-Kínában, Tibet mellett a Hymalájától keletre fekvő hegyeket kutatta. 1930-ban megállapította, hogy ezek a hegyek a Jégkorszak óta emelkedtek ki. Heim megállapítása szerint a Hymalája nagy hegylánca jelenlegi magasságát a történelmi idők emberének a korában érte el, tehát a legmagasabb hegyek egyben a világ legfiatalabb hegyei is. A hegyek legmagasabb csúcaikkal összezúzták a geológusok “RÉGI-RÉGI IDŐK ELMÉLETÉT”. — (Heim, and Gauser, “The Throne of the Gods”, p. 220; Lee, “The Geology of China” p. 207.) —

*

*

*

A legújabb kutatások a Rádió Carbon 14 próbák segítségével állapítják meg a Jégkorszak kezdetét és a talált állati maradványok, elhullott állatok korát.

Mi a Rádió Carbon 14? — Ez egy rádióaktív izotop, amely minden élő szervezetben megtalálható. Minden élő szervezet (emberi, állati, növényi stb.) élete folyamán a levegőből magába szív egy bizonyos mennyiségű atomot, amely az élet folyamán a sző-

vet részévé válik és állandóan megmarad. De, amint a szervezet meghalt, megszűnik újabb atomokat a levegőből felvenni, sőt az eddig magába szívott Rádió Carbon 14 atomok egy ismert sebességgel bomlásnak indulnak és átalakulnak Rádió Carbon 12-vé. A szervezet, élete folyamán magába szívott atomok felét 5,568 év alatt elveszíti, míg a másik 50 százalék teljes elvesztéséhez kb. 25,000 esztendő szükséges. Az emberi, az állati és a növényi maradványok Rádió Carbon 14 tartalmából tehát megállapítható a szervezet kb-i időpontja.

Hogy világos legyen előttünk ennek az eljárásnak a mibenléte egy szemléltető példát mondunk: = Ha egy üres poharat a kinyitott vízcsap alá helyezünk, amelyből ömlik a víz, megteelik. Zárjuk most el a vízcsapot. Egy idő elmúltával a víz a pohárból eltűnik, elpárolog. Amíg a víz elpárolgása tartott meglehetősen állapítani kb. a vízcsapot mikor zártuk el, de a párolgás befejezte után csak az állapítható meg, hogy kb. mennyi idő kellett az elpárolgáshoz.

A Rádió Carbon 14 segítségével megállapították, hogy Európa területén talált "barlangi ember maradványok 8 - 13,000 és nem 50 - 60,000 évesek".

* * *

A nagy kataklizma alatt az Északi sark felől egy hatalmas jeges víztömeg rohamot intézett Európa ellen. Európa északi és középső részein nagy kiterjedésű jég és hómezők keletkeztek. A kozmikus erők hatása következtében a mindenütt magasabbra emelkedett hegyek fennsíkjai és oldalain óriási vastagságú hó és jégtakaró képződött, majd ezek megcsúszva vándorútra keltek a völgyek felé.

A nagy pusztulást túlélő őslakosság maradvékai a messzenyúló magas hegyek, vagy TUROK barlangjaiban keresett és talált menedéket. Az ősember, amely egykor a kultúra és a civilizáció magas fokán lehetett, elpusztult otthonát a hegyek sötét, nyirkos, de meleg barlangjaival cserélte fel. Az egykori ősi kultúra és civilizáció elpusztult, csaknem nyomtalanul eltűnt és így az ember a kőkorszakban találta magát.

Az egyetlen emberi fajta, amely leghamarabb kiheverte a nagy pusztulás mindent elseprő, hanyatlásba döntő hatását és a barlanglakókból újra emberré emelte ki önmagát az az ŐSTURÁN volt.

Amint Európa megszabadult a hó és jégtakarótól, amely halott lepelként beborított mindent, új életre kelt a természet. A jegesidők borzalmas viszontagságai után az ősturán testben és lé-

lekben megerősödve, a további életküzdelmekre felkészülve belépett egy újabb korba.

A hó és jég eltakarodása nemcsak örömet és megelégedést, hanem nagy szerencsétlenséget is hozott Európa sokat szenvedő őslakóira. — Megjelent egy idegen, nagyon kezdetleges (primitív) ember, aki lakóhelyet keresve megbontotta a nyugalmat. Ez a jövevény hosszúfejú volt s a tudósok általában Neandervölgyi embernek nevezik.

A „NEANDER VÖLGYI” elnevezés a németországi Eifel hegységben, Düsseldorf és Elberfeld városok között húzódó NEANDER VÖLGY után keletkezett.

1856-ban a Neander völgy egyik kőfejtőjében beomlott barlangra s a barlang fenekét kitöltő agyagrétegben emberi koponya csontokra akadtak. A tudósok egyrésze a talált csontokat nem tartotta réginek. Tíz év elmúltával az először felfedezett barlangtól mintegy 150 lépésnyire még egy barlangot fedeztek fel, amelynek a fenekén az első barlangban felásott agyaghoz teljesen hasonló rétegben jégkorszaki állatok: barlangi medve, barlangi hiéna, gyors orrszarvú stb. csontjaira akadtak. Ezekből az állati csontokból arra következtettek, hogy az az ember, akinek a koponya maradványait a közeli barlangban megtalálták, már a jégkorszak idejében Európában élhetett.

Ez az ember nem volt Európa őslakója, mert a legnagyobb valószínűség szerint Afrikából került Európába, hiszen a Rádió Carbon 14 próbák megállapítása szerint a talált emberi maradványok kora 8-13,000 éves volt.

Az Afrikai ősember a Gibraltári tengerszoroson keresztül vándorolhatott Európába, amely abban az időben még nagyon keskeny lehetett.

Afrika éghajlata Európa eljegesedése alatt kibíráhatóan kellemes lehetett és hatalmas zöldelő, füves és fákkal borított területén élő kezdetleges ember nem valószínű, hogy otthonát, amely bőven nyújtott élelmet is, fölcserélte volna Európa zord, hideg éghajlatával. Ezek szerint ez az ősember, csak a jegesidők megszűnése után vándorolhatott Európába, amely teljesen valószínű is.

Európa más vidékein is találtak a neandervölgyi csontokhoz hasonló maradványokat, mégpedig olyan földrétegekben, melyekben a jegesidők utáni Európában élő állatok csontjai és emberi kéztől származó kőeszközök is voltak.

A belgiumi SPY község melletti barlangból mintegy 500 darab emberi csont került elő. A barlangkutatás folyamán egy másfajta hosszúfejú, kezdetleges ősember maradványai is napfényre kerül-

tek. A tudósok itt azt állították, hogy ez az ősember Ázsiából nyomult be Európába. Ez a típus valamivel intelligensebb lehetett. Délfranciaországban AURIGNAC község közelében találták ennek az ősembernek az első nyomát. Egy másik szintén délfranciaországi lelet a VEZERE völgyi teljesen felfedte ezt a típust, Ennek az embernek a homloka magasabb volt, mint a neándervölgyié, tehát értelme, találékonysága is nagyobb lehetett? Ez a jövevény kipusztította a neander völgyi embert, de azok vére aszsonyaik révén tovább származott s az ügyesebb aurignaci ember keverékei keletkeztek. Ez a keverék emberfajta egészen a bronzkorig uralta Európa őserdőit és mocsarait s pusztította az ősturánt.

*

*

*

Az ősturán magyar faj történelme kétségbevonhatatlanul hiteles sírleletek alapján a "JÉGKORSZAK"-ig, tehát 10-13,000 évre vezethető vissza.

Magyarországon a tudósok számos jégkorszakbeli barlanglakó ember nyomára akadtak. Az egyik a Borsod megyei RÉPASHUTA melletti BARLA BARLANG, a másik pedig Miskolc közelében HAMOR község felett a Bükk hegységben felfedezett SZELETA barlangban.

A "BARLA BARLANG"-i felfedezés különösen nagy fontossággal bírt, mert a barlang fenekét kitöltő földrétegben három ősemberi tűzhelyet találtak.

Ugyanott mintegy 30 darab kalcedon ásványból készített kőeszközt is felfedeztek, amelyek gondos kezek munkájára vallottak és azt bizonyították, hogy az egykor ott lakó ember ízlése és ügyessége fejlett lehetett. A kőszerszámok mellett számos letörtvégyű, átfűrt medvefogát is találtak, valószínű, hogy azokat növényi rostokból készített fonalon egymás sorjába felfűzve ékszerként viselheték.

A barlai leleten kívül még érdekesebb volt a világhírű SZELETA BARLANGI lelet, ahol a barlang fenekét kitöltő föld egymásutáni rétegeiben az egymást követő korszakokból származó különböző kőeszközök feküdtek.

Magyarország területén feltárt összes őskori leletek közül a "NAGYSÁPI KOPONYALELET" volt a legismertebb, melyet a szakértők a "MAGYARHONI FÖLDTANI TÁRSASÁG" 1871. májusi ülésén mutattak be. A magyarországi őskori barlangleletek a rövid, vagy kerekfejű európai őshonos (autochton) emberfajtától maradtak fenn és a "HOMO SAPIENS" fosszilis maradványai megerősítették azokat a megállapításokat, hogy a JÉGKOR-

SZAK végén (Kr.e. 11 és 10,000 évek között) a Kárpátmedencében ugyanazok az emberfajták éltek, mint Közép, Dél és Nyugat Európában. A feltárt leletek alapján cáfolhatatlanul állíthatjuk, hogy a történelemelőtti idők rövidfejű ősturánjainak a le származottai, ma is ugyanazokon a területeken kimutathatók, de faji államot csak a magyarság alkot.

Kollmann, "Europische Menschenrassen" című 1882-ben kiadott könyvében írta, hogy az Árpádházi vezérfejedelmi sírokban talált koponyaalakokat már az Aggteleki barlangban, a Nagysápi őskori koponyák és a Bronzkori koponyák között is megtalálta.

A korai bronzkort megelőző időkben Európa éghajlata a legkedvezőbb lehetett, mert az ősturáni ember szaporodásnak indult. A magasabbrendű, szellemileg és testileg fejlettebb, nemesebb, találékonyabb ember kiszorította Európa közepéről az oda betolakodott kezdetleges hosszúfejű embereket, megszállta az összes termékeny völgyeket; a Rajna, az Elba, az Odera, a Mosel folyók környékét, de zömmel a DUNA MENTÉN a KÁRPÁTMEDENCÉBEN telepedett le. A mai tudomány az európai őshonos (autochton) ősturánt DUNAI EMBERNEK, de sokkal találóbban mi "KÁRPÁTI EMBERNEK" nevezhetjük.

A csiszolt kőkorszaktól kezdődőleg a rövid és túlrövid, vagy kerekfejű ősturán a DUNAI, vagy KÁRPÁTI EMBER meghatározója.

— "K. Wolf német tudós ezekből messzemenő következtetéseket vont le, amikor ezeket állította: — "Ha összefoglaljuk az eredményeket arra jövünk rá, hogy olyan nagyarányú történelmi megrázkódtatások, mint a NÉPVÁNDORLÁS nem gyakoroltak semmiféle tartósabb befolyást az őshonos lakosság embertani jellegére, mert változnak az urak, kultúrák és nyelvek, de megmaradnak a talajhoz kötött néptömegek." —

Egy letelepedett európai népcsoport embertani jellege messze az ősidőkbe nyúló időpont óta változatlanul adva van. — "Sorunk, 1959. aug. 22. számából: — "Származástudat, Nemzettudat, Hivatástudat". —

A régi emberfajták évezredekken át való tartós megmaradása az újabb embertani vizsgálatok folytán megdöntötte azt a begyöpösödött hiedelmet, hogy a "TÖRTÉNELEM NAGY ESEMÉNYEI UTÁN A VESZTES MEGSEMMISÜLT". —

*

*

*

MÁSODIK FEJEZET

KÁRPÁT - MEDENCE KULTÚR ÖSLAKÓI. FAJI ROKONSÁG ÉS FAJI AZONOSSÁG. A VILÁG LEGŐSIBB NÉPE.

A feltárt régészeti leletek tanúbizonysága szerint a kőkorszakbeli első európai kultúra és civilizáció Magyarország területén fejlődött ki és onnan terjedt el Nyugateurópába. De az is bizonyossá vált, hogy az Indus, a Tigris, az Euphrates és a Nilus folyók termékeny völgyeitől a Kaukázus hegységen keresztül egészen az Atlanti óceánig az összes termékeny völgyekben, síkságon és alföldeken egy és ugyanazon fajhoz tartozó nép lakott, mégpedig "RÖVID, VAGY KERЕКFEJŰ EMBER, AZ ÖSTURÁN". —

Magyarország területén a Kőkorszakban egy nagyon okos nép lakott, amit az bizonyít, hogy a jeges idők megszűnése után, amikor a felmelegedett talaj alkalmas volt a megművelésre, azonnal kezdetét vette a mezőgazdaság.

Wallace Everett Caldwell, "The Ancient World", New Yorkban, 1953-ban kiadott könyve 7. oldalán írta:

— "A Solutrean kultúra úgylátszik Magyarországon fejlődött ki és onnan terjedt el Nyugateurópába. Az ott talált, gyönyörűen kiformált babérlevél alakú tűzkövek (szerszámok) egész sorozata bizonyítja ezt. Ezek a legrégibb kőkorszakbeli emberek népesítették be a széles kiterjedésű euráziai magaslatokat, a nagy alföldeket és az északabbra fekvő folyók völgyeit." —

130. oldal:

— "Az északmagyarországi Bükk hegység barlangjai védelmet nyújtottak az újabb kőkorszakbeli telepceknek, akiknek anyagi kultúrája és megélhetési viszonya kedvezően volt összehasonlítható az ugyanabban a korban élő más dunavölgyi emberekével. A bükki emberek nyílt letelepülései ugyanúgy, mint a barlanglakóké semmiféle olyan feltevésre okot nem ad, mintha bármilyen anyagi különbség lehetett volna közöttük.

Az Aggteleki barlang klasszikus gyűjteménye a "neolithic földművelés" bizonyítékainak. A bükki barlanglakók nemcsak, hogy a szokásos háziállatokat tartották, hanem még három féle búzát is arattak, babot, borsót és lencsét is termeltek." —

V. Gordon Childe megállapításai szerint a "DUNAI EMBER" egész Középeurópában — (a Drávától a Balti tengerig, a Visztulától a Meuseig) — megművelte az összes termékeny folyó-

SZAK végén (Kr.e. 11 és 10,000 évek között) a Kárpátmedencében ugyanazok az emberfajták éltek, mint Közép, Dél és Nyugat Európában. A feltárt leletek alapján cáfolhatatlanul állíthatjuk, hogy a történelemelőtti idők rövidfejű ősturánjainak a le származottai, ma is ugyanazokon a területeken kimutathatók, de faji államot csak a magyarság alkot.

Kollmann, "Europische Menschenrassen" című 1882-ben kiadott könyvében írta, hogy az Árpádházi vezérfejedelmi sírokban talált koponyaalakokat már az Aggteleki barlangban, a Nagysápi őskori koponyák és a Bronzkori koponyák között is megtalálta.

A korai bronzkort megelőző időkben Európa éghajlata a legkedvezőbb lehetett, mert az ősturáni ember szaporodásnak indult. A magasabbrendű, szellemileg és testileg fejlettebb, nemesebb, találékonyabb ember kiszorította Európa közepéről az oda betolakodott kezdetleges hosszúfejű embereket, megszállta az összes termékeny völgyeket; a Rajna, az Elba, az Odera, a Mosel folyók környékét, de zömmel a DUNA MENTÉN a KÁRPÁTMEDENCÉBEN telepedett le. A mai tudomány az európai őshonos (autochton) ősturánt DUNAI EMBERNEK, de sokkal találóbban mi "KÁRPÁTI EMBERNEK" nevezhetjük.

A csiszolt kőkorszaktól kezdődőleg a rövid és túlrövid, vagy kerekfejű ősturán a DUNAI, vagy KÁRPÁTI EMBER meghatározója.

— "K. Wolf német tudós ezekből messzemenő következtetéseket vont le, amikor ezeket állította: — "Ha összefoglaljuk az eredményeket arra jövünk rá, hogy olyan nagyarányú történelmi megrázkódtatások, mint a NÉPVÁNDORLÁS nem gyakoroltak semmiféle tartósabb befolyást az őshonos lakosság embertani jellegére, mert változnak az urak, kultúrák és nyelvek, de megmaradnak a talajhoz kötött néptömegek." —

Egy letelepedett európai népcsoport embertani jellege messze az ősidőkbe nyúló időpont óta változatlanul adva van. — "Sorsunk, 1959. aug. 22. számából: — "Származástudat, Nemzettudat, Hivatástudat". —

A régi emberfajták évezredekken át való tartós megmaradása az újabb embertani vizsgálatok folytán megdöntötte azt a begyöpösödött hiedelmet, hogy a "TÖRTÉNELEM NAGY ESEMÉNYEI UTÁN A VESZTES MEGSEMMISÜLT". —

* * *

MÁSODIK FEJEZET

KÁRPÁT - MEDENCE KULTÚR ŐSLAKÓI. FAJI ROKONSÁG ÉS FAJI AZONOSSÁG. A VILÁG LEGŐSIBB NÉPE.

A feltárt régészeti leletek tanúbizonysága szerint a kőkorszakbeli első európai kultúra és civilizáció Magyarország területén fejlődött ki és onnan terjedt el Nyugateurópába. De az is bizonyos. sá vált, hogy az Indus, a Tigris, az Euphrates és a Nilus folyók termékeny völgyeitől a Kaukázus hegységen keresztül egészen az Atlanti óceánig az összes termékeny völgyekben, síkságon és alföldeken egy és ugyanazon fajhoz tartozó nép lakott, mégpedig "RÖVID, VAGY KEREFÉJŰ EMBER, AZ ŐSTURÁN". —

Magyarország területén a Kőkorszakban egy nagyon okos nép lakott, amit az bizonyít, hogy a jeges idők megszűnése után, amikor a felmelegedett talaj alkalmas volt a megművelésre, azonnal kezdetét vette a mezőgazdaság.

Wallace Everett Caldwell, "The Ancient World", New Yorkban, 1953-ban kiadott könyve 7. oldalán írta:

— "A Solutrean kultúra úgylátszik Magyarországon fejlődött ki és onnan terjedt el Nyugateurópába. Az ott talált, gyönyörűen kiformált babérlevél alakú tűzkövek (szerszámok) egész sorozata bizonyítja ezt. Ezek a legrégibb kőkorszakbeli emberek népesítették be a széles kiterjedésű euráziai magaslatokat, a nagy alföldeket és az északabbra fekvő folyók völgyeit." —

130. oldal:

— "Az északmagyarországi Bükk hegység barlangjai védelmet nyújtottak az újabb kőkorszakbeli telepéseknek, akiknek anyagi kultúrája és megélhetési viszonya kedvezően volt összehasonlítható az ugyanabban a korban élő más dunavölgyi emberekével. A bükki emberek nyílt letelepülései ugyanúgy, mint a barlanglakóké semmiféle olyan feltevésre okot nem ad, mintha bármilyen anyagi különbség lehetett volna közöttük.

Az Aggteleki barlang klasszikus gyűjteménye a "neolithic földművelés" bizonyítékainak. A bükki barlanglakók nemcsak, hogy a szokásos háziállatokat tartották, hanem még három féle búzát is arattak, babot, borsót és lencsét is termeltek." —

V. Gordon Childe megállapításai szerint a "DUNAI EMBER" egész Középeurópában — (a Drávától a Balti tengerig, a Visztulától a Meuseig) — megművelte az összes termékeny folyó-

völgyeket. A kőkorszakbeli falvak romjai alól előkerült háziállatok csontjaiból megállapítható volt, hogy a dunai ember disznót, birkát tenyésztett, a lovat is megszelídítette, sőt használta. Fegyvereket, vadászati szerszámokat ebben a korban alig találtak ezeknél az embereknél, ami annak a jele, hogy az a nép nem vadász, halász, gyűjtögető, hanem földműves és iparos volt.” —

A dunai emberek, vagyis az ősturanok már a kőkorszakban tetővel fedett kőházakat építettek, amit a számtalan feltárt kőház maradvány bizonyít. Lásd ezekre vonatkozólag: Reinert, „Die Schnurkeramischen Tottenhauser von Sarmesnstorf”, Manuus, Erg. Gg. 6. 1928. —

A Kárpátmedencében nemcsak kőház, hanem cölöpfaluk maradványait is találták, melyeknek létezéséről történelmi feljegyzések is vannak.

Az őskori cölöépítményekben Európaszerte ugyanazon fajú nép lakott és közös forrásból tanulta ezt az építkezési módot. A legrégebbi eddig ismert cölöépítmények kétségtelenül a középeurópaiak, de Felsőegyiptomból is ismeretes egy falfestmény, amely Hatsepszut királyné punországi expedíciójának ábrázolása közben cölöépítményeket is mutat. Ez a falfestmény Kr. e. a XVI. századból való, tehát oly időből, amely az európai cölöépítmények virágkorával esik össze.

A cölöpkor fénykora Középeurópában a Bronzkor. A Vaskori kultúra fellépésével gyérül a cölöépítmények száma. A boszniai cölöépítmények virágzása azonban erre az időre esik s talán még léteztek Herodotos korában is, amikor a Balkán félsziget déli részein is voltak ilyenek.

A Kárpátmedencében Kr. e. az első évszázadban még mindeütt voltak cölöpfalvak. — Rómában áll egy oszlop, amelyet Trajanus római császár diadalmas harcainak emeltek. Trajanus volt az, aki az ősi magyar ERDÉLY területét, amelyet a rómaiak DÁCIA néven emlegettek elpusztította és meghódította. Trajanus győzte le az ősi magyar erdélyi *összittya fehérhun törzsekkel* vérokon JAZIGOKAT (ősjászokat és GÉTÁK népet).

Az ősjászokkal és gétákkal vívott diadalmas csaták jeleneteit örökítették meg a római „TRAJAN OSZLOP”-ot körülfutó domborművek. — (ezeknek az ősjászoknak, vagyis a JAZIGOKNAK ma is élő utódai a JASZOK, akik Jász-nagykun vármegye területén élnek.) — Az oszlopokra vésett harci jelenetek közül az egyik vízre épített falut ábrázol, amelynek kúpus tetejű, kerek gunyhóira seregestül repülnek a rómaiak gyűjtogató fáklýái. Kétségtelen, hogy a Traján oszlopon megörökített vizifalu nem képze-

let szüleménye, hanem a rómaiak idejében még valóban léteztek magyar Erdély területén cölöpépítmények.

A római és görög történetírók feljegyzéseiből az következik, hogy a vízre való építkezés nem csupán a földtörténeti jelenkor elején élt ősturánok szokása volt, hanem divatban maradt később is, átszármazott a történeti időkbe, sőt tulajdonképpen még ma sem szűnt meg. Lásd Velence és Amszterdam városok cölöpépítményeit.

Kétségtelen az első európai kultúra és civilizáció a Kárpátmedencéből terjedt el. A hatalmas erdők, a verőfényben fürdő távoli rónaságok új életteret nyújtottak. A közös életcél, az együttélés és a közös munka megerősítette a rendszeres társadalmi szervezkedésre való törekvést. Törzsekbe tömörültek és megalkották első törvényeiket. A családok, amelyek elég erősnek érezték magukat, hogy megküzdhessenek az úvilágban leselkedő számtalan veszedelemmel, ellepték a folyók és tavak környékét. Házakat építettek, de amint észrevették, hogy idegen, ismeretlen emberek ólálkodnak tanyájaik körül, védekezésre kényszerültek.

A biztos menedéket kereső ősturánnak nagyszerű gondolata támadt. A tavakra kell házakat építeni, ahol a széles víztükör minden meglepetéstől megóvjá őket. Ledöntötték a közeli erdők fáit. Gerendákat faragtak és sokáig tartó keserves munka árán beverték a cölöpöket a tavak iszapos fenekébe. A cölöpökre tanyát építettek. Az első ház után egymásután épültek a cölöpök fölé a házak és az együttes munka eredményeként lassankint kialakult az első cölöpfalu. A cölöpfalut könnyen szétrombolható, vagy bevonható pallóból készített hidakkal kötötték össze a szárazfölddel.

A cölöpfaluk lassankint egész Európában elterjedtek. Svájcban a Zürichi tóban, Felsőolaszországban, Németországban, sőt még a távoli Írországból is találtak ősi cölöpépítményeket.

Magyarországon a Fertő tavon és az ősi magyar Erdélyben az ingoványos területeken találtak ősi cölöpépítményeket, amelyekről a római történetírók is beszámoltak.

Az állandó letelepedés, a földművelés és az állattenyésztés az előrehaladás legfontosabb tényezője. A mindennapi életben nélkülözhetetlen cikkek kieszelése és elkészítése megalkotta az első feltalálót. A helyhez kötött rendszeres élet szorossá tette a családi köteléket. A családokon belül kialakult a családi szeretet, erre vallanak a cölöpépítmények kultúrrétegeiben talált különféle ékszerek és gyermekjátékok.

A békés fejlődést azonban megzavarta Afrika és Ázsia felől

érkező primitív, vad kóbor - vadászok megjelenése. A megművelt dús földek növényzete az élelemszerzés könnyebb lehetőségét nyújtotta. A kóbor - vadászok vándorlásaik közben eljutottak a Rajna és a Duna völgyeibe is, menedékhelyeknek a hegyek és a dombok hasadékait, barlangjait választották. Keresztül vándoroltak a mai Csehország, Morvaország, Ausztria, sőt még Nagymagyarország területein is és pusztulást hagytak maguk után. Mindenütt harcba szálltak a cölöpfalvak népeivel. A hosszúfejű, kóbor - vadászok rablótámadásai, védekezésre kényszerítették az eddig békésen élő ősturanokat. Fegyverekre volt szükség. A találékony feltaláló megismerkedett a fémekkel és a fémek megismerésével újabb korszakba lépett Európa sokat szenvedő népe.

*

*

*

Indiai szentkönyvek és templomi feljegyzések szerint a Vízözön, vagyis a nagy természeti tűnemény (kataklizma) Kr. e. 11,652-ben volt. (?).

A geológiai tudomány feltevései szerint kb. 25 és 50,000 évekkel ezelőtt még a Kárpátmedence belsejében, Középázsiaiban, Indiában a Ganges lapályain és a mai Rádzsputana és a Tar sívatag területein tenger vize hullámozott.

A nagy természeti tűnemény alatt Európa és Ázsia felszíne átalakult és az éghajlat is megváltozott. A megváltozott körülmények a természeti tűnemény pusztításából megmenekült emberi fajok újabb elhelyezkedését és keveredését vonták maguk után.

A nagy természeti tűnemény lefolyása alatt Európa őslakóinak egy része a Kárpátok barlangjaiban húzódott meg. A kárpátmedencei beltenger vizeinek lefolyása pedig megmentette a teljes ki-pusztulástól ezt a halálra ítélt ősi fajt. Az északi sarokról déli irányba lerohanó jeges víztömegek, melyek Északeurópa nagy részét lemosták a Kárpátok északi lejtőinél megálltak. Az éghajlat hideg volt, de a jégtől mentes területek állat és növényvilága elegendő élelmet nyújtott a hegyek barlangjaiban meghúzódó menekülteknek.

Az éghajlat felmelegedése kb. Kr. e. 11,000 körül már megkezdődött és a kőkorszakba zuhant ősturanok lassan benépesítették a Kárpátmedence kialakult új tájegységeit. Néhány évezreddel később már kb. Kr. e. 8,000 körül a Kárpátmedence termékeny völgyeiben és lapályain megindult a földművelés.

A Kárpátmedencében egy hihetetlenül gazdag állat és növényvilág fejlődött ki, amely nagyon kedvezett az egyre inkább kibontakozó emberi életnek.

Az erdélyi medencében ott csatangolt az ősbövény, az őstulok. Az Alföld lapos, ingoványos rétein a jávorszarvas legelt. Dámszarvasok, gímszarvasok a nedves mocsaras réteken vaddisznó falkák tanyáztak. A ragadozó állatok közül a farkas, a róka, a hiúz és a vadmacska ott élt nagy tömegben. A prémállatok közül a nyest, a nyuszt, a vidra, különféle menyétfajták és a görény népes családai adtak bőséges vadászszákmányt. Nyulak, ürgek, pelék, mókusok, patkányok és egerek akkor sem voltak kevesebben, mint most. Még gazdagabb volt a madárvilág: a cinke, a veréb, a pacsirta, a seregély, a holló, a varjú, a harkály, a császármadár, a különböző sólymok és keselyűk. Az Alföld vadvizein és lapályain hemzsegett a sokfajta lúd, a vadkacsa, a gém, a hatytyú, a pelikán és a gólya. A folyók, vadvizek és tavak tele voltak halakkal és rákokkal, ami a halászatot a legfontosabb élelem-szerző foglalkozások egyikévé tette.

Itt ezen a roppant gazdag és termékeny területen találták Európa legrégebb fémékszereit.

A Kárpátmedencében feltárt "KŐ-, RÉZ- és BRONZKORI LELETEK" embertani adatai azt bizonyítják, hogy ma is ezen a területen élő magyarság ősi ethnikumai: az Erdélyi Érchegységben a "TOROCKÓIAK", a Rézhegység körül a "KALOTASZEGIEK", Háromszék vármegyében az "ERŐSDI SZÉKELYEK", a MAROSMENTI TELEPEK, a VELEMIEK, az Erdőháton a "BARKÓK", a Mátra alján a "MATYÓK" elődei voltak az ŐSLAKÓK. Valamennyien a "RÉZ és BRONZKOR" leghíresebb kohászai, ötvösművészei és telepeik a bronzkori kultúra kisugárzó központjai voltak.

Gazdag leletek kerültek elő a Kőkorszaktól kezdődőleg minden korból. A Kárpátmedence közepe ÓBUDA és BUDA már a történelemelőtti korban sűrűn lakott terület volt. Az ott talált kőkorszakbeli ősemlékek egykorúak a "BÜKKI LELETEKKEL".

— "Négyezeröttszáz éves temetőket ásott fel Móra Ferenc "DESZKEN". Az Aranyhegy-i őskori lakóhely a neolith- és a bronzkor közötti átmeneti időből való, őscserepekkel, kovapattintók, csont- és kőszerszámok s festett kerámia darabokkal.

A Zengővárkony-i őstelep (78 sír) négy- ötezer évesnek becsült zsugorított neolith sírral szerepel; 104 darab őskori festett kerámiával, — halotti edények, talpcsőves tálak, szalagszerű motívumokkal. — (Zajti Ferenc: Magyar Évezredek.) —

A Kárpátmedencében, "DESZKEN" együtt találták a réz és átmeneti bronzkultúra tömérdek bizonyítékát, többek között "EU-

RÓPA LEGRÉGIBB FÉMÉKSZEREIT". Rendkívül érdekesek számunkra a "DESZKI RÉZKORI KERÁMIAI LELETEK IS, A TALPCSÖVES EDÉNYEK" a sűrűn előforduló spirál díszű motívumokkal. A régészetben járatosak előtt ismeretes, Schliemann Trója romjainak legelső rétegeiben talált ilyen edényeket, azóta a "spirális díszítő motívum" kor és kultúra meghatározó tényezővé vált. Ezek a deszki kerámiák "TRÓJA ALAPÍTÓIVAL ÉS ELŐ LAKÓIVAL" mutatnak szoros kapcsolatot.

Az erdélyi Maros folyónál talált rézkori leletek viszont azt is mutatják, hogy a "RÉZKOR" Magyarország területéről sugárzott délre, mert a magyar rézkor a legrégibb és az innen kapott csíra virágzott az ősi "PELAZG KULTÚRÁBAN". —

Krisztus előtt 6-8,000 évvel már a Kárpátmedencei ősturan ismerte a fémeket. Az eke és az ásó mindent kifordít a földből. Így jutott napfényre a Kárpátmedence megannyi kincse. A többszázezerre rúgó régészeti lelet, eredetük és származási koruk szerinti osztályozása azt bizonyítja, hogy Magyarország területén évezredekkel ezelőtt fejlett kultúra és civilizáció virágzott. De a régészek által feltárt romok és sírok leletei azt is felfedték, hogy a Kárpátmedence őslakóinak élénk kapcsolata volt az indiai Mohenjodaro, Harappai kultúrákkal, a Luristani bronzkultúrával, a Tigris — Euphrates folyók és a Nilus folyó őslakóival.

V. Gordon Childe, "The Danube in Prehistory", Oxfordban 1929-ben kiadott könyve 98. oldalán írta: — "Erősdöt és a hozzá hasonlókat úgy kell tekintenünk, mint a keleti kultúrák egyik határszélét, melyek Kr. e. a negyedik, vagy még korábbi ezrekben virágzottak. A sok vázaforma, különösképpen a talpcsöves edények és üres tartók másait "ŰR, KISH és ASSUR VÁROSOK" legelső rétegeiből hozták napfényre." —

Paul Hermann, "Conquest by Man", Londonban 1954-ben kiadott könyve 27. oldalán írta: — "Ámbár ön nem volt bőségesen, első ízben Magyarországon, Babilóniában és Szumiriában használtak ólmot, ezüstöt, vagy antimont a réz keményítésére." —

V. Gordon Childe, "The Bronze Age", Cambridge-ben, 1930-ban kiadott könyve 29. oldalán írta: — "Egy régi ötvözet az ELEKTRUM volt az, amit a régi korban előállítottak. Az elektrum két rész aranyat és egy rész ezüstöt tartalmazott. Ezt az ötvözetet csak Mezopotámiában, Trójában, a Kaukázusban és Magyarországon állították elő." —

Az a megállapítás, hogy az elektrumot csak Mezopotámiában, Trójában, a Kaukázusban és Magyarországon állították elő már egymagában is elegendő bizonyíték arra, hogy az ott virágzott kul-

túrák és azok népei rokonságban állhattak egymással, tehát közös őseiktől származók voltak.

A RÉZ és BRONZKORBAN sehol a világon olyan magas fokon nem virágzott a kohászat, a fémipar és az ötvösművészet, mint a Dunamedencében. Ez részben annak is volt köszönhető, hogy a Kárpátmedencében számtalan igen gazdag rézlelő hely volt.

J. D. G. CLARK, "Prehistoric Europe — The Economic Basis", Londonban, 1952-ben kiadott könyvében írta:

184. oldal. — "Egyike azoknak a helyeknek, ahol legvalószínűbb, hogy ez történt, az Magyarország. A Mátra hegységben egészen a mai napig is található volt rézrög, melynek a súlya 15 kg.-ot is elért." —

195. oldal. — "Kevés kétség maradt fenn, hogy Magyarországon "VELEM - SZENT VID" olvasztó helyen néha tudatosan használtak ón helyett antimont a réz keményítésére. Az ott talált fémadarabok és fémrudak nagymennyiségű antimont (18 százalék) tartalmaztak és nem volt bennük ón, vagy fordítva. Csak ritkán fordult elő olyan ötvözet, amelyben mind a két fém (ón és antimon) együtt található volt." —

199. oldal. — "Egy ismert, de jól meg nem vizsgált hely, Velem - Szent Vid Nyugatmagyarországon, amely Kőszeg hegyeinek keleti kiugró részén fekszik. Ott a rézhulladékon kívül különböző öntőformákat (51 drb. kő öntőformát is), bronzszerszámokat, beleértve üllőt, kalapácsot, reszelőt és hasonlókat is találtak." —

Kőszeg mellett Velem - Szent Vidon sáncokkal kerített kő és bronzkori telep földbevált kunyhóiból és a közeli sírokból kerültek napvilágra az őskori élet bizonyítékai. Ez a velemi telep még a kifejlett vaskorban is a bronzgyártás egyik központja volt.

J. S. Huxley és A. C. Haddon, "We Europeans" című Londonban 1935-ben kiadott közös munkájuk 198. oldalán írták: — "A skandináv bronzkor nem volt más, mint a magyar civilizáció egyik visszaütése." —

Krisztus előtt a 8 és 4-ik évezredek között az őslakosság egy része a mai Görögország területére és a Földközi tenger szigeteire költözött. Ezeket a korai kivándorlókat, mint "PELAZGOK"-at említi a történelemtudomány.

A mai történetírók a kárpátmedencei pelazgokat, mint ősgörögöket említi és az ősgörögökkel azonosítja, amely azonban nem fedí a valóságot, mert a pelazgok sem nyelvükben, sem pedig testalkatukban nem voltak azonosak az ősgörögökkel. Erre vonatkozólag HERODOTOS a nagy görög történetíró (Kr. e. 450 körül) munkáiban találunk bizonyítékot.

Herodotos, J. Enoch Powel fordítása, Oxford at the Clarendon Press kiadása, 1949. Első könyv:

— "Hogy milyen nyelven beszéltek a pelazgok azt nem tudom teljes bizonyossággal megmondani, de nyelvükre következtetni lehet azoknak a nyelvből, akik még megmaradtak és Creston városát alapították. Ezek a pelazgok voltak Thessalia őslakói és szomszédai a dóroknak. A pelazg nyelvre következtetni lehet még Placia és Scylace városok lakóinak nyelvből is, akik az Atheniaknak és minden egyéb városlakó pelazgnak és azoknak is, akik megváltoztatták a nyelvüket, földieiek voltak. Ismétlem a pelazgok egy bárbar nyelven beszéltek. Így ha minden pelazg ezen a nyelven beszélt, akkor az Atheniaknak, akik szintén pelazgok voltak, egy új nyelvet kellett megtanulniuk, amikor elgörögösödtek. Creston és Placia népe nem beszéli a szomszédai nyelvét, hanem kitartóan megtartotta azt a régi nyelvet, amit magukkal hoztak erre a helyre, amikor idejöttek, de a görögök, nekem úgy látszik, mindig ugyanazt a nyelvet beszélik, amióta itt vannak." —

• Dr. Aczél József, volt magyar középiskolai igazgató-tanár részletesen tanulmányozta az ősgörög nyelvet és 1920-ban Veszprémben kiadott "Ős görög eredetünk" című munkájában több, mint 4,000 magyar szónak és szótőnek az ősgörög nyelvvél való azonosságát mutatta ki.

Ez az ősgörög-magyar szó és szótő azonosság onnan keletkezhetett, hogy a pelazgokat meghódító "erdőlakó, pásztor ősgörög nép" ezeket a szavakat és szótöveket átvehette a kultúra és a civilizáció magas fokon állott, városlakó pelazgoktól és így került a nyelvükbe.

A Magyarországi ősturán-összittya eredetű pelazgnak elnevezett ősnép a mai Görögország és a Földközi tenger szigetein Kr. e. 4,000 körül már egy nagyon fejlett, virágzó civilizációt és kultúrát alkotott.

P. E. Cleator, "The Past in Pieces — An Archaeological Appraisal" című könyvében (George Allen & Unwin, London) a 106. oldalon írta:

— "A krétai bronzkor úgy látszik Kr. e. 4,000, vagy az körül kezdődött és ezt a virágzó civilizációt, amely ott kifejlődött egyidősen tekinthetjük az egyiptomi és a babilonai civilizációkkal." —

Szó sem lehet tehát arról, hogy a görögök őslakók voltak Görögországban, valamint arról sem, hogy a Balkán déli csücske és a mai Törökország lakatlan volt.

A Kárpátmedence rövid, vagy kerekfejű népe népesítette be a Balkán déli részét és a mai Törökország területét, ahol TRÓ-

JA városát alapították, de ők voltak a HETTITÁK is, akiket az egyiptomi feljegyzések, mint KEITÁKAT, KITÁKAT említenek. A KEITA, majd KITA szóból később a görög történetírók SCYTHA szót alakítottak és így nevezték el azt a népet, akit emlékeztükben a Föld legrégibb lakóinak ismertek.

S. Laing, "Human Origins", London: Chapman and Hall, 1893, című könyvében írta: 81. oldal. — "They were a Turanian race, whose original seat was in Cappadocia, and the high plateaus and mountainous region extending from the Taurus range to the Black Sea." —

86. oldal. — "It may be sufficient to state the result, that the Hittite language was Turanian or agglutinative, closely allied and almost identical, with Accadian on the one hand, and on the other so similar to the ancient Lydian and Etruscan, as to leave it doubtful whether these nations themselves were Hittites, or only very close cousins descended from a common stock." —

Krisztus előtt több, mint 4,000 évvel nagy események történtek a Dunamedencében, amelyekkel kapcsolatban V. Gordon Childe "The History of Civilization" című könyve 115. oldalán írta:

"Egy őskori nép a Kaukázuson áthaladva az Ojtozi szoroson keresztül Erdélybe érkezett és zömmel az Olt folyó mentén telepedett le, de telepük kiterjedtek a Küküllő és a Maros völgyébe is, ahol az őslakossággal összekeveredve megalkották az erdélyi neolitik kultúrát. — Erdély kincsei révén hamarosan kiépítették kereskedelmüket és összeköttetésük Mezopotámiával, az Aegaeiakkal, Anatóliával és Egyiptommal is állandósult." —

Az ERDÉLYI és az ŐSEGYIPTOMI KAPCSOLATOKRÓL egy nagyon fontos bizonyíték került elő az egyiptomi II. dinasztiabeli KHENERI FARAÓ sírjából.

— "Megint egy aranytárgy, amit a II. dinasztiabeli Kheneri faraó sírjából szedtek elő. Ezt az arany tárgyat vörös fémlerakat vonta be, amelyet vegyi vizsgálatnak vetettek alá. Kimutatták, hogy egy antimon ötvözetéről van szó. Ezzel kapcsolatban A. R. Burn, "In his Minoans, Philistines and Greeks", című könyvében 78. oldalon írta: — Kegan, Paul, Trubner, London 1930.) — "A két fém az arany és az antimon nem egyesül, csak egy harmadik ritka elemnek a segítségével, amit Tellur-nak — Tellurium-nak neveznek. A geológusok csak egy helyet ismernek, ahol mind a három fém együtt található, az pedig ERDÉLY (Magyarország). Fel kellett tételeznünk tehát, mondotta A. R. Burn, hogy Kr. e. 3,000 évvel az egyiptomiak a Dunától északra fekvő Erdélyből kaptak aranyat." —

Jegyzet:

Tellur kémiai jele Te., színe fekete. Erdélyben található érceiben arany és ezüst kíséretében. Termőhelye: ZALATNA Erdélyben. Ugyanott antimon is előfordul. Erdélyen kívül eddig tellurt csak Ausztráliában, továbbá az Északamerikai Egyesült Államokban, Colorádóban, Calavaras Co; Californiában, Ballaratban találtak csak. —

Révay Nagy Lexikona. II. kötet, — (Budapest 1911. évi kiadás, 3. oldal.) — "Az aranyleletek" címszó alatt egy nagyon fontos történelmi bizonyíték leírását olvastuk. — "Több hazai leletben fordultak elő ékszer gyanánt viselésre nem alkalmas aranykarikák. Legtöbb a máramarosi kincsből, összesen 22 darab. A karikák súlyadataiban bizonyos törvényszerűség mutatkozik. 9 g.-ot megközelítő súlyú egység többszöröseinek hatszoros, tizenhatszoros, és harminchatszorosának felelnek meg: úgy az egység, mint annak többszöröse arra mutat, hogy hazánk ősnépeinél a "BABILONIAI SÜLYRENDSZER" volt alkalmazásban." —

Több, mint 6,000 évvel ezelőtt a Tigris és Euphrates folyók völgyeiből egy "RÖVIDFEJŰ=BRACHYCEPHALIK NÉP" vándorolt a Dunamédecébe (Visszavándorlás).

Ez a nép bányászattal, kohászattal és ötvösséggel foglalkozott. Szabályos tervek szerint a folyók árterületein cölöpökre építették házaikat és kultúrájukkal tovább fejlesztették a kárpátmedencei őstúrán kultúrát.

Ez a visszavándorlás kétségtelen, hiszen a magyar-szumir faj és nyelvrokonságot a régészeti leletek azonossága és a nyelvrokonság bizonyítja. Meg kell még azt is jegyeznünk, hogy történelmi szempontból teljesen mellékes most az a kérdés: a mai magyarság a szumiroknak-e a leszármazottja, vagy a szumir nép származott-e attól az ősnéptől, amelynek a mai magyarság az egyenes leszármazottja.

Kétségtelen: a régészeti leletek azonosak. Mezopotámiában, Trojában és a Földközi tenger szigetein feltárt szerszámok, fegyverek, kerámiai tárgyak és ékszerek csodálatos hasonlatossága. A díszítő elemek azonosak, de azonos az anyaguk is, amely V. Gordon Childe figyelmét sem kerülte el.

"The Bronze Age", Cambridge, 1950. p. 29. p. 72.

— "The Danube in Prehistory", Oxford, 1929. p. 98.

Colonel A. Braghine, "The Shadow of Atlantis", London 1938. p. 149. stb.

Száz évvel ezelőtt Lenormant francia tudós megállapította, hogy az általa SZUMIR-nak elnevezett ősnép nyelve a magyar

nyelvhez áll legközelebb.

A szumir nyelv ragozó (agglutináló) nyelv, vagyis a nyelvtani viszonyok kifejezésére szolgáló alakelemeket a szótőhöz illeszti. A többtagú szavakban a szavak minden tagjában ugyanazon hangzó van (teljes illeszkedés), ahol pedig a hangzók különbözők, a hangzóknak bizonyos szabályos egymásutánját vehetjük észre (tökéletes illeszkedés).

Sok évezred után is vannak olyan szumir szavak, amelyek változatlanul élnek a mai magyar nyelvben. Ilyenek pl.: Isten, úr, szab, kapa, nap, ugar, stb.

Lásd: P. Anton Deimel S. J., "Sumerisches Lexicon", Roma 1927. Cyril J. Gadd, "A Sumerian Reading Book", Oxford, 1914. Friedrich Delitzsch, "Sumerisches Glossar", Leipzig, 1914.

Jaketta Hawkes and Sir Leonard Wooley, "Prehistory and the Beginning of Civilization" című könyvük 635. oldalán elismérik és bizonyítják a szumir-magyar nyelvrokonságot.

A nyelvtudósok, amikor az ősturán szumir nyelv szabályait megállapították, olyan tételeket rögzítettek, mint nyelvszerkezeti alapot, melyek a magyar nyelvnek a sajátosságai. Vegyük tekintetbe most azt a körülményt is, hogy az ősturán szumir nyelv és a Kárpátmedencében a természetes nyelvi fejlődés eredményeként kialakult MAGYAR NYELV is évezredek során sok változáson menthetett át. Ennek ellenére a nyelvszerkezeti sajátosságot mind a két nyelv megőrizte. A két nyelv, a szumir és a magyar szótőveinek azonossága kb. 25 százalék. A két nyelv azonossága tehát nem véletlen, hanem a nyelvek fejlődésének fokozatait követve, állíthatjuk, hogy a mai magyar nyelv nem más, mint az ŐSTURÁN KÖZÖS NYELV a Krisztus utáni MÁSODIK ÉVEZRED FEJLŐDÉSI FOKÁN, mint volt, ugyancsak a SZUMIR NYELV is a Kr. előtti évezredekben.

•

•

•

Mit bizonyít a településtörténelemtudomány? — A településtörténelemnek egyik legfontosabb módszere a földrajzi fogalmak neveinek nyelvészeti elemzése. A földrajzi fogalmak nevei nagyon gyakran túléltek a népet, amelytől a nevét kapta s örökös tanúként figyelmeztetik az utókort arra, hogy milyen nyelven beszélt az a nép, aki ezen a területen először lakva annak a neveket adta.

Ősrégi emberi szokás, ha érkezéskor az újonnan elfoglalt, vagy megszállt területen a földrajzi fogalmaknak még nincsenek nevei, visszahagyott óhaza, folyó, hegy és helység neveire kereszteli azokat

új hazájában is.

— “Alag, Arad, Árpád, Bács, Béga, Balat-(on), Béla, Dér, Fót, Gömör, Kál Kálnó, Kálmán, Kassa, Kerka, Kolozs, Kikinda, Kárpátok, Mór, Pakod, Rába, Tábor, Tas, Zala, Zilah, stb. stb. . . .” —

Ezek a nevek és még ezekhez hasonló nevek százai találhatók a Tigris-Euphrátes folyók völgyeiben, a mai Palesztina, Szíria, Libanon és Törökország területein feltárt ősrégi leletek felírataiban.

A településtörténelem többszörösen felülvizsgált módszerei alapján azt a bizonyítékot kaptuk, hogy a Kárpátmedence kultúr őslakossága ugyanazt az ősnyelvet beszélte, mint Elő és Kisázsia ősnépei. — Ha most tovább kutatunk Elő és Kisázsia területén feltárt ősrégi leletek feldolgozásairól szóló tudományos munkákban, akkor a “magyarságra nézve” igen érdekes következtetéseket vonhatunk le.

— “The New Universal Encyclopedia”, kiadó Sir John Hamerton, London. I. kötet, 719. oldalán leközölt térképen (Asz-szíria térképe) a következő városneveket láthatjuk: — “Ur, Kish, Hit, Borsip, Árpád, városok, alsó és felső Zab folyó.” —

— “Szent Biblia azaz, Istennek Ó és Új Testamentumában foglaltatott egész Szent Írás”. Károli Gáspár fordítása, Budapest: — “Ézsaiás könyve 10. rész 9. vers; Királyok könyve II. 18. rész, 34. vers; Mózes IV. könyve, 21. rész, 1. vers: — “Arad, Árpád és Kálnó városok.” —

Herbert G. May, “Oxford Bible Atlas”, London-Oxford University Press, 1962: — “Ar, Arad, Arvad, Arbela, Arpad, Arus, Beer, Bene, Bezek, Calno (Kalno), Der, Edrei, Gath, Ur, Ura, Kish városok, Kishon, Saros, Zab folyók, Lud és Shur környék, Tábor hegy.” —

Professor Maspero, “The Passing of the Empires” — 850 B.C.-330 B.C. — Prof. Sayce kiadása, London 1899. Ebben a könyvben a következő neveket találhatjuk: — “Arpad, Arvad, Arad, Akko, Edrei, Arka, Gath, Arbela, Irkata, Karparuda, vagy Kalparuda, Kaki, Khalman stb. városok, Madara, Paripa megerődített helységek, Zolakert kerület, Zala, Meher-Kapussi helységek, Tábor, Turat és Tas hegyek, Turnát, Zab, Kherka, és Kur folyók, stb.” —

Prof. Maspero, Hon K. C. M. G., “The Struggle of the Nations — Egypt, Syria and Assyria”, A. H. Sayce prof. kiadása, London 1925. Ebben a könyvben közölt térképeken a következő neveket láthatjuk: — “10. old. Jordán folyó ősi neve: YORDUNA, vagy JAR DUNA, Arvad, Arad, Arka, Irkata városok; 12. oldal. Genesareth tó ősi neve KINNERETH-tó. stb.” —

Kisázsia ősrégi városai már romokban hevernek, a földrajzi fogalmak ősi nevei onnan eltűntek, de ez az eltűnés csak látszólagos, mert ezeket a neveket ma is megtaláljuk a Kárpátmedencében az Aldunától a Magas - Tátraig terjedő területen.

Kétségtelen, TÖRTÉNELMI MAGYARORSZAG TERÜLETE a SZUMIR VÁROSÁLLAMOK IDEJÉBEN, tehát legalább 6000 - 8000 évekkel ezelőtt a SZUMIR KULTÚRKÖRHÖZ és ezekben az időkben ÖSLAKÓI a MAI MAGYAROK ÖSEINEK A VÉRÉHEZ TARTOZTAK.

P. Szelényi Imre volt magyar honvéd tábori főlelkész a "Szumér - Magyar Rokonság — Östörténeti, Nyelvészeti, Archeológiai és Irodalmi tanulmányában" — a 45. oldalon írta: — "EZEKNEK AZ UTÓDA PEDIG CSAK AZ Ő NYELVÜKET BESZÉLŐ NÉP LEHET, A M A G Y A R ." —

* * *

FAJI ROKONSÁG ÉS FAJI AZONOSSÁG.

A faji rokonság alapja a közös őstől való leszármazás. A helytelen embertani osztályozás és a tudatos történelemhamisítás sok zavart okoz. A történelemhamisítók azt terjesztik, hogy Európa őslakói az "ÁRJÁK, vagyis a GERMÁNOK ÖSEI" voltak.

Időszámításunkat megelőző időkben, kb. Kr. e. 1,200-ig Európa középső, nyugati, délnyugati és déli részeiben "rövid, vagy kerekfejű nép" élt. A történelemtudósok megállapításai szerint Kr. e. 1,200 és 1,100 évek közötti időkben Ázsia északi vidékei felől, Középoroszországon keresztül "HOSSZÚFEJŰ NÉP" tört be Európába. Ezek a hosszúfejű emberek az "ACHAJOK" voltak. — "The New Universal Encyclopedia", London. I. kötet 66. old., IV. kötet 2,786. oldal. —

A második betörő hullámot a "DÓROK" képezték, akik átvonultak a Kárpátmedencén és pusztulást hoztak a Tisza völgyébe. Északról délfelé haladva hagyták el a Duna - Tisza között és a mai Görögország területére vándoroltak és ott letelepedtek. A mai Görögország területén az "ŐSI TURÁNI KULTÚRAVAL, A PELAZG MŰVELTSÉGGEL" találták szembe magukat.

A fogalmak tisztázása megköveteli, hogy foglalkozzunk a "RÖVID, vagy KEREFÉJŰ és HOSSZÚFEJŰ, vagy ÁRJA elnevezésekkel.

Östuránok, vagy RÖVID - KEREFÉJŰ, FEHÉR BÓRSZÍNŰ EMBEREK "EURÓPA ÖSLAKÓI", akiket az embertudomány egy görög szóval "BRACHYCEPHALIC" -nak nevez.

ÁRJÁK, vagy HOSSZÚFEJŰ, FEHÉR BÓRSZÍNŰ EMBE-

REK", Európában való megjelenésük a történelmi időkben történt. Őshazájuk Északoroszország és Északszibéria területén lehetett, mert a történelmi időkben Oroszország területeiről árasztották el az ősturánokkal benépesedett mérsékeltégyv alatti termékeny területeket.

Az ősturán mitológia és hagyományok szerint a Sárga tenger-től az Atlanti óceánig a mérsékelt égöv alatti területeken, valamint Burmától a Földközi tengerig az összes termékeny területeket és füves pusztákat az ősturán, szittyá - hun népek népesítették be, akik ott birodalmakat is szerveztek.

Az ember és történelemtudomány keresi, kutatja a mai Európát benépesítő emberi fajták eredetét, őshazáját és azt az időpontot, amikor ezen a földrajzi tájegységen megjelentek.

Kollmann, 1882-ben kiadott "Europische Menschenracen" című munkájában kimutatta, hogy Európa mai népei több emberfajtából állnak. Ezeket az emberfajtákat az agykoponya jellegzetes alaki sajátágaiból, valamint egyes részek korrelációjából igyekezett megállapítani. Tanulmányai alapján azt állapította meg, hogy Európa mai lakossága "ŐT KOPONYA TÍPUSRA" tagozódik, melyek csaknem minden európai népben, így a magyarságban is megtalálhatók.

— "Ha kikapcsoljuk a németeket, akik az utolsó évszázadban vándoroltak be (Magyarországba), valamint a cigányokat — írta Kollmann — akkor a magyarság összetétele a következő:

1. — Keskenyarcú, rövidfejű,
2. — Szélesarcú, rövidfejű és
3. — Szélesarcú, középfejű emberek.

Kollmann kísérte meg először a magyarság antropológiai tagozódását módszeres vizsgálatok alapján megállapítani.

Ripley, kiváló antropológus 1900-ban megjelent klasszikus művében, "The Races of Europe", sajnálattal állapította meg, hogy a magyarok fizikai jellegeit eddig még kevésbé ismerjük, tudományosan kevesebbet tudunk róla, mint a többi nagy európai népek bármelyikéről.

Ripley könyve 433. oldalán azt állítja, hogy a magyarok semmiféle szempontból tekintve "NEM IDEGENEK EURÓPÁBAN". A székeleyekről pedig azt állítja, hogy azok nem mások, mint elszigeteltségük folytán a legeredetibb formában megmaradt ŐSI MAGYAR ETHNIKUMOK.

A magyarság eredetét kutatva foglalkoznunk kell, hacsak töviden is a mai Európát benépesítő fajtákkal, azok hovatartozandóságával és rövid embertani leírásával.

Európa lakossága ma a következő emberi fajtákra tagozódik: 1. északi, 2. mediterráni, vagy földközi tengeri, 3. alpesi, 4. balti, vagy keletbalti, 5. dinári, 6. kaukázusi és a felsorolt emberfajták átmeneti, vagy kevert típusaira.

A koponya alakkülönbségei alapján Európát ma benépesítő emberi fajtákat KÉT RÖVID, vagy KERЕКFEJŰ és KÉT HOSSZÚFEJŰ (Dolichocephalic) változatra vezethetjük vissza.

Az "ÁRJA FAJELMÉLET" szerint csak az ÉSZAKI HOSSZÚFEJŰ EMBER A TISZTA ÁRJA.

Mi a KÉT RÖVID, vagy KERЕКFEJŰ EURÓPAI ŐSVÁLTÓZATOT "TURÁNI"-nak nevezzük és GONDVÁNÁBÓL származtatjuk.

A koponya alakkülönbségei alapján a "HAT, ma EURÓPÁN ÉLŐ EMBERI FAJTA" három főcsoportot alkot.

A. ÁRJAK, vagy északi hosszúfejű emberek,

B. Földközi - tengeri, vagy mediterráni hosszúfejű emberek,

C. GONDVÁNAI, vagy TURÁNI ŐSVÁLTÓZATOK: Kaukázusi, dinári, alpesi és balti rövidfejű emberek.

Az európai emberfajták részletes ismertetésével, kialakulásukkal és megjelenési idejükkel a tanulmány Nyolcadik fejezetében foglalkozunk részletesen.

•

•

•

Európát a rövidfejű népek rázták föl történelemelőtti álmából. Velük indult el ennek a földrésznek a történelme, ők kezdték meg ennek az emberi tájnak a kialakítását és formálták azzá ami az "ÉSZAKI GERMAN, majd a SZLAV POLITIKAI TŰLSŰLYA" előtt volt.

A régészeti és embertudomány a temetők tanúbizonyságai alapján azt állapította meg, hogy a JÉGKORSZAK (DILUVIÁLIS IDŐK) óta, melynek kezdetét a "NAGY TERMÉSZETI TŰNEMÉNY, vagy KATAKLIZMA" jelentette, India északnyugati részét, az Iráni felföldet, a Káspi és az Aral tavak környékét, a Tigris, az Euphratesz és a Nilus folyók völgyeit FEHÉR BÓRSZÍNŰ, RÖVID, vagy KERЕКFEJŰ NÉPEK népesítették be, de a tudományos kutatás azt is kimutatta, hogy Európában is éppen úgy őshonos (AUTOCHTON) volt, sőt eredetileg onnan terjedt el ez az ősi TURÁNI EMBERI FAJTA.

Az embertantudósok vagy tudatosan, vagy felületesen csak DINÁRI és ALPESI EMBERI FAJTÁKRÓL BESZÉLNEK. Az elnevezésük helytelen, vagy tudatosan megtévesztő, mert amit ők "DINARINAK" neveznek az tulajdonképpen egy IKERFAJTÁT

jelent, amelyben a két ikerváltozat csaknem egyenlő számarányban fordul elő.

Az ikerváltozat a./ Kaukázusi (Turáni), vagy ma helyesebben ALFÖLDI MAGYAR FAJTA, b./Dinári, vagy helyesebben délmagyar emberfajta. Az alföldi és a dinári, vagy délmagyar emberfajta a MAGYAR NEMZETTEST 60 százalékát képezik, mégpedig, a kaukázusi, vagy alföldi magyar 40 százalék, dinári vagy délmagyar 20 százalék.

V. Gordon Childe megállapítása szerint Kr.e. több mint 4 ezer évvel egy ALPESI ÉS DINARI fajtaelemekből összetevődött nép telepedett be a Kárpátmedencébe, ahol összekeveredett az ottani őslakossággal.

A valószínűség szerint itt visszavándorlásról lehetett csak szó.

A történelemtudomány megállapítása szerint a Földközi - tenger környékének, Indiának, Előázsianak és a Magyarországgal kezdődő roppant kiterjedésű nyugati és keleti ázsiai pusztaságok benépesedése a DUNAMEDENCÉBŐL, vagyis ÖSTURÁNBÓL indult el. A turáni emberek legősibb vándorlásai kétségtelenül Kr. e. 10,000 és 5,000 évek között történtek.

Bizonyítékok azt mutatják, hogy "TURANI EREDETŰ NÉPHULLÁMOK" már a legrégebbi időkben átkeltek a HIMALAJÁK HEGYEIN, vagyis azok nyílt szorosain és Indiában telepedtek le.

DUNBAR, "INDIA TÖRTÉNETE", Londonban 1936-ban kiadott könyvében írta: — "Vannak földrajzi és ethnológiai érvek, melyek amelltt az elmélet mellett szólnak, hogy a SCYTHA eredetileg Ausztria és Magyarország termékeny síkságairól jött Indiába. A népnek, amely abban az országban élt a "WIRO" nevet adták. Arról van szó, hogy néhány törzsük Európából Ázsiába vándorolt és elérte BACTRIÁT kb. Kr. e. 2,000. és 1,500. évek között. Azután tovább üzentek Középázsia kiszáradása által, amely már megkezdődött.

Dél felé mentek a Hindukus szoroson át Afganisztánba. Innen leözlöttek a síkságokra a Kabul bejáratain keresztül a Kurram és a Gumal folyókhoz, a hódítók első vonalára." —

(A wiro = varedaha, a hunok fajtájához tartozó nép).

A kárpátmedencei ősturánt a régi latin és görög történészek SCYTHA-nak nevezték. A scytha elnevezés a "KEITA = KITTA" névből alakult ki.

Justinus M. Junius latin történész, aki A. D. a II. évszázadban élt, "Epitoma Historiarum Philippicarum Pompei Trogi" című munkájában megemlíttette "Trogus Pompeius" latin történész

megállapításait, melyek szerint a világ legősibb népének a SCY-THAKAT tartotta. De nem csak a latin történészek, hanem a sokkal korábbi időkben élt görög történetírók is a SCYTHA FAJT tartották a legősibb emberi fajtának.

A hatalmas turáni család, számtalan név alatt szerepeltetett törzseiről, népeiről és nemzeteiről nagyon sok régi görög, örmény, latin sőt kínai feljegyzés is fennmaradt. Pl.

Agathangelos, "Szent György élete" I. kötet.

Cicero, "Epistola ad Atticum".

Claudianus, "Rufinum" L. I., L. II.

Mosis Chronensis, "Historiae Armenorum".

Curtius, "Historiae Alexandri Magni".

Eliseus, "Az örményeknek a perzsák ellen viselt háborúja", II. és III. kötet.

Faustus Byzantius, "Örmények történetei".

Herodotos, "Historiarum".

Josephus Flavius, "Antiquitatum" L. XVIII.

Pharbi Lázár, "Az örményeknek a perzsák ellen viselt vallási és szabadság harcai". 432-től a 485. oldalig.

Plinius, "Historiae Naturalis" L. VII. c. 16. L. VI. c. 23.

Priscus apud Stritterum Hunnicorum" Cap. XI. 164. cikk.

Procopius de bello Persico" L. I.

Strabo de Situ Orbis" L. XI.

Tacitus Annalium, L. II. c. 3., c. 68., L. VI. c. 8. L. XII. és VI. stb.

A felsorolt történészek műveikben általában azt állítják, hogy az általuk ismert scytha, vagy szittyia ősnép főtörzse a "CHUS" volt.

Calmet, a tudós biblia magyarázó "Commentaires en Genese" ch. 10. című művében megemlíti, hogy egy másik igen gyakran szereplő scytha törzsnév a "SAGA" a chus elferdítéséből keletkezett, de valójában mind a kettő egyazon népet jelöl.

Ugyanez az eset áll fenn a "MASSAGETA" elnevezésnél is. Nincsen egy olyan összittyia, magyarfajú nép, aki önmagát "massagétának" nevezte volna. A massagéta nem szittyia, hanem idegen, mégpedig örmény eredetű, amelyet a görögök szokásaikhoz híven, kiforgattak eredeti szóalakjából és elgörögösítették.

A kérdéses név eredeti örmény jelentése "NAGY CHUS" volt. Az örmény feljegyzésekben különböző kiejtés szerint "MASCHUS, vagy MASSACHUT" alakban található. Két szóból kötötték össze: NAGY és CHUT, vagy CHUS-ból. A jobban hangzás kedvéért az örmények "MASSACHUT"-ot a görögök pedig a füle-

iknek jobban hangzó "MASSAGÉTÁT" csináltak. A CHUS szóból alakult ki a "CHAZAR, vagy KAZÁR" név is.

Az arabok a Káspi-tengert "CHUSAR"-nak nevezték, amely a CHUS névből vette az eredetét. — "Mare Caspium Arabicus Cusar" = Calmet, "Dissertatio de regionobis decem tribum Israel", L. IV. —

A régi történészek leggyakrabban ezt a három törzsnevet említik: DAHA, MASSAGETA és SACA.

Curtius, "Historiarum" L.VI., — "Sogdiana, dahae, massagetae, sacae sui juris sunt." —

A scytha, a massageta, a saca, a daha és a chus nevek menyire egyazon népet jelölnek, világosan igazolva van azáltal, hogy ugyanazon történelmi esemény elbeszélésénél a szóban forgó népnél különböző neveket használtak. Pl.

Herodotos, Strabo és Justinus, akik feljegyezték Cyrus perzsa király és Tomyris scytha királynő véres háborúját, mind a hárman különböző népnevet említenek. Herodotos Tomyrist, a massagéták királynőjének, Strabo saca királynőnek és Justinus pedig scytha királynőnek nevezte.

Az ősi szittyia törzsnevek közül egy igen fontos történelmi név a "PARTHUS". A párthusok az ősi CHUS törzs egyik ágát az elpártoltakat a PARTOSOKAT képezték. Az örmény történészek ezért, hol CHUSOK-nak, hol pedig PARTHUSOK-nak (PARTOSOK) nevezték őket, míg végül a "PARTHUS" névalak maradt fenn.

— Meg kell említenünk most a "KAZÁROKAT" is. A kazárokat a felületes és téves utakon járó magyar és idegen történészek hol "törökfajúnak, hol pedig zsidónak" nevezték ki.

Az örmény történészek 214 körül (i. sz.) kazárokkal népesítették be a Káspi-tenger észak-nyugati vidékeit és azt is megemlítették, hogy azok a "basilaeus scythak"-kal élnek együtt.

Mosis Chronensin, "Historiac Armenorum"-ának II. kötet, 65. oldalán írta: — "...hogyan Valarszak örmény király uralkodása alatt (i. sz. 194-214) a kazárok és a basilok egyesült csapatai a kaukázusi "TZUR KAPUN" át Szurhab és Venaszép királyaik vezetése alatt betörték Örményországba. Átkeltek a Cyrus folyón és megtámadták az örményeket. A harcok alatt Valarszak örmény királyt nyíllövés érte és elesett." —

A kazárok i. sz. első évszázadától kezdődően szerepelnek az örmény történelemben. Az örmény leírások szerint a basilusokkal és hunokkal együtt harcolnak, nyelvük, ruházatuk, fegyverzetük és harcmódoruk azonos volt.

A kazárok nem lehettek kapcsolatban a törökökkel, mert török nép még azokban az időkben nem volt, mert a törökfajú népek ősei csak i. sz. a hatodik évszázadban jelentek meg először a történelem színpadán és ezeket nevezte el a történelemtudomány "UJGHUOK, vagy UGOROK"-nak.

A régi történészek a SCYTHAKAT chus, saca, daha, massageta, parthus, abar, vagy avar, úz, panarata, coman, kazar stb. nevek alatt szerepeltetik. A legfontosabb azonban az a bizonyításuk mely szerint a

— "HUN és a SCYTHA" — azonos egymással.

Byzantinus Faustus, "Az örmények története" című könyve III. kötet, 7. fejezetében írta: — "...a massagéták királya, számos hun hadak fejedelme. A massagéták királya egybegyűjtötte hunjainak minden csapatát." —

Elizeus, "Vallási háború", című könyve 8. fejezetében írta: — "...lerontotta Tzur őrizetét és átvezette a massagétákat... Megnyitották az alának (Tzur) kapuit és bebocsátották a hunok seregeit." —

Hová lettek a Krisztus utáni IV. évszázad massagétái és scythái és hol lappangtak a "hunok" Kr. után 375 előtt???

Ugyanis Kr. után a IV. évszázadtól kezdődőleg egyszerűen eltűntek a történelem színpadáról az egykor hatalmas SCYTHAK, de ugyanakkor megjelentek a "HUNOK".

HUNOK voltak a hajdankor SCYTHAI és MASSAGÉTAI és viszont a hajdankor SCYTHAI nem voltak mások, mint a Kr. utáni negyedik évszázadban (375-ben) megjelent "Hunok".

Procopius már csak "ATILLA" massagéta - hun hadseregéről írt, de a mai történészek kb. 300 nevet adnak Európa és Ázsia hatalmas területén egykoron élt ősturáni népnek. A történészek nem akarnak rájönni arra, hogy vidékekszerinti, vagy főnökeik, vezéreik eltorzított nevei mögött nem egy "újabb faj, vagy nép bújlik meg", hanem ugyanannak az ŐSI NÉPNEK, UGYANANNAK AZ ŐSI NAGY CSALADNAK csak egy csoportja.

Ma fokozottabb mértékben hamisítják és torzítják a történelmi igazságokat, mint valaha, hogy az "ŐSI NAGY, TURÁNI NÉPCSALÁD LÉTÉRŐL ÉS TÖRTÉNELMI SZEREPEÉRŐL" eltereljék a figyelmet.

A huszadik évszázad, vagy helyesebben a "Börtönök és akasztófák korának" történészei előtt nem ismeretlen az ŐSTURÁNOK TÖRTÉNELME, sőt nemcsak ismerik, de munkáikban ma már meg is említik azt.

A mai magyarság az ŐSI TURÁNI NAGYCSALÁD EGYE-

NESAGÚ LESZÁRMAZOTTJA, amelyet nemcsak magyar, hanem idegen történészek is elismernek.

Horváth Mihály, "A magyarok története" — Rövid előadásban, ötödik javított kiadás, Budapest, 1876. című könyvében írta:

— "Első könyv, Őskor. Első fejezet 1. Eredetük, ősi hazájuk, 1. oldal — Mindezeknél helyesebbnek tartandó azok véleménye, kik a nemzeti őshagyományok, nyelv és idomrokonságokat is kelőleg számbavéve, anélkül hogy eredetök legelső, talán örökre homályban maradandó szárait makacsabban vitatnák, abban állapodnának meg, hogy a magyar nép tagja az ural-alta-i, vagyis KUNSCYTHA NÉPCSALÁDNAK, s vérrokona a hun, vagy kun, a kazár, a bolgár, az avar, vagy várkun, a palócz, az úz, a besenyő népeknek, melyekkel ugyanazon egy nyelvet beszélt. E népek közül kisebb nagyobb csapatok, részint költözködések közben csatlakoztak a magyarokhoz, részint utóbb, mai hazájukban telepedtek meg közöttük. A megtelepülés, valamint a honfoglaláskor, úgy később is tömeges volt; minél fogva e népek szintoly könnyen megőrizhették s bizonyosan meg is őrzik vala nemzeti nyelvüket, ha az különbözött volna a magyaroktól, mint megőrizték a magokét a magyarok közt lakó más ajkú népfajok. De amenynyire történelmi emlékeink terjednek, semmi nyomára sem akadunk annak, hogy ezen népek a magyartól lényegesen különböző nyelvet beszéltek s külön testalkati idomokkal bírtak volna. A különbség, mely nyelvükben létezett, fennáll az maiglan a kun, palócz, székely, göcsei és csángó szójárásokban: s ez maga is eléggé bizonyítja e népek ugyanazon eredetét, egy törzsből származását." —

Zenaide A. Raguzin member of the "Societe Ethnologique" of Paris: of the "American Oriental Society", corresponding member of the "Athenae Oriental" of Paris, — "The Story of the Nations — The Story of Chaldea — from the earliest times to the rise of Assyria", 1896-ban New Yorkban (G. P. Putnam's Sons) kiadott könyve 139. oldalán írta: — "The Hungarians, one of the most high spirited and talented nations of Europe, originally of turanian stock." —

Szóllósi Sándor, "Szittyák, Hunok, Avarok, Magyarok" című történelmi tanulmányában írta: — "A magyarság elaltatására, nemzeti érzéseinek, büszkeségének letompítására annyi szállóigét találtak ki a közéjük került idegen hitetők, politikai és történelmi hipnotizőrök, hogy bizony már majdnem végérvényesen elaludt; egy nagy világégésnek, nemzeti katasztrófának kellett jönnie, hogy magához térjen.

A nép nagy része — mint hogy az áltató bűvészek előadói katedrákon és újságok szerkesztőségében ültek s a nap, mint nap hallatták a bűvölő mondatokat — megingott magyarságtudatában és szinte félénkké vált, mivel testvértelennek, elhagyottnak érezte magát a körülötte élő népekkel szemben, melyeket olyan hatalmas rokonok támogattak, mint a németek és oroszok és nem utolsó sorban az oláhok.

Ilyen hipnotizáló szállóigék voltak: elmaradt nép vagyunk, kis nép vagyunk. Az elmaradottságunkról szóló bűvös mondatot világhírű tudósaink, művészeink, hadvezéreink számtalanszor megcáfolták; még a szociális előrehaladottság tekintetében is a közép-hely és nem utolsó illet meg bennünket.

Megcáfolják ezt a vádat a jelenleg is az emigrációban élő magyarok, akik a tudomány, a művészet, a munka és a sport terén egymásután szereznek világhírnevet és dicsőséget a magyarságnak.

Az ijesztésre szánt "KIS NÉP VAGYUNK" mondásra elég annyit említenünk, hogy az első világháború utáni időkben számbelileg "NYOLCADIK" helyen álltunk Európa népei között. Számbelileg nem voltunk tehát "KIS NÉP" úgy, mint tehetség tekintetében, ahol a LÉPCSŐ LEGELSŐ FOKÁN A HELYÜNK. — (Hídverők, 1954-ben kiadott Évkönyvéből.) —

*

*

*

Az angol és hindu történészek, antropológusok, régészek megállapításai szerint India őslakói Kr. e. 10. és 5. ezredik évek között érkeztek Indiába Középázsia felől. Ezek az első telepések a "BRACHYCEPHALIC NÉPHEZ", vagyis "RÖVIDFEJŰ NÉPHEZ" tartoztak és így nem voltak ARJÁK.

Dr. B. S. Guha az Indiai Embertani Kutatóintézet igazgatója a következő megállapításokat tette: — "India különböző alcsoportokat alkotó "brachycephalic fajtaeleme" egyetlen fizikai típusból alakult ki, amely Középázsia felől érkezett. Ez a brachycephalic nép ma két csoportot alkot, mégpedig ALPESIT és DINÁRIT. Ez a két rövidfejű embertípus terjedt el India nagyobbik felében.

A dinári faj Bengálban és Orisszában mutatkozik a legerősebben, de még található Kathiwarban, Kannadában, valamint a Tamil országokban is.

Az alpesiek Gujaratban vannak többségben és szélesfejű típusaik Malabar kivételével egész Középindiában otthonosak, de nem találhatók Telugában.

Korai brachycephalic csoportok telepedtek le, vagy vonultak

át a Ganges völgyén egészen a folyó torkolatáig és nyomokat hagytak Középindióban és Bihar-ban. Egy másik vándorlásuk a Himaláják vidékén ment végbe Csitrá-tól és Gilgit-től egészen Nyugatnepálig.” — Dr. B. S. Guha, Director of the Anthropological Survey of India.) —

*

*

*

A mai Perzsia területén “LURISTÁNBAN” egy ősi turáni kultúrát és civilizációt tártak fel. Perzsiában a Zagros hegységben talált “aranykincsek és bronztárgyak összittya eredetűek”.

Marcel Brion, “The World of Archeology” című Londonban kiadott könyvében (1962. évi kiadás) a 164-65. oldalakon írta: — “Lurisztáni leletek szoros kapcsolatban vannak a “puszták népének a művészetével”; Ordos pusztá, Oroszország és Magyarország területén talált összittya kincsekkel.” —

James Churchward, “The Children of Mu” című könyve 237-239. oldalain írta: — “Kr. e. 1500 körül, amikor az első árja törzsek leereszkedtek Ázsia hegyeiből és betörték a mai Perzsia területére, ott a szittyákat találták, akik az ország őslakói voltak.” —

Magde Genison, “Roads”, Londonban 1949-ben kiadott könyve 67. oldalán írta: — “Lurisztánban (Perzsia) egy olyan ősi vízvezeték fedezték fel, amelynek 2,6 fokos lejtése a vizet állandóan mozgásban tartotta és a földek elsivatagosodását megakadályozta. Ez a vízvezeték talán Kr. e. 9 és 7 ezer évek közötti időkből maradt vissza.

Marcel Brion, “The World of Archeology” című könyve 92. oldalán írta: — “Pumpelly városnyomokat talált Turkesztán területén, amelyek egyidősek a legősibb szumir városokkal.” —

Stein Aurél, Belsőázsia sivatagjairól nyújtotta az eddig legjobb, legmegbízhatóbb földrajzi és régészeti képet.

— “A romokban heverő lakhelyek, kihalt fák, elhagyott csatornák és az ősi telepek nyomai láthatók a Takla-makán, a szélvájta Lop-nor és a kínai Turkesztán elriasztó sivatagaiban. Baluchisztánban talált ősi civilizáció központok feltehetőleg megtermékenyítették az egész ismert világot. Az ősrégi Elám támadt fel ott a titokzatosan gyönyörű “susai cserpes iparral” együtt.

Ezekben a sivatagokban napfényre került ősi indiai kéziratok, fára és bőrre írt írásemlékek, amelyeknek eredete visszanyúlik a Kr. előtti és utáni évszázadokba, új távlatokat nyitottak a belsőázsiai civilizáció eddigi homályos korszakaira.” —

Takla-makán sivatagban, a kínai Turkesztán oázisaiban tártak fel először az egykor ott virágzott ősrégi kultúra nagy törté-

nelmi érdekességeit. A leletek roppant tömege meglepő világot vetett egy letűnt civilizáció legapróbb emlékeire is. Sokat mondók és csodálatra méltók ezek a maradványok, mert olyan tájakról valók, amelyeken valamikor legerősebb volt India, Kína és a klaszszikus Nyugat vérkeringéseinek a lüktetése.

Amióta csak ember lakik a Khotán területén, a betelepült térség örökös küzdelmet folytat a Takla makánnal, a sivatagok legszörnyűbbikével. Régi hagyományok megemlékeznek a sivatag előnyomulása következtében elhagyott ősi városokról és telepítvényekről. Khotánban egykor virágzott kultúráról és annak eredetéről beszélnek az évezredek homoksírokból kiásott ősi templomok, lakóházak, szoborművek és falfestmények.

Összittták alakították és fejlesztették ki ezt az ősi kultúrát és civilizációt, de ők voltak az ősi indiai városok alapítói is. Az Indus völgyi ősi kultúra és civilizáció tagadhatatlan hasonlóságot mutat a szumir, az iráni és a dunavölgyi kultúrákkal.

Arnold Silcock, "Introduction to Chinese Art and History", Londonban, 1936-ban kiadott könyve 30. oldalán írta: — "Az indusvölgyi festett cserepek sok közös vonást mutatnak a susai és a turkesztáni leletekkel." —

Hevesi Vilmos, Mohenjo-daro romjai alól előkerült ősrégi leleteken talált jelképes írással kapcsolatban azt állapította meg, hogy az indusvölgyi írásjegyek közül 120 írásjegy kétségtelenül azonos a Mohenjo-daroi romoktól 25,000 km. távolságra fekvő Húsvét szigeteken felfedezett ősrégi írásjegyekkel.

Paul Hermann, "Conquest by Man" Londonban 1954-ben kiadott könyve 194. oldalán megerősítette Hevesi megállapításait, amikor ezeket írta: — "A tudósok bizonyos hasonlatosságot találtak a Mohenjo-daroi és Húsvét szigetek írásjegyei között és ez a hasonlatosság vitathatatlan." —

Ha pedig összehasonlítjuk a Mohenjo-daroi ősi írásjegyeket a magyar rovásírás betűivel, akkor nagyon sok hasonlatosságot találunk, amely csak a turáni eredetet igazolja.

Krisztus előtt az ÖTÖDIK és a NEGYEDIK évszázadokig Ázsia mérsékelt égöv alatt fekvő területein a Kárpátmedencétől a Sárga-tengerig az összittya-hun fehér bőrszínű ember uralkodott.

Rudenko, S. I. "Skifskaya problema i Altaiskia nabodki", Izvestia AN. SSSR. Seria istorii i filosofii, 1944. No. 6. számában a következő megállapításokat találtuk: — "Pazirik, Shibe, Tuekt, Kurai és Katanga mellett feltárt szittyasírokból napvilágra került koponyák többsége "EURÓPAI TÍPUSRA" vallott.

Kr. e. az ötödik, vagy a negyedik évszázadig Nyugatszibéria la-

kossága európai eredetű nép volt és csak azután indult meg oda a "MONGOL BEÖMLÉS", aminek az eredménye egy vegyes típusú lakosság volt." —

A régészeti kutatás cáfolhatatlan bizonyítékai szerint távolkelet mongol őslakói csak a Kr. előtti ötödik, vagy negyedik évszázadokban érték el Nyugatszibéria területét, tehát Európában és a Kaukázus vidékén ezekben az időkben mongolok, vagy mongoloidok ismeretlenek voltak.

Egy másik igen fontos bizonyíték. A sárga faj, a sárga ember nem illeszthető bele a bibliai leszármazási elméletbe, mert abban az időben, amikor a Bibliát megszerkesztették, összeállították Kiszáziában és a Földközi-tenger térségében a mongol ember ismeretlen volt.

A magyarság ősei az európai őshonos (autochton) ősturán szittyák voltak, akik a legrégebbi időkben a Kárpátmedencéből kivándorolva népesítették be Ázsiát és Afrika északi területeit, tehát megdőlt az az állítás, hogy az ősturáni szittyák Ázsiából származtak volna.

Ezek után feltehető az a kérdés, hogy hol volt "EURÓPA MAI ÁRJA FAJÚ NÉPEINEK AZ ŐSHAZÁJA?

Ripley W. Z. "Races of Europe", Londonban kiadott könyve 354. oldalán írta: — "A kőkorszakban Középoroszországban "DO-LICHOCEPHALIC" nép lakott. A feltárt sírokból napvilágra került koponyák háromnegyed része HOSSZÚFEJŰ volt. Kr. e. a 13. és a 9.-ik évszázadok között már csak a lakosság fele volt hosszúfejű. A kilencedik évszázad után pedig csak 40 százalékot tett ki a hosszúfejű lakosság." —

Ripley egy másik megállapítása szerint a "SZLÁVOK ÉS A SZITTYÁK" között semmiféle faji kapcsolat nem volt.

Az európai áriák (germán népek) őshazája Ázsia északi övezetén terülhetett el, ahonnan lassan fokozatosan beszivárogtak az Ural környékére és a mai európai Oroszország területén telepedtek le.

Kr. e. a 13.-k évszázad körül Oroszország területén letelepedett árja fajú népek egyes csoportjai, törzsei megindultak újabb területek felé és kezdetét vette az a népvándorlás, amely csaknem szünet nélkül másfél évezreden át tartott.

Kr. e. kb. a hetedik évszázadban Oroszország déli vidékein, a mai Ukrajna területén a Kárpátmedencéből kivándorolt egyes ősszittyá-hun törzsek telepedtek le és kb. Kr. e. a második évszázadig tartósan meg is maradtak, míg a szakadatlanul tartó árja áramlat ezt a kialakult ősturán kultúrát és civilizációt el nem so-

dorta.

A régészet és történelemtudomány megállapításai szerint Oroszország hatalmas területén olyan műveltség volt, melynek folytonossága a KÖKORSZAKTÓL kezdődően egészen időszámításunk hetedik évszázadáig csaknem zavartalan volt. A leletek túlnyomó része "KŐ ÉS CSONTESZKÖZ", de a kezdetleges kő és csonteszközök mellett ugyanazokról a helyekről a "BRONZKORI MŰVELŐDÉS" egy későbbi szakaszának jellegzetes tárgyai is előkerültek.

Ez a "KÉSOI BRONZKORI MŰVELŐDÉS", amely Kr. e. a VI. évszázadtól a II. évszázadig virágzott Oroszország egyes, főként DÉLUKRAJNA területein, minden esetben egy olyan műveltségi hullámmal hozhatók kapcsolatba, amelyet a szittyák idéztek elő, hiszen ez a terület évszázadokon keresztül tartósan uralmuk alatt állott, amelyet a közelmúltban feltárt városromok és temetkezési helyek igazolnak.

Amint az árja fajú népek egyre fokozódó nyomása következtében a mai Ukrajna területén a SZITTYA - FEHÉRHUN BIRODALOM felbomlott, e terület életében egy nagy visszaesés következett be, mert ismét a kő és csonteszközök váltak túlnyomókká.

Egy újabb fellendülés csak akkor következett be, amikor ezen a területen feltűntek a HUNOK, majd az AVAROK, tehát azok a MAGYAR FAJÚ NÉPEK, akiknek az ősei közé sorolhatók az IRÁNI SZITTYÁK is és ez az újabb fellendülés egy részben még bronz, részben már igen fejlett VASKULTÚRA alakban mutatkozott be.

Oroszország területén mindenütt az alacsony színvonalra valló csont és kőeszközök folytonossága azt bizonyítja, hogy ennek a területnek az őslakossága a Kőkorszaktól kezdődőleg, mindaddig míg meg nem ismerkedtek a SZITTYÁKKAL - HUNOKKAL - AVAROKKAL, tehát a MAGYAR FAJÚ ÖSSZITTYA FEHÉRHUN ŐSI LOVASMŰVELTSÉGGEL BÍRÓ NÉPEKKEL, "ERDŐLAKÓ, VADÁSZ, HALÁSZ ÉS GYÜJTŐGETŐ ÉLETMÓDOT FOLYTATÓ NÉPEK" voltak.

H. G. Wells, "A VILÁGTÖRTÉNET ALAPVONALAI" című munkája (magyar kiadás) 301. oldalán írta: — "Az árják ökrös szekereken vándorló erdei népek voltak, akik csak később kaptak a lóra." —

Életmódjukban fordulópont akkor következett be, amikor vadászterületeik szegélyvonalán egy MAGASMŰVELTSÉGŰ HÓDÍTÓ ŐSNÉP telepedett le, amely ott is meghonosította a földművelést, az állattenyésztést, az ipart, bányászatot és a kereskedelmet, amelyet évezredekkel ezelőtt már a Kárpátok, a Kaukázus és Hi-

maláják sziklabástyáitól határolt tájakon egy földművelő és városépítő műveltségekben bontakoztak ki.

Azon a hatalmas területen, amely a Kárpátok falaitól határolt Dunamedencénél kezdődik és az eurázsiai steppék füvestérsegein keresztül legkeletebbre a Sárga-tengerig, délen az Indus, az Euphrátes, a Tigris, majd ezek folytatásaként a Nilus folyó völgyéig húzódott, olyan ősnép lakott, amely már a történelmi idők kezdetei előtt olyan műveltséget és polgárosodást fejlesztett ki, amelyek minden megvonatkozásukban összhangzóan simulnak egymásba.

A kőkori, a bronzkori, majd a vaskori kultúrák készítményei, formái és díszítő elemei minden esetben azonosak egymással, az embertani leletek és temetkezési szokások a földrajzi fogalmak hitelesen megállapított nevei az "ŐSMAGYARSÁGOT" térbelileg erre a területre helyezik.

Ignatius Donnelly, "ATLANTIS" című munkája 260-ik oldalán írta: — "hogya igaz, hogy az emberiség első ága a TURÁNI Atlantisz-i eredetű... akkor mi Atlantiszból kaptuk a műveltségre képesnek bizonyult összes építő és fémfeldolgozó fajokat. Ezek után mi az embereket (emberiséget) két részre választhatjuk, azokra akik az Atlantiszból magukkal hozott műveltségre képesek és azokra, akik lényegükbe mindig barbárok, mert semmiféle vérségi kapcsolatuk az atlantiszi emberrel nincs." —

A. L. Basham, "The Wonder That Was India — A survey of the culture of the Indian sub-continent before the coming of the Muslims" — Sidwick and Jackson, London, 1954, című munkája 29-ik oldalán írta:

— "Körülbelül 2000 évvel Krisztus előtt Lengyelországtól Közép-ázsiaig a nagy pusztaságon félnomád barbár nép lakott. Magasak, aránylagosan világosak és többségükben hosszúfejűek voltak, akik pásztorkodással és egy kis földműveléssel is foglalkoztak. Habár sohasem voltak a valóságban összeköttesben a szumirokkal, mégis magukévá tettek bizonyos mezopotámiai újításokat. A második évezred korai idején nép nyomás, vagy pedig a legelők kiszáradása, avagy mind a két oknál fogva ez a nép megindult. Bandákba verődve délre és keletre vándoroltak. Legyőzték a helyi lakókat, összeházasodtak velük, hogy azután az uralkodó réteget alkotassák. A legtöbb országban, ahol letelepedtek NYELVÜK LASSANKINT HOZZAIDOMULT a legyőzött népek nyelvéhez. Egyrészt betört Európába, hogy őse legyen a görögöknek, a latinoknak, a keltáknak és a teutonoknak (németek). míg másik részük ottmaradt az ősi otthonban, ezekből lettek a balti és szláv

népek, egyéb csoportjaik dél felé vonulva a Kaukázusból és az I-RÁNI FENNSÍKRÓL indítottak támadást a KÖZELKELETI CIVILIZÁCIÓK ELLEN.” —

Rene Sadilott, “A Bird’ View of World History”, Londonban 1951-ben kiadott könyve 34.-ik oldalán írta: — “Mohenjo-daro és Harappa ősi kultúráját a nomád árják pusztították el.” —

A nyugati tudósok és archeológusok megállapításai szerint az árják félnomád barbárok voltak, akiknek az őshazája Oroszországban? (Ázsiában a szibériai őserdőkben) volt.

Ősi árja kultúra és civilizáció soha nem volt, nem létezett, mert semmi nyomát eddig fel nem fedezték. Nem voltak ősi árja városok, mert pusztá, erdőlakó, kóbor, bandákba tömörült nép a történelem folyamán még sohasem épített városokat, csak felégette, kirabolta azokat.

Bebizonyított történelmi tény, hogy az árják voltak azok, akik az ősi turáni népek kultúráját, ahol csak tudták letarolták, de idők folyamán a leigázott őslakóktól átvették azok műveltségét, amivel később, mint a sajátjukkal léptek a történelem színpadára. — (Lásd a görögöket és a latinokat). —

*

*

*

Nem a tetsző, hanem a maradandó lebeg szemeink előtt, azért legfőbb törekvésünk, hogy egyedül azt adjuk elő, amit a történelem igaznak ismert el. A tárgyilagosságot óhajtván ismertetni fogjuk néhány idegen lelkű magyar történész (?) céltudatos és helytelen történelmi beállítást:

— “A Magyarság néprajza — IV. kötet. A Magyarság Szellemi Néprajza II. rész” A Királyi Magyar Egyetemi Nyomda, Budapest, 1943. decemberi kiadása, 342. oldal.

— “Alig félelvázada annak, hogy tisztult látással tudatára ébredtünk hovatartozandóságunknak. Kiderült, hogy északi, urali környezetből származunk, rokonaink nyelvileg és fajilag FINNUGOROK a legközelebbiek az Uralon túl, felső Szibériában élő vogul és osztják nép; elmaradt primitív életét élő törzsek, akiknek változatlanul egyszerű életmódjukkal bizonyára azonos volt egykor a miénk is. Csak onnan való kiszakadásunk után a törökös népekkel együtt töltött félezer év a délorosz síkon juttatott bennünket magasabb, lovasnomád műveltséghez.” —

— “Emlékiratok a magyar keresztyénség első századából”, Pest, 1865. I. “Szent István legendájának egy mondata”, fordította Szabó Károly:

— “Így történt azután, jegyezte fel valamikor még a XI. szá-

zadban Szent István legendájának az írója — hogy az Isteni kegyesség szempillantása a kárhozat és tudatlanság fiaira, az Isten-tiszteletet nem ismerő vad és kóbor népre, a Pannóniában lakozó magyarokra is az égből kegyelmesen alátekintve, hogy akiket a keresztények kicsapongásainak megbosszulására ősi lakhelyeikből azelőtt örök titkos végezése szerint a nyugati tartományokba kihívott vala, azokat az eleve elvégezett idő bekövetkeztével, a gonosz-ság útjáról az igazság ösvényére, a sötétség éjéből az örök mara-dandó jutalom reményére vezesse.” —

Számos magyar történelmi munkában találunk hasonló szel-lemben írt történelmi koholmányt, melyek közül egyet érdemes-nek tartottunk idézni.

— “Régen Krisztus születése előtt legalább 500 évvel a ma-gyarság megismerhető elei az Ural hegység déli lejtőjének mindkét oldalán éltek. A nemzetgyermekkorban anyajogú vadász-halász állattenyésztő nemzetségeket látunk, amelyek nemzetségfők alatt teljes gazdasági és politikai egyenlőségben éltek. A Kr. e. II. szá-zad körül a magyarság kiválik a finn-ugor nagy népcsaládból és Nyugatsibériában a rabszolgás — állattenyésztő földművelő turko-tatár törzsekhez csatlakozik. Itt ismerkednek meg először a föld-műveléssel és a rabszolgás termelés hasznával, ezért rabszolgaszer-ző katonai vállalkozásaiknak eredményessé tételére a nemzetségfők közjogi tanácsba tömörülnek, törzseket alkotnak, törzsfőnököt vá-lasztanak.” — (dr. M.) —

Az eddigiek alapján már láthatjuk, hogy Kr. e. a II. évszá-zadban a magyarság nem válhatott ki a FINN-UGOR NAGY NÉPCSALÁDBÓL, mert annak sohasem volt a tagja. Nem is csatlakozhattk Nyugatsibériában TURKO-TATÁR TÖRZSEK-HEZ, mivel ilyen törzsek azokban az időkben még nem is létez-tek.

A turko-tatár népek őseinek feltűnése és nemzetté integrá-lódása csak a Kr. utáni X. évszázadban vette kezdetét és ősi a-laprétegük az UIGHUOK is csak Kr. után 565-569. évek kö-zötti időkben tűntek fel a történelem színpadán.

Encyclopedia Britannica, 1929. évi kiadás, XII. kötet, 187. oldal: — “A törökök (?) Kr. u. 565-ben rátörtek a FEHÉR HU-NOK Oxus környéki hazájára és elűzték őket onnan.” —

Dr. literáti Vágó Pál ezekre a történelmi koholmányokra ezt a véleményét nyilvánította: — “Csak így mehetett feledésbe ősi, mythikus kegyelettel ápolt, az őseredetig visszanyúló származástu-datunk. Így sikerült fegyverrel verhetetlen őseinket hivatástuda-tuk kioltása és történetük meghamisítása által egy idegen érdekű

politikai igába hajtani. Csak így sikerült a magyarokban azt a hitet szentesíteni, ... hogy a mi egészen kiváltságos és dicső hivatásunk a keresztény NYUGAT védőpajzsaként vállalt öngyilkosságban és a honfoglalók vérén szerzett földünk nagylelkű szétosztásában áll.” —

Lukácsi Kristóf, “A magyarok őselei és hajdankori nevei” című 1870-ben Kolozsvárott kiadott munkájában azt bizonyítja, hogy a magyarság őseinek semmiféle vérségi kapcsolata a finn-ugor népekkel nincs, mert a magyarság ősei a Kaukázus hegység mind a két oldalán, továbbá az iráni fennsíkon, az Aral tó környékén és Indiában éltek.” —

Meg kell jegyeznünk még azt is, hogy Kr. e. a II. évszázadban a magyarok megismerhető elei azért sem csatlakozhattak turkotár törzsekhez és nem is tömörülhettek közjogi tanácsba, mert azokban az időkben **EGY HATALMAS BIRODALOM ALAPÍTÁSAVAL VOLTAK ELFOGLALVA.**

Kr. e. 255-ben az ősturán magyar fajú szittya-fehérhunok fő törzsének a CHUSOK-nak egyik ága a PARTHUSOK, vagy PARTOSOK újból hatalmukba kerítették Perzsiát és rövid idő alatt fél Ázsiát uralmuk alatt egyesítették. (Petit Larousse illustre — Nouveau Dictionnaire Encyclopediqu, Paris, 1909. 1508. oldal.) —

A VILÁG LEGŐSIBB NÉPE.

Atlantisz álom, vagy valóság?? — 1951. szeptember 16-án Sydneyben Australia) a “2. G. B. rádió adón” a British Th. Society következő rendkívül érdekes felolvasása hangzott el:

— “Az Atlanti óceánban végzett újabb mélységmérések és kutatások oda irányították a tudományos körök figyelmét, hogy Atlantisz létezésével komolyan foglalkozzanak.

Plato szerint, aki először hozta nyilvánosságra Atlantis történetét, Atlantis népének volt a legősibb civilizációja. Nagy városokban, gyönyörű palotákban laktak, templomaik arannyal voltak fedve, széles hosszú műutak és csatorna hálózatok szőtték be a földeket, ahol gulyák és ménesek legeltek. Kitűnő hajókat és harciszekereket építettek. Atlantiszban élt a legnemesebb emberfajta, amely az ősi pelazg ATHENE-ik magvát képezték. Atlantisz vezetett kitűnő törvényeivel s alkotmánya, amelyet maga Athene istennő alkotott ezer évekkel előzte meg Sais alkotmányát.

Atlantisz fennhatósága alá tartozott az egész mai Földközi-tenger vidéke: Athen, Egyiptom, Európa és Előázsia.

Annak igazolására, hogy Plato akkor sem mesélt, amikor At-

lantisz műveltségéről és hatalmáról írt, egy egész sereg régészeti adatot soroltak fel:

— "Troja feltárója dr. H. Schliemann egyiptomi papiruszokról is meggyőződött Atlantisz egykori hatalmáról. Az egyik egyiptomi papirusz megemlíti, hogy Kr. e. 7.650-ben, az akkori faraó felfedezőket küldött az anyaország felderítésére, ahonnan az egyiptomiak származtak, a kiküldöttek azonban eredmény nélkül tértek vissza, mert az óceán vizei mindent elnyeltek.

Tény, hogy az egyiptomi kultúra gyökerei ismeretlenek, hiányzik a kezdetleges művelődésnek a legcsekélyebb maradványa is. Dr. H. Schlieman talált olyan papiruszokat is, amelyiken Manetho egyiptomi történész megemlékezik arról, hogy valamikor Atlantisz királya meglátogatta Egyiptomot.

Ugyancsak Trojában találtak egy bagoly képével díszített vázát is, amelyen hierogliphákkal olvasható: Kronos Atlantisz királyától. Ennek a vázának a hasonmását — amely a Louvre büszkesége — a délamerikai Tihuanakából származó régészeti gyűjteményben őrzik. E vázák alját egy "arany-alumínium-platina" ötvözetből készített korong díszíti. Ezt az ötvözetet még a mai technikának sem könnyű feladat elkészíteni.

Az előadás zárószavai a következők voltak: The Atlantean race was the first of the 4 major races of man, which will occupy this planet during this present period of activity. The fourth of Aryan race is now in process of development. The Atlantean peoples are still numerically preponderant on the earth. Here is a list of some of the nations which belong to the race. The Patagonians, the American Indians of North and South America, the Chinese, the Basque people of Spain, the Magyars of Hungary, the Japanese and all the Mongoloid and Malayan peoples." —

Ezt az előadást azért tartottuk érdemesnek megemlíteni, mert a magyarságot, mint földünk egyik legrégebbi népét említette.

Ebből az előadásból is láthatjuk, hogy milyen tévesek voltak származásunkról, embertani összetételünkéről és kultúrtörténelmünkéről eddigi ismereteink és főképpen milyen fogyatékos önismeretünk.

Amint az egyes egyén életében, éppen úgy a nemzet életében is a jövő kulcsa az önmegismerés. Aki megismerte önmagát, jó és rossz tulajdonságait egyaránt az nem elfogult többé önmaga iránt és képes felismerni rendeltetését s azelőtt nyitva van a jövő.

Keressetek, kutassatok, mert az egész világ egyetlen nemzete sem talál annyi kincset kultúrája gyarapítására, mint a magyar.

A történelmi nevek zür - zavarában a Kárpátmedencében kialakult ősturáni szittyia fajt általában FEHÉR HUNNAK nevezik.

A fehér hunoknak a nemzetközi szakirodalomban kb. 250 - 300 különböző elnevezése ismeretes, amivel a zür - zavart tökéletesítették. Az eftaliták, haitaliták, jue - tik, jue - chik, jeták, vusun hunok, parthusok, indo - skythák, királyi szittyák, hunok, shiung-nuk, avarok, kazárok, kunok, bessenyők stb., mind a hatalmas és élet erős magyar fajú, ősszittyia - hun nagycsalád tagjai, akik a nagy kiterjedésű eurázsiai térség különböző pontjain telepedtek le.

Az ősturán szittyia - hun faj egyeneságú leszármazottja a mai magyarság. Egy önálló, magából fejlődött faj. Egy fajnál sem hátrábbvaló, de nem is mellérendelten egyenértékű. E föld térségén való szereplésük legrégibb ideje óta nem a nyers erejük, hanem a szellem tiszta értékei alapján — mint a világ meghódítása, mint a lelkek meghódítása terén is mindig legelől jártak.

Történelemszemléletünkben bemutatjuk a magyar népet, távolabbi életkeretében, amely nem más mint a "TURÁNI GONDOLAT" és ezzel a magyar létérdek előretörésének további irányát szabjuk meg.

A "TURÁNI GONDOLAT" a magyar népnek a mai helyzethez szabott életformája, a magyar történelmi fejlődés és hivatás további lehetősége.

"Zajti Ferenc mondotta: ha van élettere az árjaságnak, a zsidóságnak, a germán, az olasz, a japán és az angol népnek stb., — bizonyára van élettere a magyarnak is." —

Az ázsiai puszták roppant kiterjedése mellett eltörpül Európa területe. Valamikor ez a Magyarországgal kezdődő nyugat és keletázsiai pusztaság volt a belső otthon területe a magyar fajú, ősszittyia - hun fajnak.

Az eke, meg az ásó mindent kifordít a földből, így jutott napvilágra a régi szittyia föld megannyi kincse. Igen értékes és jellegzetes módon festett ősi agyagedények, mint a szittyia fazekasművészet ismertető jele, de ugyanígy a talált rengeteg bronzlelet is pontosan mutatja a régi szittyia kultúra elterjedését, amely Magyarországtól kezdődően keleten Japánig és délre kanyarogva Indiáig ért el. De ugyancsak megtaláljuk a Spanyolországi "IBÉR-BASZK NÉP" területén is, ahová Afrika északi partjain haladva az egyiptomi HYKSZOSZ URALOM szétszóródott kaukázusi eredetű népességéből jutott el maga az IBÉR NÉP. És ugyancsak megtaláljuk ezeket a szittyák biztos ismertető jeleit a régi szumiroknál és ugyancsak a szumirokkal rokon "maya - azték kultúrákban" Amerikában is." — (Zajti Ferenc, "Magyar Évezredek.") —

A történelemtudományban előszeretettel barbároknak, vadembereknek tüntetik fel földünk kultúrájának és civilizációjának a megteremtőit, de néha egyesek akaratlanul beismerik, hogy téves utakon járnak.

Marcel Brion, "The World of Archeology" — Central Asia — Afrika — The Near East —, című könyve, London 1962, írta: 18.-ik oldal. A kimbereket, a szkítákat, a szarmatákat és a hunokat szokás szerint barbároknak, vadembereknek nevezik. Ezek a valóságban egy ÚJ MŰVÉSZETNEK VOLTAK A MEGTEREMTŐI, amelynek visszhangja volt a középkori skandináv faragásokban, az ír templomi miniatűrökben és még a mai katedrálisaink faragásában is." —

Kétségtelen Krisztus előtt 10,000 és 5,000 évek között a Kárpátmedence megszorodott ősturan, szittyá -hun népének az emberfeleslegei elindultak Ázsia felé. Ezekkel a vándorlásokkal kapcsolatban W. W. Hunter angol történész "Az Indiai Birodalom" című könyvében a következőket állapította meg:

— "A turániak legősibb vándorlásai kétségtelenül még a történelem előtti időkben történtek. Az induktív történelem még távolról sem vizsgálta meg a TURANI ŐSKORT, ahhoz hasonló sikerrel, mint amelyet végzett az árja népek eredetére vonatkozólag. Mégis van bizonyíték, amely azt mutatja, hogy TURANI EREDETŰ NÉPHULLAMOK már a legrégebbi időkben átkeltek a Himáláják hegyein." —

Jegyzetek.

Sir William Wilson Hunter, "The Indian Empire, its Peoples, History and Product." London, 1893. 221. oldal.

Chapter VII.

— "Another great family of mankind, the TURANIAN, had also its home in central Asia. The earliest migrations of the TURANIANS in Asia belong to a period absolutely PRE-HISTORIC; nor has inductive history yet applied its scrutiny to Turanian antiquity with the success which it has achieved in regard to PRIMITIVE ARYAN MIGRATIONS." —

Ázsia roppant kiterjedésű belső területén a Káspi-tengertől a Sárga-tengerig az ősi romvárosok százait tárták fel. Ezek az ősi romvárosok egyidősek a legősibb szumir városokkal.

Vámbery Armin 1869-ben Londonban kiadott könyvében (Arminius Vambery, "Travels in Central Asia") írta: — "Közel a Káspi-tenger keleti partjaihoz GOMUSHTEPE-n nagyon fontos romokat találtam. Ezek a romok összefüggésben vannak egy 10

földrajzi mérföld hosszúságú falmaradvánnyal. Ezen a vidéken látható még egy ősi 150 mérföld hosszúságú vízvezeték is, amely egészen a Perzsa hegyekig terjed. Belsőázsia egész területe a Káspi tengertől Kínáig a Gobi sivatagot is beleértve tele van ősi romokkal.” —

Krisztus előtti 2,300-2,500. éveket megelőző időkben Ázsia belseje, ott ahol a fehér hunok központi hazája terült el nem úgy nézett ki, mint ma. Az Oxus folyó déli vidékét gazdag öntöző hálózat szelte keresztül-kasul. Ezen a területen alapították meg központi hazájukat a Kárpátmedencéből kivándorolt fehér hunok, akiknek egyrésze az **“IRÁNI KIRÁLYSÁGOT”** alapította. Az Oxus folyó ezekben az időkben a **KASPI-TENGERBE ÖMLÖTT** de medret cserélt és ma az **ARAL-TÓBA ÖMLIK**. (Lásd: **“Muir’s Historical Atlas”, Ancient Medieval and Modern. London, 1957. Első rész 5. és 9. oldal, Második rész 2. oldal.**

A fehér hunok hatalmas csatornaművel egyszerűen áttérték a nagy öblű Oxus folyót a Káspi-tengerből az Aral-tóba. Az Oxus, ma Amu darja folyó, **“ANAHYTA”**-nak a fehér hun nép **TERMÉSZET ISTENASSZONYÁNAK**, az összittya **“TURÁN BOLDOGASSZONY”**-nak volt ajánlva. Meg kell itt jegyeznünk, hogy a turáni eredetű **ETRUSZKOK** természet istenasszonyának a neve pedig **“TURÁN”** volt.

Ahonnan az Oxus folyó ered a Pamir fennsík körzetébe tartozó **BADAKSAN**-i erdőségben lévő forrásvidéke, szent hely volt, ahova áldott utak vezettek.

Ez a valamikor nagyon termékeny és dús terület ma sivár, száraz, kietlen, kopár, terméketlen vidék. A gondos kutatás megállapította, hogy Kr.e. 2,400. és 2,300. évek között egy nagy természeti tünemény Európa, Ázsia és Afrika térségén óriási pusztításokat okozott.

Claude F. A. Schaeffer, **“Stratigraphie comparée et chronologie de l’Asie Occidentale”, (III. e et II. e millénaires), Oxford Univ. Press, 1948 című műve 534-567. oldalain írta: — “Előázsia, Mezopotámia, Kaukázus, Iráni felföld, Syria, Palesztina, Cyprus és Egyiptom egyidőben pusztultak el. Ezeken a területeken a **“RÉGI CIVILIZÁCIÓ TÖRTÉNELMI KORSZAKA”** befejeződött.**

A régi bronzkori nagy városok Anatoliában: Alaca, Huyuk, Tarsus, Alisár; Syriában Ugarit, Byblos, Chagar, Tell Brak, Tepe Gawra; Palesztinában Beth Shan, Ai; Perzsia, Kaukázus, Mezopotámia, Ciprus és Egyiptom ősi civilizációja a pusztulás szörnyű képét mutatta.” —

A szörnyű természeti tűnemény (kataklizma) romba döntötte a Tarim medence, a mai Gobi sivatag és az Ordas puszta ősi városait. Az egykori csaknem öt millió négyzetkilométernyi kultúrterület nagyrésze ma lakatlan sivatag, de ahol ma csak futóhomok van, 4,200 - 4,300 évvel ezelőtt dús legelők voltak, melyeket nagy folyók szeltek át; ezeknek ma már csak a medre van meg; az egykori dús esőzések után ma már nagy ritkaság az eső és az egykor ott virágzott városokat eltemette már a futóhomok. Az éghajlati viszonyok változása következtében TURÁN a kultúra számára elveszett, s azon a területen, amely egykor a magas kultúrájú szumirokat, India őslakóit és a kínai kultúra, civilizáció megalkotóit, kifejlesztőit adta az emberiségnek, ma már csak vadászattal, halászattal és pásztorkodással foglalkozó népek laknak.

Az ősturán ember a rombadőlt kultúrája és civilizációja helyébe újat teremtett, de a borzalmas természeti tűnemény kiűzte ősi otthonaiból az árják őseit is, akik eddig Ázsia északi részeiben, Szibéria őserőiben tanyáztak. A primitív, vad, nomád ősarják elindultak a turánok újból felépített városai felé és újabb irányba terelték az emberiség történelmét.

HARMADIK FEJEZET

INDIA ÉS AZ ŐSTURÁNOK.

A KÍNAI BIRODALOM ÉS KIALAKULÁSA

India. — India legrégebb kultúrnépének általában azt az árja-fajú népet tekintik, mely a Vedák szent könyveit állítólag ránk hagyta. Nem bizonyítható, hogy ez a nép már Kr. e. 1500 előtt megjelent volna az Indus völgyében, az ellenben igen a Vedák szövegéből, hogy ez az árja nép a kultúrának a legalacsonyabb fokán állott. Az áriják nem ismerték a fémeket; állattenyésztő nomádok voltak s a kérdéses évezredben még legfeljebb apró falvaik voltak. A lovat már látásból ismerték, de még nem használták se vontatásra, se teherhordásra, se lovaglásra. A szamár, a macska és a sertés is ismeretlen volt előttük.

Az egymás nyomán járó történészek szerint az áriják az Indus völgyét nehéz harcok árán foglalták el a régebbi őslakosságtól.

Tény, hogy az áriják előtt az Indus völgyében egy magas műveltséggel és kultúrával bíró ősnép lakott. 1922-25-ben az Indus középső folyásának mentén Sir John Marshall föltárta Mohenjodaro és Harappa városok romjait és napvilágra hozta egy az árijáknál sokkal régibb kultúra és civilizáció tömérdek emlékét.

A két város kultúrája azonos volt és mivel ez a két város körülbelül ezer kilométerre van egymástól, egy nagy területen uralkodó ősnép hagyta ránk itt emlékeit, melyek sokkal régebbiek, mint akár a szumir, akár az egyiptomi kultúra emlékei.

Mohenjodaro és Harappa a mai nagy világvárosokhoz hasonlítható nagy városok voltak, óriási csatorna és vízvezetékhalózzal kitűnő mérnökökre valló városrendészettel, emeletes házakkal, melyek elsőrangúan voltak építve s legkitűnőbb téglákból, míg az áriják Kr. e. első évezredben is kizárólag fából és bambusznádból építkeztek. Tehát semmi kétség nem lehet az iránt, hogy az Indiában az áriják előtt élt népnek sokkal fejlettebb kultúrája volt, mint az árijáknak.

Az angol és indiai történészek megállapításai szerint Indus őslakói az ősturánok voltak. Az ősturánok legősibb vándorlásai még a történelemelőtti időkben történtek, mégis van bizonyíték, amely azt mutatja, hogy turáni eredetű néphullámok már a legrégebb időkben átkeltek a Himalája hegyein és azok nyílt szorosain aláereszkedtek Indiába. — (W. W. Hunter, "The Indian Empire", London 1882.) —

Alex Cunningham, "Ancient Geography of India" London-

A szörnyű természeti tűnemény (kataklizma) romba döntötte a Tarim medence, a mai Gobi sivatag és az Ordas puszta ősi városait. Az egykori csaknem öt millió négyzetkilométernyi kultúrterület nagyrésze ma lakatlan sivatag, de ahol ma csak futóhomok van, 4,200 - 4,300 évvel ezelőtt dús legelők voltak, melyeket nagy folyók szeltek át; ezeknek ma már csak a medre van meg; az egykori dús esőzések után ma már nagy ritkaság az eső és az egykor ott virágzott városokat eltemette már a futóhomok. Az éghajlati viszonyok változása következtében TURÁN a kultúra számára elveszett, s azon a területen, amely egykor a magas kultúrájú szumirokat, India őslakóit és a kínai kultúra, civilizáció megalkotóit, kifejlesztőit adta az emberiségnek, ma már csak vadászattal, halászattal és pásztorkodással foglalkozó népek laknak.

Az ősturán ember a rombadőlt kultúrája és civilizációja helyébe újat teremtett, de a borzalmas természeti tűnemény kiűzte ősi otthonaiból az árják őseit is, akik eddig Ázsia északi részeiben, Szibéria őserőiben tanyáztak. A primitív, vad, nomád ősarják elindultak a turánok újból felépített városai felé és újabb irányba terelték az emberiség történelmét.

HARMADIK FEJEZET

INDIA ÉS AZ ŐSTURÁNOK.

A KÍNAI BIRODALOM ÉS KIALAKULÁSA

India. — India legrégebb kultúrnépének általában azt az árja-fajú népet tekintik, mely a Vedák szent könyveit állítólag ránk hagyta. Nem bizonyítható, hogy ez a nép már Kr. e. 1500 előtt megjelent volna az Indus völgyében, az ellenben igen a Vedák szövegéből, hogy ez az árja nép a kultúrának a legalacsonyabb fokán állott. Az áriják nem ismerték a fémeket; állattenyésztő nomádok voltak s a kérdéses évezredben még legfeljebb apró falvaik voltak. A lovat már látásból ismerték, de még nem használták se vontatásra, se teherhordásra, se lovaglásra. A szamár, a macska és a sertés is ismeretlen volt előttük.

Az egymás nyomán járó történészek szerint az áriják az Indus völgyét nehéz harcok árán foglalták el a régebbi őslakosságtól.

Tény, hogy az áriják előtt az Indus völgyében egy magas műveltséggel és kultúrával bíró ősnép lakott. 1922-25-ben az Indus középső folyásának mentén Sir John Marshall föltárta Mohenjodaro és Harappa városok romjait és napvilágra hozta egy az árijáknál sokkal régibb kultúra és civilizáció tömördek emlékét.

A két város kultúrája azonos volt és mivel ez a két város körülbelül ezer kilométerre van egymástól, egy nagy területen uralkodó ősnép hagyta ránk itt emlékeit, melyek sokkal régebbiek, mint akár a szumir, akár az egyiptomi kultúra emlékei.

Mohenjodaro és Harappa a mai nagy világvárosokhoz hasonlítható nagy városok voltak, óriási csatorna és vízvezetékhaló-zattal kitűnő mérnökökre valló városrendészettel, emeletes házakkal, melyek elsőrangúan voltak építve s legkitűnőbb téglákból, míg az áriják Kr. e. első évezredben is kizárólag fából és bambusznádból építkeztek. Tehát semmi kétség nem lehet az iránt, hogy az Indiában az áriják előtt élt népnek sokkal fejlettebb kultúrája volt, mint az árijáknak.

Az angol és indiai történészek megállapításai szerint Indus őslakói az ősturánok voltak. Az ősturánok legősibb vándorlásai még a történelemelőtti időkben történtek, mégis van bizonyíték, amely azt mutatja, hogy turáni eredetű néphullámok már a legrégebbi időkben átkeltek a Himalája hegyein és azok nyílt szorosain aláereszkedtek Indiába. — (W. W. Hunter, "The Indian Empire", London 1882.) —

Alex Cunningham, "Ancient Geography of India" London-

ban 1871-ben kiadott munkájában India népeit a következőképpen osztályozza:

1. Korai turánok.
2. Árják és Brahmani hinduk.
3. Késői turánok, vagy indo-szkiták.

Jegyzet.

Sir George Dunbar, "A History of India", London, 1949. 8. ik oldal.

— "The WIROS.

There are geographical and ethnological arguments in favor of the theory that the INDO-ARYAN RACE (?) originally came from the fertile plains of Austria and Hungary and the highlands of Bohemia. The people lived in this country about 2500 B.C. have been given the name of WIROS. It has been forward that some of their tribes migrated from Europe into Asia, reachink Bactria (Balkh) sometime between 2000 and 1500 B.C. Then driven on by the dessication of Central Asia which had already begun, they came south over the passes of the Hindu Kush into Afghanistan. From there the Aryans poured down into the plains, the first of a line of conquerors through the gateways of Kabul, the Kurram and the Gumal rivers."

Dunbar tévedése a WIROS nép nem volt indo-aryan, hanem hun fajú nép...

G. Dunbar, "A History of India" Londonban 1936-ban kiadott könyvében írta: — "Vannak földrajzi és ethnológiai érvek, melyek szerint az a nép, amely Indiában Kr.e. 2000 körül élt, Európából vándorolt Ázsiába." —

Az ősturánok Indiában kialakítottak egy kultúrát és civilizációt, azonban más körülmények közé kerültek ott, mint a tőlük észak, kelet és nyugatra került testvéreik. Meleg égöv alatt évezredekig keresztül boldogabb, szelídebb volt az életük, míg az árják meg nem jelentek ott.

Az ősturánok nagy városokat építettek és agyuk örökké lüktető gondolkodásának ereje nagy hőskölteményeket teremtett, amelyeket hagyományaik őriztek meg.

Ezekben a történelmelőtti időkben születtek meg a "PURNÁK és a RIG-VEDÁK, melyeket később az árja történelemhamisítás kisajátított.

Tod Liet-Col. James, "Annals and Antiquities of Rajastan" Londonban 1829-32-ben és Oxfordban 1920-ban kiadott munká-

jában azt bizonyította, hogy a világ legnagyobb hőskölteménye és szentírása a "MAHABHARATA" nem árja eredetű, mert szerzője "VYASA indoszkita - hun a Buda (Budha) által alapított Hold fajból. Vyasa családfáját megtaláljuk a Mahabhara-ban, mely szerint Vyasa az indoszkita - hun Hari nemzetségből való Santu - nak, Delhi uralkodójának volt a fia. Anyja Yojanagadha, egy halász leánya volt. A Hari nemzetségből származó Vyasa, mint a nemzetség feje HARIKUL-es nevet viselte. Utódai egyenes ágon 31 emeberöltőn át Kr. e. 610-ig uralkodtak Pandavában (Delhi régi neve), míg az utolsó Pandu királyt meg nem ölték." —

Két indiai tudós B. G. Tillák és Ketkari bebizonyították, hogy a "RIG VEDÁK" néhány verse visszamegy a Kr. előtti 5-ik évezredbe. D. Mukhopadhyaya, egy másik nagy nevű indiai tudós megállapításai szerint a Rig Veda X. 68 és X. 85, 13 Kr. előtt 15 - 16,000. évek között jöhetett létre.

Nyilvánvaló, hogy a Rig-Vedákat árják nem írhatták, ha azok Indiában csak Kr. e. 1500 - 1000. évek között jelentek meg.

Révai Nagy Lexikona. Az ismeretek enciklopédiája. XIII. kötet 483.-ik oldalán olvashatjuk: — "Indiában az aretmetikát és algebrát művelték nagy sikerrel. Itt találták fel a modern számírást a tizes rendszer alapján és az első és másodfokú egyenleteket. Az indusok a trigonometriát önállóan művelték. Íróik: Kr. u. 476-ban Aryabhata és 598-ban Brahmagupta." —

India és Irán a két egymás mellett fekvő földrajzi terület történelme szoros összefüggésben van egymással. Sok évezredben szinte elválaszthatatlan. Ősi hagyományok szerint "IRÁN és TURÁN" királyságok alapítói testvérek voltak. Féltékenység és vetélykedés háborút hozott és a bajok Kr. e. 2400 - 2300 évek után Középázsia kiszáradása következtében folytatódtak. A legősibb dinasztiák, a PESHADAI és KAJANI idők története, amely még az autentikus történelmi idők előtt volt, nem más, mint IRÁN és TURÁN, vagyis az ősi magyar - fajú, összittya - hun népek testvérharca.

Firdusi a nagy iráni költő, aki i. sz. 940 és 1200. évek valamelyikében élt összegyűjtötte a "NAGYON RÉGI IDŐK ESEMÉNYEINEK AZ ELBESZÉLÉSEIT" és azokból egy nagyméretű elbeszélő költeményt alkotott, SHAH NAME-t, vagy Királyok Könyvét.

A SHAH-NAME a turáni vallás, a turáni gondolat és az aranysárga szőrű paripákon portyázó, harcoló turáni lovasokat örököltette meg. Firdusi költeményében a hős FERIDUM turáni király, kinek az uralma kiterjedt a mérsékelt égöv egész szittya

területére és pedig Magyarországtól a Kínai Turkesztánig és le India határáig. Uralma alá tartozott Kína legnagyobb része és később birodalma kibővült India északnyugati területével.

Feridum királynak két felesége volt, kiktől három fiú született. Az első feleségétől két fia volt a harcias SELM és TUR, a második feleségétől egy fiú született a szelidebb természetű IRÉD.

Amikor Feridum megöregedett, elosztotta három fia között a birodalmát. SELM, vagy SÁR kapta a Szíriától a Dunáig terjedő területet, amelyhez hozzátartozott a Fekete-tenger vidéke a későbbi SÁR - MATA terület, tehát az ősi szittyai birodalom nyugati fele. Tur osztályrészul "TURÁNT" kapta, a mai Turkesztán és Kína nyugati részeit, vagyis Közép és Keletáziát, míg Ired az értékeesebb IRÁN és INDIA örököse volt.

A két testvér Selm és Tur a felosztást igazságtalannak tartották s megbántott önérzetből s irigységből megölték féltestvérüket Irédet. A testvérgyilkosság egy végnélkülinek látszó testvérháborút okozott.

*

*

*

Syad Muhammed Latif, "Pendzsab története" című munkájában írta: — "Az indiai régészeti leletek általában skytha, vagy turáni jellegűek. Az ókori leletek régészeti feltárása azt bizonyítja, hogy valamely nagyon régi időben és még hosszú idővel azelőtt, mielőtt az ÁRJAK (mittániak, őssperzsák, médek) behatoltak Indiába az országban egy igen ősrégi fajú nép lakott, mely eredete szerint TURÁNI, vagy SKYTHA volt." —

Shah K. T. "The Splendour that was India", Bombayban 1930-ban kiadott könyvében azt állapította meg: — "De bárkik voltak az ÁRJAK (?) eredetileg és bárhonnan származtak is, akár nagy vadászatra induló WIROK voltak HUNGARIA dombjairól és síkjairól, akár nomádok, akik Magyarországról kiindulva Szibéria steppéinél naposabb tájakon kerestek legelőt nyájaiknak, ők azok, akik a RIG VEDA himnuszaiiban megjelennek, mint olyanok, akik valahol az ÖT FOLYÓ partjain (Pendzsab) telepedtek le." —

A Kur és az Araxes folyók vidékét népesítették be a Kárpát-medence turánjai. Itt ezen a területen született és élt, mielőtt Indiába került volna Pourusaspá az ősi remete, aki a szittyavilág nagy reformátorának ZARATHUSTRÁNAK volt az apja.

Zarathustra nem a német filozófus Nietzsche által költött és koholt, majd Zarathustra szájába adott "istentelen és hamis" filozófiát képviseli, hanem az Ókor és az Újkor számára legértéke-

sebb vallásos lelkületet.

Zarathustra szittyá eredete révén a magyarfajú összittyá - hun népek prófétájának tekintendő. Ott azon a területen, ahol Zarathustra is született élt HUSENG szittyá fejedelem, mondja az ősturáni mitológia, aki a tüzet hozta le az égből, de aki a gonosz indulatú lelkekkel a DEVÉKKEL is barátságot tartott. Még itt lakott ezen a területen a gonosz lelkek a DEVÉK fölött diadalmaskodó szittyá TAEMURAF, HUSENG unokája is, aki ARMÁNYT az ördögöt, mint lovat fogta a maga szolgálatába. Utóda fiatalabb testvére YIMA volt a nagy király, a boldog aranykor fejedelme.

YIMA adta az emberiségnek az első igazságos törvényeket. Ő lobogtatta fel újból az áldozati tüzeket és pártfogója volt az állattenyésztésnek és a földművelésnek. Ezért kapta az égből az aranyékeket.

A szittyák eredetéről szóló mondák szerint, amelyek megegyeznek az erdélyi székely hagyományokkal a szittyák ősatyjának TARGITAOSZNAK a fiai számára a földművelés jelképeül aranyéke és járom, arany csákány és kehely hullott alá az égből. Az első kettő a földművelés, a második a harckészség és a harmadik a kehelytartó sírszobrokon is felismerhető vallási jelképnek felel meg.

Yima használta először a bort is, de később hatalma teljében megfélemledik a tiszta törvényekről és a hazug beszédnek hajlott, miért is a hatalma megrendült és országának egy része az akkor feltörő idegen fajok hatalmába került, amely iga alól csak YIMA unokája FERIDUM turáni király tudta kiszabadítani népét.

A szittyá biblia az AVESZTA szerint YIMA uralkodása alatt volt az özönvíz. Az AVESZTA iratai szerint a kaukázusi mágus papsághoz és a kaukázusi Azerbridsánban és a turánföldi szittyá-hun törzsekhez tartozott Zarathustra, valamint hívei a FRYANA NÉPE.

Zarathustra, Vistaspa baktriai király segítségével értékes vallásmegújító munkát végzett. Elkülönítette a régi szittyá vallás rossz és jó elemeit. Elvetette azt ami rossz volt és megtartotta a jót, mert egész életidejét a szittyaság, illetve a hun - faj megtérítésének szentelte. A szittyá vallást, amelyet az idegen népek a nyájasság, az egyenesség és az igazság vallásának tartották, Zarathustra telieni akarta a kielentés tiszta hangjaival.

Justinius írta: — "A szittyák az igazságot nem a törvényben, de a szívükben hordják." —

Zarathustra méltó reformátora akart lenni az ősi szittyá val-

lásnak, de a szittyák makacsul ragaszkodtak mindig az ősiséghez, fegyvercikkhez és egyszerű vallásukhoz.

Azonban rövidesen Zarathustra tanításai elterjedtek úgy az iráni, mint a turáni szittyák között is és legelőször Iránban lett államvallássá. Innen terjedt el, azután a Tigris és Euphrátes folyók völgyeire, majd az Indus vidékére.

Zarathustra 3000 esztendősi intelmei: Hagyja abba az emberiség eddigi esztelen életmódját, földet műveljen és állatokat neveljen. Teremtsenek saját otthonokat maguknak és szeressék, kövessék az Isten parancsolatait. Tiszta otthont teremtsenek, családot alapítsanak egy gondoskodó élettárral.

— “Tisztaságra törekedj óh ember, gondolatban, szavaidban és cselekedeteidben, mert nem örömet süt a Nap a tisztátalanra.” —

A régi ősszittyá - hun vallás a szív vallása volt. A magyarság, amikor a nyugati térítések folytán feladta ősei vallását, amely nem papírtörvény, hanem az általuk egyedülinek vallott és hitt TEREMTŐ ÚR által az egyének szívébe és lelkébe írt isteni eredetű szent törvény volt. ANAHITA a természet istenasszonyában való hitüket nem vetették el. Gellért püspök tanácsára “ANAHITÁT”, a “NAGYASSZONY” Máriának nevezték el. Így lett MÁRIA ÜNNEP az ősi “GYÜMÖLCSOLTÓ BOLDOGASSZONY ÜNNEPE”.

ANAHITA, a GYÜMÖLCSOLTÓ BOLDOGASSZONY vigyázó anyai gondosságába vetett bizalom volt az ősi magyar hit alaposzlópa. Az ősi vallás a SZÍV VALLÁSA volt és a magyar lélek, amikor átvette az új vallást, abban is a NŐ LELKÉRE akarta bízni a nemzetét, ezért van “HÉT BOLDOGASSZONY” a magyaroknál és ezért lett MÁRIA, az ősvallás ANAHITÁJA országunk jelképe és a magyarság VÉDASSZONYA.

*

*

*

INDIA TÖRTÉNELME.

India történelme. — India történelmét három nagy időszakra kell bontanunk. Az első időszak Kr. e. 11,652-ben kezdődött és Kr. e. 2,400-2,300. évekig terjedt. Ezt a nagy időszakot a történelemelőtti időknek nevezhetjük, mert semmiféle írásos emlék eddig nem került elő, azonban a régészeti tudomány számtalan megbízható és hitelt érdemlő bizonyítékot tárt fel.

A második időszak Kr. e. 2400-2300-tól az árja-fajú népek megjelenéséig tartott. Ennek a korszaknak a befejezését jelentette Mohenjo-daro, Harappa és vidékének elpusztulása. A feltárt ré-

gészeti leletek között számos írásos emléket is találtak, azonban ezeket a mai napig sem tudták megfejteni.

India harmadik időszaka már a történelmi időbe esik, mert pontos adatok és számtalan írásos emlék maradt ránk ebből a korszakból. Ezekben a történelmi időkben született Buddha (Buda).

Dods Marcus, "Mohammed, Buddha and Christ" című könyvében írta, hogy Gautama Buddha, Shuddhodana fia a SAKYA TÖRZS fejedelme turáni fajú volt és nem árja.

Az "Urgeschichte der Menchen, Fruhzzeit der Volker, Reiche des Altertums", Berlinben, 1939-ben megjelent mű szerint is — "Buddha népe és törzse scythia volt." —

A "SAKYA" szó az iráni eredetű "SZAKA" szóból ered, amelynek a jelentése scythia - szittya.

India nagyszerű építészetének a kezdete egybe esik hatalmas vallási megmozdulásaival. Turáni volt az elgondolásuk alapeszméje, — építészetüknek, művészetüknek, irodalmuknak és filozófiájuknak gazdag megjelenési formája, — s ugyanúgy vallási elmélyedésükhöz szükséges lelkiségük is.

Kr. e. a Himalája tövében, Bengália északi részén, Nepál határán, amelyet ma őserdő borít az ősi SZAKA, vagy SAKYA szittya - hun törzsből született India legnagyobb vallási megmozdulásának elindítója Gautama Buddha.

Buddha (Buda) turáni agyában született meg az a gondolat, hogy az emberiség egyetlen testvéri családban egyesülve törjön végtelen céljai felé az EGY IGAZ ISTEN vezetése alatt.

Buddha foglalta törvénybe az "EMBERI ÚT NYOLC ELEMÉT", amely örökre bölcs marad és amelynek követésével az ember megmenekülhet az aljas vágyak veszedelmétől.

Buddha "Nyolcszoros ösvényről" szóló tanítása az igazi emberi életrend. A nyolc ösvény: Az igazi élet, az igaz erőfeszítés, az igaz gondolkodás, az igaz törekvés, az igaz beszéd, az igaz magaviselet, az igaz óvatosság és az igaz lelkesedés.

Buddha legnagyobb vallásbölcseleti tétele a "NE ÖLJ" volt, mely a magyar-fajú népek fönnmaradása szempontjából döntő fontosságú volt. Gautama Buddha "NE ÖLJ" intelve lehetővé tette, hogy India turáni népe minden erejét a tudománynak és a művészeteknek szentelhette, amivel a kultúrvilág számára maradandó értékeket tudott teremteni.

Buddha életútjának követése nyomán Indiában megjelentek a sziklatemplomok, a VIHARASAK és a STUPAK, meg a különféle csodás építkezések, melyek mind a buddhista ősszittya - hun

népek alkotásainak őseréjét bizonyítják.

Ahová az ősszittyá-hunok eljutottak, oda Buddha vallási kultusza is eljutott és megtaláljuk ott a "BIHAR" nevet is. Bengália felső részében van "BIHAR TARTOMÁNY". Az "Encyclopaedia Britannica" szerint Bihart a fehér hunok alapították.

Bihar tartomány buddhista kolostorait is BIHARNAK nevezik. Tibet lakossága is buddhista hitű. A tibeti "dupka vörösapkás szerzetesek" kolostorainak, kegyszereinek és szertartásainak legfőbb védnöke "BIHAR GYALPO", aki egy ősrégi hun király volt.

— "GYÁL, GYALPO tibeti nyelven királyt jelent, tehát Bihar királya." —

Magyarország legnagyobb vármegyéje BIHAR VÁRMEGYE, de számos magyar község nevében megtaláljuk az ősi "GYÁL" szót is, mint Gyál pusztá Pest vm.-ben, Gyála nagyközség Torontál vm.-ben, Kisgyálán kisközség Somogy vm.-ben.

Buddha tanításai nyomán született meg Indiában az első irodalom és akkor keletkeztek az első "SZANSZKRIT FELIRATOK" is, melyeket az indiai indo-szittyák, de nem árják teremtettek.

A. L. Basham, "The Wonder That Was India" című könyve 289. oldalán írta: — "Az első fontos uralkodóház, aki a szanszkritot használta az "UJJAIN SZAKAK" voltak. A legrégebbi szanszkrit irat, ami a tulajdonunkban van a "Rudradamani felirat" Girnából." —

61-62 oldalak: — "Egy másik szaka uralkodóház, amelyet, mint nyugati satrapát ismernek és hatalmában tartotta Kathiwart és Malvát, Kr. e. 338-ig uralkodott Rajasthanban. Ettől az uralkodóháztól maradt ránk a legősibb fontos szanszkrit írás, amely azt bizonyítja, hogy Rudradaman Kr. után 150-ben uralkodott." —

James Tod (Tod Liet-Col. James, "Annals and antiquities of Rajastan", London 1829-32, Oxford 1920) könyvében írta: — "Voltam olyan merész, hogy Rajasthan harcias törzseinek és Európa ősi népének közös szittyá eredetét állítsam és bizonyítani igyekezzem." —

A "SZANSZKRIT NYELVET" általában a legrégebbi INDO-GERMÁN NYELVNEK szeretnék feltüntetni. A szanszkrit nyelv legkorábbi formája a "VEDA NYELVE" volt. A vedikus szanszkrit keletkezése Kr. e. a második évezred közepéig megy vissza. Az első ősgermán törzsek Kr. e. az ÖTÖDIK ÉVSZÁZADBAN tűntek fel először a Balti-tenger melletti őserdőkben és Indiában sohasem jártak, tehát a szanszkrit nyelv nem is lehet indo-germán nyelv.

Kőrösi Csoma Sándor a híres tibeti szótár készítője, szótára bevezető soraiban írta: — "Nekem, mint magyarnak a szanszkrit nyelv és irodalom tanulmányozása különösen nagy jelentőségű volt, mert büszkén állapíthattam meg, hogy a szanszkrit semmiféle más nyelvvel nem mutat olyan rokoni vonatkozásokat, mint a magyarral.

A szanszkrit nyelv és irodalom több más indiai eljárással egyetemben egész sereg tanulmányozási alapot nyújt a magyar nép eredetére, az ősi népszokásokra és a magyar nyelvre is. Annyira különbözik más keleteurópai nép nyelvétől, amennyire kimutatható a magyar nyelvvel való rokonsága.

Csak néhány példát sorolok fel a rokon vonatkozásokra. — "a magyar nyelv nem használ prepozíciókat, hanem az eredeti szógyökökből segédszavak nélkül egyszerű ragok hozzátételével alkotja a cselekvő, a szenvedő, az óhajtó, a feltételes módokat és formálja a szó különböző jelentését ugyanolyan módon, mint a szanszkrit nyelv. Ugyanilyen módon hiányzik, mindkét nyelvből a "BÍRNI SEGÉDIGE", ami a nyugateurópai nyelvek lényegét alkotja." — (Zajti Ferenc, "Magyar Évezredek", 1943. évi kiadás, 39. oldal.) —

Kr. e. 2400-2300. évek közötti időkben történt "Nagy természeti tűnemény, kataklizma" után egész Középázsia kiszáradásnak indult. Évezredekken keresztül hatalmas öntözőművekkel termékennyé tudták tenni a földeket, vagyis azok egy részét, de a hatalmas állatállomány részére nem sokáig volt megfelelő mennyiségű legelő. A legelők hiánya miatt a lakosság egy része kénytelen volt vándorútra kelni, amely magával vitte a városi lakosság nagy részét is. A nagyfokú elvándorlás testvérnépének területeinek elfoglalásával járt és testvérháborúkat idézett elő.

A legelőkért és a szántóföldekért való viaskodás "TURÁNAK és IRÁNNAK" az évszázados testvérharca, melyet Firdusi nagy elbeszélő költeményében megörökített. A belsőázsiai földek kiszáradása miatt az összittya-hun népek a Turáni alföldről délfele Iránba (Perzsia), egyrésztük a mai Afganisztánban át Indiába települt. A legnagyobb megmozdulás, elvándorlás Kr. e. a II. évszázadban kezdődött, amikor a "JÜE-CSI-nek is nevezett "FEHÉR HUNOK" Turkesztánból az Aral-tó környékére telepedtek át, ahonnan a szárazság tovább űzte őket és fél évezreden át több hullámban árasztották el India területét és telepedtek rá a már ott korábban letelepedett vértestvéreikre.

A JÜE-CSIK, vagy turkesztáni fehér hunok Baktriában a PARTHUSZOKKAL hadakoztak, majd Kr. után 30-ban Indiát szállták meg. Legnagyobb hatalmuk az első évszázadra esik. Eze-

ket a JÜE-CSIKET "TOCHAROK"-nak is nevezték.

Christian Lassen, "Zur Geschichte der griechischen und indoskythisen Könige in Baktrien, Kabul und Indien", Bonn-ban 1838-ban kiadott könyvében írta: — "A Jüe-csik (fehér hunok) először a Hoangho (Sárga folyó) körül jelentek meg. A Hiung-nuk elől Kr. e. a II. évszázad első felének a végén két részre szakadva: a kis jüet-csik Tibetbe, a nagy jüet-csik a Jaxartesentúli országokba menekültek." —

India története HÉT ÉVSZÁZADON KERESZTÜL csak a magyarfajú, összittya fehér hun népek szakadatlan beözönlését tárgyalja. Az első jól ismert magyarfajú nép, mely Kr. e. 2400-2300 után Belsőázsziából Indiába települt a SZAKÁK voltak. A szakák földjén uralkodott a "KUSAN URALKODÓHAZ", melynek uralma kiterjedt egész Északindiára, Benáresz környékére is. Ebből a népből származott BUDDHA.

A kusán uralkodók közül a legnagyobb KANISKA volt, aki 120-162. (i. sz.) évek között uralkodott. Kaniska hatalmas katonai uralmat szervezett és birodalmához csatolta Kashmirt, Turkesztán egy részét beleértve Kashgárt, Yarkhandot és Khotánt is. Kaniska buzgó híve volt a buddhizmusnak, melynek segítségével sűrű és szoros kapcsolatba került Tibettel és Kínával is.

Indiába Kr. után három nagyarányú bevándorlás történt. Az első 100-ban, a második 120-ban és a harmadik 470 körül. Ezek a betörésszerű bevándorlások nagy testvérháborúkat robbantottak ki és tartós megtelepüléssel csak a második bevándorlás járt.

A magyarfajú népek nagyfokú bevándorlása eltörölte a Nagy Sándor-i hódítások utolsó nyomait is és India az V. és a VI. évszázadokban a műveltség terén előbbre járt, mint a mai franciák és angolok ősei ebben a korban Európában.

A Krisztus utáni V. VI. évszázadokban, amikor Európa a pusztulás és a hanyatlás korában élt, Indiában a kultúra és a civilizáció, az építészet és a művészet, valamint az irodalom a csúcsponton volt. Ezt a nagyarányú fejlődést csak Kr. u. 710-ben az ARAB HÓDÍTÁSOK törték meg.

— "Szittya emlékek közül, amely a FEHÉR HUNOK fénykoráról beszél, a CALCUTTA-i kőosztaílyon őrzik "SZURJA NAPISTEN" gránitkőből való szoborsorozatát. Szurja napisten cifrított szárú csizmában, mentében, süveggel a fején és egyenes karddal az oldalán látható. Mellette két szittya király áll rövid ingben, szoknyagatyában, kunkorodott bajusszal és ősi főveggel a fejükön. A szoborcsoport két oldalán amazonok nyilaznak. Azok öltözete rojtos szárú csizma, a férfiakéhoz hasonló szoknya és ék-

szer. Szép termetük felső része szabad. Puzdra van a hátukon. Nekik is süveg van a fejükön és befont hajuk a vállaikra omlik. Különben az egész csoport kocsin van ábrázolva, alul "hét rohanó lóval". Fölöttük virágfüzérés nemtők lebegnek.

Meg kell említenünk még Kaniska szobrát is, amit Mat község határában Rhada Krisna (Rada zalamegyei kisközség Nagy-Kanizsa közelében) talált meg. A királyon mente van, egyenes kard az oldalán és lábain hosszú gilgiti csizma." — Zajti Ferenc, "Magyar Évezredek".) —

Az "Indiai Madrasi III. Régészeti Keleti konferencia" 1926-ban fokozott érdeklődéssel tárgyalta a főtémaként szereplő "INDIAI HUN PROBLÉMÁT", megállapítva többek között, hogy azok a fehér hunok, akik Atilla idejében Perzsia határainál laktak, akik közé beházasodott Atilla legkisebbik fia és akiktől krónikáink szerint a mai PALÓC NÉP származik, — ezek a Tranzoxániai (Korozmiai) fehér hunok foglalták el i. sz. V. évszázad utolsó negyedében Északindiát és ott uralkodtak India 40 fejedelemsége felett. Fejedelmüket Toramának hívták. Torama emlékére épült a Gvaliori naptemplom. — (Magni Tamerla nis scytharum imperato ris vita a Petro — Perendino Pratenfe confcripta. Florentiae. MDLIII.) —

Jivanji Jamshedji Modi (bambayi tanár), "Száz év a fehér hunok történetéből". Fordította Zajti Ferenc.

— "A hunok kapcsolatai Indiával. — Az indiai hun invázió két időszaka. — Az indiai könyvek és a feliratok szerint a hun beözönlésnek két időszakát különböztethetjük meg.

a. Az első korábbi időszak, amelyre a Vishnu Puranában történik hivatkozás (2. könyv. 3. fejezet) és ugyancsak a "Kalidas Raghu - Vancaja"ban. Azonban ezek az adatok az időpontok meghatározásánál nem juttatnak előbbre bennünket.

b. A második időszak történelmi szempontból autentikus, mert a történelmi események időpontjai megállapíthatók.

Ezen korszakot illetőleg ugyanis segítségünkre vannak a mi indiai felírásaink és irataink. Paták professzor újabban egy értekezést adott ki, amelynek azt volt a célja, hogy erre a tárgyra vonatkozólagú világosságot derítsen. Munkájának a címe, "New Light on Gupta Era and Mihirakula". Ez a könyv néhány Jaina iraton alapszik. Ebben az időszakban nem csupán egy betörésről tudunk, ezeknek a betöréseknek a történetét röviden a következőkben foglaljuk össze:

A második időszak története: — A hunok részéről Indiában történt első invázió ebben a hiteles adatokkal alátámasztott idő-

szakban a Gupták másfélszázadra terjedő úgynevezett aranykorszaknak a végére tehető, i. sz. 335 körül, Kamargupta és Skandagupta trónralépte után.

A hunok Perzsia határának az irányából és Középázsia steppei felől érkeztek az északnyugati hágókon keresztül.

Nagyon régi idők óta laktak már ezen a területen, be-be törve innen egyik, vagy másik tartományba, — azonban különböző időkben történt emelkedésük és alábbhanyatlásuk után az Oxus medencéjében valósággal új birodalmat alapítottak az V. század közepén, kb. i. sz. 448 évben. A fentebb említett első inváziójuk alkalmával Skandagupta legyőzte őket. Ennek a győzelemnek az emlékét örököztették meg a Bhitari mellett emelt győzelmi oszlopon.

A második invázió i. sz. 465. évében, vagy e körül történhetett. Rendelkezésünkre áll Sung - Yung, vagy Sing - Yun kínai utazó hiteles bizonyága, aki 520-ban Indiában járt és néhány adatot közölt erre vonatkozólag.

Ezek a hunok a Jethák, vagy Ephthalita törzsek voltak. A hunok Skandaguptát levertek, aki 480-ban meghalt. Skandagupta halála után a fehér hunok folytatták betöréseiket. 500 körül Toramána vezetése alatt India egy részét elfoglalták. Toramana Malvá-ban telepedett le és felvette a Maharaja Hiraja címet, ami annyit jelent, mint Maharaják Rajája. A fehér hunok Pataliputrát is megtámadták. Toramána saját nevére pénzt veretett. Ez az a hun király, akinek a nevét három indiai feliraton említeték.

a. Uralkodása alatt készült az első felirat a középtartományok Sagar területének Khure alkerületi beosztásában, amely Eran-ban van. Ez egy hatalmas 11 lábnyi magas vörös homokkőből készült vaddisznónak, mint Visnu isten ilyenmű inkarnációját ábrázoló szobornak mellékalapjára vésetett. Ez a felirat úgy látszik Toramana uralkodásának első évében i. sz. 484 - 85-ben készült.

b. A másik felirat Kura mellett a középtartományok Sagara sóhegységében van, Dr. Bukler idevonatkozó adata — (New Inscription of Toramana Shaha) — című dolgozatában így írta le: — "Bemetszetek a királyok királya a nagy Toramana Shaha, vagy Shahi uralkodása alatt. Keletkezése paleográfiai alapon a negyedik, vagy ötödik századra tehető. Ez a felirat ma a Lahorei Múzeumban van.

c. Van egy harmadik felirat is, amely Toramana nevét viseli, de ez nem Toramana uralkodása alatt, hanem fiának Mihirakulának az uralkodása alatt készült. Ez egy a Nap tiszteletére szent-

telt templom alappillérebe építtetett be, a Középindiai Gvalior erősség-ben. Ez a felirat is ma a Calcuttai nemzeti múzeumban van elhelyezve.

A hunok kapcsolatai Perzsiával. — Amiképpen India történetével kapcsolatban tettük, ugyanúgy a perzsiai történeti vonatkozásokat is két nagy időszakra bonthatjuk.

a. Igen régi történeti időszakra,

b. későbbi, úgynevezett Szasszanida korabeli autentikusabb időszakra. Az első időszakra most nem térünk ki, mivel most itt nem is jön figyelembe.

A későbbi autentikus Szasszanida korabeli perzsa történetet illetőleg röviden kimutatom, hogy milyen vonatkozás volt a Hunok és Perzsák között. Eme időszak történetéből azt az adatot meríthetjük, hogy a hunok, — más elnevezésük szerint Eftaliták, vagy Haitaliták, avagy Hephthaliták, vagy amiképpen a nyugati és a keleti írók nevezték őket a FEHÉR HUNOK, — először is Tranoxaniába jöttek, kb. i. sz. 420-435. évek körül és számos háborújuk volt a perzsákkal.

Első háborújuk Behramgore-val volt. Yazdagard-nak Behramgore utódjának, három háborúja volt velük és pedig 442-47-ig, 450-51-ig és 454-ben.

Yazdagard, aki 454-ben halt meg, nem vette figyelembe az idősebbik fiának, Fefozenak a jogigényét, hanem második fiát, névszerint Hormuzd-ot tette örökösévé. Ezért halála után fia Fefoza segítséget kért a hun királytól, akiről Firduszi, mint Shah-i Haital és Chagani Shaki-ról emlékszik meg. Egyébként Faghanis volt a neve. Ennek a királynak a segítségét kérte és ennek a segítséggel nyerte el Feroze a perzsa trónt. Később Firduszi Ferozenek a hun királlyal való háborúiról szólva, az utóbbit Khusnawaz-nak nevezi és úgy beszélt róla, mint a Khagan fiáról. Firduszi szerint Feroze eme Khusnawaz nevű hun királlyal való háborújában esett el. Ilyen módon Firduszi szerint az a hun király, aki Ferozet első ízben megsegítette és a trónhoz juttatta Faghanis volt, az pedig, aki később harcolt ellene Khusnawaz. Egy évvel trónrajutása után Ferozenak nagy éhínséggel kellett megküzdenie, amely húsz esztendeig tartott.” —

*

*

*

MIT MOND ÉS MIT BIZONYÍT A TELEPÜLÉS TÖRTÉNELEM.

A településtörténelem, mint tudomány ág nem szorul bővebb magyarázatra, hiszen a népek megtelepülésével foglalkozik. A településtörténelemnek a legfontosabb módszere a földrajzi fogalmak neveinek nyelvészeti elemzése. A földrajzi fogalmak nevei túléltek a népet, amelytől a nevet kapta és örökös tanúként figyelmeztetik az utókort arra, hogy milyen nyelven beszélt az a nép, amelyik ezen a területen lakott és a földrajzi fogalmak neveit adta. A helységek és földrajzi fogalmak eredeti neveit ugyanis a később érkezett népek szinte kivétel nélkül minden esetben átveszik a terület névadó első lakóitól. Ezekből a nevekből megállapítható tehát, hogy milyen nyelven beszélt a terület őslakossága. Sok esetben az is megállapítható a nevekből, hogy honnan jöttek a névadók.

A településtörténelemtudomány segítségével és az eddig felsorolt adatok figyelembevételével bizonyítani fogjuk, hogy a történelemhamisítók az állítása, hogy a mai magyarok ősei Kr. után a VI. évszázadban az Ural hegység környékéről jöttek a mai Ukrajna és Moldova területére (Dentumogeria és Lebédia) teljesen téves. Ez igaz lehet egyes törzsekre, de nem arra a népcsoportra, melyik 896-ban (i. sz.) Árpád vezér - fejedelem vezetése alatt a Kárpátmedencébe bevonult.

Theodorus Gazes bizánci történész azt állította, hogy a magyarok a Duna vidékére a Kaukázusból jöttek a "cimerian bosphorus"-on keresztül.

Az Aldunán megjelent "magyar törzsekről" szóló első jelentés X. Leó bizánci császártól ered, aki a magyarokról szóló beszámolóját így kezdte, — hogy "EZ EGY SZABAD ÉS BATOR NÉP."—

Carlile Aylmer Macartney, "The Magyars in the Ninth Century", Cambridgeben, 1930-ban kiadott könyve 208. oldalán írta: — "A magyarok jó megjelenésű és csinos emberek voltak, prém és selyembrokat ruhába öltöztek és arany, meg ezüst veretű fegyvereket hordtak." —

Árpád vezér - fejedelem törzsei nem a Szibéria-i őserdőkben, hanem a világ egyik nagyon régi művelt és civilizált országából INDIÁBÓL érkeztek az Alduna vidékére.

Árpád vezér - fejedelem törzseinek Indiából való érkezését megcáfolni nem lehet, nemcsak azért, mivel azt a hindu történészek állítják, hanem azért sem mivel még napjainkban is ott él a TÍZ MILLIÓS RAJPUT NÉP és a SZÁZMILLIÓS PAKISZTÁN NÉP.

PE, akik eredetüket a "FEHÉR HUNOKIG", a magyar fajú ÖSSZITTYA - HUN NÉPEKIG vezetik vissza és a Nanga - Parbat hegység Gilgit nevű völgyében élő HUNZA NÉP, aki mai napig is viseli a HUN nevet.

Kőrösi Csoma Sándor volt az első magyar kutató, aki helyes utakon járva Indiában kereste a magyarság rokonait.

"The Journal of the Anthropological Institute" August 1877, Londonban megjelent számában Hyde Clark -nak az Anthropológiai Intézet helyettes elnökének egy dolgozata jelent meg: — "Magyarok és ugorok hymalájai eredete és kapcsolataik". Ebben a számban Hyde Clark írta: — "Kőrösi Csoma Sándor a magyarság eredetét a Hymalájában kutatta és erre szentelete az életét. A tibeti tanulmányok ugyan nem hoztak eredményt idevonatkozólag, de ha életét kíméli, akkor Kelet-Nepálban megtalálta volna azt a bizonyítékot, amit tudásával kifejtethetett volna.

Kőrösi Csoma Sándor Dardzsilingben van eltemetve a Magyarok egyik őshazájában." —

Kőrösi Csoma Sándor 250 indiai -szanszkrit szót a magyarral egyezőnek talált, de számos családi nevet is összegyűjtött amely a magyar családi nevekkel egyezik: Bala, Buda, Bodola, Balya, Bód, Bende, Binde, Beder, Bihar, Buja, Vajna, Vida, Bárdócz, Hari, Sánta, Székely, Barta, Bede, stb." —

Munkácsi Bernát a "Magyar Tudományos Akadémia" tagja 400 magyar szóról mutatta ki, hogy azok hindu, szanszkrit, avesztai és pevla nyelvek szavaival egyeztethetők.

Hunter, "India és Hymalája vidék nem árja nyelvei" című 1898-ban kiadott könyvében 188 fogalomnak a magyarral egybevett megfelelő szövegyezését mutatta ki.

Dr. Tóth Jenő magyar utazó, aki az Első világháború kitörése előtt járt Indiában, 1913-ban indiai útjáról részletes beszámolót írt. Kéziratát Zajti Ferenc magyar őstörténész megvásárolta és annak részleteit könyvében a "Magyar Évezredek" -ben fel is használta.

Zajti Ferenc, dr. Tóth Jenő megállapításait külön tanulmány tárgyává tette és a Második világháborút megelőző időkben Indiába utazott, hogy személyesen győződhessen meg dr. Tóth Jenő állításairól.

Részletek dr. Tóth Jenő megállapításairól:

— "Északindiában a Karakorum több ezer méter magas hegylánc mögötti területen visszahúzódva több, mint két és félezer év óta él a Hunza és a Nagir nép.

A hunzák népe feloszlik a shin, jász kun és jász osztályokra.

A jászkunok népe a legősibb földbirtokos osztály. Kaszt neveik a következők: bhat, lom, dar, vai, бага, ratez, thokr.

A katlanvidéki kaszt: Lakai, Battash, Kappas, Sofi, Sarfi, Latfi, Hamdi, Wadi, Zaidi.

A Nagirok magukat Borisok -nak nevezik. A Gilgitieket Gil-tote -nek, a Ladak-belieket Bolt névvel jelölik, a kis tibetieket Balotzok -nak hívják.

Család és férfineveik közül egynéhány: Hollo, Shoya, Girgosi, Sebhos, Darvas, Toli, Szekero, Duduk, Szaparo, Balesha, Bultse, Lassu, Bakk, Boti, Thas, Aljass, Batsa, Dalosa, Abadi, Tongi, stb.

Asszony és leányneveik: Rozila, Tsobila, Toni, Bibi, Rezi, Szuka Bai, Dadosi Barai, stb.

Ereszes, tornácos házakban laknak, kúpos vityillókban a pásztorok.

Hunza falvak nevei: Tsorban, Budaless, Muskatsaki, Sekvar, Irsad, Darvas, Tolti, Aptsai, Jagloth, Hun - Los, stb.

Hegynevek: Tsok, Harangasi, Derentsi, Boaltar, Also - Madarkusi, Madsarnath. Ezek a felsorolt nevek nem azt bizonyítják, hogy Árpád vezér - fejedelem magyarjainak az ősel az orosz erdőkben a finekkel együtt üzték a medvét.

Az indiai Radspuotok Jenő és Csoan törzse, az afgán Faludi és Huszaridsat törzsek, a határszélén lakó Kari, Kazi, Mazur törzsek rokonszámba mennek.

Ide sorozhatók a Komok, Dsatok, és a Kaggarok népe a kasimiri Tograk nép, ugyancsak messzebről a nepáli magyarok, akik Indiából kerültek fel Nepálba.

Indiában, az Indus folyó vidékén Punjab-ban és Északindiában a Himáljától délre a következő nevekkal találkozunk: Avara, Hun, Bulgar, Kabarcza, Tugar, Alan, Kun, Kuman, Magar, Meger, Madsar, Donth történelemben szereplő nemzetség és törzsnevek. A magyar "hét törzs - név ilyen összetételben szerepel: Nek - bakta, Magar, Kurti - koti, Kurtuola, Zarmat, Tarian, Jenő, Jenu, Kari, Kazi.

Östörténelmi vezéreink nevei közül megtalálhatjuk ott: Atilam, Buda, Csaba, Béla, Ugoke, Zoard, Kunt, Lehe, Balamgar, Saned, Kadar, Tarkan, Reva, Bultsu, Saltan, Takson, Borsu, Keve, Tar, Ete, Salga, Vago, Koppan, Vathur, Sarolta, Vatai, Bojta, Kulpahar, Tomai, Kaducsza, Szemere neveket.

Régi méltóság neveket jeleznek: Ban, Karki, Csakan, Kadar, Julai, Kaga, stb. Családi neveink közül megvannak ott: Szicsuan, Andrasi, Csaki, Cziraki, Vai, Almasi, Telek, Szapari, Gillanyi, Karoli, Barkot stb. nevek.

Családi nevek: Aka, Ari, Baki, Bardo, Batori, Bokora, Bato, Babar, Bali, Bihari, Bakai, Bako, Barta, Bano, Bodna, Bedna, Bar-na, Baroti, Bodor, Bar, Badini, Basai, Caki, Csicso, Csak, Daru-vari, Damo, Danki, Garai, Galsi, Gal, Gida, Hajni, Haitsi, Jako, Kada, Kolthe, Karadi Kuti, Madi, Makai, Nada, Reti, Soos, Sandour, Serendi, Sebok, Tar, Tolba, Tolth, Tothvalko, Varga, Vasadi, Vardai stb.

Ma is létező helység-, hegy- és víznevek: Ajnas, Arvalas, Budapour, Borsod, Barana, Bicski, Balota, Egra, Gacs, Hunvar, Hargitacsur, Koka, Kupasi, Kata, Kunvar, Sido, Szalavar, Torna, Tirahah, Varked, Raho, Suran, Mohi, Maklari, Mandi, Narai stb.

Hegynevek: Jako hegy, Bik, Matra, Bakal, Lapos, Bokoros.

Folyónevek: Habodka, Herna, Sayok, Sil, Maros stb.

Bármilyen Indiáról szóló történelmi, vagy földrajzi könyvet veszünk a kezünkbe, tömegével találjuk benne a földrajzi és családi neveket, melyek a mai magyar nyelvben is hasonló értelem-ben megtalálhatók.

O. H. K. Spate, "India and Pakistan — A general and regional geography". Londonban 1954-ben kiadott földrajz-könyvben a következő földrajzi fogalmak neveit találtuk: — "Ajai, Aksai, Alai, Bari, Bali, Barakar, Bela, Belagula, BIHAR, Bonai, BARNA, Betwa, Bhadar, Bheri, Bedi, Dargai, Dharwar, Garo, Gaj, Harsha, Honovar, Harmai, Hab, Kishtwar, Korkai, Kothi, Kulti, KASAI, Kej, Kharkai, Kosi, KUTI, Karwar, Mansarowar, MOR, Mora, Muri, Mula, Malnad, Mandi, Marwar, Potwar, Patkai, Rakas - tal tó, Rajkot, Sarda, Tadi, Tista folyó, Torsi, TATA, Thal, Thar sivatag, Uhj, Varada, stb." —

Murray's Handbook — India Pakistan, Burma & Ceylon; Londonban kiadott kézikönyv "CXXIII" oldal, Etymology of some palace - names in India címszó alatt a következő neveket találtuk: — "Abad, P. people, Aru, T. hill, Ban, H. grove, Bari, Bati H. house, Kot, Kota Kottai, S. Tal, T. fort, Kotai, P. kol or pass, Mandi, H. market, Nad, T. tract of country, Nadi, H. river, Pati, S. lord, Ur, Tal, Uru, village, stb." —

India területén található nagyszámú földrajzi, családi és val-lásfogalmi nevek tömege kétségtelenül a MAGYAR NYELV felé mutatnak és azt bizonyítják, hogy INDIA ŐSLAKÓI VALAMI-KOR OLYAN NYELVEN BESZÉLTEK, mely a nyelvnek a sza-vaiból a legtöbbet a MAGYAR NYELV őrzött meg.

A céltudatos történelemhamisítás kihasználja az emberi rövid-látást, tudatlanságot és elfogultságot, ráerőszakolta a tömegemberre azt, hogy INDIA ŐSLAKÓI, valamint kultúrájának és civilizáció-

jának a megteremtői a GERMÁN NÉPCSOPORTBA tartoztak. — Indiában semmi nyomát nem találjuk sem germán, sem germán eredetű családi neveknek, vagy földrajzi fogalmaknak.

*

*

*

Pakistán vezető rétege hirdeti és vallja, hogy a pakistáni és a magyar testvérnépek, történelmük és őshazájuk azonos volt.

Indogermán nép, Indogermán nyelv sohasem volt, ez az elnevezés az egy családhoz tartozó népek keleti (indiai) és nyugati (germán) határát jelzi.

Ugyancsak szó sem lehet INDOGERMÁN vonatkozásban INDOEURÓPAI NYELVRŐL sem, mert ez sem volt, soha nem létezett, ellenben TURÁNI VONATKOZÁSBAN igenis teljes joggal beszélhetnénk INDOEURÓPAI NYELVRŐL, mert valóban volt egy INDOEURÓPAI ŐSNYELV, amelyet az ŐSTURÁNOK beszéltek és amelynek létezése ma is kimutatható az Atlanti óceántól az Indus folyóig. Ennek az ősi nyelvnek, amely ragozó (agglutinatív) nyugati ma is fennmaradt ága a BASZK NYELV, Európa közepén a MAGYAR, továbbá a Kaukázus vidéki, valamint az Indiai Hunza és Nagir nyelvek.

Erre az ősi INDOEURÓPAI NYELVRE, ŐSTURÁNI NYELVRE mutatnak a Kárpátmedence földrajzi fogalmainak, családi neveinek ezrei, amelyek közös eredetűek azzal a nyelvvel, amelyet India őslakói beszéltek.

*

*

*

Jegyzet.

Nicolas Lahovary, — “*Les peuples européens*” — Editions de la Baconnière — Neuchatel. 23. oldalon.

Note liminaire.

On remarquera que si les termes d’ “ARYEN” et d’ “INDO-EUROPEËN” sont employés dans cet ouvrage pour la commodité de l’ exposition, ils n’ont qu’une valeur purement conventionnelle et seront utilisés simplement parce qu’ils sont consacrés par l’usage. Ces termes ne répondent, en effet, à aucune réalité et dérivent d’une erreur analogue à celle qui nous fait appeler encore aujourd’ hui “INDIENS”, les indigènes américains, parce que les premiers Européens qui découvrirent le Nouveau Monde s’ étaient imaginés qu’ils étaient arrivés aux Indes.” —

KÍNA.

A történelmet változatlanul a fajok harca és a geopolitikai adottságok irányítják. Ma a magyar nép őshazájában Magyarországon nem a kapitalizmus és a kommunizmus harca, hanem egy "szláv világhatalmi törekvés" nemzetirtó és gyarmatosító hadjárata folyik a szláv néptől teljesen idegen, két szlávtenger közé ékelt magyarsággal szemben.

A szláv világhatalmi törekvés (moszkovita - bolsevizmus) mindent elkövet, hogy a magyar sorskérdést világviszonylatban elszigetelje, ez ellen az elszigetelődés és egyedülmaradás elleni ösztönös védekezés vette rá a magyar történelemkutatást arra, hogy az **EU-RAZSIAI FÖLDRÉSZT** benépesítő 1000 milliónál nagyobb számú **TURÁNI NÉPEK ROKONSÁGÁRA** hivatkozva a magyar jövőt biztosíthassa.

— "Minden nemzet csak minél több irányú kapcsolatok kiépítése és fejlesztése útján tud a népek családjában barátokat szerezni és barátságokat gyümölcsöztetni. A népek családjában a magyar népnek is minél több nép körében van szüksége őszinte, segíteni kész barátokra. Semmi sem veszélyesebb, mint egy nép sorsát, jövőjét egyoldalú orientációhoz kapcsolni. Az államok érdekei folyton változnak s érdekek szerinti hatalmi átcsoportosulásokban csak az a nép tud a felszínen maradni, mely bármilyen változáshoz mindenhol megbízható barátokra hivatkozhat.

Évtizedek óta minden gondolkodni tudó ember látja, hogy Ázsia népei gyorsuló ütemben történelmi felemelkedésben vannak s a nagy nemzetközi vitákban egyre gyakrabban érvényesítik akaratukat. Márpedig az ázsiai népekből a 825 milliós Kínát nem is számítva a **TURÁNI FOGALOMKÖRBE** tartozó népek száma legkevesebb 500 millió, vagyis több, mint a Szovjetunió, Németország, Anglia, Franciaország és Olaszország lakóinak száma. Ilyen nagyszámú néptömegnek, mint a **TURÁNI NÉPEKNEK** a barátságából való kirekesztés több mint bűn, örültség. Annál is inkább, mert az 500 milliónyi turáni népek vezetőiből igen sok ezer művelt ember a magyarokat rokonoknak tartja és baráti együttműködésre kész." — Írta dr. Málnási Ödön.

A magyar száműzetés történelemkutatásában ma az uralkodó tárgy a turáni gondolat, a magyarság turáni eredetének teljes felderítése. Nem szabad lebecsülni ennek a törekvésnek a horde-rejét, mert lét- és nemlét kérdése forog a kockán. A magyarság a turáni gondolattal a létét fenyegető veszedelmet akarja és el is fogja hárítani, a magyar jövőt, a magyar biztonságot meg fogja

alapozni.

A magyarság sorsa és jövője nem Európában fog eldőlni. Egy európai érdekű és szellemű együttműködés, újabb európai béke-rendezés nem szolgál magyar érdekeket, hanem csak a magyarság tönkretételét jelentheti.

A "Börtönök és az akasztófák korszakában élünk". Nyugat tönkretette, kiraboltatta Magyarországot és ma is folytatja ellene az irtó ideológiai háborút, de az utolsó csata még ma is hátra van. S majd meglátjuk, hogy az emberiségért folyó harcban ki fog győztesen kikerülni.

Ázsia turáni fajú népei részben már lerázták az idegen béklyókat. Újabb és újabb erőtömegek vannak már mozgásban. A turáni ember több ezer éves pihenés után a valamikor világot formáló, kultúrát és civilizációt adott nyugvó erőforrása most alakul át cselekvő erővé.

A magyarság szellemi küldetése, bekapcsolódni ebbe a most átalakuló cselekvő erőbe, kiépíteni ázsiai vértestvérei felé az összeköttetést, hogy a magyar géniusz a turáni testvérek hatalmával az adott helyen, az adandó történelmi pillanatban biztosíthassa a jövőt.

Ez a törekvés vezetett bennünket arra, hogy Kína őstörténelmét kutatva bemutathassuk a magyarság és a hatalmas kínai nép között fennálló nemcsak történelmi, hanem vérségi kapcsolatokat is.

*

*

*

A kínai birodalom az ÖTEZERESZTENDŐS TÖRTÉNELMÉVEL a világ legrégebbi nemzete, a mai 825 millió ember-tömegével pedig a világ legnépesebb országa.

A kínai kultúra a világnak egyetlen ókori kultúrája, mely szakadatlan folytonossággal és önállósággal napjainkig fennmaradt.

Kína évezredei alatt jelentős és eredeti kultúreredményeket tudott elérni, idegen társadalmak kihasználása, rabszolgaság nélkül. Százmilliókat, óriási területeket egyetlen államegységbe fogott össze. Még szembetűnőbbek technikai eredményeik. Már Kr. előtt 100 körül igen fejlett, művészi fém és bronzöntő iparuk volt és a vas feldolgozására is áttértek. A mágnesű alkalmazása is Kr. előtti évezredből ered. Ugyanilyen ősrégi a lőpor ismerete is náluk. A selyemhernyótenyésztés, selyemszövés már Kr. előtt évezredekkel ismeretes volt.

A legnagyobb kínai kultúrteljesítmény az írás ismerete, amely Krisztus előtti második évezred óta folytonos, a papírost is évez-

redék óta gyártják és használják.

A rajzok és kőmetszetek sokszorosítása a Krisztus előtti évezredbe megy vissza. A táblákkal való könyvnyomtatás időszámításunk IV. százada óta rendszeres. A papírpénzt i.sz. a II. évszázad óta használják. Pekingben jelent meg a világ első újságja, amely a XIV. évszázad óta rendszeresen nyomtatásban jelenik meg.

A németek maguknak követelik (Gutenberg 1400 - 1468) a nyomda, vagyis a könyvnyomtatás feltalálását, Gutenberg korában már Kínában az állami könyvtárakban és levéltárakban ezrével volt található a tökéletesen nyomtatott könyv.

A Krisztus előtti VIII. évszázadtól Krisztus után a III. évszázadig Kína területén a gondos és szívós munka eredményei mellett nagy átalakulások mutatkoztak: a rendiség, a lovagerkölc, a fejlett városi élet, a képzett tanult rétegek előnyomulása a születés - arisztokrácia ellenében és a zsoldos hadseregbe való áttérés.

A tanult rétegek térhódításával kapcsolatban mindenütt eleven a szellemi mozgalom (vallási szekták és tudós iskolák). Krisztus előtti VII. évszázadtól a IV. évszázadig terjedő időszak a nagy valáslalapítók korszaka. Kon - fu - cse (Confucius) kultúrfilozófus (Kr. e. 551 - 478) a természet égi rendjének megfelelő racionális rendet akar a földön a tanult osztály tudáson és erkölcsön alapuló vezetésével. Lao - cse, aki Kr. e. 604, vagy 570 körül született inkább a lelkeséget hangoztatja a szilárd szabályok helyett a benső szemléletet tartja fontosnak, iskolája és vallása a TAOIZMUS, inkább természetfilozófiának nevezhető. Meng - cse, Con - fu - cse unokája tanításában a személyes Isten, a gondviselés eszméje jelentkezik, legfőbb kötelességnek s a külvilágra vezető útnak az EMBERSZERETETET tartja.

Néhány évszázaddal ezelőtt még Európaszerte égtek a máglyák, ahol emberek (férfiak és nők) ezreit élve égették el a Krisztusi szeretetet hirdetőket, de Kínában KÉT ÉS FÉLEZER ÉVVEL ezelőtt már Kon - fu - cse tanítása gyökeret vert, amelynek három sarkpontja: 1. a rend, 2. a jólét és 3. az udvariasság volt.

Két és félezer évvel ezelőtt már Kínában: az apa a családban, a mandarin a járásban, az uralkodó az országban korlátlan kormányzó és uralkodó.

Legfőbb erények: A gyermek kegyelete szülői iránt s az alattvalók engedelmissége a feljebbvalók iránt. Ezeknek az erényeknek az elősegítője az ŐSÖK TISZTELETE. A kínai nép ősi, valódi vallása az ŐSÖK SZELLEMEÉNEK s a természetetőknek a tisztelete (nem imádat, csak tisztelet).

A kínai kultúra és civilizáció egy hatalmas évezredeken át

tartó kultúrmunka eredménye. A kínai társadalom, keretek, szabályok közé szorította az embert és így az erők szabad, féknélküli érvényesülése helyett beható munkára készítette.

Bámulatos a kínai földművelés, mezőgazdaság sok-sok apró kis földbirtokának intenzív kihasználása, de még bámulatosabb volt a hivatalnoki, a társadalmat rendező tanult réteg általános uralma. A tanult réteg uralma már a Kr. előtti évszázadokban megalapozódott, amely nem a vallásos képzettségen, mint Európában, nem a kiváltságos papi rendeken, hanem a tudás racionális gondolatán alapult. Semmi sem volt szárazhoz kötve, mert tanulmányok útján a parasztsorsból, sőt a szolgasorsból is bárki fölemelkedhetett.

Kína évezredes fejlődése biztosította az állam egységét és hatalmas időálló építménnyé fejlesztette ki minden külső veszéllyel szemben. Ezek után az előzmények után fölfedjük Kína őstörténelmét.

Kína őstörténelme. — TURÁN fehér hun népe már a nagyon korai időkben elérte Ázsia keleti szegélyét a mai Sárga és a Japán tengerek partvidékeit.

Kína korai történelme világosan rá is mutat egy felsőbbrendű emberfajtaival való kapcsolatra. Kína őstörténelmét legendák alapján írták. Az első császárok legendabeli alakok, akikről eddig semmiféle írott bizonyíték elő nem került.

A régi kínai legendák szerint Kína alapítója és első császára FUH-HI volt, akire, mint félistenre tekintettek, mert ő vezette be a házasság intézményét és a marhatenyésztést.

FUH-HI utóda SHING-NUNG, a legendák szerint nagyon hosszú életű volt (140 évig élt), uralkodása alatt vette kezdetét a földművelés és az orvostudomány.

A harmadik legendabeli császár H'WANG-TI volt, aki megtalálta a fegyvereket, a harciszerket, a hajózást, az órakészítést és a zeneszerszámokat. Meghonosította a pénz, a súlyok és a mérőeszközök használatát.

A negyedik császár TI-KU volt, aki már iskolákat alapított és több neje volt. Fia és utóda az ötödik legendabeli császár YAU, állítólag Kr. e. 2357-ben került trónra. Uralkodása alatt Kínában "EGY BORZALMAS TERMÉSZETI TŰNEMÉNY" pusztított. A mondák szerint YAU ideje alatt óriási árvizek mindent elöntöttek, de a császár sikeresen küzdött az áradás ellen.

Természetesen egyetlen legendabeli császár sem volt feltaláló, hanem a találmányokat, a földművelést, az állattenyésztést, az i-part és a tudományt egy nyugat felől a mai Kína területére te-

lepült kulturált és civilizált ősnép honosította meg.

*

*

*

Kína eddigi történelmét legendák alapján írták. Kína első császárai legendabeli alakok, azonban most abban a helyzetben vagyunk, hogy a régészeti tudomány feltárásának eredményei alapján le tudtuk ellenőrizni a forrásmunkákat. Így Kína őstörténelme felőli nézetünk gyökeresen megváltozott.

A néprajzi, az embertani és a társadalmi kutatások eredményei elősegítették, hogy megtudjuk írni Kína keletkezését, kialakulását és embertani fejlődését.

Most már tudjuk, hogy a nagyon korai időkben nem volt KÍNAI NÉP és, hogy a mai KÍNAI NÉP kialakulhasson, az egy nagyon bonyolult és hosszantartó folyamat eredményének köszönhető.

A mai Kína földrajzi területét népisége szempontjából három részre kell tagolnunk: Észak-, Közép- és Délkínára. Őstörténelmünkkel kapcsolatban most csak Észak- és Középkína népiségével, annak kialakulásával és rövid történelmével foglalkozunk, mert Délkína őslakossága nem tartozik a TURÁNI népek közé.

*

*

*

Észak- és Középkína lakossága három különböző emberi fajból és azok differenciált fajtaelemeiből alakult ki. Ez a három eredeti faj a MONGOL, a TIBETI és a KÁRPATMEDENCÉBŐL KÍNA FÖLDRAJZI TERÜLETÉRE VÁNDOROLT ÉS OTT LETELEPEDETT MAGYARFAJÚ, ÖSSZITYA FEHÉR HUN emberfajta volt.

A modern kutatás kimutatta, hogy nem volt KINAI FAJ és bebizonyította, hogy minden Kínáról szóló eddigi beszámoló a sokkal későbbi kornak a kitalálása. Kimutatta azt is, hogy a kínai őstörténelem eddigi előrendje helytelen és így minden eddigi történelmi leírás és beszámolás halálos sebet kapott.

A régészeti tudomány bizonyítékai szerint Kína földrajzi területén a TARIM MEDENCE és a GOBI SIVATAG kivételével Kr. előtt 3000 körül még nem volt semmiféle magas kultúra, sem civilizáció.

Az őskori Kína népei három különböző forrásból jöttek és ezek a népek egy közös fejlődésen mentek át, amely egy egységbe fogta őket össze és ebben az értelemben jogosultá váltak egy új névre a KÍNAIRA. A három különböző forrásból jövő nép Kr. előtt 1000 körül már annyira összeolvadt, hogy már kínainak ne-

vezhető.

Feltehető az a kérdés, hogy a KÍNAIAK AUTHOCTONOK-E? — AUTHOCTONOK abban az értelemben, hogy a jelenlegi Kína földrajzi terén egy egységet alkotnak és mint kínaiak nem voltak bevándorlók.

Kr.e. 2500 körül a mai Kína földrajzi területén három ősnép lakott: a mongol, a tibeti és az európai fehér hun.

A mai Hopei, Shantung és Jehol tartományokban, valamint Mandzsuria délkeleti részén mongolok laktak. A hopeii és a shantung-i ősmongolokból alakult ki a TUNGUZ nép. A mongolok ezeken a területeken őslakók voltak, mert a nyomok azt mutatják, hogy elődeik már FÉL MILLIÓ ÉVVEL ezelőtt is ezeken a területeken éltek.

A tibetiek, a mai Tibet területéről vándoroltak a mai Szechwan tartomány területére, de megszállták a Kansu és Shensi tartományok hegyvidékét is. Fehér hunokkal keveredett tibeti őstörzsek voltak még Hopeii tartomány déli, Shantung tartomány nyugati és Honan tartomány középső részein is.

A fehér hunok Sinkiangban, vagyis a mai kínai Turkesztánban, Ordos pusztán, Shensi és Kansu tartományok alföldjein telepedtek le. Jelentős tömegű fehér hun telepés élt még Hopei, Shantung és Honan tartományokban, ahol azonban őstibeti törzsekkel keveredtek össze.

Kína többi fent nem említett tartományaiban és Dél-Kínában a miao-ce, a jao és a lai ősnép lakott, valamint az "austro-asiatic faj", amely innen Indiába és Indokínába vándorolt. Az előbbiben, mint "munda faj", az utóbbiban, mint "mon khmer" faj vált ismeretessé. Délkínai eredetű austro-asiatic eredetű kis csoportok élnek még ma is Indonézia szigetein, Melanéziában stb., többek között a "pápuák" is ilyen eredetűek.

Kína földrajzi területén a lakosság többféle nyelven beszél és nagyrészüket nem érti meg a pekingi, vagy nankingi kínai nyelvet, de mégis egész Kína lakossága tolmács nélkül érintkezhet egymással — az írások segítségével. A kínai írásban minden írásjegy egy fogalmat jelent; az írásjegyből tehát felismerhetik a fogalmat, bár a fogalom megjelölésére a különböző népek különböző szavakat használnak. Ugyanazt az írást a kínai, a koreai, a japán stb. saját nyelvén folyékonyan olvassa. A mindennapi használatra kb. 4000 írásjegy ismerete szükséges, az irodalmi kifejezésre, mintegy 40,000 írásjegyre. Az írás ily módon egészen más művelet, mint a nyelvi kifejezés, ha valaki felolvas, tulajdonképpen fordítómunkát végez.

Történelmi tény, Kína ősi kultúrája és civilizációja összittyahun eredetű. A kínai forrásmunkák kétségtelenül azt bizonyítják, hogy Shensi és Kansu tartományok alföldjein Kr. e. a harmadik évezred közepe óta magyar fajú fehér hunok éltek, akik Turkesztánból vándoroltak oda.

Az igazi kínai történelem Shensi és Kansu tartományok történelmével kezdődik. A kínai bronzkor kezdetét Kr. e. 2600 körüli időkbe helyezik, a bronzleletek díszítő elemei ősturáni-összittyá állatminták, tehát határozottan összittyá-hun eredetű. Ebben a korban uralkodott a majdnem történelmi Hia dinasztia (2205 - 1765 Kr. e.).

Az első hiteles történelmi adatok szerint Kr. e. 1450 és 1050 évek közötti időkben a Hopei tartomány déli, a Honan tartomány középső, Shansi tartomány keleti és Shantung tartomány nyugati részeiből egy állam alakult ki, amelyben a Shang nevű család uralkodott. Az államot a család neve után nevezték el. A lakosság nem falvakban, hanem agyagfalakkal körülkerített városokban élt. A városok közepén a vezetőréteg palotái épültek és körülöttük az iparosság helyezkedett el. A földműveléssel foglalkozók a város külső részeiben laktak, négyszögletes házakban, olyanokban, mint ma is a kínai földműves réteg.

Az ősi Shang állam városainak egyikét a mai AYANG város mellett tárták fel és a napvilágra került bronzedények, szerszámok és fegyverek egy nagyon előrehaladott fémiparnak voltak a tanúi. Az ősi állam lakói ismerték már az írást is, hiszen a ma is használatban lévő kínai írásjegyek kb. 2000 jele a Shang uralkodócsalád idejéből származik.

Mezőgazdaságuk fejlett volt, a földjeiket öntözték, rizst, búzát és kölest termeltek, szarvasmarhát, juhot, disznót, lovat és kutyát tenyésztettek. Vallásuk természetimádás volt. Minden városnak volt egy termékenység istenasszonya. A földet a földanya istennő képviselte. A különböző városok isteneit végül a papság EGY ISTEN-ben egyeztette össze.

Szélesebb körű ismereteink a Shang családról nincsenek, de még csak annyi, hogy Kr. e. 1050-ben az országban forradalom és háború tört ki, amely véget vetett Shang család uralmának.

*

*

*

A Chou uralkodócsalád. (Kb. Kr. e. 1050 és 247 évek között)

Még a Shang uralkodócsalád idejében egy összittyá fehér hun család, melyet a kínai feljegyzésekben Chou-nak neveznek egy kis államot alapított a mai Shensi-nek nevezett tartományban. Később

azonban egy testvérnép kiszorította őket és így a Chou országocskája népe keletebbre húzódott és ott folytatta állami életét.

Kultúrájuk bronzkultúra volt. Edényeiket rézből és bronzból, fegyvereiket és szerszámaikat bronzból készítették. Ők voltak az elsők, akik a harciszekeret használták. Cserépedényeiket éppen úgy festették és díszítették, mint a Kárpátmedencében és az Aral-tó környékén lakó fehér hunok, ami faji azonosságra, fajrokonságra mutat.

Kr. e. 1050-ben, éppen akkor amikor a Shang országban forradalom tört ki, a Chou család feje Wu Wang csapataival átkelt a Sárga folyón és betört Shang országába. A győzelem könnyű volt, Shang király a harcokban elesett, országa pedig a Chou országhoz lett kapcsolva.

A két állam egyesítésével egy nagy kiterjedésű birodalom keletkezett. Az új birodalom nagyrészt termékeny laza lössz talaj fedte, de nagy nehézséget okozott az utak hiánya.

Wu Wang birodalma földjeinek legnagyobb részét szétosztotta a családja tagjai között, de nagy földadományban részesültek azok is, kik Wu Wangot a csatában segítették. Így az új birodalom tulajdonképpen hűbéres birodalommal alakult át.

Wu Wang a hatalmas birodalomban számtalan falakkal körülvett várost építtetett, amelyek úgy állottak a végtelen területen, mint szigetek az óceánban. A falakkal körülvett négyszögletes alakúra tervezett városokat központi keresztutak szeltek át, melynek terveit a jelenlegi városok is megőrizték.

Wu Wang birodalmának a fővárosa SIAN, kettős falakkal körülvett két részből álló város volt. Az egyik városfélben az uralkodó és a nemesi osztály lakott, a másikban a köznép. Később Wu Wang egy újabb hasonló elrendezésű, kettős falakkal körülvett fővárost LOYANG-ot építtette.

Wu Wang uralkodása alatt a Shang család tagjai forradalmat szítottak, amelyet azonban még csírájában elfojtottak. A sikertelen forradalmi kísérlet után Wu Wang Sian lakosságának egy részét áttelepíttette az újabb fővárosba LOYANG-ba. Wu Wang a forradalmi kísérlet miatt feloszlatta a papi intézményt. A papok állás nélkül maradva sok közülük újabb elfoglaltság után nézett és mint írnokok a közigazgatásban helyezkedtek el. A papok másik része, aki nem tudott beletörődni a megváltozott helyzetbe a fővárosból elköltözött és kisebb vidéki városokba húzódott meg, ahol régi hivatásukat újból folytatni kezdték.

Közben kezdetét vette a mongol beözönlés, a mongol bevándorlók egy hosszantartó és bonyolult fajkeveredési folyamatot in-

díttak el, aminek végső fejleménye a KÍNAI NÉP kialakulása volt. Kr. e. 722 körül a bevándorolt mongolokkal keveredett fehér hunok és az országban nagy számban élő tibeti eredetű nép keveredésével kialakult KÍNAI NÉPNEK egy ÚJ NYELVE IS ki-fejlődött, amelyet KÍNAI NYELVNEK is nevezhetünk és lassan az lett az állam, vagyis a birodalom hivatalos nyelve.

Itt, ebben a birodalomban született Kr. e. 551-ben Kon-fu-cse (Kung Fu tzu) Konfucius a kialakult kínai nép legnagyobb bölcselője.

Kína korai történelmével kapcsolatban meg kell említeni egy másik hatalmas államalakulatnak a keletkezését is, amelyet a kínai forrásmunkák Kr. e. 1200-tól rendszeresen emlegetnek. Ez a hatalmas államalakulat a Sárga-, az Amur- és a Szelenga folyók között elterülő területen alakult ki. A kínai forrásmunkák ezt a birodalmat "Shiung nu birodalomnak", vagyis a Szabademberek birodalmának nevezték.

A távolkeleti fehér hun, vagy SHIUNG NU BIRODALMAT fehér hun törzsek alapították, akik vándorlásaik során a Kárpát-medencéből Ázsia legtávolabb fekvő vidékére a mai Kínai birodalom északi részébe vándoroltak.

A birodalom lakóinak egy része a területükre bevándorolt ősmongol lakossággal keveredett és ezekből a fehér hun-mongol keveréknépből alakult ki a félig mongol-félig hun HSIEN PI nép, amely későbbi idők folyamán igen fontos szerepet töltött be Kína életében.

A Shiung nu és a Chou birodalom között a Sárga-folyó felső vidékén a "YÜEH CHI-nek elnevezett fehér hunok éltek, akik azelőtt Turkesztán területén fejlesztették nagygyá a turáni kultúrát és civilizációt. Kr. e. 2400-2300 évek között Turkesztán területén az ősi turáni kultúrát és civilizációt egy nagy természeti tüinemény rombadöntötte és a lakosság a Sárga-folyó felső vidékére telepedett át. A Sárga-folyam felső vidékén élő fehér hunok egy zárt egységet alkottak, így faji tisztaságukat megőrizték, később elhagyva Kína területét milliós tömegükkel Turkesztánon keresztül Irán, India és Tibet területeire vándoroltak.

*

*

*

A shiung nuk (távolkeleti hunok) és Észak-Kína lakói között már a nagyon korai időkben megszűnt a testvéri viszony. A távolkeleti hunok Kr. e. 1120-tól rendszeresen betörték a szomszédos testvérnép területére, Kr. e. 1120, 910, 880, 700 és 650 igen véres évszámai a testvérharcnak.

A Chou birodalomban az évszázadokon át folyó szívós munka mellett kifejlődött egy olyan társadalom, amely főként Kr. e. a 8-ik századtól olyan átalakulásokat mutatott fel, amelyhez hasonlót, de csak hasonlót csak a középkori európai fejlődés tudott felmutatni, mert a Római birodalom kultúrája és civilizációja össze sem volt hasonlítható a kínaiéval.

A Chou birodalomban feudális részállamok, rendiség, lovagerkölcsök, fejedelmi - udvari kultúra, egyúttal fejlett városi élet a képzett rétegek előnyomulása a születés - arisztokrácia ellenében, a császári kormányzat fokozódó racionizálása, a zsoldos hadsereg megszervezése alakult ki. Az intellektuális rétegek térhódításával kapcsolatban mindenütt eleven szellemi mozgalom: vallási szekták és tudós iskolák képviselői versenyezve vitatkoznak az abszolutizmustól a kommunizmusig minden elvet hirdetve.

Krisztus előtt a 7. és a 4. évszázadok a nagy vallásalapítók korszaka, hol volt még Roma ezekben az időkben? Kínában Mengcse tanaiban nem a keresztre feszített és élve elégetett emberek szenvedése a rabszolgák leírhatatlan nyomora, hanem a személyes Isten, a gondviselés eszméje jelentkezett, a legfőbb kötelesség pedig az EMBERSZERETET volt.

A művészet remekműveket alkotott és tudatos elméletet fejlesztett ki, amely szerint nem a külvilág másolása, hanem a lélekre tett hatás visszaadása az igazi művészi feladat.

A Chou birodalom népe Kr. e. az ötödik évszázadig katonai vonalon hátrányba volt a távolkeleti hunokkal, harcmódoruk rossz volt és a harciszekerek használata semmi eredményt nem tudott felmutatni a fehér hunok könnyű lovassága ellen.

A távolkeleti hunok a nyereg, a kengyel, a kantár és a zabella használatával a lovat a hadsereg legfontosabb eszközévé tették és megvetették az alapjait egy olyan fejlett harcmódort alkalmazó lovasságnak, amely csak fegyvereiben tért el a 20. évszázad elején még alkalmazott magyar huszár könnyű lovasságtól, amely tulajdonképpen eredője volt a francia, a porosz és egyéb nyugati népek könnyű lovasságának.

A rómaiak még Kr. után a III. évszázadban sem használtak nyeret, kengyelt és patkolatlan lovaik alkalmatlanok voltak a harcra. — (Lásd, Margaret Deanesly, M. A. prof. Emeritus of History in the University of London, "History of Medieval and Modern Europe" Volume I. — A History of Early Medieval Europe 476 - to 911." című Londonban 1956-ban kiadott könyve 8. oldalát.) —

A nyereg, a kengyel és a patkó használatát Európában a be-

vándorolt germán népek, később egy évezreddel a hunoktól vették át.

Krisztus előtt az 5. században a Chou birodalom népe elsőnek vette át a távolkeleti hunok harcmódorát, lovaik felszerelését, katonáit lóra ültette, akik a nyeregből hátrafordulva éppen olyan ügyesen lötték ki nyilaikat, mint északi testvéreik. A lovashadsereg megszervezésével végleg elhagyták a harciszekér használatát. A lovasság mellé gyalogságot is szerveztek, amely lehetővé tette megerősített városok bevételét.

Kr. e. 256-ban a Chou család lemondott az uralomról és átadta a helyét a mai Shensi és a keleti Kansu tartományok helyén fekvő "CH'IN HÜBÉRES ÁLLAM" hercegének, aki egyúttal a CH'IN uralkodócsalád alapítója is volt. Ez a hűbéres állam volt a névadója a CHINA (Kína) birodalomnak.

*

*

*

Ch'in uralkodócsalád Kr. e. 256 és 207 évek között.

A Ch'in család hatalomrajutásával kezdetét vette a hűbéres rendszer felszámolása. Ch'in herceg a hűbéri rendszert legelőször saját állama területén a Ch'in államban szüntette meg és gazdaságilag állama a birodalom legfejlettebb tagja volt.

Ch'in hercegnek volt egy törvénytelen fia, aki mint tusz a szomszédos Chao államban élt. Ch'in tanácsadója Lu Pu-wei kereskedő herceg rábeszélésére Ch'in törvénytelen fiát nevezte ki utódának, aki feleségül vette Lu Pu-wei leányát. Kr. e. 247-ben Ch'in herceg meghalt és röviddel utána törvénytelen fia is követte a sírba. A hatalom Lu Pu-wei herceg kezébe került, aki a meghalt trónörökös és leánya házasságából született "Cheng herceg" helyett, mint régens uralkodott.

Kr. e. 221-ben Cheng herceg, mint Shih Huang Ti császár foglalta el a trónt. Az új császár hadjáratot indított birodalma minden hűbéres állama ellen és mindenütt megszüntette a hűbérséget és egy birodalmi egységet kovácsolt. Kr. e. 218-ban egész Kína földrajzi területén megszerezte a hatalmat és az egyesített Kínai birodalom első császára lett.

Shih Huang Ti a Kínai birodalmat 36 tartományra osztotta fel és minden tartomány élére három főhivatalnokot állított. Kormányrendszere kétezer évnél tovább maradt érvényben. Az ő idejében Kína Csilitől Csekiangig és a Sárga-tengertől Szecsuánig terjedt. Egyik híres cselekedete volt a klasszikus írók műveinek az elégetése. Ezt úgy magyarázzák, hogy a császár nagyon hiú volt, azt akarta, hogy az ő uralkodásával kezdődjék Kína történelme.

Valójában azért égette el a klasszikus történeti könyveket, mert ezeknek a révén merült el a kínai nép abba a hallatlan konzervatizmusba, amely minden újítást és haladást rendkívül megnehezített.

A könyvégetésnek ellenszegülők közül a császár négyszázhatvan tudóst kivégeztetett. A császár a kivégzések miatt vérszomjas zsarnak volt a kínaiak szemében, de elérte azt, hogy feltétlen ura maradt birodalmának. A császár nevéhez fűződik a Nagy Kínai Fal befejezése is, amely szilárd és időálló határa volt a Kínai birodalomnak. A Nagy Kínai Fal eredete és tervezése messze a múlt homályába veszik. A nagy fal első köveit még Chou uralkodócsalád idejében rakták le és évszázadok munkájába került a 2000 mérföld husszúságú erődvonala 25000 őrtornyának a felépítése, amely még 2000 év után is hirdeti az emberiség dicsőségét.

A kínai falat hunok építették a hunok ellen. A Nagy Kínai Fal befejezése után részletesebb ismeretek maradtak fenn a Shiung nu birodalomról.

Kr. e. 206-ban Shih Huang Ti meghalt. Halála hírére Liu Pang herceg fellázadt és csapataival betört a birodalom fővárosába. Liu Pang trónfosztottnak nyilvánította Shih Huang Ti örökösét és kinevezte önmagát Kína császárává.

Han uralkodócsalád Kr. e. 206-tól Kr. után 220-ig.

Liu Pang alapítója volt a Han uralkodócsaládnak, amikor császár lett az akkori szokás szerint új nevet kapott és hivatalosan ezen az új neven szerepel a történelemben.

Liu Pang, új nevén "KAO TSU" nem volt nemes származású, hanem Kína keleti tartományából bevándorolt földműves család leszármazottja. Kao Tsu védelmezője volt a kisbirtokosoknak és a kereskedőknek, uralkodása alatt a régi hűbéri rendszer utolsó nyomai is eltűntek. A nagy birtokokat a császár szétosztatta a kis földműves családok között és a földnélkül maradt egykori nagybirtokos családok eltűntek a közéletből. A nagybirtok megszűnésével gyakorlatilag megszűnt a nagybirtokos családok által fenntartott rabszolgaság, mivel a nép között a rabszolgaság intézménye soha gyökeret verni nem tudott. A rabszolgatartás különben is nagyon sokba került, mert a rabszolga idegen származású, legtöbbször shiung nu hadifogoly volt, mert a kínai emberből nem igen lehetett rabszolgát csinálni. A kínai szoros családi és nemzeti kötelékben élt, a családok és a nemzetségek szorosan összetartottak és tagjaikon ért minden jogtalan sérelemért véres bosszút álltak. Így Kína területén a rabszolga intézmény, amely az európai népeknél egy évezreden keresztül szokásban volt kiala-

kulni nem tudott.

Kao Tsu eltiltotta Confucius írásainak a terjesztését, mert azok a hűbéri rendszerre emlékeztettek. A Han uralkodócsalád uralma alatt nagyon sok kínai vándorolt a Shiung nu birodalomba, ahol örömmel látták a kínai földműveseket és iparosokat. A bevándorlókkal nagyon sok művelt, tanult írástudó kínai is bekeverült a távolkeleti fehér hunok közé, akik a nemesi családoknál, mint nevelők helyezkedtek el. A fehér hun nemesi családok fiai megtanulták a kínai nyelvet és átvették nevelőiktől a kínai szokásokat is. A nagyarányú kínai bevándorlás miatt a shiung nu befolyás elérte Kína északi tartományait.

Kao Tsu egyre növekvő aggodalommal nézte a shiung nu befolyás növekedését, mely szerint veszedelmes méreteket öltött. Mindent elkövetett, hogy a fehér hun befolyásnak véget vessen, de mivel ez nem sikerült, elhatározta, hogy fegyveres erővel fogja azt megakadályozni.

Kao Tsu katonai vállalkozása szörnyű kudarcba fulladt, mert a fehér hun haderő szétverte az ellene küldött kínai hadsereget és megtorlásképpen betörték Kao Tsu birodalmába.

A távolkeleti fehér hunok azonban rövidesen kivonultak Kína területéről, mert békeszeretők voltak és készek a békekötésre. Kao Tsu Kr. e. 200-ban aláírta a világ legelső békeszerződését, amelyben két nagy hatalom a shiung nu és a kínai kölcsönösen elismerték egymás jogait, mint független két birodalom meghatározták a végleges birodalmi határokat.

Kao Tsu hadikárpótlás címén élelmiszereket, ruhaanyagot és egy császári hercegnőt küldött feleségül "MAO TUN"-nak a távolkeleti hunok fejedelmének. Mao Tun és a Han hercegnő házasságából született hercegek a későbbi időkben Kína császári trónjára kerültek.

Mao Tun nevéhez fűződik a Shiung nu birodalom megszervezése. A Sárga - folyó és az Amur - Szelenga - folyók környékén évezredek óta számszerint 19 nagy fehér hun törzs, vagy nemzet élt. Mao Tun a kínaiak által "szabadembereknek = shiung nuk"-nak nevezett fehér hunokból Kr. e. 206-ban birodalmat szervezett, melynek lakossága a kínai feljegyzések szerint kb. 3 millió lehetett. Mao Tung hadserege 300 ezer könnyűfelszerelésű lovas harcosból állt, amely abban a korban, sőt még ma is egy katonai hatalmat jelentett. Mao Tung Kr. e. 174-ben halt meg.

*

*

*

Kao Tsu kínai császár Kr. e. 195-ben meghalt és özvegye Lu

császárnő ragadta kezébe a hatalmat. Lu császárnő visszaállította a hűbéri rendszert, amellyel nagy elégedetlenséget okozott. Lu császárnő halála után Kao Tsu törvényes utóda az elégedetlenek élére állt, kiírtatta Lu császárnő családját és "WEN TI" Kr.e. 179-ben elfoglalta Kína trónját, amelyet haláláig Kr.e. 157-ig meg is tartott.

Wen Ti trónrajutása után a régi hűbéres családok leszármazottjai újból fellázadtak és katonai támogatásért a távolkeleti hunokhoz fordultak, azonban a shiung nuk megtagadták a segítséget, mert szerintük a felkelés tartós eredményeket nem hozhatott.

Kr.e. 160. és 140. évek között számos véres határvillongás tört ki a kínaiak és a hunok között. Wen Ti halálával végleg megszűnt az eddigi békés állapot. Kr.e. 157-ben új császár foglalta el a kínai trónt WU TI, akinek uralkodása alatt végleg megromlott a békés állapot és kitört az ellenségeskedés a shiung nuk és a kínaiak között. A hun csapatok Ordos pusztá felől több alkalommal betörték Kína területére és lovassapataik bekalandozták az egész Shensi tartományt és feldúlták Shansit. Elvágták Turkesztán területén Kína legfontosabb kereskedelmi útját a selyemutat, amely Kínából Turkesztánon keresztül Indiába, Perzsiába, majd onnan a Római Birodalomba vezetett és csak vámfizetés ellenében engedték tovább a kínai árut.

A kínaiak szegyenletesnek tartották a vámfizetést és elhatározták, hogy felszámolják a Shiung nu birodalmat.

A távolkeleti hun és kínai zavarok előzményei még Wen Ti idejébe nyúltak vissza, amikor Kr.e. 160-ban kitört az első határvillongás. Wu Ti megbízottai Kr.e. 133-ban titokban bementek a távolkeleti hunok közé és foglyul akarták ejteni a fehérhunok fejedelmét "CHUN'CH'EN"-t. Az emberrablási kísérlet végleg elmérgesítette a helyzetet és nyílt háború tört ki, amely csak a fehér hun fejedelem halála után Kr.e. 119-ben ért véget.

A hosszú és véres háború mind a két félnek óriási veszteséget okozott. A zavaros időkben a Sárga - folyam felső vidékén élő fehér hun törzsek a "YÜEH CSI"-k elhagyták az évezredek óta birtokolt földjeiket és Turkesztán nyugati felébe vándoroltak. WU TI Kr.e. 125-ben Chang Ch'ien nevű híres követét küldte a yüeh chikhez, hogy azokat visszatérésre és szövetségre vegye rá, azonban a császár kísérlete eredménytelen maradt.

A háború újból kitört és a hadi szerencse most a kínaiaknak kedvezett. A hunok kivonultak az eddig általuk megszállva tartott Kansu tartományból. Wu Ti a győzelem után tovább folytatta a harcot és Kr.e. 108-ban megszállta Korea nyugati felét,

amely Shiung nu birodalomhoz tartozott. Kr.e. 104. és 102. évek között Li Kuang Li kínai tábornok csapatai elfoglalták a Tarim medencét, de a nagy területi veszteségek még nem döntöttek el a háború sorsát.

A távolkeleti hunok Kr. e. 104. és 91. évek között több sikeresen végrehajtott ellentámadásokkal mélyen behatoltak Kína belsőjébe. A kínaiak látván a harcok sikertelenségét, politikát változtattak. Szövetségeseket kerestek és bajkeverőkkel, kémekkel árasztották el a Shiung nu birodalmat. A kínaiak megszerezték a távolkeleti hunok legnagyobb ellenségeinek a "WU SUN HUNOK"-nak a szövetségét, akik a Tarim medence északi felében éltek és azok segítségével fokozatosan megtörték a fehér hun ellenállást. Kr. e. 58-ban a távolkeleti hunok az örökös harcok és veszteségek következtében felörlődtek, kimerültek és Kr. e. 51-ben birodalmuk kínai fennhatóság alá került.

A Shiung nu birodalom összeomlása után számos távolkeleti fehér hun törzs elhagyta ősi földjét és nyugat felé, Középázsiaába vándorolt. Mao Tun egykori hatalmas birodalma szétesett és újból 19 kis államra tagozódott. Az államegység elvesztése azonban nem jelentette még a teljes lehanyatlást, mert a hunok továbbra is komoly katonai erőt jelentettek, amely megnyugtalanította a kínaiakat.

Wu Ti császár utóda Cheng Ti egy állandó katonai erőt tartott a Nagy Fal környékén, mert csak így tudta fenntartani a békét.

Cheng Ti halála után Kr. e. 7-ben "AI TI" a nyolcéves gyermekcsászár került a trónra, a régens Cheng Ti unokatestvére WANG MANG tartotta kezébe a tényleges hatalmat.

Wang Mang Kr. után 8-ban megfosztotta trónjától AI TI-t és WU WANG TI név alatt elfoglalta a kínai trónt. Wu Wang Ti gyűlölte a fehér hunokat és alkalmat keresett a háború kitöréséhez. Ebből a célból követet küldött a shiung nu államfőkhöz és követelte, hogy azok a "Hsiung nu" nevet, amely szabadembert jelentett változtassák meg "HSIANG NU"-ra, azaz leigázott rabszolgára. A fehér hunok felbőszültek Wu Wang Ti követelésétől és kitört a háború. Wu Wang Ti csapatai i. sz. u. 12. ben betörték a Hsiung nu birodalomba, de a támadás eredménytelenül végződött, a kilátástalannak mutakozó háború csak 18-ban csendesedett el, de nem szűnt meg. Az eredménytelen hadjárat miatt Kínában kitört az elégedetlenség és Wu Wang Ti fejét saját katonái vágták le.

Wu Wang Ti dicstelen halála után LIU HIUSU a Han u-

ralkodócsalád egyik hercege szerezte meg a hatalmat és mint a "MÁSODIK HÁN URALKODÓCSALÁD" első császára KUANG WU TI foglalta el a trónt.

Kuang Wu Ti számtalan hadjáratot vezetett a távolkeleti hunok ellen, de sikert nem ért el, de 45-ben egy nem várt segítséget kapott. Sáskák lepték el a Hsiung nu birodalmat és mindent elpusztítottak. Az állatállomány nagyrésze éhenhalt és kitört az éhinség. A kínai cselszövés az éhinségtől megtizedelt fehér hunok ellen fordította a közöttük élő "HSIEN PI és WU HUAN" keverék népet, akik a kínaiakkal egyesülve levertek, szétszórták a fehér hunok csapatait. Három évig tartó elkeseredett harcok után 58-ban a távolkeleti fehér hunok behódoltak a kínaiaknak. A hun hatalom 58-tól 220-ig tartósan szünetelt, de sohasem szűnt meg.

220-ban nagy változások történtek, mert a Han uralkodócsalád uralma végetért, a Kínai birodalom három részre szakadt. Három királyság alakult: WEI 29 millió lakossal, Wu 11 millió 700 ezer lakossal és SHU HAN 7 millió 500 ezer lakossal.

SHU HAN a legkisebb királyság uralkodója Han herceg jogot formált a megszűnt császári trónra és szövetségbe lépett a tibetiekkel. Hadjáratot indított WEI ellen, de a hadjárat szörnyű kudarcba fulladt. Shu Han királyság Wei fennhatósága alá került.

Wu királya szintén jogot formált egész Kína felett a hatalomra, de okulván Shu Han kudarcán sokkal megfontoltabban fogott hozzá terveinek a megvalósításához. Wu szövetséget kötött a Hsienpi néppel, amely a kínai egység megszűnése után Délmandzsuriában önállósághoz és hatalomhoz jutott. Wu és a szövetségesei két irányból törtek rá Wei királyságra.

Wei királya, aki előre látta a készülő veszélyt a baj megelőzésére szövetségbe lépett a fennhatósága alatt élő távolkeleti hunokkal, akiknek hatalmas földadományt és pénzt adományozott. Wei a távolkeleti hunok segítségével leverte ellenségeit és 280-ban újból egyesítette Kínát. Visszatért a rend és a béke, mire a császár rendeletet adott ki a csapatok leszerelésére, amely rendelet azonban a hunokat nem érintette. A leszerelt kínai katonák fegyvereit és felszerelését a távolkeleti hunok összevásárolták.

*

*

*

A távolkeleti hunok győzelme és a HUN-HÁN uralkodócsalád.

287-ben a Kínai birodalom legnagyobb személyisége LIU YU-An herceg, MAO TUN-nak a Hsiung nu birodalom megalapítójának a leszármazottja volt. LIU YUAN özanyja Han császári

hercegnő volt és így vérrokonságban állt Kína összes uralkodóházaival. A hun herceg kora egyik legműveltebb embere volt, aki kitűnő kínai nevelést kapott. Ismerte a kínai klasszikus munkákat, tudott írni és olvasni is.

Wei császár halála után a trónöröködési zavarok törtek ki, mert a trónkövetelők egymást gyilkoltatták le. 304-ben Liu Yuan is fellépett trónkövetelőnek, mivel komoly katonai erővel rendelkezett, Délshansi tartomány Poing Ch'eng városában vonta össze a távolkeleti hunok hadseregét, amelynek a fővezére volt és 309-ben onnan kiindulva megtámadta LOYANG FŐVÁROST, ahol ellenfelei HUAN TI név alatt egy CH'IN herceget ültettek a trónra. A hadjárat eredménytelen volt és a támadást követő évben Liu Yuan meghalt.

Liu Yuan halála után csapatainak főparancsnoka Shi Lo folytatta a harcot, aki rátört Ch'in államára, ahol több mint 100 ezer ember az életét vesztette, köztük 28 Ch'in herceg is.

Liu Yuan utóda "Liu Ts'ung" Shi Lo segítségével egész Észak-Kína ura volt, 311-ben újból megtámadták Loyangot és elfoglalták. Huan Ti kínai császár Liu Ts'ung fogságába esett, aki a császárt P'ing Ch'engbe vitette. 313-ban a fogságba esett császár összeesküvést szított a hunok ellen, de ezt a hunok fölfedezték és Huan Ti megölték. Huan Ti halála után Liu Ts'ung ellenfelei egy újabb ellencsászárt ültettek a trónra Min Ti-t, aki azonban csak nagyon rövid ideig uralkodott, mert 316-ban meghalt.

Min Ti halála után Liu Ts'ung Kína ura, akinek halála után 319-ben utóda Liu Yao a névleges uralkodó, mert a tényleges hatalom időközben Shi Lo kezébe került, aki annyira népszerű volt a fehér hunok között, hogy azok teljes bizalmát élvezte.

Liu Yao 329-ben bekövetkezett halálakor Shi Lo kezébe került a teljes hatalom. Shi Lo 334-ben meghalt, utóda Shi Hu (334 - 349) a birodalom fővárosát elhagyva a Honan tartomány északi felében fekvő "YEH" városába költözött és azt nevezte ki Kína új fővárosának.

Shi Hu uralkodása alatt jelentek meg Kína területén az első BUDHISTA szerzetesek, akik Indiából jöttek. A budhizmus hamarosan nagy tömegeket hódított meg Kínában, mert Budha erkölcsi atnítása nagyon is megfelel a kínai léleknek.

Shi Hu halála után fiai összemarakodtak az apai örökségen és viszálykodásuknak a Hsienpiik vetettek véget 352-ben.

*

*

*

HSIENPI KORSZAK ÉS TIBET

A hsienpi népet Liu Yuan és Shi Lo hajtotta uralma alá, akik a hun uralom alatt megerősödtek és törzseik egyesültek. Az egyesült hsienpi törzsek felett MU YUNG hsienpi törzsfőnök vette át a hatalmat és YEN név alatt egy államot szervezett. Rövid idő alatt hatalmukba kerítették Délmandzsuriát és a Koreában fekvő KAO LI államocskát. Ezekben az időkben egyes hsienpi törzsek Korea területére vándoroltak.

352-ben MU YUNG kezébe került a hun örökség, aki YEN név alatt uralkodócsaládot alapított, amely 370-ig uralmon is maradt. A hsienpi uralomrajutásakor a Shensi tartomány tibeti eredetű lakossága a PU családot juttatta vezető szerephez, amelynek FU CHIEN nevű vezetője 357-től 385-ig Shensi tartomány uralkodója volt.

FU CHIEN 370-ben egész Kína felett megszerezte a hatalmat és véget vetett a hsienpi uralomnak. A hsienpi uralmuk elvesztése után szétszéledtek, egyes törzsek Tibet területére vándoroltak, ahol az őslakossággal összevegyülve egy keverék népnek lettek az ősei, melyet "T'U - YU HUN NÉPNEK" neveztek ezeknek az utódai a mai itbetiek.

Tibetben számos földrajzi fogalom őrzi az ősi hun korszak emlékét. Pl.: Rakás tál tó, Mansarowar tó, Tiszta folyó és Tiszta völgy stb.

*

*

*

TOBA BIRODALOM

Északkína területén 385-ben egy új birodalom alakult, melyet Toba néven ismerünk. Ez a birodalom 385-től 550-ig fennállt. A birodalom területén 119 hun törzs élt, akik összefogtak és így erősebbek voltak a hsienpiknél. 385-től 407-ig szünet nélkül folyt a harc a hatalomért. Végül a Toba birodalom Ordas puszta környékén fekvő kis "HUN HSIA KIRALYSÁG uralkodója HUN HO LIEN PO - PO", MA TUN, illetve LIU YUAN egyenes leszármazottja ragadta kezébe a hatalmat.

A hatalom újból a hunok kezébe került és ezzel együtt Északkínában visszatértek a régi hun hagyományok. A papíros gyártása és használata elterjedt, papír pénzt is használnak. Rendszeres már a táblákkal való könyvnyomtatása is.

Részállamokat magába olvasztó központosított abszolutisztikus birodalom alakult ki, mint Európa országai az Újkor elején. Hivatalnok állam a rendiség helyett, a magánéletig lenyúló szabályo-

zásokkal. Eljutottak a pozíciós számrendszer gondolatához is. Kifűnű társadalmi és pénzügyi reformerek születnek, akik komolyan hisznek abban, hogy régi címek, rangok felújításával egy régi aranykort állíthatnak újra vissza.

A Toba birodalom megalakulásakor azonban Kína kettészakadt és déli feléből egy másik önálló birodalom alakult, amely állandó háborút folytatott a tobaiak ellen. A tobai népet "YÜ-AN YÜAN HUN NÉPNEK" nevezték, akik többségükben a Távolkeleti hunok, Hsiung nuk utódai voltak. 431-ben a délkínai állam hadserege véget vetett a HUN HISIA királyi család uralmának és Toba a délkínaiak megszállása alá került.

431-ben számos YÜAN YÜAN HUN TÖRZS a hozzájuk csatlakozó HSIENPIK-kel együtt elhagyta a Toba birodalmat és elindult Középázsia felé, majd egyesűlve a KAUKAZUSI ÓSAVAROKKAL, mint AVAROK, vagy VARKUNOK jelentek meg a Kárpát-medencében.

A Toba birodalom visszamaradt hun lakossága 431 után újból visszanyerte régi hatalmát és függetlenségét, de 440. és 490. évek között nagy változások kezdődtek, mert nagy méretű kínai bevándorlás indult meg. A bevándorolt kínaiak lassan és megállíthatatlanul legyőngítették a hun hatalmat. Gazdag kínai kereskedő családok keletkeztek, melyeknek tagjai összeházasodtak a hun vezetőréteggel. A vegyes hun - kínai házasságokból született utódokból egy új vezetőréteg alakult. Az új hun - kínai vezetőréteg tanácsára a tobai császár egész Kínát egy birodalomba egyesítette, majd 493 - 494. évek között LIANGOT az eddigi fővárost elhagyva a birodalom székhelyét a régi Kínai birodalom fővárosába LO-YANG-ba tette át. 471-ben WEN TI a tobai császár kínai befolyásra megtiltotta a HUN NYELV használatát és a KÍNAI NYELVET tette hivatalos nyelvvé.

Wen Ti halálakor 499-ben az államvezetés teljesen kínai kezekbe került. 550-ben kitört Tobában a forradalom és a lakosság két pártra szakadt, hun és kínai pártira. A hunpárt hívei hatalmukba kerítették a SHANSI tartományt, ahol lemészárolták a kínai párt híveit. A polgárháború 550-től 555-ig dühöngött, míg sikerűlt a kínai pártnak felülkerekedni, akik Tobából kiűzték a YÜAN YÜAN hunokat, akik most végleg eltűntek távolkelet történelméből, hogy néhány év elműltával 558-ban Európa határainál tűnhessenek fel, ahol csatlakoztak a 431-ben elűzött testvéreikhez.

*

*

*

558 körüli időkben egy "ÚJABB NÉP" jelent meg a kínai történelemben, amely Szibéria felől érkezett a Kínai birodalom határaihoz. Ez az új nép magába olvasztotta az útjába került kisebb - nagyobb távolkeleti hun törzseket és azokkal felerősödve Középáziába nyomult. Ezt az újabb népet a történelemtudomány UIGHUR, vagy UGOR népnek nevezi. Az UIGHUROK (UGOROK) 565-ben rátörtek a FEHÉR HUNOK OXUS FOLYÓ környékén fekvő központi hazájára és ott egy UIGHUR BIRODALMAT szerveztek. Az uighurok egyrésze betört a Kínai birodalomba is, ahol összekeveredtek az ősidők óta ott élő távolkeleti hunokkal úgyhogy a mai történelemtudományban, mint uighurok ismeretesek, annak ellenére, hogy vérségileg inkább hunok, mint uighurok. Az uighurok megjelenése után a távolkeleti hunok nagytömege belevegült a kínai népbe és annak egyik legfontosabb alapeleme lett. Azonban néhány összittya hun törzs, hun nép megtartotta népi közösségét és a mai napig is fennmaradt. Ordos pusztá környékén ma is ott él egy 3-4 milliónyi hun nép, akik a távolkeleti hunok utódai.

Egy francia jezsuita szerzetes tudós révén tudomásunkra jutott, hogy ORDOS területén ma is élnek hun eredetű népek. Licent francia jezsuita szerzetes mondotta: — "Ásatásaim során elvetődtem egy Mongóliához tartozó területre, amelyen olyan népet ismertem meg, amely a magyarhoz hasonló nyelven beszél. Különös nép, szomszédaitól elütő a nyelve és a szokása. Teljesen elzárkózva él, nem keveredik szomszédaival. Nem tudtam eligazodni a nyelvükön, de azok a francia atyák, akik régen azon a vidéken dolgoztak azt állították, hogy az a nyelv, amelyen az a nép beszél a magyar nyelvhez hasonló. Megtanultam a nyelvüket s alig vártam, hogy magyar emberrel találkozzam s próbát tegyek."

Licent jezsuita szerzetes elbeszélte kínai élményeit egy magyar jezsuitának, Szajkó Józsefnek és ki is próbálta az Ordoson elsajátított nyelvet. Szajkó a Shanghai obszervatórium vezetője volt, rendtársain keresztül jelentést tett erről a magyar kormánynak. A magyar kormány az ismertetés alapján megbízást adott Szajkó atyának, hogy derítse fel az ordospusztai állítólagosan magyarul beszélő nép állapotát, életmódját, szokásait és nyelvét és az összegyűjtött adatokat juttassa el Budapestre. Azonban az időközben kitört kínai forradalom és a második világháború gátat vetettek ennek a kutatómunkának.

*

*

*

NEGYEDIK FEJEZET

SZUMIROK, ŐSARABOK, HYKSZOSZOK, ETRUSZKOK, PHOENICIAIAK, VAGY FÖNHUNOK, PALESZTINAI PE- LAZGOK VAGY PHILISZTEUSOK

Szumirok: — Titkos erők gátolják az ősi magyar múlt feltárását, mert nem tudják elviselni, hogy a magyarság jelentős ősmúltat bír. Tévedni lehe, azonban történelmet hamisítani nem, mert az igazság előbb, vagy utóbb úgyis kiderül.

Halévy és Goldziher zsidó akadémikusok el akarták ködösíteni Kisázsia, illetve a Tigris és az Euphrates folyók vidéke ősnépének a történelmét, mivel az a magyarság őstörténelmének bizonyult, de az őstörténelemkutatás, mindent megvilágításba hozott.

Ma a "Börtönök és az akasztófák korában" élünk, amelyben a legnagyobb történelmi szerepet a zsidóságnak juttatták. Elhitték az emberiséggel, hogy történelmükben a legnagyobb szerepet a zsidóság töltötte be, mert ők ismertették meg a világgal az EGY ISTEN eszméjét. Elhittették az emberekkel, hogy a zsidó volt az egyetlen nép, amely az Istenben hitt és ennek alapján olyan erkölcsi törvényeket alapított meg, melyek a mai civilizáció alapjai. Azonban kiderült, hogy minden szép és nemes követésre méltó példa, erkölcsi és szellemi nagyság, hűség és állhatatosság, istenfélelem és emberszeretet a TURÁNI EMBER LELKÉBŐL fakadt.

Az ősturáni nagycsalád egyik hatalmas hajtása a SZUMIR NÉP sok-sok évezreddel ezelőtt már így oktatta az ifjúságot:

— "Barátodról, társadról rosszat ne beszélj,

Gyalázatosat, titokzatosat ne mondj,

Barátságot gyakorolj.

Ha ígérsz, teljesíts, cserben ne hagyj!" —

— (H. V. Hilprecht, "Die Ausgrabungen im Bel-Tempel zu Nippur", Leipzig, 1903 54. s.) —

Kisáziában a Tigris és Euphrates folyók vidékének kik voltak a legrégebb lakói? — A szumirok. Ma már semmi kétség sincs az iránt, hogy az a nép a TURÁNI NÉPEK NAGYCSALÁDJÁBA tartozott; irodalmi emlékeik, amelyeket 1802 óta tudnak olvasni a hozzájuk értő tudósok, azt bizonyítják, hogy nyelvük ragozó nyelv volt, mint a magyar, történelmük bekapcsolódik a Kárpátmedence történelmébe.

*

*

*

558 körüli időkben egy "ÚJABB NÉP" jelent meg a kínai történelemben, amely Szibéria felől érkezett a Kínai birodalom határaihoz. Ez az új nép magába olvasztotta az útjába került kisebb - nagyobb távolkeleti hun törzseket és azokkal felerősödve Középáziába nyomult. Ezt az újabb népet a történelemtudomány UIGHUR, vagy UGOR népnek nevezi. Az UIGHUROK (UGOROK) 565-ben rátörtek a FEHÉR HUNOK OXUS FOLYÓ környékén fekvő központi hazájára és ott egy UIGHUR BIRODALMAT szerveztek. Az uighurok egyrésze betört a Kínai birodalomba is, ahol összekeveredtek az ősidők óta ott élő távolkeleti hunokkal úgyhogy a mai történelemtudományban, mint uighurok ismeretesek, annak ellenére, hogy vérségileg inkább hunok, mint uighurok. Az uighurok megjelenése után a távolkeleti hunok nagytömege belevegyült a kínai népbe és annak egyik legfontosabb alapeleme lett. Azonban néhány összittya hun törzs, hun nép megtartotta népi közösségét és a mai napig is fennmaradt. Ordos pusztá környékén ma is ott él egy 3-4 milliónyi hun nép, akik a távolkeleti hunok utódai.

Egy francia jezsuita szerzetes tudós révén tudomásunkra jutott, hogy ORDOS területén ma is élnek hun eredetű népek. Licent francia jezsuita szerzetes mondotta: — "Ásatásaim során elvetődtem egy Mongóliához tartozó területre, amelyen olyan népet ismertem meg, amely a magyarhoz hasonló nyelven beszél. Különös nép, szomszédaitól elütő a nyelve és a szokása. Teljesen elzárkózva él, nem keveredik szomszédaival. Nem tudtam eligazodni a nyelvükön, de azok a francia atyák, akik régen azon a vidéken dolgoztak azt állították, hogy az a nyelv, amelyen az a nép beszél a magyar nyelvhez hasonló. Megtanultam a nyelvüket s alig vártam, hogy magyar emberrel találkozzam s próbát tegyek."

Licent jezsuita szerzetes elbeszélte kínai élményeit egy magyar jezsuitának, Szajkó Józsefnek és ki is próbálta az Ordoson elsajátított nyelvet. Szajkó a Shanghai obszervatórium vezetője volt, rendtársain keresztül jelentést tett erről a magyar kormánynak. A magyar kormány az ismertetés alapján megbízást adott Szajkó atyának, hogy derítse fel az ordospusztai állítólagosan magyarul beszélő nép állapotát, életmódját, szokásait és nyelvét és az összegyűjtött adatokat juttassa el Budapestre. Azonban az időközben kitört kínai forradalom és a második világháború gátat vetettek ennek a kutatómunkának.

*

*

*

NEGYEDIK FEJEZET

SZUMIROK, ŐSARABOK, HYKSZOSZOK, ETRUSZKOK, PHOENICIAIAK, VAGY FÖNHUNOK, PALESZTINAI PE- LAZGOK VAGY PHILISZTEUSOK

Szumirok: — Titkos erők gátolják az ősi magyar múlt feltárását, mert nem tudják elviselni, hogy a magyarság jelentős ősmúltat bír. Tévedni lehe, azonban történelmet hamisítani nem, mert az igazság előbb, vagy utóbb úgyis kiderül.

Halévy és Goldziher zsidó akadémikusok el akarták ködösíteni Kisázsia, illetve a Tigris és az Euphrates folyók vidéke ősnépének a történelmét, mivel az a magyarság őstörténelmének bizonyult, de az őstörténelemkutatás, mindent megvilágításba hozott.

Ma a "Börtönök és az akasztófák korában" élünk, amelyben a legnagyobb történelmi szerepet a zsidóságnak juttatták. Elhitték az emberiséggel, hogy történelmükben a legnagyobb szerepet a zsidóság töltötte be, mert ők ismertették meg a világgal az EGY ISTEN eszméjét. Elhittették az emberekkel, hogy a zsidó volt az egyetlen nép, amely az Istenben hitt és ennek alapján olyan erkölcsi törvényeket alapított meg, melyek a mai civilizáció alapjai. Azonban kiderült, hogy minden szép és nemes követésre méltó példa, erkölcsi és szellemi nagyság, hűség és állhatatosság, istenfélelem és emberszeretet a TURÁNI EMBER LELKÉBŐL fakadt.

Az ősturáni nagycsalád egyik hatalmas hajtása a SZUMIR NÉP sok-sok évezreddel ezelőtt már így oktatta az ifjúságot:

— "Barátodról, társadról rosszat ne beszélj,

Gyalázatosat, titokzatosat ne mondj,

Barátságot gyakorolj.

Ha ígérsz, teljesíts, cserben ne hagyj!" —

— (H. V. Hilprecht, "Die Ausgrabungen im Bel-Tempel zu Nippur", Leipzig, 1903 54. s.) —

Kisáziában a Tigris és Euphrates folyók vidékének kik voltak a legrégebb lakói? — A szumirok. Ma már semmi kétség sincs az iránt, hogy az a nép a TURÁNI NÉPEK NAGYCSALÁDJÁBA tartozott; irodalmi emlékeik, amelyeket 1802 óta tudnak olvasni a hozzájuk értő tudósok, azt bizonyítják, hogy nyelvük ragozó nyelv volt, mint a magyar, történelmük bekapcsolódik a Kárpátmedence történelmébe.

*

*

*

Az ősturán SZUMIROK hazájukat "MADÁNAK", vagy "KI-EN - GI"-nek is nevezték. A "KI - EN - GI" szó jelentése az IGAZI ÚR ORSZÁGA, a MADA szó jelentése pedig "FÖLD, MEZŐ, ORSZÁG, HEGY". — (J. Dynely Prince, "A hymn to the golden Baus, Old Testament and Semitic Studies in memory of W. R. Harper", Chicago, 1908., 228. o.) —

A MADA szó egy másik ősi jelentése a NÉGY FOLYÓ ORSZÁGA, amit az ősi ISTÁR HYMNUS sorai örökítenek meg. — "Babylonian and Assyrian Literature", New York, Colonial Press kiadás, 164. oldal.) —

— "Oh, Nagyasszony,

Az Erech-i Négy folyó országának a királynője,

Békítsd meg a szíveket.

Oh, Nagyasszony. A Kelet hegyeinek Királynője." —

*

*

*

A MADÁK, vagy Oppert francia tudós véleménye után SZUMIROK, paptörténészek feljegyzéseiben hazájuk MADA, vagy KI-EN - GI alapításának idejét a Vízözönt megelőzően 432,000 évre viszik vissza.

Will Durant, "The Story of Civilization — I. Our Oriental Heritage", című könyve 120. oldalán ezeket írta:

— "Ugyanakkor a paptörténészek igyekeztek egy elég bőséges múltat teremteni a szumir civilizáció minden csodájának a kifejlesztéséhez. Az összes királyaikról egy jegyzéket készítettek, amely a vízözön idején túl 432,000 évre ment vissza. Két uralkodóról Gilgamesh-ről és Tamuz-ról olyan benyomásos történeteket mondtak el, hogy az utóbbi a babyloniai irodalom költeményeinek a legnagyobb hőse lett. Tamuz bevonult a babyloniai pantheonba és a görögök Adonisa volt." —

C. W. Ceram, "Gods, Graves, and Scholars" — The Story of Archaeology. — című Londonban, 1952-ben kiadott könyve 312-317. oldalain írja:

— "A vízözönutáni első uralkodócsalád azt állítja önmagáról, hogy huszonhárom királyuk összesen 24,510 évig, három hónapig és fél napig uralkodott. Nem csoda tehát, ha a nyugati kutatók eleinte egyáltalán nem adtak hitelt a királyjegyzéseknek.

A kutatók kétkedése azért is érthető, mert századunkig a régészek egyetlen olyan király nyomát sem tudták megtalálni, mely a vízözönutáni időkben uralkodó nyolc uralkodóház tagjai között szerepelt volna.

Amikor azonban Woolley szeme láttára tűntek elő a legősibb kultúrának egyre ősiabb rétegei, egyszerre megnövekedett a bizal-

ma, a régi király - jegyzékekben. hasonló bizakodással, hasonló körülmények között állott ott, mint egykor Schliemann Homerosa és Pausaniása előtt. És őt is a szerencsés véletlen segítette megerősítő bizonyítékokhoz.

Kaldeában az Úr melletti al' Ubaid domb belsejében találta meg Woolley Nin Kharság anyaistennő templomát. Lépcsők, teraszok, előcsarnokok, rézzel berakott faoszlopok, gazdag mozaik, szarvas és oroszlánszobrok díszítették a templomot. A világ legrégibb épülete volt ez, amely a nagyságot és a művészi megmunkálást párosította. Sok értékes és értéktelen tárgy között egy arany nyakéket is talált Woolley a templomban. A nyakék felírata adott hírt Woolleynak a templom építőjéről. Világosan, olvashatóan állott rajta a név: A - ANNI - PAD - DA.

Woolley egy mészkőtáblát is talált. Ez még az arany nyakéknél is többet árult el. Fejlett ékírással jegyezték rá, hogy a templomot A - ANNI - PAD - DA ÚR királya, MES - ANNI - PADDA, Úr királyának a fia avatta fel.

Mes - Anni - Padda a királyjegyzéken, mint a vízözönutáni harmadik uralkodócsalád megalapítója szerepel, tehát azoknak a királyoknak volt az egyike, akiknek történelmi létezésében eddig kétkeltek.” —

*

*

*

MADA, KI - EN - GI - RA, VAGY SZUMIR ORSZÁG

Tigris és Euphrates vidékén magasra nyúló romok egy letűnt civilizációról, egy régen a történelem színpadáról látszólag eltűnt népről emlékeznek meg. Az a nép, ki ma ezeknek a romoknak a környékén él, babonás félelemmel kerüli el ezeket a helyeket. A vidék civilizálatlan nomád és félnomád arabjaiban az a hit él, hogy “nem emberi kéz műve, ezek a romok, hanem azoktól a hitetlen óriásoktól származnak, akikről a próféta azt mondta, hogy magasabbak voltak a legmagasabb datolyapálmáknál.

Az ősi romokról először a XVI. században Rauwolf augsburgi orvos és Eldred angol kereskedő számoltak be, akik arra jártak.

A XVII. században Pietro della Valle és Vincenzo sienai karmelita szerzetesek jártak Babylon romjai között, akik közül Pietra della Valle volt az első, aki ékírásos köveket talált, amelyeket Európába hozott.

A XVIII. században Niebuhr és Beauchamp apostoli vicarius, a XX. században Olovier természettudós, majd Claudius James Rich jártak Babylon romjai között. Majd kezdetét vette a vég-

nélküli érdeklődés a romok iránt, amely még napjainkban is szakadatlanul tovább tart.

1818-ban Porter angol festő Hilla környékén járt. 1852-ben egy francia kutatócsoport érkezett Babylon romjaihoz és megkezdte az ősi romok feltárását. Ezt az első tudományos kutatócsoportot Fresnel volt arabiai francia konzul és Thomas vezették. A kutatás eredményeiről Jules Oppert, "Expedition scientifique en Mesopotamie" című munkájában számolt be.

Oppert, Rawlinson (1854), George Smith (1873), Hormuzd Rassam (1879), a Német Keleti Társaság (1901) voltak az első komoly tudományos kutatók. Utánuk újabb és újabb csoportok érkeztek és a romok feltárása még napjainkban sem ért véget.

A fáradságos és óriási költséggel járó romkutatások óriási sikerrel jártak. Mahler Ede, "Babylonia és Assyria" Budapesten, 1906-ban megjelent értékes történelmi munkája 10-12. oldalain írja:

— "Amely sok évezredes törmelék alól felszabadulva Mezopotámia földjén napvilágra került és a művelődésnek olyan, soha nem sejtett fokáról tesz tanúságot, amelyet az emberiség már sok ezer évvel elért. Százazrekre rúgnak, az ékírásos okmányok, amelyeket agyagból, kőből és fémből készült emlékekre véstek, karcoltak. Szobrok, sírkövek és obeliszek, agyaghengerek és hasábok, kőlapok és bronztáblák feliratokkal vannak borítva. A templomok és paloták falain, amelyeket a régész ásója a földből mintegy elővarázsolt, hivatalos királyi feliratokkal találkozunk, hol fejedelmek és uralkodók tetteit örököztették meg.

Ezekhez járul az égetett agyagból készült táblácskák megszámlálhatatlan tömege, amely a babyloniaiak sokféle irányú tudományos irodalmat (astronómiai és astrológiai szövegek, mennyiségtani, lexikografiai, történelmi és földrajzi tartalmú okmányok) és szép rioldalmi terméket (eposok, legendák, mythosok, himnuszok, varázsigék, állammesék, tsb.) tartottak fenn számunkra és a babyloniaiak vallási meggyőződéséről és tudományos működéséről egyaránt tanúságot tesz. Ezek az eredeti, tehát nemzeti források, amelyekről ma a babyloniai és assyr viszonyokról való ismereteinknek legjavát köszönhetjük.

Azonban nem felel meg a tudományos eljárásnak, ha a nem ékírásos tudósításoktól minden tudományos értéket letagadnánk. Még mielőtt a babyloniaiak és assyrok nemzeti értékeit felfedezték és kibetűzték, a nem ékírásos irodalom ismerete volt az egyedüli forrás, amelyből az ország történetének kikutatásához egyes adatokat meríthettek. Nem csekély anyagot szolgáltatott e tekintet-

ben az ó - testamentum könyvei: mert ha a héber történeti munkák nem is egységes munkák, hanem inkább eredeti források sokszoros szisztematikus és tendenciózus átdolgozásainak eredményei, mégis az azokban összehalmozott anyag nagyobb figyelmet érdemel." —

*

*

*

AZ ÉKÍRÁSOS FÖLIRATOK KIBETÜZÉSE

A talált ékírásos feliratok óriási izgalmat váltottak ki az egész tudós világban. Titkokat rejtettek az ősi agyagtáblácskák, amelyeknek megfejtése fellebbentheti a fátylat arról a népről, akinek alkotásai most romokban fekszenek a sivatag homokja alatt. Kezdetét vette az ékírás kibetűzése. Az első sikert 1802-ben Grotenfend György Frigyes gottingai tanár érte el. Carsten Niebuhr 1788-ban az általa 1765-ben Persepolisban talált vésett feliratokról másolatot készített. Ezek a feliratok legtöbb helyen három nyelven is voltak egymás mellett. Mind a három nyelvű vésett felirat ékírású volt. Ennek a szövegnek az egyikét próbálta Grotenfend kibetűzni és sikerült is 13 betűt megállapítani, amelyből csak négy volt helytelenül meghatározva. Többet Grotenfend felmutatni nem tudott, mert nem volt kellő nyelvismerete.

Az igaz sikert azonban Grotenfendtől függetlenül 1835-ben Rawlinson érte el. Rawlinson fedezte fel a híres BEHISTANI SZIKLAFELIRATOT. Rawlinson, angol tiszt volt, aki a perzsa hadseregben teljesített szolgálatot. A helyszínen kezdte tanulmányozni az ékírásos feliratokat. Az általa talált sziklafelirat, egy majdnem megközelíthetetlen magasságban lévő dombormű alatt volt, amely Dáriusz perzsa királyt ábrázolta. A felirat 400 sorból áll és lemásolása két évig tartott.

Rawlinsonon kívül, Hicks és Oppert fáradságos munkáinak köszönheti a mai történelemtudomány, hogy az ékírás titka megoldódott.

Az ékírás és a zsidók.

Amint megfejtették az ősi ékírásos táblák nyelvét, azonnal vita tárgya lett a nyelv. Halévy József Romániából Budapestre került zsidó nyelvész azt szerette volna bebizonyítani, hogy az a nyelv, amelynek a titka megoldódott a zsidó (héber) nyelv őse és az a nép, akitől az származik zsidó (szemita) nép volt. A nyelvviita folyamán azt is hajtogatta Halévy, hogy a sumir nyelvnek elnevezett kibetűzött nyelv, valójában nem is volt soha élő nyelv, hanem csak a szemita jellegű babylóniai nyelvnek egy mes-

mesterséges nyelvjárása, amelyet csak a papság használt.

Az assyrológusok legkiválóbb képviselői: Amiaud, Bezold, Delitzsch, Haupt, Hommel, Jensen, Lehmann, Menant, Oppert, Pinches, Rawlinson, Sayce, Schrader, Strasmaier, Winckler, Zimmermann, stb. azt állították, hogy a kibetűzött ősnyelv a szumir nyelv élő, létező nyelv volt. Ez egy ősnépnek az élő nyelve volt, aki az írást is feltalálta.

Ez ellen a határozott megállapítás ellen csak egyedül Halévy szállt síkra, aki haláláig tagadta a szumir nép és a szumir nyelv létezését.

A londoni British Museum conservatora Pinches Theophil véleménye a következő volt: — "Semminemű okát nem látom annak, hogy a babyloniai és assyr szövegeket "NEM SEMI IDOMÁJAT" nyelvnek ne tartsam. — Ha az egész rendszer, amelyet akkádnak neveznek, csak titkos írás egy bizonyos neme — amint ezt Halévy állítja — akkor nehéz elhinni, hogy a királyok kormányzói rendeleteikben olyan rendszert használjanak, amelyet a nép közt senki sem ismer. hogy pedig kereskedelmi szerződéseikben ily titkos írásmódot használjanak, nézetem szerint teljesen lehetetlen." —

H. Sayce nyilatkozata: — "Véleményemet, amelyet a szumir-akkád kérdésben már 1887-ben kifejeztem, nem változtattam meg. Azt hiszem, hogy Babylonia első népe, mely az ékírást feltalálta NEM SZEMITA NÉPFAJ volt és saját nyelvvel bírt." —

Zimmermann Henrich a lipcsei egyetem assyrológiai tanára mondotta: — "A szumir (kizárólagosan így nevezném, nem pedig szumir-akkádnak), külön a szemita assyrtól teljesen eltérő nyelvnek tartom." —

P. Jensen marburgi tudós, aki a szumir szövegek megfejtésében a legnagyobb érdemeket szerezte így nyilatkozott: — "A szumirnak valóságos nyelvi voltát tovább is tagadni, különös tudatlanságról tanúskodna." —

Halévy amikor azt állította, hogy a szumir ősturáni nyelv a ZSIDÓ (HÉBER) NYELV ŐSE VOLT, akaratlanul igazat mondott. Ugyanis időszámításunk VII. évszázadában a BIBLIA KUTATÓK a Közelkeleten ősidőkben használt, de már feledésbe ment ősturáni nyelvekből EGY MŰ NYELVET ALKOTTA. Ezen a műnyelven írták meg a MAZARETIC BIBLIÁT. Ezt a műnyelvet MAZAR - HABIRU nyelvnek nevezték el, mert a műnyelv szerkesztőinek az volt a véleménye, hogy ŐSIDŐKBEN KÖZELKELETEN A MAZAR NYELVCSOPORTBAN voltak használatban.

Mario A. Pei, a columbiai (USA) egyetem nyelvész tanára, "The World's Chief Languages" című könyve 29. oldalán írja: — "A zsidó nyelv magában foglal néhány olyan fontos nyelvet, amelyek idők folyamán eltűntek a történelem színpadáról. Ezek közül a jobban ismertek a canait, a moabit, a főniciai, (a kart-hágói ágával együtt), az arámi és a syriai." —

Ugyanezen könyve 30. oldalán folytatja: — "a palesztinai zsidó (Hebrew) nyelv természetében egy felújított műnyelv." —

Jegyzet

S. Laing — "Human Origins." — London: Chapman and Hall, Ld. 1892. 58 - 59 oldalak.

— "This Turanian papulation had been long settled in Mesopotamia before the accession of Sargon I., and before the supremacy of the Semitic races began to assert itself." —

61. oldal.

— "It is important to remark that in those earliest monuments both the language and the art are primitive Accadian, with no trace of Semitic which must have long prevailed before Sargon I. could have established a Semitic dynasty over a united population of Accads and Semites living together on friendly terms. The normal Semites must have settled gradually in Chaldea, and adopted to a great extent the higher civilization of the Accadians. ..." —

J. M. Allegro, a manchesteri egyetem összehasonlító szemita-nyelv tanára a "Dead Sea Scrolls" című könyve 50 - 55. oldalain írja, hogy a "Hebrew műnyelv" megalkotása nagyon sok nehézséget alkotott. Holt nyelven írt okmányok alapján alkották meg a bibliai nyelvet. Ezekben az okmányokban csak mássalhangzók voltak, a magánhangzókat úgy kellett betoldani, ami sok torzításra adott alkalmat." —

Mahler Ede, a már idézett könyve 187. oldalán írja: — "Le-normant, aki a szumir nyelv védelmében szállt síkra, abbeli gyanúnak adott kifejezést, hogy Joseph Halévy nyelvész szumir elen-es fellépéseinek indító oka, annak semi származásában keresen-dő és csak szemita létéből kifolyólag szállt síkra a "SEMI NÉP" becsületéért és dicsőségéért." —

A szakértők körében az a nézet is kialakult, hogy a szumir ékírás, az egyiptomi képírás és a kínaiak írása közös eredettel bírnak.

Tiele C. P. "Babylonisch — assyrische Gesichte" című könyve (Gotha 1886 - 1888) 561. oldalán írja: — "...hogy ők is (tudni-

illik a szumirok) csak átvették az általuk használt írást és hogy ez oly nép sajátja volt, amely a tenger felől magasabb műveltséget nyújtott nekik. Egész határozottsággal állítom, hogy ez az írás sem az egyiptomiaktól, sem a kínaiaktól nem származott, de viszont sem az egyiptomi, sem a kínai írás nem utánezata a babyloniainak. Egyedül csak az lehetséges, hogy ez a három írásrendszer KÖZÖS EREDETTEL BÍR, de a három nép mindegyikénél önállóan fejlődött ki. De akármiképpen álljon is a dolog, az az egy kétségtelenül bizonyos, hogy NEM A SZEMITAK VOLTAK AZ ÁLTALUK HASZNÁLT ÍRÁS FELTALÁLÓI, hanem azt a SZUMIROKTÓL vették át.” —

Jules Oppert volt az első, aki SZUMIR névre utalt, mint olyanra, amely egyedül jogosult. Oppert főérvei a következők voltak, amelyeket a “Journal asiatique, Serie VII. T. V.”-ben tett közzé: — “A turáni királyok, akik a szumirok és akkádok királya címét megalkották, felirataikban a szumir nevet tették az első helyre. A szumir név nem más, mint Assyria országnak TURÁNI NEVE. A turáni uralkodók, akik TURÁNI NYELVEN ÍRTAK, a szumir nevet “KI-EN-GI” jegyekkel fejezték ki, ami annyit jelent, hogy “AZ IGAZI ÚR ORSZÁGA.” —

*

*

*

Mada, Ki-En-Gi-Ra, vagy Szumir ország a kultúra és a civilizáció bölcsője.

A szumir nép történelme a föld legrégibb kultúrnépének az életét és műveit beszéli el. Hogy teljes egészében kibontakozzon előttünk ennek az elveszettnek hitt ősnépnek az igazi értéke, meg kell ismerkednünk először a Tigris és Euphrates folyók vidékének éghajlati viszonyaival, amelyek a történelemelőtti időkben sem lehettek jobbak, mint ma.

Ez a föld a hegyek kiemelkedése utáni közvetlen időkben is, akár csak, mint ma, pusztaság és sivatag lehetett, amelyet a két folyó torkolati vidékénél mérget lehelő mocsarak valósággal a halál völgyévé tettek. Nyáron igen nagy a meleg. A hőmérséklet árnyékban 50 C-ot, azaz 120 F-t is meghalad. Még nagyobb mértékben nyomasztóan hat a levegő nagy páratartalma, különösen a tengerpart közelében. A tél nagyon esős, de nem hideg. Hó és jég sohasem fordul elő. A nyár csapadékban szegény és a gyakori óriási viharok homokfelhőket és nem esőt hoznak a sivatagok felől. Az északkeleti részek és a Tigris balparti területek viszonyai jobbak. A levegő hűvösebb és nedvesebb, de a meleg nem olyan nyomasztó. Az északkeleti hegyes vidéken a hideg nagyon is érezhe-

tő. Ha figyelembe vesszük ennek a földnek a nagyon is mostoha éghajlati viszonyait és azt is, hogy itt Kr. előtt évezredekkel ezelőtt már egy valóságos földi paradicsom keletkezett, bámulat tölt el bennünket, mert ezek a tények a szumir nép szorgalmára, kitartására és élelmességére mutatnak rá. Csak egy ilyen tulajdonságokkal rendelkező nép volt képes ilyen mostoha földből kincseket kitermelni. Ma már szerencsés helyzetben vagyunk, mert megismerhettük a szumir nép kultúráját és civilizációját, amely elvitathatalanul a **MAGYAR NÉP ÖSEINEK**, vagy **VÉRROKONAINAK** nevezhetjük.

Most beszéljenek a tények és a korunk nagy történészei erről a népről.

Will Durant, "The Story of Civilization — I. Our Oriental Heritage" című 124. oldalán írja: — "A szumir civilizációt a kezdetleges cserepes és mesteri ékszeripar közötti különbségben lehet felértékelni. Ez egy összetétele volt a durva kezdetlegességnek és a néhai, de mesteri tudásnak. Itt a mi jelenlegi tudásunk határain belül találhatók: az első államok és birodalmak, az első öntözési rendszer, az aranynek és az ezüstnek a használata, mint érték meghatározó, az első üzleti szerződések, az első hitelrendszer, az első törvénykönyv, az első nagyobb kiterjedésű kifejlődése az írásnak, az első mondák a világteremtéséről és a vízőzönről, az első könyvtárak és az iskolák, az első irodalom és versek, az első szobrászat és domborművek, az első ív, oszlop, boltozat és kupola.

Itt jelentek meg először, amiről tudunk a civilizáció nagyobb szabású bűnei: a rabszolgaság, az önkényuralom, a papiuralom és a hódító háborúk.

Ez egy másféle, kifinomult, dús és bonyolult élet volt. A természetes egyenlőség azonban az erős részére kialakította itt az emberek között a pompának egy újabb fokát, a többi számára pedig a nehéz és fegyvermezett munkának a rendszerét." —

Will Durant könyve 129. oldalán írja: — "A papok adták a nevelést és a mitológiát. Minden bizonnyal igyekeztek tanítani és nemcsak a mondákon keresztül uralkodni. A legfőbb templomhoz iskolákat is építettek, ahol a papság a lányokat és a fiúkat írásra és számtanra tanította. Kialakították bennük a **HASZERETETET** és az **ÁHITATOT**, némelyiket előkészítették a közhivatalnok magas hivatására is.

129-130. oldalak. — "A házasság máris egy bonyolult intézmény volt, amelyet sok törvénnyel szabályoztak. A menyasszony megtartotta hozománya felett — amit az apjától kapott — a ren-

delkezést a házasságban, s habár a férjével közösen élvezték, a nő határozta meg annak a hagyományozását (öröklését). A nőnek egyenlő jogai voltak a férjével a gyermek felett. A férj, vagy felnőtt fiúgyermek távollétében a nő kezelte a birtokot, mint az otthont. A nő önállóan foglalkozhatott üzlettel és önállóan tartathatott és rendelkezhetett saját rabszolgái felett. Néha, mint SHUB-AD, királyi méltóságra is emelkedhetett és uralkodhatott az ország felett, pompával és uralkodó kecsességgel. — (SHUB-AD, ÚR királynője volt Kr.e. 3500-ban.) — De minden váltságos időben a férfi volt az úr. A tulajdonjog és az öröklési rendszerből kifolyólagos jogok mind a két félnél már életben voltak.

A házasságtörés a férfinél megbocsájtható szeszély volt, de a nőnél halállal büntették. A nőtől azt várták, hogy gyermeket adjon a férjének és az államnak, ha magtalan volt el lehetett tőle válni minden további ok nélkül. A gyermekeknek jogai nem voltak, ha a szülők nyilvánosan megtagadták őket, kérhették a városból való eltávolításukat is.” —

Harold T. Wilkins, “Secret Cities of Old South America”, (Atlantis Unveiled) Londonban 1956-ban kiadott könyve 423. oldalán írja: — “A (szumirok) hajómérnöki és hajóépítő tudása hihetetlenül régi lehetett. Miles Poindexter, “Peruvian Pharaohs” című 1938-ban kiadott könyvében kimutatta, hogy az ősszumirok több ezer évvel ezelőtt föltalálták a hajót és a nagy három - négy árbócos hajóikkal széleskiterjedésű kereskedelmet bonyolítottak le a Csendes és az Indiai óceánokon. Meghalitickori és kultúrbeli főnökeik az ARS-ok voltak, elmenekülve a Csendes óceánon végbe ment nagy kataklizmából Délamerikában gyarmatot alapítottak. Már Kr.e. 12000 évvel ezelőtt az ősszumiroknak gerendákból ácsolt hajójaik voltak. Ezeknek a szumiroknak a hajóépítéséről szóló leírást vették át a zsidók a Bibliában.

Az ősszumirok összeköttetésben állottak a régi ANATOLIAN-SOKKAL, azaz a TOLTEKOKKAL, vagyis azok elődeivel. Főnökeiket úgy a szumirok, mint a toltékok a tengerek királyainak nevezték.” —

Nabonidus káldeus király, aki Kr.e. 530 körül uralkodott a régi Sippari Naptemplom javíttatása alkalmával egy régi agyaghengert talált, amely most a londoni British Múzeum tulajdona. Ezt az agyaghengert a Naptemplom alapjaiban Kr.e. 5700-ban SHAR-GENA fia NARAN-SIN helyezte el. Az agyaghenger feliratai szerint ERIDU városa Kr.e. 6000 évvel egy nagy tengeri kikötő volt és a Perzsa öböl fejénél feküdt, ami most 150 mérföld távolságra van a mai tengerparttól. Azok a régi szumirok,

akik ezt a kikötővárost építették, a Világ négy részének az uralkodóinak nevezték magukat, mint ahogyan a délamerikai fehér A-YARSOK is, akik a perui inkák leszármazottainak tartották magukat.” —

*

*

*

OKTATÁS, TUDOMÁNY, MŰVÉSZET

Samuel Noah Krammer, “History begins at Sumer” című könyvében feltárja a szumir kultúra és civilizáció csodáit. Többek között írja: — “A papok nemcsak vallásanítással, istentisztelettel foglalkoztak, hanem a szumir nép tanítói, tanárai, az egész szumir műveltség képviselői és terjesztői is voltak. Kötelességük volt az isteni szertartásokról való gondoskodás és a tudomány, művészet ápolása. Minden templom mellett egy iskola volt, valamint egy templomi könyvtár, amelyben a tanításhoz szükséges könyveket gyűjtötték egybe.

A papok külön rendet alkottak és a legrégebb szumir időkben maga a király állott az élükön. Nimród szumir legendabeli első királyuk kezében nemcsak a legfőbb világi hatalom, hanem a legfőbb egyházi méltóság is egyesítve volt.

A szumir tudományok között talán a legfejlettebb a számtanon és a mennyiségtanon kívül a csillagászat volt.” —

Harold T. Wilkins könyve 408. oldalán írja: — “Viduljon fel mindenki és mondja együtt a római Ciceróval, hogy a legnagyobb szemtelenség a babyloniaiaktól és azoktól, akik a Kaukázus térségében laktak az volt, hogy azt állították, hogy megfigyelték az eget és a csillagok útjait és megtartottak olyan emlékműveket, amelyekben csillagászati megfigyeléseik 470,000 évre mennek vissza.” —

Azonban bármit is mondtak a rómaiak, a szumir műveltség és civilizáció olyan magasan állott a római felett, hogy annak csak az árnyékában húzódhattak meg Róma bölcsei. A szumirok a csillagászatban tanítói voltak minden kultúrnépnek. A legnagyobb pontossággal számították ki a csillagok keltének és nyugtának az idejét, a Nap, a Hold és a csillagcsoportok kulminációját, ismerték a Nap- és Holdfogyatkozások időszakos visszatértét. Ismerték az állatkört és így a trópusi év csillagképeit is.

Hommel és Sayce megállapításai szerint a szumirok ismerték a Hold fázisait és a holdat égi útjában a hónap 1-5 napján ANU-nak, 6-10 napjain IA-nak, 11-15 napjain (vagyis a teli Holdat) BEL-nek nevezték. Igen fejlett csillagászati ismeretük rendezett naptárukban nyert kifejezést.

A szumir időbeosztás a HOLDÉVEN alapult, amennyiben az egyes hónapok tartamát a Hold keringése határozta meg és a nap járását is figyelembe vették úgy, hogy az év időről-időre — természetesen meghatározott szabályok szerint — 12 hónap helyett 13-at számlált. A szumirok már igen korán megismerkedtek azzal a ténnyel, hogy 19 napév 235 synodikus hónappal egyenlő, mert $19 \text{ napév} = 19 \times 365.25 = 6,939.75 \text{ nap}$, $235 \text{ synodikus hónap pedig} = 235 \times 29.53095 = 6,939.77325 \text{ nap}$.

Mínthogy 19 tiszta holdév $19 \times 12 = 228$ holdhónapot számlált 19 év folyamán ehhez a 228 hónaphoz még 7 hónapot fűztek és ezeket aképpen osztották szét, hogy egy 19 éves ciklus folyamán minden 3, 6, 8, 11, 14, 16 és 19 év 13 hónapból álló szökőév volt.

A holdtölte napján teljes fényben jelent meg a Hold és ez volt az a nap, amikor nem lehetett többé sem növekedést, sem pedig fogyatkozást észlelni. Ugyanis ezen a napon a pházisképződés teljes befejezést nyert. A sa-ba-ti szó jelentésére nézve, tehát annyi, mint befejezni, bevégezni, bezárulni, lezárulni, végére érni, készen lenni, vagy véget érni. Érthető tehát, hogy a szumirok egy időkor, időszak, vagy ciklus végetértét, befejezését, bevégezését SA-BAT-TI szavukkal fejezték ki. Később azonban nemcsak a holdtölte napját, hanem minden phasis-napot, vagyis minden napot, amelyen a Hold valamilyen időszaka véget ért SA-BAT-TI-nak nevezték és megünnepezték. Ez pedig a HETEDIK NAP volt. Az ilyenképpen keletkezett HETIKÖR-nek, mint HÉTNAPOS IDŐKÖRNEK a megállapítását, utóbb egészen elkülönítették a Hold körforgásától és így következetes módon magától állott elő a HÉT HETEDIK NAPJANAK a megünneplése, amelyet az INDO TURÁNOK már ugyis ősidők óta megünnepeleltek. — (Lásd. A. C. Bouquet, "Sacred Books of the World")

SZOMBAT, amelynek a vallásos megünneplése az ősturánoknál természetes módon fejlődött ki, később, mint annyi más, kiforgatott értelemmel átment a zsidókhoz is.

A régi görögök csillagászati ismeretei, a nap és éjegyenlőség előrehaladásának felfedezése, a bolygók mozgásának ábrázolására szolgáló külkörök theoriája, a HÁROMSZÖGTAN megállapítása és az evictios egyenlet felfedezése a Holdpályán, közvetlenül a szumiroktól érkezett csillagászati ismereteken alapult.

*

*

*

A romhalmazok azokon a helyeken, ahol valamikor egy világbirodalom központja állott, csak keveset árulnak el a régi ha-

talomból, azonban a feltárt könyvtáraik ékíráso agyagtáblái az őskorszakbeli kultúra és civilizáció csodáiról tesznek tanúbizonyságot. Az emberiség mai kultúrája, amelyet, mint görög és római örökségnek emlegetnek ma már bebizonyosodott, hogy szumír, ősturáni örökség. Az elmúlt század tudósai és tanárai még azt hirdették, hogy A TURÁNI HORDÁK a fehér faj legalsó fokán állnak, akik csak romboltak és soha semmit sem alkottak. Azonban a HUSZADIK ÉVSZÁZAD, vagyis a BÖRTÖNÖK ÉS AKASZTÓFÁK KORSZAKA bebizonyította, hogy nem a TURÁNI EMBER az, aki rombol és pusztít.

*

*

*

SZÁMTAN ÉS MATHEMATIKA

A szumír matematika hatvanas számrendszeren alapult. Ezzel a módszerrel elképesztően magas számértékekhez jutottak el. A görögöknél, akiktől a matematika-asztronómia terén is sokat átvettünk, már a TIZES SZÁMRENDSZER is a számtalan fogalmával kapcsolódott össze s a MILLIÓ fogalmát Európában csak a XIX. század honosította meg. Egy KUJUNDZSIK dombjáról való ékíráso szöveg azonban olyan matematikai sorozatot ad meg, amelynek végösszege a mi számolási rendszerünkben 195.255.200.000.000-nak felel meg. Ilyen nagy szám Descartes és Leibniz idejében szóba sem jöhetett volna.

A szumiroknak két számrendszerük volt, a HATVANAS és a TIZES számrendszer. A hatvanas számrendszerben a 60 számnak ugyanaz volt a szerepe, mint a tizes számrendszerben a 10-es számnak. Az ásatások alkalmával napfényre került számtani segédtáblácskák a számtanműveletek megkönnyítésére szolgáltak. Az agyagtáblákon a 60-as számrendszer szerint 1-től 38-ig terjedő számok négyzeteit és köbjeit jegyezték fel. A kört 360 részre osztották és felfedezték, hogy a körnek a sugara hatszor mérhető fel a területére és így a szabályos hatszöget megtudták szerkeszteni. Ezt a szumirok által megszerkesztett HATSZÖGET ALKOTÓ CSILLAGOT is kisajátították a zsidók és DÁVID CSILLAGÁNAK nevezik.

A hat szögpont a kört egyenként 60 részre osztott hat ívre osztotta és így a hatvanas beomlás alapját nyerték, amelyet az idő és mértékosztásoknál használtak fel.

*

*

*

ORVOSTUDOMÁNY

Nemcsak a csillagászat, a számtan és a matematika állott a

szumiroknál igen magas fokon, hanem az orvostudomány, különösen a sebészet. A szumir orvosok elsősorban sebészek voltak. Az ősi szumir orvostörvényeket Hammurabi babyloniai király egységre foglalta és egy két és egy negyed méter magas diorittömbre vésette. A diorittömbre vésett törvények 215-től 227-ig terjedő pontjai a sebészekről gyógyítás céljából ejtett sebekről szólnak: 215. törvénycikk.

– “Ha orvos a műtéti késsel valakin súlyos sebet ejt és meggyógyítja, vagy valakinek a daganatát nyitja és ezzel szemét menti meg, 10 sekel pénzt kapjon az orvos.” –

216. tc.

– “Ha rabszolga volt, ennek ura 2 sekelt fizessen az orvosnak.” –

217. tc.

– “Ha szabadon bocsátott volt, 5 sekel pénzt kapjon az orvos.”

218 tc.

– “Ha orvos műtéti késsel valakin súlyos sebet ejt és ezzel megöli, vagy valakinek a daganatát felnyitja és az illető a szemét veszti, vágassanak le a kezei.” –

219. tc.

– “Ha orvos műtéti késsel rabszolgán ejt súlyos sebet és megöli, a rabszolga helyébe más rabszolgát adjon.” –

Ha a törvényeket vizsgáljuk, megállapíthatjuk, hogy nemcsak az orvos tiszteletdíját határozták meg, hanem az orvosi felelősséget is. Ezekből a törvényekből látható, hogy a szumir nép az orvosi tiszteletdíj és orvosi felelősség törvénybeiktatásával is évezredekkel megelőzte a nyugati embert.

*

*

*

TERMÉSZETRAJZ

A természetrajz és különböző ágai is fontos tudományos jelleggel bírtak. Állatokat, növényeket és ásványokat összefoglaló jegyzékeiket rendszerbe foglalták.

*

*

*

IRODALOM

A szumir irodalom, lyrai költészet, époszok, levélirodalom, hősköltemények és a vízözönről szóló elbeszélés az ősi szumir nyelv fejlettségéről, gazdagságáról és szépségéről tanuskodik. Különösen

érdekesek és szépek a Kr. e-i 4000 - 2500 évek közötti időkből származó táblácskák, amelyek tiszta szumir szövegeit szumir nyelven író és gondolkodó szerzők írták.

A párisi Louvre-ben van a híres Telloh-i lelet, amelynek teljes anyaga eredeti szumir mű. ERECH város elpusztítására vonatkozó vezeklő ima minden sora az 1956-os magyar szabadságharc rémségeire emlékeztet.

Rawlinson gyűjtemény IV. kötet, 19. 3. szám.

— “Ó Istennőm, meddig düljön még az ellenség e hazában?

Uruk-ban, fennséges városodban a nyomor uralkodik;

I-ul-bár-ban, a jóslat hazájában víz gyanánt folyik a vér.

Országaidat tűzzel pusztítja, csak füstöt látni mindenütt.

Ó Istennőm, a szerencsétlenséghez vagyok láncolva,

Ó Istennőm, megkörnyékeztél, bánatba hoztál.” —

*

*

*

IPAR

A szumir kerámiai ipar nagyon fejlett volt. Tetszetős edényeket festéssel díszítettek és zománcoztak. Számptalan terrakottából való szobrocska maradt utánuk és ezek az élethű apró művek művészi hetetségüket bizonyítják.

Az üvegtészítésben valósgagos mesterek voltak és nagyon értettek a fémek megmunkálásához is. Számptalan vörösrézbből, vagy bronzból készült tárgyakat ismerjük. A vasat már igen korán ismerték és mindenesetre jobban használták azt, mint az egyiptomiak.

Madge Jenison, “Roads” című Londonban kiadott könyve 107. oldalán írja: — “A vasnak a használata Kisázsiaiban sokkal korábbi volt, mint Európában. Szumir országban talán Kr. e. 7000 évvel már elkezdtek a vasat és a bronzot megmunkálni. Termelésükben nem volt semmiféle próbálgatás, vagy kísérletezés. A vasfejú lándzsa megmunkálója benne van az Odisszeában.” — (ODYSSEY angolul) —

Dísz tárgyak készítésére aranyat, ezüstöt, bronzot, drágaköveket, kagylókat és elefántcsontot alkalmaztak. Ékszereik, mint karperecek, fülbevalók, nyakláncok, melltűk, stb., rendszerint nemesfém-ből, gyakran gyöngyökkel kirakottan készültek.

Piperecikkeit, mint fésűket, tűket és ezekhez hasonlókat a legnagyobb gonddal és művészi formában készítették.

Bútoriparuk nagy pompát fejtett ki. Az előrehaladott kultúrájuk egyik legjellemzőbbje az, hogy a használatban volt nagyszámú háziszerszámaik mellett az EVŐESZKÖZÖK is szerepeltek. A KANAL, a KÉS és a VILLA használata a szumiroktól ered.

ZENE

A szumirok nemcsak a tudományban, művészetekben és az iparban voltak eredetiek és nagyok, hanem a zene terén is. Valóságos ünnepélyeket ábrázoló domborműveiken ott láthatók a zenészek, akik különböző zeneszerszámaikon egyedül, vagy karban játszanak, igen gyakran ének kíséretével.

A szumir domborműveken láthatók a húros és fúvós hangszerek, hárfa 11 húrral, — Amivel Kr. e. a IV. században a milesusi THIMOTHEUS dicsekedett, hogy meghonosította a 11 húrral bíró hárfát. — a dobot és a cimbalmot.

Lásd: C. F. Lehmann, "Babyloniens Kulturmission einst uni jetzt", Leipzig. 1905. p. 11.

Művészet és építészet.

A szumir művészet úgy a babyloniaiaknak, mint az assziroknak a tanítója volt. Assur és Babel syro-arab fajú népe buzgó tanítványnak és tehetségnek bizonyult, de tanítványoknál és utána-zóknál többre sohasem vitték. Eredeti dolgokat, olyanokat, amik méltó helyet foglalhattak volna el a szumirok mellett, soha nem teremtettek. Amit a művészet terén alkotni tudtak, azt mind a szumiroknak köszönhették. — Lásd: C. P. Tiele, "Babylon assyr Geschichte", II. kötet 588. oldalát. —

A szumir építészeti tudomány igen magas fokon állott. A fennmaradt dombormű ábrázolásokból kitűnik, hogy ismerték a kupolával való fedést, de nemcsak a félkörívet, hanem a csúcsos ívet is alkalmazták boltozataikon úgy, hogy nagyon is valószínű, hogy a CSÚCSOS ív idoma az ARABOK közvetítése révén került Mezopotámiából Európába, ahol kiszorította a román építkezési mód félkörívet, ami szintén szumir örökség volt és a gótikus építkezés legjellemzőbb vonásainak egyikévé lett. A magánépítkezésben a FÉLGÖMB és a TOJÁSALAKÚ KUPOLA uralkodott. A Khorsabad-i palota romjai bedőlt dongaboltozatok határozott nyomait mutatja. A palota hosszan elnyúló főtermeit dongaboltozattal fedték be és az újabb kutatások kiderítették, hogy ennek a palotának a négyzetes alaprajzú főterme felett kupola emelkedett.

C. W. Ceram idézett könyve 316. oldalán írja: — "Leonard Woolley, akitől legtöbbet tudtunk meg a szumirok titokzatos népéről, az építkezés terén mutatta be, hogy egy szumir alkotás hogyan hatott évezredekén át.

Az európai építészetben a boltív csak Nagy Sándor hódító hadjáratain keresztül vált ismeretessé. A görög építészek mohón kaptak rajta és mint új építkezési formát bevezették ... a nyugati

világba. ... A görögök szerepét azután a rómaiak vették át. Babylonban általánosan elterjedt volt a boltív. Nabukodnosor Babylon újjáépítésénél használta Kr. e. 600 -ban. Úr városában még ma is áll egy ív Kuri Galzu templomában. Kuri Galzu Babylon egyik királya volt Kr. e. 1400 -ban. Ur városában Kr. e. 2000 körül a szumir polgárok lakóházaikban a kapuboltozatot téglából készült és valódi ív alakjában rakták fel. Nippurban egy boltozattal átfelt lefolyócsatorna Kr. e. 3000 -ból való. Ur városban a királysírok tetőzeténél is találunk boltíveket. Ez a lelet további négy, vagy ötszáz évvel vezeti vissza az építészeti formát. Íme egy világosan követhető vonal a SZUMIR KULTÚRA hajnalhasadásától a modern időkig.” —

*

*

*

RUHÁZAT

Valami gazdagabb és ízlésesebb, mint a szumir fejedelmek és nagyok ruházatánál alig elképzelhető és emellett szó sem lehet barbár díszről és cicomáról. Csak felette művelt és jó érzékben arisztokratikus nép tud művészies értelmet oly annyira egybekapcsolni technikai jártassággal és a mindennapi, sőt általános házi használatban lévő tárgyakat is oly sok ízléssel megneemesíteni, mint a szumir,

A világ első törvénykönyve.

A Tigris és az Euphrates folyók völgyét általában a kultúra és a civilizáció bölcsőjének tartják. — (L. Dupley Stamp, “Asia. A regional and economic geography”, London 1957. 158. oldal.) —

A szumir kultúra és civilizáció rendkívüli teremtménye minden területen éreztette hatását. Minden, ami Babylonban és Nivében gazdagon virult, szumir talajból fakadt.

A Susaban talált nagy törvénytábla, amely Hammurapi kódexét tartalmazza az ószumir alapvető jogok és szokások összefoglalása.

Ami számunkban abban a gyűjteményben meglepő, mert modern, világos büntudat kidolgozása és tisztán jogi szempontok hangsúlyozása (vallási parancsolatok korlátozása mellett. Például a “vérbosszú”, — amely a későbbi kultúrákban élt, sőt Európa egyes részeiben századunkig, a zsidóságban ma is él, az ősi szumir törvények tiltották.

A jogsérelem megtorlója az állam — és ez a legmodernebb a susai törvénytáblán — és nem az egyén. Lényegében az ószumir törvények egészen a Justinianus kódexéig és a Code Napoleonig hatottak. (Lásd C. W. Ceram, idézett könyve 292 - 293 ol-

dalait).

A Hammurapi törvénytáblát 1902. év elején De Morgan francia archaeológus és Schell dominikánus szerzetes fedezte fel, amely egy két és egy negyed méter magas diorittömbe volt vésve. Az ősszumir alapvető jogok és szokások összefoglalását tartalmazó Hammurapi törvénygyűjtemény az egész emberiség történetében a legfontosabb okmányok közé tartozik.

Az ősszumir törvénygyűjtemény minden egyes mondata önként kínálkozik a Mózes féle törvényekkel való összehasonlításra. Az 1901. évi december és 1902. évi január havában SUSA AKROPOLISA-nak halmán kiásott diorittömbe vésott törvények bebizonyították, hogy Mózes törvényeit az ősturán szumir emberi agy adományaként kell tekintenünk. A törvénygyűjtemény 44 feliratos hasábot és 282 törvénycikket tartalmaz.

Tartalmukat tekintve az egyes pontok a következőképpen csoportosulnak:

1 - 5. pont tartalmazza a perrendtartást, különösképpen pedig utasításokat ad arra nézve, hogy bebizonyíthatatlan vádak, nevezetesen a bírókkal szemben, miképpen nyomozandók ki és rendelkezik arról, hogy a bíró részéről esetleg elkövetett tévedést miképp kell jóvátenni.

6 - 20 pont a lopást tárgyalja, különös tekintettel a templomi és királyi javak elidegenítésére. Itt történik említés arra nézve is, hogy mi a teendő oly esetben, amikor elveszített jószág idegen kezekben található.

21 - 25 betörésről és rablásról szól.

26 - 41 pont a katonai vétségeket tárgyalja, amelyek között a leg súlyosabban a szökést büntették.

42 - 47 pont szántóföldek bérbeadásáról szól.

48 - 52 pont az aratások elzálogosítását szabályozza.

53 - 65 pont kertek, mezők, szántóföldek bármilyen módon való megkárosítását tiltja és bünteti.

67 - 99 pontok hiányoznak. Ezek a részek megsemmisültek.

100 - 107 pont oly üzletekről szól, amelyekben közvetítő vagy üzlettárs részes.

108 - 111 pont a vendéglősök igazát érinti.

112 pont a sikkasztásról szól.

113 - 119 pont az elzálogosításról és bűnrészességről szól.

120 - 126 pont letéteményről szól. Ezeket követik a házasság jogaira vonatkozó törvények, amelyek nemcsak mindkét házastfél igényeit és a gyermekek jogait szabályozzák, hanem tárgyalják a házassági ígéret be nem tartását, az elválást, a házasságtörést és a

többségséget is. Idetartozik a 127 - 194 pont is, míg a 195 - 214 pont a megtorlást tárgyalja.
 215 - 227 pont az orvosokról szól.
 228 - 233 pont az építőmesteri felelősséget tárgyalja.
 234 - 240 pont hajóács, hajós jogok és köteleességek szabályozása.
 241 - 252 pont kölcsönként állatokról és az ezeket érő károkat szabályozza.
 253 - 277 pont munkások jogairól szól.
 278 - 282 pont a rabszolgákról szóló rendelkezéseket tartalmazza.

Az emberiség történetében a legnagyobb jelentősége a SZUMIR népnek volt és nem a zsidóságnak. A teremtő, aki megteremtette a TURÁNI EMBERT a teremtés befejezése után végigjárta a világot és rendezte, szervezte művét, végzetet, sorsot rendelt a TURÁNI NÉPNEK. A Mindenható keze elért a Kárpát-völgyétől egészen Délmezopotámiáig, addig a földig, amit ma a tudósok SZUMIR FÖLDNEK neveznek, de ma már jól tudjuk, hogy az a nép, amely a Kárpátmedencéből, vagyis őshazájából kirajozva letelepedett évezredekkel ezelőtt a Tigris és az Euphrates folyók völgyeiben egy magyar fajú, őszittya - hun nép volt, amely magát soha nem nevezte szumirnak, mert országának a neve MADA, vagy KIENGIRA volt.

Most felfedeztük a mi ősi tudományunk kiapadhatatlan forrásait — mert szükségünk van arra, hogy a mostani tévutakon járó megzavarodott világunkban az igazság fénye kiderüljön.

*

*

*

ŐSARABOK ÉS AZ ARAB FÉLSZIGET

Krisztus előtt két és fél évezreddel ezelőtt az Arab félsziget egy igen termékeny terület volt.

H. St. J. B. Philby, "ARABIA" című 1930-ban kiadott könyve 15. oldalán írja: — "Egy bizonyos és minden vitán felül áll, amikor a Jégkorszakban egy jégtakaró fedte be az északi földgömb egy jelentékeny részét az Arab félsziget egész szélességén át legalább három folyó folyt keletről nyugat felé. Ezekben az időkben egy nagy tó is volt az Arab félszigeten, amely azonban valamely földtani, időjárásbeli változásnál eltűnt." —

Ma az egész Arab félsziget Palmirától Mekkáig, sőt azon túl is egy víztelen sivatag, amely tele van kialudt vulkánokkal. Az utolsó tűzhányó kitörés 1253-ban (i. sz.) volt.

A három nagy folyó és tó eltűnt, az egykoron működő tűzhányók elcsendesedtek, csak a nagykiterjedésű megfeketedett éles kövekkel teleszórt terület a néma tanúja a mozgalmas időknek.

Vulkánikusüveg (Silicate glass) és meteor vas (meteoric iron) ma is nagy számban található a kialudt tűzhányók körgyűrűi körül.

Az arab félsziget déli részén ősrégi romokat találtak, amelyeket az idő és az időjárás vasfoga jórészen megsemmisített. Ősrégi földművelés és kertgazdálkodás nyomai is kimutathatók, melyek a nagy homoktakaró alatt nyugvó ősrégi romokkal együtt néma tanúi azoknak az időknek, amikor még ez a föld dúsan termő, éppen olyan termékeny, bőven öntözött és sűrűn fásított vidék volt, mint az ugyanazon a szélességi fokon fekvő India.

Hadramut és Aden tele volt gyümölcsfákkal, egy igazi paradicsom lehetett, de egy borzalmas természeti tűnemény (katakлизma) mindent tönkretett, elpusztított.

A terület őslakossága az ŐSARAB NÉP igen nagy múltra tekint vissza és nem fedi a valóságot az az állítás, hogy az ARABOK SEMITA NÉPEK volnának.

A zsidó őstörténelem koholmányai szerint az arabok a zsidókkal egy törzsből erednek. Noé legidősebb fiának SEM-nek szépunokája Héber, apja volt Jekta-nak, a jektaniták őseinek, IZMAEL pedig (Ábrahám fia) Jektán testvérétől, Falegtől származott, a heted ízén.

A zsidó őstörténelem szerint a Vízözön Kr. e. 2328-ban volt, Noé a Vízözön idején 600 éves, Sem pedig 100 éves volt.

Az arab ősnép Kr. e. 2400 - 2300 körüli időkben már a kultúra és a civilizáció fejlett fokán állott, mert városokat épített, földeket művelt, iparral és kereskedelemmel foglalkozott, míg az ARJA FAJÚ NÉPEK, akik csak a Kr. előtti évezredben tűntek fel először a történelem színpadán a római időkben még a kultúra és a civilizáció igen alacsony fokán állhattak.

H. G. Wells állítása szerint: — “Az árjak nem tömörültek városokba, hanem nagy területen elszórva éltek, családokba, törzsekbe verődve. Választott vezéreik alatt laza szövetségben állottak egymással. Kölcsönös segítség céljából megvoltak a maguk gyülekező helyei, ahova veszély idején a marháikkal együtt menekültek és ahol cölöpkerítéssel, földsáncokkal övezett táborhelyeket építettek. Ezeknek a táborhelyeknek a nyomai még ma is fellelhető Európa egyes vidékein.” —

Az arab hagyományok szerint őseik a Vörös-tenger keleti partvidékén országot alapítottak. Az ősarab uralkodóház megalapítója KATAN volt, ennek fia ABDESSEN építtette SABA városát, amelyet a szárazság ellen óriási víztartókkal, a nyári árvizek ellen pedig hatalmas töltésekkel védett. Ezeket a töltéseket egyszer elpusztította egy nagy természeti tűnemény és az akkor ke-

letkezett árvíz mindent megsemmisített, a lakosság akkor északra menekült.

Az ország harminckettedik uralkodója BILKIS királynő volt, állítólag ő volt az a sábai királynő, aki SALAMONT meglátogatta Jeruzsálemben. (?)

Werner Keller, "The Bible as History — Archaeology confirms the Books of Books", című könyvében írja: — "Wendel Philips a kaliforniai egyetem által támogatott fiatal amerikai kutató vezetésével egy régész csoport ásatásokat végzett Imam Achmed akkori yemeni király országában Marib közelében. A kutatók egy ősrégi város romjaira akadtak, amely állítólag egykor Sheba királynőnek a fővárosa lehetett." —

A feltárt ősi arab város központjában egy nagy homokdomb ősrégi templom romjait találták, amelynek tojásdad alakú alapfelülete, hossza több mint 300 lábnyi volt. A kutatók megállapítása szerint ennek az ősrégi arab templomnak az alapjai teljesen azonosak voltak Mozambiqu portugál gyarmat őserdjében feltárt ősi templom alapjaival.

A mozambiqui és a maribi templomok alapformái feltűnően azonosak, feltételezhető, hogy mind a kettőt ugyanazon ősnép építhette. A jelek szerint az ŐSARAB NÉP Kr.e. 10 - 12000 évekkel ezelőtt Keletafrikában, a mai Mozambiqu portugál gyarmat területén élt és onnan vándorolt be Arábiába, amely azokban az időkben még igen termékeny és nagyon kedvező éghajlatú terület volt.

Azonban egy nagy természeti tűnemény Kr.e. 2400 - 2300 körüli időkben ezt a kulturált és civilizált vidéket elpusztította, átalakította. Az Arab félsziget felület megemelkedett, a folyók és a tó eltűntek, az éghajlat megváltozott és a föld kiszáradásnak indult. A kiszáradt földeket a szélviharok telehordták futóhomokkal és csak azokon a helyeken maradhatott meg az élet, ahol a feldőlt föld hasadékaiból kitörő talaj- és forrásvizek a körülöttük megmaradt zöld foltokon, gyepszigeteken (Oázisok) az ottrekedt lakosság életét biztosítani tudták.

Az elpusztult és kiszáradásnak induló Arábia ősnépe az éhínség elől észak felé menekült új hazát keresni. Vándorlásaik közben egy nagyon termékeny és jól megművelt földek vidékére érkeztek, ahol Oppert francia tudós véleménye alapján SZUMIR-nak elnevezett "ŐSTURÁNI NÉP" évezredek óta nagy városokat épített és civilizált városállamokat alapított.

Az első ősarab emberáradat elkerülte az Euphrates folyó alsó szakaszánál elterülő UR VÁROSÁLLAM hatalmas ültetvényeit és

az Euphrates-Tigris folyók középső szakaszánál fekvő kisebb szumir városállamok területére szivárgott be. Az őslakó szumir nép befogadta a jövevényeket, munkát, földeket juttatott nekik. Néhány évtized leforgása alatt a befogadott jövevények megsokasodtak és annyira elhatalmasodtak, hogy a befogadó, vendéglátó ősnép nyakára növe a hatalmat magukhoz ragadták.

Az első ősarab összefogás történelmi személye, mint "Első Szárgon" akkádi (agadi) király ismeretes a világtörténelemben.

Mahler Ede, "Babylonia és Assyria" Budapesten 1906-ban kiadott könyve 35. oldalán írja: — Mindenesetre hézagos, de kétségtelen adat szerint Szargon agadi király születéséről, emelkedéséről ugyanaz a legendaszerű monda szól, mint a bibliai Mózesről és a mely különböző változatokban az "ÓKOR BIRODALMAINAK MÁS ALAPÍTÓIT" is övezte: — "Anyám fejedelemasszony volt (papnő, zárdafőnök elnevezése), atyámat nem ismertem, míg atyám fivére az Azupirani város melletti hegyen lakott az Euphratesz partján. Anyám a fejedelemasszony viselő lett velem, titokban szült engem, nádból készített kosárba helyezett, melynek nyílásait szuokkal kente be, a folyóba tett, mely nem csapott össze felettem. A folyam Akki vízmerítőhöz vitt, Akki szíve jóságában kiemelt és fiának nevelt." —

Első Szargon ősarab király történelmi személy, aki Kr. e. 2350 körüli időkben élt. Első Szargon egy új korszakot indított el, amelyet egy ősrégi szumir városállam után "AKKAD" után AKKÁDI KORSZAKNAK neveztek el. Ez a korszak azonban Kr. e. 2150-ben véget ért.

Ugyanezt a legendát számos történelmi munka ismerteti. H. G. Wells, "A világtörténet alapvonalai" című Budapesten kiadott magyarrá fordított könyve 146-147. oldalain írja: — "Én vagyok Szargon, Akkadia hatalmas királya. Szegény nő volt az anyám, apámat nem ismertem. Apám fivére a hegyek között élt. ... Anyám, aki szegény volt, titokban szült engem. Gyékénykosárba tett. A kosarat földi szuokkal kente be és engedett a folyón, amely azonban nem nyelt el engem. A folyó elsodort és elvitt Akkihoz a földművelőhöz. Akki a földművelő szíve jóságában befogadott engem. Akki a földművelő kertésznek nevelt. Kertészkedésemben kedve tellett ISTAR-nak és királlyá lettem." —

Ivar Lissner, "The Living Past — The Great Civilization of Mankind" című könyve 37. oldalán írja: — "Szargon anyja papnő volt, aki gyermekét születése után egy gyékénykosárba tette, melyet szuokkal kent be. A kosarat a folyóba tette, ahonnan azt egy munkás kiemelte. Akki kertész a talált gyermeket felnevel-

te, akiből később Kish városállam királyának Ur Zab Aba-nak a pohárnoka lett. Szargon, mikor felnőtt az uralkodót megfosztotta trónjától és önmagát tette meg Kish városállam királyának. Leverte Lugalzaggisít is, akit Nippur városállam Enlil temploma előtt élve ketrecbe zárva közszemléletre tett ki.” —

Will Durant, “The Story of Civilization — Our oriental Heritage” című könyve 121. oldalán írja: — “Szargont egy munkás mentette meg és később pohárnok lett belőle. Befolyása és közkedveltsége növekedett, majd fellázadt ura ellen és elfoglalta annak a trónját. Szargon a Világmindenség királyának nevezte ki önmagát, de a valóságban csak Mezopotámia egy kis része felett uralkodott.” —

A történelemkutatás megállapítása szerint “MÓZES” soha nem létezett, mert csak egy kitalált legendabeli alak volt.

*

*

*

Krisztus előtt 2400 - 2300 körüli időkben a Tigris és az Euphratesz környékének őslakossága a “rövidfejű” turáni emberek fajtájához tartozott. Azokban az időkben Egyiptomban, a Földközi-tenger szigetein, a Görög félszigeten és Indiában is rövidfejű turáni ember élt.

Arnold J. Toybes, “A Study of History” Londonban kiadott történelemsorozatóban megemlíti, hogy a Közelkeleti, vagyis a Tigris és Euphrates folyók vidékének, Egyiptomnak és Indiának a civilizációját és a kultúráját “rövidfejű fehér alpesi és dinári fajtaelemekhez, valamint hosszúfejű fehér mediterráni fajtípushoz” tartozó népek alakították ki. Azonban az angol történész nem említi meg, hogy az általa felsorolt népek milyen sorrendben, vagyis időrendben telepedtek le az említett területeken. A rövidfejű fehérbőrű alpesi és dinárinak elnevezett fajtaelemek a turáni fajhoz tartoznak. Általában a “dinárinak” elnevezett fajtaelem két ikérfajtára választható: a középtermetűnél egy kicsit magasabb “turáni, vagy alföldi magyarra, valamint a magastermetű dinári, vagy délmagyar emberfajtára.

Az embertantudomány megállapítása szerint azonban az első hosszúfejű emberek, akik Kr. e. 2400 - 2300 után jelentek meg a Tigris és Euphratesz folyók völgyében a mai ARAB NÉP ÓSEI voltak, akiket SEMITA NÉPNEK elnevezni nem más, mint történelemhamisítás, vagy tudatlanság. Az emberi fajtákat nem a Biblia szerint nevezik el, mert a faji probléma nem illeszthető bele a Bibliaszerű leszármazási elméletbe.

HYKSZOSZOK, VAGY TURÁNI LOVAS NÉPEK

Azokban az időkben, amikor az ósaráb népet egy természeti tűnemény kiűzte otthonaiból egy ŐSTURÁNI, ÖSSZITTYA NÉP tört be Egyiptom földjére.

1828-ban a Memphis melletti Sakkara piramis közelében egy nagyon régi papyrusz tekercset találtak, amely IPUVERI PAPHYRUS név alatt ismeretes és ma a hollandiai Leideni Múzeum tulajdonában van. — (Cathaloge as Leiden 344.) —

Az Ipuveri Papyruszt 1909-ben Alan H. Gardiner lefordíttatta és a fordítást kiadta. A fordítás címe: — “The Admonitions of an Egyptian Saga from a Hyeratic Papyrus in Leiden.”

A fordítás néhány részlete:

2: 11. — “A város elpusztult, Alsóegyiptom kiszáradt.

2: 5-6. — “Egy szörnyű szerencsétlenség sújtotta a földeket, mindenütt vér látszik” —

2: 10. — A folyó véres.” —

3: I. — “A sivatag ráment a földekre. A nagy pusztulás közepette egy idegen törzs jelent meg Egyiptomban.” —

15: 1. — “Mi történt? — Az ázsiaiak ismerhették az egyiptomi állapotokat és azért választották ezt az időpontot a betörésre.” —

Az Ipuveri papyrusz eleje és a vége idők folyamán elveszett és így hiányoznak azok a részek, amelyek a papyrusz készítőjének és az elkészítés időpontjának az adatait tartalmazták. A következők azt mutatják, hogy a papyrusz Kr. e. 2400-2300 évek közötti időkben lefolyt nagy természeti tűnemény (kataklizma) eseményeit örökíti meg.

Tagadhatatlan, Kr. e. 2400-2300 évek közötti időkben a mai Palesztina felől egy ősturáni, szittyá - hun nép özönlött el Egyiptomot. Manetho egyiptomi paptörténész feljegyzései szerint a betörés időpontjában Egyiptomban a XII. uralkodócsalád uralkodott.

Az egyiptomi faliképeken karcsú szálastermetű fehér bőrű embereket láthatunk, akiket Aosselini olasz történész, “I monumenti storici” című, Pisaban 1832-ben kiadott könyvében szittyáknak nevez.

Thomas Maurice, “Ancient History of Hindustan” című művében azt állítja, hogy a hinduk régi könyvei azt tartalmazzák: — hogy az őskorban egy PALLIS nevű indiai néptörzs az ellenség által nyomtatva Indiából Egyiptomba vándorolt és a NÉGY VÉDÁT is oda vitte magával.

A német történelemhamisítók állításai szerint a HYKSZOSZOK európai indoárjak voltak, a zsidó őstörténészek szerint ter-

mészetesen csak **SZEMITA NÉPRŐL** lehet szó. Georgius Sincellus bevallása szerint (Immanuel Velikovsky, "Ages in Chaos" című könyve 6. oldalán) nincs semmiféle bizonyíték, ami ezeket a feltevéseket (szemiták) alá tudná támasztani.

A vitát, hogy mi volt ez az ősnép "**ARJA**, vagy **SZEMITA**", még el sem döntötték, amikor kiderült, hogy a **HYKSZOSZOK TURÁNI SZITTYAK** voltak.

Eduard Henri Naville svájci egyiptológus kutatásokat végzett Egyiptomban. Az ásatások folyamán egy ősrégi templom maradványait tárta fel. A feltárt templom bejárata előtt KÉT HYKSZOSZ KIRÁLY-nak a turáni ember összes jellegzetességeivel bíró fekete gránitból való szobrát fedezte fel. A lelet ma a londoni British Museum tulajdonában van.

Naville megállapításai nyomán Mahler Ede, "Babylonia és Assyria" című Budapesten kiadott könyvében írja: — "Kik voltak a hykszoszok? — A hykszoszok turáni származásúak voltak, akikhez az elamitáktól kiszorított Babyloniaiak csatlakoztak. A turáni származású hykszoszok királyai csakis azokból a babyloniai családokból származhattak, amelyek a **NEM SÉMI**, tehát **SZUMIR ELEMÉKBŐL ALLÓ NÉPTÖRZSHÖZ** tartoztak, amelyek egykor az elamitáktól Babyloniából kiszorítva **KANAÁN**-ba vonultak. Később ugyancsak az elamitáktól szorongatott **KANAÁNBELIEKKEK** a **HYKSZOSZOK** a Nilus völgyébe hatoltak és ott állandóan letelepedtek." —

A **HYKSZOSZ** testalkat és jellem ősturáni népre mutat, egy magastermetű, fehérbőrszínű harcias népre. Ennek a népnek voltak pásztorai, de voltak igazi iparosai is, akik a fémiparnak és a kohászatnak igazi mesterei voltak. A hykszoszok, akik kitűnő építésszek is voltak hatalmas kőfalakkal megerősített fővárost építettek a Nilus deltavidékénél, amelyet az egyiptomiak sohasem tudtak bevenni.

Manetho feljegyzéseiből tudjuk, hogy a hykszoszok Egyiptomban **TIZENKETTŐ KŐFALAKKAL KÖRÜLVETT VÁROST ÉPÍTETTEK** és számtalan síremléket is emeltek.

Manetho ezeket az ősturán szittyákat **HYKSZOSZOK**-nak nevezte el, mi azonban történelemszemléletünkben ezt a magyarfajú népet **LOVASOKNAK** nevezzük el, mivel igen fejlett **LOVASMŰVELTSÉGÜK** volt.

A **LOVASOK (HYKSZOSZOK)** már évezredekkel ezelőtt megoldották a közlekedés lovasítását, amely már a civilizáció magas fokát mutatja. Kultúra és civilizáció csak ott tudott igazán magas fokra emelkedni, ahol az emberi műveltség és polgárosodás ki-

fejlődését késleltető TÁVOLSÁGOKAT le tudták küzdeni. Tehát az első lépés egy magasabb műveltség felé a KÖZLEKEDÉSI ESZKÖZ FELTALALÁSA lehetett, melynek a segítségével nagyobb fáradság, vagy megerőltetés nélkül az emberi települések közötti távolságokat áthidalhatták és mindent amire szükségük lehetett szállítani tudtak.

A lovasoknak kocsiaik voltak, melyet nem ökrök, hanem lovak vontattak. A lovasok vitték be Egyiptomba a CSATAMÉNT és a HARCISZEKERET is. Hatalmas kereken mozgó fedett, lakásul is szolgáló szekereken utaztak, mint minden magyarfajú ősszittyá nép.

Mikor kezdődhetett a lovasok egyiptomi uralma? Erre a nagy kérdésre még a történelemtudomány nem tudott határozott választ adni, abban azonban egyetértenek, hogy Kr. e. 2000 körül a lovasok, már Egyiptomban voltak.

Sir Alan Gardiner, "Egypt of the Pharaohs — An Introduction" című Oxfordban 1961-ben (Clarendon Press kiadás) megjelent könyvében írja:

— "Africanus és Manetho állításai szerint a XV. uralkodócsalád királyjegyzékén 6 idegen hykszosz király neve szerepel, akik 284 évig uralkodtak. A XVI. uralkodócsalád királyjegyzéke 32 hykszosz királyt sorol fel, akik 518 évig uralkodtak. A XVII. uralkodócsalád hykszosz királyai 151 évig uralkodtak." —

Manetho és Africanus feljegyzéseiben a XIII. - XVIII. egyiptomi uralkodócsaládok királyjegyzékein 217 uralkodót találunk, akik 1590 évig uralkodtak. Ezek szerint a történelmi igazság földerítése még az elfogulatlan és érdektelen történészekre vár.

A lovas (hykszosz) birodalomhoz tartozott KANAÁN is, melyet ma Palesztinának neveznek. Palesztina ősi neve "RÉTENU" volt, ezt a névet az egyiptomi újkirályság feliratai őrizték meg. (Lásd I. Velikovsky, "Ages in Chaos" című könyve 171. oldalát, ahol az író Breasted Records, Vol. II. Sec. 451-re hivatkozik.) —

RÉTENU ősi turáni szó, amely olyan területet jelez, ahol rétek, legelők és mezők vannak. Egyiptom deltavidékének ősi neve pedig TEHENU volt, ez egy másik ősi turáni szó, mert TEHENU-ban már Menes egyiptomi király uralkodása alatt FÉLMILLIÓ SZARVASMARHA legelt.

Jurgen Spanuth, "Atlantis — The Mystery Unravell'd" című (Arco Publisher) Londonban 1956-ban kiadott könyve 135. oldalán írja: — "Kr. e. 3000 körüli időkből származó feljegyzések szerint TUIMAH megtámadta Északafrikát és leigázta TEHENUT." —

Rétenuban a lovasok számtalan falakkal körülvett várost építettek. Az egyik ősi városukat SHECHEM-et (Szécsen) 1962-ben tárták fel. A feltárt ősi városnak bronzkapui voltak és a város belsejében egy NAPTEMLŐM is állott.

A lovasokat az egyiptomiak hosszú ideig tartó harcok után tudták csak kb. Kr. e. 1580 körüli időkből kiszorítani. A lovasok egyrésze RÉTENUBA vonult, ahol egy újabb fővárost építettek. A Rétenuban épített új fővárosukat, kiürített egyiptomi fővárosuk "AVAR-IS" emlékére "AVARHALOM-nak, vagy AVARHALMA-nak nevezték el.

George Adam Smith, "JERUSALEM — The Topography, Economic and History from the Earliest Times to A. D. 70." című (Hodder and Stoughton London MCMVII kiadás) könyve 262-265 oldalain írja: — "Jeruzsálem nevének korai arab alakja AURISHALAMU volt." —

AURISHALAMU egy eltorzított név, amelyből azonban világosan kitűnik az eredet ősi városnév: AVAR = AURIS, HALAMU = HALOM, vagy HALMA. Jeruzsálem ősi neve tehát AVARHALMA, vagy AVARHALOM lehetett.

A régi görög történészek, akiknek a feljegyzésein a régi lovasnép fővárosának a neve szerepel, szokásukhoz híven minden nevet elgörögösítve írtak. Így maradt ránk az ősi lovasfőváros AVAR neve helyett is az AVARIS elnevezés. Később az AVARIS szó is tovább torzult, mert a V-ből U lett és az AVARIS-ból egy még torzabb AUARIS, majd AURIS név maradt ránk.

A lovasok Rétenu-i új fővárosuk AVARHALMA nevét a város nem őrizte meg, hanem csak az ősi fővárost védelmező erődítmény SOLYMA nevét. A fővárost erődje SOLYMA, mint egy SOLYOM éberszemekkel védelmezte.

A görögök, amikor későbbi időkben Rétenut AVARHALMA-VAL, vagy SOLYMA-val birtokukba vették, a városban egy ŐS-RÉGI NAPTEMLŐMOT is találtak.

A görögök SOLYMAT szent városnak tartották, ezért neve elé a SZENT-et, vagy görögül HIERO, IERO szócskát kapcsolták. Ilyenformán alakult ki a "HIEROSOLYMA, vagy IEROSOLYMA", amely még a kereszteshadjáratok korában is így volt ismeretes. A későbbi időkben a HIEROSOLYMA név tovább torzult és először IERUSALEM, majd végül JERUSLEM lett belőle.

Immanuel Velokovsky, "Ages in Chaos" című műve 5. oldalán írja: — "Manetho a régi egyiptomi paptörténész azt állította, hogy Jerusalemet az egyiptomból kiűzött HYKSZOSZOK alapították és városukat SOLYM-nak nevezték." —

Dr. Révay József egyetemi tanár lefordította Josephus Flavius zsidó történész "ÖNÉLETRAJZ" -át mely görög nyelven maradt fenn. Ezt a fordítást Káldor György budapesti könyvkiadó 1948-ban "ZSIDÓ HÁBORÚ" cím alatt adta ki. A könyv 397. oldalán olvashatjuk: — "...és a várost, amelynek régente SOLYMA volt a neve, HIEROSOLYMA -nak nevezte." —

A hykszoszok, vagy lovasok egyiptomi fővárosukban AVARISBAN, Josephus állítása szerint 240,000 főből álló hadsereget tartottak. A lovasok RÉTENU, vagy mai nevén Palesztina területén számtalan falakkal körülvett várost alapítottak, melyeknek neveit a mai történelemtudomány földérítette.

G. Lankaster Harding, "The Antiquities of Jordan" című (Lutterworth Press) Londonban 1959-ben kiadott könyvében a következő ősi városneveket találtuk: — "AR, később Rabbah (35. o.), EDREI a későbbi Darae (36. o.), JARASH a későbbi Antioch (47. o.), Arbila, ma Irbid és SCYTHAPOLIS, ma Beisan." —

Concise Bible Dictionary, Cambridge Univ. Press kiadása, a következő ősi városneveket tartalmazza: — "ARPAD, ARVAD, ARAD, ATAD, BARA, BORSA, BEDE, BENO, BEZEK, DEOG, UZ, ZILAH, stb." —

Ezek a felsorolt ősi városnevek Magyarország területén, mint nevek, vagy mint földrajzi fogalmak nevei megtalálhatók, ami azt bizonyítja, hogy az a nép aki az ősrégi városokat építette és elnevezte egy olyan ősnyelven beszélt, melynek szavaiból legtöbbet a MAGYAR NYELV tartott meg.

Ezeket az ősi városneveket nem lehet sem INDOGERMÁN, sem pedig SZEMITA ZSIDÓ eredetűnek tartani.

Kr.e a 15-ik évszázadban a LOVASOK (HYKSZOSZOK) sokszázszáz tömege eltűnt, a történelemben valósággal nyomuk vesztett?? — Kétséges, — hiszen a történelemtudomány beszámol arról, hogy arról a területről, melyet a lovasok a 15-ik évszázadban előzőnlöttek (LYDIA) egy népvándorlás indult meg EURÓPA felé. A lydiaiak a mai Törökország területéről a 15-ik évszázadban az OLASZ FÉLSZIGET-re költöztek és ott a TYRHENEKKEL, vagy TURÁNOKKAL egyesültek.

*

*

*

ETRUSZKOK, TYRRHENEK, TUSKOK VAGY TURÁNOK

Rejtelmes ősnép, amely különös figyelmet érdemel. A legszembetűnőbb a sok között, amely figyelmet érdemel, hogy műveltségüket és kultúrájukat a rómaiak, amikor átvették "ISTENNEVEIKET" is, amelyek a görög hitregékben nem szerepelnek, a

tyrrhenektől vették át, akiknek a nyelve a LOVASOK, vagy HYK-SZOSZOK révén a Szanszkrittal közös szógyököket tartalmaz. A latin nyelv ezek szerint összes szavait, amely szanszkrit eredetűnek állítható az ETRUSZKOKTÓL vették át.

Római istennevek a megfelelő szanszkrit szógyök hozzáadásával:

“JUPITER” = szanszkritban: YU = növekedni, szaporodni.

– “PITAR” = apa (juvens pater, amint Cicero a JUPITER szót valóban magyarázza.

– “DIESPITER” = szanszkrit, DIVAS = nap, PITAR = apa, Varro szerint LUCIS et DIEI pater.

– “JUNO” = szanszkrit, YUI = egyesíteni, az egyesítő (JUNO pronuba). –

– MAVORS = szanszkrit MAHA = nagy hatalmas.

– “VARAS” = férfi, a hatalom embere, vagy

– “MARS” = szanszkrit MARAS, halál (mors), mar gyilkolni, martis, gyilkolás.

– “VULCANUS” = szanszkrit ULKA = láng.

– “VENUS” = szanszkrit VAN = szeretni.

– “AMOR” = szanszkrit AM = tisztelni, szeretni, (amere).

– “DIANA” = szanszkrit DIH = nőni, másképpen a változó, növekedő holdistennő, vagy DIV = fényleni, (a fénylő). –

Ez a feltűnő rokonság még a sírokba is leszáll, mert URNA szóval a szanszkrit URNU = beburkolni, betakarni felel meg.

A legelső Tyrrhen törzs Rhaetian keresztül érkezett Olaszország területére, egy másik csoportjuk későbbi időkben hagyta el Kisáziát és a Dunától délre Rhaetiában telepedett le, majd onnan felső Olaszországba költözött és onnan egészen a Tiber folyóig benépesítette a félszigetet, egyes csoportjaik még lejjebb délre Campaniába is letelepedtek.

Az etruszkok egy része CHALDEA-i eredetű és chaldeai eredetüket nemcsak csillagászati ismereteik, hanem több folyó és város nevének a chaldaei gyökszavakkal való rokonsága bizonyítja. – Lichtenauer, “Quaestio de Tuscis, eorumque origine (Monach. 1832.) –

Egy még későbbi etruszk csoport a LYDIAI PELAZGOK voltak, akik Lydiából Umbrian keresztül érkeztek. Ezek voltak azok az etruszkok (hetruskok, tyrrhenek), akiket Herodotus és Plutarchus történelmi munkáikban megemlítenek.

A Hyksosz nép Kr. e. a 15-ik században eltűnt Kisáziából. Nyomuk veszett? Nem valószínű, mert éppen a 15-ik században Lydiából egy harcias nyelvileg rokon nép költözött Olaszországba,

amely nép ott 12 falakkal körülvett várost épített, éppen annyit, amennyi Egyiptom földjén a hykszoszoknak volt. Ezt bizonyítja még a szilárd építési módjuk és síremlékeik.

Egyébként az etruszkokat a mexikói **AZTEKOKKAL** is több alkalommal párhuzamba állították, mert építészetük művészi foka, a halottaik felékesítése és megőrzése nagyon sok hasonlatosságot mutat.

E. C. James, "Prehistoric Religion — A Study in Prehistoric Archaeology" (Thames and Hudson, London kiadása) című 1957-ben kiadott könyvében írta: — "Európa közepén Magyarországon számos urnatemetőt találtak. Az urnatemetők sokasága azt bizonyítja, hogy a halottégetés és az urnatemetés erről a területről terjedt el." —

Kr.e. kb. 2000. és 700. évek közötti időkben a halottégetés és az urnatemetés Magyarországon szokásban volt. A Kárpátmedencéből kivándorló magyarfajú, ősszittya-hun népek ezt a temetkezési szokásukat magukkal vitték Olaszország, a mai Görögország és a mai Törökország területére is, ahol azokban az időkben letelepedtek.

Randall, Mc Iver, "Villanovans and Early Etruscans", Oxfordban 1924-ben kiadott könyvükben írták: — "A vaskor kezdetén Umbria és Tuscany (Olaszország) területére a lakosság egy része a DUNAVÖLGYBŐL települt át. Bizonyították erre a dunamedencei temetkezési mód, azonos urnák egy és ugyanazon népről tesznek tanúbizonyságot." —

A korai etruszkok legelső csoportjai a Kárpátmedencei ősturanok voltak, amit a nyelvük rokonsága is bizonyít.

Ignatius Donnelly, "ATLANTIS" című könyve 206. oldalán írta: — "Az etruszkok a turáni család egy ága volt." —

H. G. Wells, "A Világtörténet Alapvonalai" Budapesten 1930-ban kiadott könyve (Gánus Könyvkiadó Rt. kiadása) 244-245. oldalain írja: — "Itália korabeli lakosai között az etruszkok messze elől jártak műveltségben. A latinok ekkor még durva paraszti nép voltak. A Tiberiszen volt egy gázló és itt cserélték ki áruikat a latinok és az etruszkok. A gázló környékén keletkezett Róma városa.

Kevés ember van, aki nem ismerné a két fivér Rémus és Romulus történetét, akik megalapították Rómát és alig akad valaki, aki ne ismerné a legendát, amely elmondja, hogyan tették ki a két csecsemőt, hogyan ápolta őket a nőstényfarkas. Modern történetíró igen kevés értéket tulajdonít ennek a legendának. Kr.e. 753-ra tehető Róma alapításának az esztendeje, de a Római Fő-

rum alatt sokkal korábbi etruszk sírokat találtak. Romulus állítólagos síremlékét pedig idáig meg nem fejtett etruszk fölírás borítja.” —

A latinok évszázados küzdelem után felőrölték majd leigázták az őslakókat és megsemmisítették a művelt és civilizált etruszk államot. Ezekkel az eseményekkel kapcsolatban H. G. Wells írja: — “Az etruszkok jobb fegyverekkel harcoltak, civilizáltabbak is voltak, a számuk is nagyobb volt s talán kegyetlen sorsra jutottak volna a rómaiak, ha a harcot egyedül kellett volna megvívniok. De az etruszkokat két nagy szerencsétlenség érte, amelyek annyira meggyöngyítették őket, hogy a rómaiak idővel teljesen fölébük kerekedtek. Az első szerencsétlenség a Sicíliai görögökkel vívott háború volt, a görögök Kr. e. 474-ben elpusztították az etruszk hajóhadat; — a második a gallok pusztító betörése északi Itáliába. Ez a vad népség a Kr. e. V. század vége felé rajzott északi Itáliába és elfoglalta a Pó völgyét, ugyanúgy, amint néhány századdal később rokon gall törzsek betörték Görögországba s Kisázsia és Galatiában telepedtek meg. — Az etruszkok így két tűz közé kerültek.

De a gallok betörése e népnek, mozgalmának hirtelen föllángolása volt csak, amely a dolgok meglévő rendjén nem igen változtatott. E martalócok végigrabolták az Olasz félszigetet és egész Etruriát elpusztították. Kr. e. 390-ben elfoglalták és kirabolták Rómát is.” —

*

*

*

PHOENICIAI ÉS A FÖNHUNOK

Kisázsia Kr. e. 3000. és 700. évek közötti történelmi eseményei szoros összefüggésben vannak a Földközi - tenger szeigetein élő népek életével. A Földközi - tenger egyik nagy és történelmileg legfontosabb szigete Kréta volt.

Kréta őslakói a pelazgok, valamikor a kárpátmedencében éltek és onnan vándoroltak Kréta szigetére. A pelazgok Krétán kívül Küproszban, Görögországban, Kisázsiaiban, Szicília szigetén és Olaszország területén is letelepedtek. Civilizációjuk és kultúrájuk sok évezreddel előbb fejlődött ki, mintsem a szőke, északi fajta, a hosszúfejű görögök Makedonián keresztül dél felé rajzottak volna.

Knossosban, Kréta szigetén olyan csodálatos emlékeik maradtak, amelyek az emberi képzeletben könnyen árnyékba borítják a másott talált civilizációk emlékeit.

Kréta őslakóinak a nevéhez ma egy sokkal szélesebb körű civilizáció fűződik, amely a Kr. előtti 11,652-ben lezajlott nagy természeti tűnemény (katakizma) előtt is virágozhatott azon a területen, ahol jelenleg a Földközi tenger vizei hullámoznak.

Knosszosz kultúrája és civilizációja régibb, vagy legalább is olyan régi, mint Egyiptom legrégebb kultúrája és civilizációja. A Bronzkorszak Egyiptomban ugyanakkor kezdődött, mint Knosszoszban.

Flinders Petrie, az első egyiptomi uralkodócsaládok idejéből valónak vélt vázákat talált Egyiptomban, amelyekről azonban később kiderült, hogy Kréta szigetéről kerültek oda.

Kréta szigetének fénykora Kr. e. 3000 és 2400 - 2300. évek közötti időken lehetett, amikor az egész sziget egy uralkodó uralma alatt volt. Ekkor kezdődött a bőségnak és a jólétnek az a korszaka, amelyhez hasonlót még nem találtak a földön.

A kellemes éghajlat és az ellenséges támadásoktól háboríthatatlan biztonságos élet, s a világ minden művelt és civilizált népével folytatott kereskedelmük mind - mind elősegítették, hogy azok legyenek, aminek ma már ismerjük őket.

Ezt a csodálatosan kifejlődött kultúrát és civilizációt Kr.e. 2400 - 2300. évek között egy szörnyű sorscsapás összeűzta. A lakosság nagy része elhagyta a romba dőlt városokat és hajókra szállva részben Kisázsia partjain kötött ki, részben nyugat felé hajózott. A nyugati irányba távozók a Gibraltári szoroson keresztül kijutottak az Atlanti óceánra és Afrika partjait követvén a Canári szigetekhez érkeztek. Egyes vállalkozó csoportok neki vágtak a nagy óceánnak és elérték a Mexikói partokat, de közben felfedezték Kuba, Jamaika, Haiti szigeteit, míg mások innen dél felé fordultak és a Brazil partokon kötöttek ki.

Ezek a kiváló tengerhajózási és kereskedelmi ismeretekkel rendelkező krétai pelazgok, akiket CARIÁNOKNAK, vagyis CARAMAGYÁKNAK is neveznek, Kisáziában a Földközi - tenger partvidékén a KARMEL FOKTÓL (Cape Carmel) a TAURUS hegy-ségig terjedő partvidéket is betelepítették. Itt építettek egy fővárost TUR-t, vagy TZOR-t, amelyet a görögök TYRE-nek neveztek el és ezen a néven ismeretes ma is. A krétai pelazgok alkották a magvát annak a népnek, amelyet ma PHOENICIAI NÉPNEK neveznek.

A nép, amely Kisázsia partjain letelepedett magát CARA NÉPÉNEK nevezte, a PHOENICIAI elnevezést a görögök találták ki, úgy látszik valamilyen történelmi eseményből kifolyólag.

A PHOENICIAN elnevezéssel kapcsolatban két feltevés van.

Az egyik feltevés szerint a név a görög PHOINIX = VÖRÖS, vagy PIROS szóból vette eredetét, a másik feltevés pedig a legendabeli PHOENIX MADÁR nevével van kapcsolatban.

A PHOENIX MADÁR a KARIÁNOK, vagy FÖNHUNOK legendabeli madara volt, amely őshagyományaik szerint minden 500 évben a saját hamujából újjászületik. Ez a legenda nagyon valószínű, hogy Egyiptomból származik, hiszen Egyiptom őslakói is a KARA NÉP fajtájához tartoztak.

Az egyiptomi legendák szerint a PHOENIX, vagy egyiptomi nevén BENU, OSIRIS szent madara volt. Benut az egyiptomiak egy égő fával a csőrében, repülve ábrázolták, ami a feltámadást jelképezte.

Az első szónak a PHOINIX-nek a magyarázata nem valószínű, a KARIÁNOK nem voltak vörösbőrűek, aminek ma a történészek egy része állítja.. Ellenben az nagyon is valószínű, hogy a tengerhajózó főnhunokat a földközi - tengeri nap vörösbarnára cserizette, de csak a ruhával nem fedett testrészüket.

A PHOENIX szónak a magyarázata elfogadható, mert a PHOENIX a főnhunok szentmadara volt és a madárhoz fűzött legenda azt bizonyítja, hogy ez a nép valamikor egy nagy pusztító katasztrófán mehetett át, amely után nemcsak, hogy magához tért, hanem egy hatalmas birodalom megszervezésére is képes volt.

A Kisásziában letelepedett főnhunok, vagyis a krétai pelazgok népéhez sumirok is csatlakoztak.

Colonel A. Braghine, "The Shadow of Atlantis" című könyve 164. oldalán írja: — "...hogya a Phoéniciaiak között számos tanult sumir egyén élt és a művelt népréteg a sumir nyelvet beszélte is." —

Egy másik döntő bizonyíték a "PHOENICIAI, FÖNHUN ÍRÁS", az írásuk betűi kétségtelen rokonságot mutatnak az ÓSMAGYAR ROVÁSÍRÁS BETŰIVEL, valamint az összes Földközi-tenger vidéki magyarfajú - ősszittya hun népek betűivel.

A Phoéniciaiak eredetileg, mivel pelazg származásúak rövid-fejük voltak és így fajirokonságuk valószínűtlen az ÓSARABOKKAL, akik hosszúfejük voltak. A mai zsidóság a phoeniciaiakat SZEMITÁKNAK nevezi és azt állítja, hogy velük vérrokonok voltak. Ezt az állítást egy későbbi fejezet részben meg fogjuk cáfolni részletesebben is.

A Phoéniciaiak, vagy Főnhunok kis tengerparti országa mellett északon a Keiták, Kitták, vagy Hettiták országa, délen pedig a Hykszoszok birodalma terült el. A phoeniciaiak sohasem voltak ellenséges viszonyban két szomszédos testvérnemzetükkel. Hatal-

muk tetőpontján politikai szövetségbe tömörítették az összes Földközi - tengeri hajózó testvérnépeket és egy KARIAN SZÖVETSÉGET szerveztek.

A Phoeniciaiak számos gyarmatot alapítottak Braziliában. Rio de Janeiro közelében a 842 méter magas PEDRA DA GAVEA sziklacsúcs oldalán 1836-ban egy nagyon régi sziklafeliratot találtak. Minden egyes írásjegy kb. 3 méter szélességű és az egész sziklafelirat egy jelentős távolságról tökéletesen látható. A brazil tudósok felfigyeltek erre az ősrégi sziklafelíratra és az egyik brazil régész tudós Bernardo de Silva Ramos részletesen tanulmányozta, majd sikerrel lefordította portugál nyelvre a felíratot. A sziklafelirat phoeniciai írás volt és a régész tudós véleménye szerint Kr. e. 887 - 856. évek között vésték fel. A felirat szövege — "Badezir Tzur királya Jetbaal első fia." —

Jethbaal phoeniciai király Kr. e. 887. és 856. évek között uralkodott, fia és utóda Badezir Kr. e. 855 - 850. évek között.

Prof. L. Schwennhagen brazil tudós és kutató "Antiga historia do Brasil" című 1928-ban kiadott könyvében írja: — "Kutatások folyamán Rio de Janeiro közelében Niteroi, Campos és Tijuca helységekben phoeniciai eredetű földalatti folyosókat találtak, amelyek valószínűleg phoeniciai árúraktárok lehettek. Brazília területén kb. 2000 történelemelőtti időkben származó felíratot találtak, a tudósok megállapítása szerint ezek a felíratok phoeniciai, egyiptomi és sumir eredetűek voltak.

Bernardo da Silva Ramos, "Inscripcoes e tradicoes da America prehistorica" című 1932-ben kiadott könyvében írja, hogy több mint 1500 fényképet gyűjtött össze Braziliában talált ősrégi felíratokról és az Amazonas folyam torkolatánál fekvő Ilha de Marajo szigetén talált történelemelőtti időkben épített erődítményről.

A Marajo szigeti romok kutatása közben nagy kiterjedésű földalatti folyosókat és csarnokokat találtak. A romok tüzetes megvizsgálása után arra az eredményre jöttek rá, hogy azok nagyon hasonlóak az ETRUSZK VÁROSOK romjaihoz. A romok között talált cserépedények, vázák stílusa és díszítő elemei etruszkok munkájára hasonlít." —

Prof. L. Schwennhagen pedig történelemkönyvében azt állítja, hogy a Braziliában talált sziklafelíratok többsége phoeniciai és egyiptomi szöveget tartalmaz és számos sumir felírat is található.

Talán a legérdekesebb phoeniciai nyomok egyikét a Brazíliai PARAIBA állam egyik partmelletti szigetén találták. A szigeten egy ősrégi várnak a romjai vannak, amely valamikor a paraibai phoeniciai gyarmatot védelmezte. A várrom egy óriási kiterjedésű

építmény volt, amely egy egységet képezett. Az óriási várépületet több, mint 25 méteres falak alkotják, az építmény hossza kb. 147 méter, szélessége kb. 50 méter. A romerődnek számos földalatti folyosója és csarnoka van, míg maga az építmény folyosókból és termekből áll. A termek egyikében egy nagy szobor darabjait találták, amely valószínűleg BAAL NAPISTEN bálványa lehetett. A bennszülöttek ezt a szobrot SUME-nak nevezik, amely tupi nyelven nagy varázslót, főpapot jelent és nincsen kizárva, hogy ennek az ősrégi erődítménynek az eredete összefüggésben van azzal a szumír gyarmattal, amelyet még a sumirok létesíthettek Brazília területén.

Miles Poindexter amerikai szenátor, volt perui követ és író, "Peruvian Pharaohs" című 1938-ban kiadott könyvében írta: — "az őssumirok több ezer évvel ezelőtt feltalálták a hajót és nagy három- négyárbocos hajóikkal széleskiterjedésű kereskedelmet bonyolítottak le a Csendes és az Indiai óceánokon. Az őssumiroknak régi világhatalmuk lehetett, akiknek Délamerikában is voltak gyarmataik." —

*

*

*

Kr. e. 1160 és 1200. évek között nagy események történtek a Balkán félszigeten és a Földközi - tenger keleti medencéjében. Ezekkel az eseményekkel kapcsolatban ki kell térnünk a görögök őstörténelmére is.

H. G. Wells, "A világtörténet alapvonalai — Az élet és az emberiség történetének tüköre", című könyve 166. oldalán írja: — "Az a görög műveltség, amely Kr. e. VII. században déli Olaszország, Görögország és Kisázsiaiban kezdett kibontakozni, igen fontos tulajdonságaiban elüt attól a két nagy civilizált államrendtől, amelynek fejlődési vonalát már megrajzoltuk s amelynek a Nilus völgyében, valamint Mezopotámia két nagy folyójának a síkjain virult ki. Ezek a civilizációk hosszú korszakokon keresztül fejlődtek azokban a völgyekben, ahol nyomaikat ma is megtaláljuk. A primitív földművelésből bontakoztak ki lassú ütemben a templomi élet körül, s papkirályok és istenkirályok művelték korai városállamaikat hatalmas birodalmakká.

A barbár görög pásztorok és martalócok már olyan déli világba jutottak, amelynek műveltsége százados múltra tekintett vissza. A leigázott népek már ismerték a hajózás és földművelés titkát, fallal övezett városaik voltak, írni - olvasni is tudtak.

A görögök nem maguk teremtték meg műveltségüket, hanem feldúltak előbb egy korábbi civilizációt s annak romjain é-

pitették fel a magukét.

Ez az oka annak, hogy a görög krónikákban nyoma sincs templomállamoknak, sem papkirályok uralkodásának. A görögök egyszerre csöppentek bele abba a szervezett életbe, amely keleten a templomok körül keletkezett. Egyszerűen belenyugodtak abba, hogy ahol templom van, ott város is áll és ez az cszmetársulás belegyökerezett lelkükbe.

Ami a legjobban meglepte őket, az bizonyára a városok fala volt. Kétséges vajon, minden átmenet nélkül megtelepedtek-e a városokban és rögtön városi életre tértek-e át? Eleinte bizonyára nyílt falvakban éltek a lerombolt és fölégetett városok romjain kívül, de a példa ott állott a szemük előtt és napról-napra inkább kellett magát. Eleinte a várost csak veszély idejére való menedékhelynek tekintették, a templomot pedig egyszerűen nagy menedékhelynek tekintették, a etmplomot pedig egyszerűen nagy épületnek, amilyen minden városban található. Az előttük virult civilizációk öröksége olyan emberek ölbe pottyant, akiknek lelkében még erősen gyökerezett az erdei élet minden hagyománya és gondolkodásmódja. Az Iliás harcos társadalma vette birtokába előbb a meghódított országot s csak lassan simult hozzá az élet új feltételeihez. Századok múltával azonban a görögök egyre valóságosabb és babonásabb néppé váltak, abban a mértékben, amint a meghódított nép vallásos hagyományai egyre erősebben szivárogtak ki közéjük az ősi falak közül.

*

*

*

Kr. e. kb. 1500 körül a görögök árja fajú törzsei északról ö-zönlöttek el a Balkán félszigetet és elfoglalták az ősi pelazg városokat. Kr. e. 1200 körül, amikor már megismerkedtek a hajózás titkaival is, hajókat építettek és hajókra szállva kirabolták és felégették Knosszoszt, majd Kisázsiaiban vetettek véget Trója ősrégi pelazg-carián városállam életének.

A görögök rablóhadjáratai miatt az égei kikötők pelazg-carián népe átkelt a tengeren s a szárazföldön, Kisázsia partvidékén keresett biztosabb otthont. Ellepték a Nilus deltavidékét az afrikai partok nyugati részeit. Szövetségbe léptek a keítákkal, vagy hetitákkal és a phoeniciai vérrokonáikkal.

Második Ramses korában (Kr. e. 1298-1235) és Harmadik Ramses (1198-1166) uralkodása alatt keletkezett feliratok és faliképek nagy tengeri csatákról és szárazföldi hadjáratokról emlékeznek meg, amelyet egyiptom népe a magyar fajú, pelazg-carián tengeri népek ellen vívott.

Herodotus a nagy görög történész, aki Kr. e. 484 - 425. évek között élt, utazásai során Palesztinában is megfordult. Feljegyzéseiben írja, hogy PELAZGINA = PALESTINA a philisteusok földje.

A mai történelemtudomány az égei kikötővárosok Kisázsiaiában letelepült magyarfajú pelazg - carián népét philisteusoknak nevezi, amely elnevezés a görögöktől származik. Ma már tudjuk, hogy ez a nép sohasem hívta önmagát philisteusnak.

A pelazgok megjelenése és letelepedése után RÉTENU nevet cserélt és azóta Pelazginának, majd Palestinának nevezik.

A rétenui pelazgok eredetileg tengeri népek voltak, de újabb hazájukban szárazföldi sereget szerveztek. A szárazföldi seregnek ökrös szekerei voltak, azokat használták szállításra és azokról is harcoltak.

Az egyiptomi feljegyzéseken számos értékes feljegyzés maradt erről a népről, amelyről a német Wiesner és a jugoszláv Milojcic történészek azt állapították meg, hogy eredetileg Magyarország délvidékein élhettek. Ezek a rétenui pelazgok valamikor a nagyon régi időkben a Dunavölgyéből vándoroltak az Égei - tenger szigeteire és a Balkán félszigetre, ahol kultúrájuk és civilizációjuk Knosszoszban érte el a tetőpontot.

Egy másik neves történész Friedrich Wirt megerősítette Wiesner és Milojcic megállapításait és szerint is a philisteusoknak nevezett ősi pelazg - carián nép valamikor a Nagyduna területén élt.

Az egyiptomiak feljegyezték az egykor ellenük harcoló pelazg - carián népek törzsneveit, melyet a mai történészek megpróbáltak kibetűzni. Az egyiptomi feljegyzések szerint három pelazg - carián törzs támadott ellenük. Az első törzs nevét PHRST betűknek megfelelő képjelekkel örököltették meg, amelyet PELESET, PHE-RESET, PULASATI, majd végül PHILISTIN -nek értelmeztek. Az igazság az, hogy az egyiptomi képirás jeleinek a hangértéke teljesen bizonytalan.

A második pelazg - carián törzsnek a neve a SAKAR -nak olvasott név volt, amelyet Grapon egyiptológus ZEKÉR -nek (SZE-KÉRNEK), E. Meyer ZAKARI -nak és Fritz Schachermeyer pedig TAKARA -nak vélt olvasni.

A harmadik törzs neve kétségtelenül DÉNES volt, amelyet azonban Eduard Meyer DANUNA -nak, s Schachmeyer pedig DEM-JÉN -nek véleményezett.

*

*

*

ÖTÖDIK FEJEZET

KISÁZSIA TÖRTÉNELME Kr. e. 2150 -től Kr. e. 255 -ig AKKÁDOK, KÁLDOK, ELAMITÁK, ASSZIROK, MÉ- DEK, PERZSÁK ÉS Khabiruk

Első Szárgon ősarab király uralkodó családjának az uralmát Kr. e. 2150 -ben a magyarfajú ősturáni népek összefogása megdöntötte, azonban az uralkodó család letűnése után egy végnélküli véres harc kezdődött, melyet Arábia felől egyre özönlő ősarab emberáradat állandóan táplált.

A nagy és szünet nélküli véres harcok közepette a magyarfajú, ősturán szumir nép újra talpraállt és az életük fellendült. Kr. e. 2070. és 1960. évek között Ur városállamban megalakult a Harmadik UR -i uralkodócsalád, melynek első tagja UR NAMU, uralma alatt egyesítette az egykori összes ősi szumir, vagy mada városállamokat, amelyeket a mai történelemtudomány Babyloniának, Asz-szirának és Elámnak nevez.

A Harmadik Ur uralkodócsalád uralma alatt sajnos az ősarab clemek megerősödtek. Nyelvük erős hatása alatt kialakult egy új keverék nyelv, amely az ősarab és a szumir - mada nyelvekből keletkezett. Ezt az új nyelvet Akkád városa után, ahol az első ősarab király Első Szárgon uralkodott, AKKÁD NYELVNEK nevezték el.

Ez az elnevezés nagyon sok zavart okozott a mai történelemtudományban, mert eredetileg a Tigris és Euphrates folyók őslakóit a magyarfajú, ősturáni szumir, illetve mada népet nevezték akkádoknak, írta James Churchward munkáiban.

James Churchward állítása szerint a Tigris és Euphrates folyók környékén az ŐSIDÖKBEN hatalmas mocsarak voltak. Fél-millió évvel ezelőtt, a legendák szerint egy ősnép települt le erre a földre, akiket mocsárlakóknak, vagyis AKKÁDOK -nak nevezték. A későbbi időkben, állítólag Kr. e. 16 - 13,000 évekkel ezelőtt a már megművelt területekre újabb jövevények érkeztek. Ezeket a bevándorlókat már nem mocsarak, hanem nagy termékeny lapály várta. Az újonnan jötteket lapálylakóknak, vagyis szumiroknak nevezték el.

Ezek szerint az ősturán tnépek történelmében kétszer szerepelnek az akkádok. Az első akkádok, vagyis az őslakók rövidfejű ősturánok voltak, míg a másodszer szereplő akkádok hosszúfejű ősarabok voltak.

Az ősarabok, akiket a történelemhamisítás SZEMITÁKNAK

nevez, nemcsak az AKKAD ELNEVEZÉST vették át, hanem kiséjítítottak számtalan ősi szumir + mada földrajzi nevet is, melyeket nyelvük hangtani szabályainak megfelelően átalakítottak, illetve clarabosítottak.

Hommel az assziriológusok legkiválóbbjának egyike több ősi turáni földrajzi fogalom nevét kielemezte, többek között a CHALD, KALD szót is.

Hommel véleménye szerint KALDU egyenlő CHALDAEA szóval, amely SZUMIR ORSZAGOT jelent. A Bibliái "UR-KAS-DIM" helységnév a KASDU szóból származott, ami KALDU, KAR - DU szavak középformája.

Kr. e. a Kilencedik évszázad után Babylonia lakóit KALDOKNAK, vagy CHALDEUSOKNAK nevezik. Sajnos Kr. e. a kilencedik század után, a Káldok, vagy Chaldeusok nyelve már nem az ősi turáni nyelv volt, hanem az ósarábok uralma alatt kialakult új nyelv. Azonban az ősi turáni (madák, vagy szumirok által beszélt nyelv) nyelv sem ment feledésbe, mert a papság és a tudósok ezt az ősi nyelvet, mint szent nyelvet egyházi és tudományos célokra megtartották.

Jegyzet.

Zénaide A. Ragozin

– "CHALDEA – from the earliest times to the rise of Assyria" – London, 1887. 145 - 147 oldalak.

– "The people of Shumir and Accad, therefore were one and the same Turanian nation, the difference in the name being merely a geographical one. Shumir in Southern and Lower Chaldea, the country towards and around the Persian Gulf. ...

Accad is Northern or Upper Chaldea. The most correct way, and the safest from all misunderstanding, is to name the people Shumiro - Accadian; but for brevity's sake, the first name is frequently dropped, and many say simply "the Accad" and "the Accadian language". Of late it has been discovered that the Shumiro - Accads spoke two slightly differing dialects of the same language, that of Shumir being most probably the older of the two, as culture and conquest seem to have been carried steadily northward from the Gulf." –

Az ősi szumir-mada nyelv csak Kr. e. 520 utáni időkben ment feledésbe, amikor Dárius perzsa király az uralma ellen fellázadt káldok ősi városát Babylont leromboltatta.

Nemcsak Hommel, hanem Lenormant is foglalkozott a KALDEUS szó értelmének keresésével. Lenormant szerint a szumirok

a legfelsőbb papiosztályuk tagjait KALU-nak nevezték.

Diodorus Siculus megállapítása szerint Babylonia legősibb lakói a KÁLDOK voltak. Tehát itt van az egyetlen és elfogadható válasz arra a kérdésre, hogy a Biblia miért nem említi a SZUMIR nevet, hanem csak a KÁLD, CHALDEUS neveket.

A történelem folyamán gyakran előfordult, hogy egy nép nevet cserélt. Ez történhetet a SZUMIRNAK, vagy MADAKNAK nevezett néppel is, amikor a KÁLD nevet vették fel.

Xenophon, a híres görög bölcész és történész, "THE Greek Historian" című angolnyelvű történelmi munkája IV. könyvének 3. bekezdésében többször ismétli, hogy látta a hegyekben a KÁLDOKAT, az örmények szomszédait.

Xenophon kijelentései látszólag zavartan hatnak, amikor a káldeus kérdést boncolgatjuk, mert feltehető, hogyan kerültek a hegylakó káldeusok Babylonia síkságaira? — Ha a térképre tekintünk rögtön megkapjuk a feleletet. Babylonia és az Örmény hegyvidék csak néhány napi járóföldre fekszik egymástól.

Az ARARÁT HEGYEI a régi Assyria felvidékét alkották és ezen a vidéken, a VAN TÓ környékén egy titokzatos fajú nép lakott, melyet UR-ARTU, vagy UR-YALDU népének nevezték.

Harold T. Wilkins, "Secret Cities of old South America — Atlantis Unveiled", című könyve (Rider and Co. London 1956) 403-404. oldalain írja: — "Ur-Artu, vagy Ur-Yaldu népe összefüggésben ltászott lenni a titokzatos Etruszkokkal és a Baszkokkal, melyből mind a kettő a régi Atlantiszi fajhoz tartozott. — A baszkok magukat Eus-Kaldunu-nak, vagy Euskal-Erri-nek (Ur-Nu népe) nevezik. — Ur-Artu népe nem volt sem szemita, sem pedig indo-európai". —

— "Az Ur-Artu faj titokzatosnak látszó eredetét felfedi másik neve, amely CHALDIAN, vagy KALDEUS volt. Istenük neve CHALDIS volt. Ez a CHALDIS, vagy maga a CHALDIAN név, összefüggésben állott a régi CALEDONIAIAKKAL és történelmi hagyományaik szerint a NAGY KATAKLIZMA, vagy VÍZÖZÖN előtt, nyugatról, vagyis az azóta eltűnt ATLANTIS SZIGET-FÖLDRÉSZRŐL érkeztek.

Ha most ennek a régi és titokzatos atlantiszi fajú népnek a kultúráját és civilizációját vesszük szemügyre, azt látjuk, hogy egyes mérnökeik, építészeik, mesterembereik és katonáik voltak. Építettek egy 46 mérföld hosszúságú vízvezetékét (Aqueduct), amely a Van tó melletti városukba iható édesvizet szállított a hegyekből, mivel a tó vizét abban az időben valamilyen vegyi anyag megfer-tőzte és ihatatlanná tette. Bronz edényeket használtak, de ismer-

ték a vasat is. Ismertek egy olyan ásványi fürdőt, amelyben a vasat megedzették, amelyet CHALYBES-nek neveztek. Ők voltak az elsők, akik egy acélfajtát elő tudtak állítani.” —

Az Ur-Artu, vagy káldeusnak nevezett titokzatos nép nem volt más, mint az a SZUMIR - MADA ősnép, amelyet Első Szárgon ősarabjai a magas hegyvidék fennsíkjaira és védett völgyeibe szorítottak, akik Kr. e. a Kilencedik évszázad ideje alatt újra erőre kaptak és dél felé vándoroltak, ahol egyesültek az ASSYR elnyomás alatt élő vértestvéreikkel, akiknek a nyelve már megváltozott és Niniveh pusztulása után életre keltették a TURÁNI NÉPEK ŐSI DICSŐSÉGÉT, amit most KÁLDEUSNAK neveztek.

*

*

*

Vissza kell emlékeznünk most arra, hogy a Tigris és Euphrates folyók környékének SZUMIR nevét Oppert francia tudós véleményezte és egyáltalán semmiféle komoly történelmi bizonyíték nincs arra vonatkozólag, hogy ez az ősrégi turáni, magyarfajú nép önmagát valóban szumirnak nevezte-e?

Sokkal valószínűbb, hogy Oppert által szumirnak elnevezett ősnép önmagát MADA-nak, később pedig KÁLD-nak nevezhette, mint amelyik néven Xenophon is személyesen ismerte őket.

A CHALDEUS, vagy KÁLD név szoros összefüggésben állott a Földközi - tenger, Kisázsia és a Balkán félsziget PELAZG népével. A PELAZG NÉP, mint már említettük CARIAN név alatt is ismeretes.

Az ősrégi pelazgoknak egy nagy katonai, politikai és kereskedelmi szövetségük volt. A CARIAN SZÖVETSÉG (Unió) még Trója városának a görögök által történt elpusztítása előtti időben jött létre.

Ősrégi hagyományokból megtudtuk, hogy évezredekkel időszámításunk előtt egy Káldeus “MAGY” (mágus) uralma alatt a Földközi - tenger medencéjében KARIAN ÁLLAMSZÖVETSÉG jött létre. Ennek az államszövetséget alapító káldeus MAGY-nak a nevét titokzatos homályba burkolták és csak annyit tudunk róla, hogy neve HÁROM TILOS SZÓBÓL állott, amelynek a kezdetűi “K. Á. R.” voltak. Ebből a három betűből egy mesterséges szót a KÁR-t alkották és így a kialakult KÁR szó a káldeus MAGY nevéül szolgált.

Idővel KÁR uralma alatt az egyesült PELAZG TÖRZSEKBŐL kialakult államszövetség népe, KÁR NÉPE nagy szerepet tölthetett be KI - EN - GIRA, vagy MADA életében is, mert történelmileg bebizonyított tény, hogy a Földközi - tenger környéke a

SZUMIR KULTÚRA ÉS CIVILIZÁCIÓ befolyása alatt állt.

Diodorus Siculus "KÁR MAGY" idejét úgy tekintette, mint az emberiség történelmének az aranykorát. Kár népe nevéhez sok hasznos találmány és felfedezés fűződik, hajóikkal bejártak minden tenger, amit abban a korban ismertek.

Kár népének az elterjedését, katonai, politikai és kereskedelmi kapcsolatait világosan igazolják mindazok az ősrégi földrajzi fogalmak nevei, amelyek a KÁR szótaggal kezdődnek.

Karnak Egyiptomban, Carnac Franciaországban, Carmel fok, Caramania Szíriában, Carposos városa Ciprus szigetén, Carpathos sziget az Égei - tengerben, Carmiolia, Carinthia és a Kárpátok, stb.

Diodorus Siculus feljegyzései szerint Kr. e. 3500 körül Kár népe hajóival átkelt a Gibraltári tengerszoroson. A régészeti tudomány megállapításai szerint a Főnhunok (Phoeniciaiak) és a Kárt-hágóiak mindenütt megjelentek az Amerikai földrészen, melyet nemcsak a történelmi leletek és ősrégi romok igazolnak, hanem a földrajzi fogalmak neveiben szereplő KÁR, CAR szótag is.

Braziliában számos város és helység neve CAR szótaggal kezdődik: Cara, Carara, Carou, Cari, Cariri, Carai, Caraiba, Cario, Cariboca, Carioca, Caru - Tapera, Cariaco, Caralasca, Carova, Caricari, Cararapolis, stb. Számtalan délamerikai indián törzs neve kezdődik a car szótaggal ezekből is mindinkább nyilvánvalónak látszik, hogy KÁR NÉPE évezredekkel időszámításunk előtt már ott járt Amerikában és aranybányáik voltak Braziliában.

Valóban úgy történhetett, hogy Babilon káld újraépítői, akik a sumir - mada hagyományok különleges tiszteletét hirdették és tanították, azokkal újra életre akarták kelteni a sumir - mada településeikkel együtt az ősi dicsőséget. A káldok olyan hatalmas érdeklődést mutattak a régészet terén, hogy az már talán túlhaladta a tárgyilagosság határait is.

*

*

*

Elamiták. — A Harmadik uri uralkodóház uralmának az elamiták vetettek véget. Az elamiták a ma Perzsiának ismert ország nyugati felében laktak, fővárosuk SUSÁ, vagy ősibb nevén SHUSHUN volt.

Az elamiták átkeltek a Tigris folyón szövetségbe léptek az ősarabokkal (akkádok) és feldúlták a sumir földet, ahol az ősarabokkal szövetkezve AMORITA királyságot alapítottak.

Az elamiták hazája LURISTAN néven is ismeretes. A régészeti tudomány megállapítása szerint kultúrájuk és civilizációjuk legalább olyan régi, mint a sumir.

Luristánban ösztitya arany- és bronztárgyakat találtak. A lelet bizonyította, hogy ELÁM földjén Östuráni, ösztitya nép lakott, amely a fémiparnak, kohászatnak és az ötvösiparnak igazi mestere volt. A lurisztáni leletek elrejtési idejét a régészeti tudomány Kr. előtti XVII.-ik évszázadba tette, amely valószínű az elamiták és az asszirok között dúlt véres háború idejébe nyúlik vissza. Kr. e. 1726-ban az asszirok hatalma elérte a csúcspontot, levertek az elamitákat, akikkel eddig szövetségben voltak. Az elamiták felhúzódtak a Kaukázus vidékére, amely terület lakóit a történelemtudomány egyszerűen SZITTYÁNAK, majd HUN NÉPNEK nevezi.

A Harmadik uri uralkodócsalád uralmát Kr. e. 1960-ban a vérrokon elamita testvérnép döntötte meg. Az elamita dicsőség azonban rövid életű volt, mert az egyre sokasodó ősarabok Kr. e. 1800-ban kezükbe ragadták a hatalmat és új birodalmat szerveztek, ASSYRIÁT.

Az ASSYR szó, vagyis ASSYRIA eredetileg egy ősrégi SZUMIR - MADA földrajzi fogalom neve volt; jelentése A - USAR = Vizes berek, öntözött síkság. Ezt az eredeti A - USAR szót az arabok ASSUR-ra változtatták. — (Lásd Delitzsch, "Wo lag das Paradies" című könyve 252. oldalát) —

Az ősarabok Kr. e. 1800-tól, mint ASSYROK ismeretesek. Uralmuk alatt egyesítették az összes ősrégi szumir-mada városállamokat, vagyis mindazt a területet, amelyet MEZOPOTÁMIÁNAK neveznek. Assyriához tartozott Babilonia is, amely Mezopotámia déli részén feküdt. Babilonia északi felét URI, vagy KI-URI-nak, míg déli területét ENGI, K - ENGI, vagy KI - EN - GI-nek nevezték. URI és KI - EN - GI területén feküdt Ur, Erech, Borsip, Hit, Kutha, Babylon stb. városok, melyeknek alapítási idejét a történelemtudomány időszámításunk előtti 7 és 6000 évek közé teszi. (The New Universal Encyclopedia, London. 833 - 834 oldalak, Educational Book kiadása) —

Az asszirok elfoglalták Elámot, vagyis Lurisztánt, ahol az őslakóktól eltanulták a fémművesség minden titkát.

Kr. e. 1688 - 1628 közötti időkből Khammurapi volt az asszirok királya, akinek a nevéhez fűződik az elamiták leverése.

Khammurapi erős kézzel szervezte meg összerabolt birodalmát. Törvényeket adott a népnek, melyeket a szumir-mada könyvtárakban talált ősi törvénytáblák alapján szerkesztett meg, törvényei az összsumir alapvető jogok és szokások összefoglalása volt.

Khammurapi (Hammurabi) halála után 158 évvel később veszélybe került az asszír uralom, mert az elamiták, akiket most

KASHITE-nek (CUSOK) nevez a történelemtudomány újból hatalomra kerültek.

Kashite uralkodók kormányoztak Babilonban Kr.e. 1530-tól 1180-ig. A kashita uralmat az arabok megdöntötték és 40 évvel később Kr.e. 1140-ben a PASHE uralkodócsalád alapítója NEBU-CHADREZZAR ósaráb király került a trónra. Nebuchadrezzar erős, hatalmas katonai birodalmat szervezett, döntő győzelmet aratott Luristán turáni, szittyanépe felett, majd betört Syriába és azt is birodalmához csatolta.

Első Nebuchadrezzar halála után az assyr hatalom hanyatlásnak indult, míg végül Első Tiglath-Pileasar uralma alatt az Assyr birodalom kettészakadt. Az egyik fele, amely északi része volt Mezopotámiának ASSYRIA név alatt tovább folytatta állami életét és NINIVEH fővárosával egy újabb korszakot nyitott, míg déli felében BABYLONIA névvel és fővárossal az eddig arab elnyomás alatt élő összumir nép magához térve kezdett újabb állami életet.

A kettészakadt ASSYRIA nem vesztette el teljesen nagy történelmi szerepét. Harmadik Ashur-Natsirual, aki Kr.e. 885-860 között uralkodott kegyetlen kézzel fogta össze birodalma népeit. Uralkodása alatt több városában véres lázadások voltak.

Harmadik Ashurnatsirpal utóda Harmadik Shalmaneser (Kr.e. 860-825) kegyetlen hadisarccal sanyargatta az asszir elnyomás alatt élő sumir-mada népet. Harmadik Shalmaneser halála után az Assyr birodalom végleg letűnésnek indult. Kr.e. 745-ben kezdetét vette Assyria fennállásának utolsó időszaka. Egy ismeretlen származású tábornok Harmadik Tiglath-Pileasar név alatt ragadta kezébe a hatalmat. Az új uralkodó átszervezte a hanyatlásnak indult birodalmát, majd katonai hódításba kezdett. Harmadik Tiglath-Pileasar a világtörténelem első uralkodója, aki a leigázott népeket száműzte és áttelepítette. Kisázsia magyarfajú, turáni ősszittyá népei a sumirok, a keiták (hittites), kanaiták stb. a száműzetés elől a Kaukázus hegység vidékére menekültek.

Harmadik Tiglath-Pileasar uralkodása alatt egy igen fontos, sorsdöntő esemény történt, amely néhány évszázaddal később döntően befolyásolta Kisázsia történelmét. Az ásatások során napfényre került assyr agyagtáblák feljegyzései szerint egy ÚJABB NÉP jelent meg ASSYRIA határainál. Ezt a népet a történelemben, mint MÉDEKET említik.

The New Universal Encyclopedia, VIII. köt. 6429. oldalán említi, hogy az ország (Assyria melletti Perzsia) első lakói a történelmi időkben a sumirokhoz tartoztak, de később egy árja fajú nép szállta meg IRÁNT, akik idővel legyőzték az őslakókat és

megvetették az alapjait egy árja birodalomnak.” —

James Churchward az első árjafajú népek megjelenési idejét Kr. e. 1500 körüli időkre helyezi, de nem tagadja le azt a tényt, hogy amikor az első árja fajú népek, a MÉDEK és a PERZSÁK Irán földjén megjelentek, ott egy őslakó népet találtak, a SCYT-HÁKAT, vagy SZITTYÁKAT.” —

A legtöbb történelmi munkában IRÁNNAL kapcsolatban a következő történelmi koholmányt olvashatjuk: *Az Iráni fennsík.* — A jelenkor kultúrájának vezető népei mind az úgynevezett INDOGERMÁN NÉPCSALADHOZ tartoznak, melynek legrégibb ismert hazája az IRÁNI FENN-SÍK. Miután ezeknek a népeknek régi nyelveit is ismerjük és tudjuk, hogy nincsen bennük közös szó például a TENGER, vagy a SÓ fogalmára, a nyelvtudósok szerint őshazájukat a tengertől távolieső területen kell nyomoznunk.

IRÁN harmadfél millió négyzetkilométer nagyságú fennsík Ázsiában; határai nagyjából; az Indus és a Tigris folyók, a Káspi tó, a Perzsa öböl és az Arab-tenger. Ez a földterület, melynek térképén ma ezeket a neveket látjuk; Perzsia, Afganisztán, Kafirisztán és Beludzsisztán. Itt laktak valaha az iráni népek s az úgynevezett indogermán népek elődei. Az indogermánok elmentek innen — egyrészüket kelet felé, az Indus völgyébe, más részük nyugatra, Európa felé. Az indogermán népek múltját messzebbre tudjuk nyomozni, mint az iráni népekét, de ez még nem bizonyítja, hogy az indogermánok régebbiek; éppen ellenkezőleg, azokat a népeket tarthatjuk régebbieknek, melyek megmaradtak az ősi földön. Az azonban kétségtelen, hogy az iráni és az indogermán népek közös törzsből fakadnak.” —

A lelkiismeretes történelemkutatás és a régészeti tudomány a temetők és a romvárosok cáfolhatatlan bizonyítékai alapján megállapította, hogy IRÁN árjafajú népei mikor és honnan érkeztek. Az embertani adatok megcáfolják azt az állítást, hogy az IRÁNI és az INDOGERMÁN NÉPEK közös törzsből fakadnának. Ugyanis Irán indogermán eredetűnek ismert népei HOSSZÚFEJŰEK és BARNABŐRŰEK, míg Irán őslakói a turáni -szittyá, vagy magyarfajú népek, mind RÖVIDFEJŰEK és FEHÉRBŐRŰEK voltak.

Irán őslakói az iráni szittyák voltak, akiket később a történelemben, mint ELAMITÁKAT és KUSHITÁKAT említenek, fajilag és nyelvileg egy családba valóknak tekinthetők a SZUMIROKKAL, vagy MADÁKKAL.

A legújabb kutatások megállapították, hogy az ÁRJAFÁJÚ,

vagyis INDOGERMÁN NÉPEK őshazája OROSZORSZÁGBAN és SZIBÉRIA TERÜLETÉN volt, Kr. e. a KILENCEDIK évszázadban EGY HOSSZÚFEJŰ, ERDŐLAKÓ PÁSZTOR NÉP Oroszországból elindult a KAUKÁZUS hegyei felé. Ez a nép, akit a történelemben, mint MÉDEKET ismerünk, átkelt a Kaukázus hegyszorosain és az URMIA TÓ környékére vándorolt, ahol megszállták az ASSYR határvidéket, ahol az asszirok hamarosan megismerkedhettek ezzel a vad és harcias néppel.

Harmadik Tiglath - Pilezar Kr. e. 746 és 727. évek között, Második Szárgon Kr. e. 722 és 705. évek között már rendszeres évi adót fizettek a felirataikon, mint veszedelmes médeknek megöröktett népnek.

Ezekben az időkben a médek még csak törzsi szervezetben éltek és nem voltak egy király uralma alatt.

A médek megjelenése után, egy évszázaddal később, egy másik vad és kezdetleges életmódot folytató hosszúfejű nép indult el Oroszországból, amely a Káspi - tenger és az Aral tó közötti területen keresztül Indiába vándorolt, ahol a mai Perzsa öböl környékén telepedett le. Ezt a népet Perzsáknak nevezik.

Kr. előtt a hetedik évszázadban az asszirok kiűzték a Zágros hegység területéről az őslakókat, akik a Kaukázus hegység vidékére menekültek, helyüket azonban nem az asszirok, hanem a médek foglalták el. Az asszirok nem mertek hadjáratot indítani a médek ellen. Az első évszázadokban a médek és az asszirok még békésen megfértek egymás mellett, mert az asszirok adót fizettek.

A médek törzseit PHAORTES médek törzsfőnök egyesítette és ő volt az első királyuk. Phaortes utóda, fia CYAXARES Kr. e. 612-ben katonai szövetséget kötött a Kaukázus vidékén élő turáni-ősszittyák, magyarfajú népekkel, akiket a történelem zürzavarában hol szittyáknak, hol massagétáknak, hol pedig szakáknak neveznek.

Az egyesült médek és szittyák seregek rátörtek az ASSZIROKRA, akik Jeruzsálem ostromával voltak elfoglalva. Elfoglalták NINIVÉT és a földig rombolták le.

Niniveh pusztulásával az Asszír birodalom örökre eltűnt a történelem színpadáról és helyükön megjelentek az ősi föld elűzött tulajdonosai, akik a földig lerombolt egykori hatalmas főváros romjai között TÍZ ÉVIG tanyáztak.

A médek időközben annyira erősnek képzelték magukat, hogy kedvet kaptak a terjeszkedéshez és azért szövetségeseik, a szittyák ellen fordultak, azonban a médek hadjárata kudarcba fulladt.

A médek uralom nem volt hosszú életű, mert időközben Kr. e. 559-ben a perzsák annyira elhatalmasodtak, hogy rátörtek a mé-

dekre, döntő csatában levertek az utolsó méd király ASTYAGES csapatait és első királyuk CYRUS uralma alatt egyesítették a perzsa és a méd népet.

*

*

*

Kisázsia történelmi eseményeinek tárgyalásai során vissza kell térnünk a Kr. előtti 1660. esztendőbe, amikor Luristán őslakói az elamitáknak nevezett turáni összitták rátörtek a HARMADIK URI KIRÁLYHAZ uralma alatt élő testvéreikre, szövetségbe lépve az AKKÁDOKKAL (ősarabok) és megvetették alapjait az ELAMITA - AKKÁD SZÖVETSÉGNEK, amely az AMORITA KIRÁLYSÁGOT alapította meg.

A Szumir=Mada őslakosság egy része elmenekült az Amorita uralom alól, részben a Kaukázus hegyvidékére, részben Rétenuba a későbbi Pelazgina - Palesztina területére. Rétenu ezekben az időkben a HYKSZOSZOK - LOVASOK uralma alatt állott.

Kr. e. 1660. és 1830. évek között a mai Törökország területén a HETTITA (KEITA - KITTA) birodalom virágzott, ahol a turáni kultúra és a civilizáció, a fejlett gazdasági élet zavartalan fénykorát élvezte. Kisázsia életét még ezekben az időkben nem bolygatta meg IDEGEN FAJÚ NÉP, mert az ősarabok, akiket szemitáknak nevez a történelemhamisítás, nem mertek még a Tigris és az Euphrates folyók ivdékéről a Földközi - tenger partvidékéhez közeledni.

Ezekben az időkben ezen a hatalmas területen három nagy, tényleges katonai és gazdasági hatalom virágzott, a Hykszosz, vagy Lovas birodalom, a Hettita, vagy Keita birodalom és az Assyr, vagy ősarab birodalom.

A hármashatalmi helyzet mindaddig egyensúlyban volt, míg a Hykszosz, vagy lovas birodalom fel nem oszlott. A Hykszosz birodalom feloszlása után Kisázsia turáni - összitták, vagy magyarfajú népei két malomkő közé kerültek. Az egyik malomkő a feltámadott és megerősödött EGYIPTOMI HATALOM, a másik pedig a tér és fajidegen ŐSARAB, vagy ASSYR HATALOM volt.

Kr. e. 1580-ban Egyiptomban uralomra került a XVIII. uralkodócsalád, aki egy új királyságot, egy új életképes és hatalmas birodalmat alapított, amely kiűzte Egyiptomból a HYKSZOSZOKAT, vagy LOVASOKAT.

A lovas nép, birodalmuk megszűnésekor Egyiptomból három irányba menekült. A menekülők nagy része követte az északafrikai partvidéket és vándorlásaik közben a mai Algír területére érkeztek. Vándorlásuk útvonalát számtalan ősrégi város rommarad-

ványa jelzi. Ezeknek a menekülteknek egyes csoportjai beleolvadtak az IBÉR, vagy BASZK népbe, más csoportjaik a Tunisz és Tripolis tengerparti vidékein létesített telepeket, majd évszázadokkal később csatlakoztak a Phoeniciaiakhoz, akik Kárhágó városát alapították.

Az Egyiptomból menekültek egy másik nagy csoportja Szudán és Ethiopia őserdőibe vetette be magát, ahol a mai régészeti kutatás szintén nagyon sok ősváros romjaira akadt. Ezek a menekültek Szudán és Ethiopia területén belevesztek a néger embertengerbe s utódaikból egy keverék nép alakult ki, amely mint magyar nép ismeretes.

Az Egyiptomból kiszorított hikszoszok, vagy lovasok zöme azonban átköltözött birodalmuk keleti felébe RÉTENU-ba és AVAR (AVARIS) fővárosukból kivonult 240,000 főt számláló tömegük a ma JERUZSÁLEMNEK ismert várost építette naggyá, amelyet még birodalmuk fénykorában kezdtek el építeni.

L. A. Waddel, "Phoenician, Origin of Britons, Scots and Anglo-Saxons" című könyvében a 274. oldalon írja: — "Urusalim városában (Jeruzsálem) Nib-ib-u-su-nak a Napistennek a temploma állott. Jeruzsálem Dávid ideje előtt "három évszázaddal", Kr. e. 1375-ben a Hittite, vagy Jebusite királyé volt." —

275. oldal. — "Dávid Kr. e. 1015-ben Jeruzsálem egyik Jebusite királyától URUKHITÓL, vagy URIAH-tól a várost pénzért megvette." —

275 - 276 oldalak: — "A templomot, amely a városban állott és amelyet Salomonnak tulajdonítanak, Salamon Kr. e. 1012-ben csak átépítette. A templom ősi hittite Bil, vagy Bel naptemplom volt. Salamon Baal-t (Bált) éppen úgy szolgálta, mint JAHVH-t. Salamon uralkodása alatt a zsidók Baalt szolgálták. A jeruzsálemi Baal templom csak Kr. e. 580-ban pusztult el, amikor Nebuchadnezzar a várost leromboltatta. Ezekről a tényekről Ezakiel is megemlékezett." —

L. A. Waddel megállapításait nem akarjuk megcáfolni, mert nagy részben a történelmi igazsággal megegyezik, azt azonban meg kell jegyeznünk, hogy Dávid és Salamon korában még nem volt zsidónak nevezhető nép, mert maga Dávid és Salamon is csak Khabiru törzsfőnökök voltak, a khabiruk pedig a Sinai sivatag térségében kialakult sivatagi rablók, torokmetszők voltak, akikről szintén részletesebben be fogunk számolni.

*

*

*

Első Ahmose egyiptomi pharaó, aki Kr. e. 1580 és 1558 évek

Lőzött uralkodott, csapataival nyomon követte Rétenu területére áttelepült hykszoszokat, lovasokat és kezdetét vette a történelem egyik legvéresebb pusztító hadjárata, melynek során Rétenu ősrégi városai egymásután áldozatai lettek.

Első Ahmose egyiptomi pharaó, aki Kr. e. 1580 és 1558. évek Első Tuthmosis (Kr. e. 1530 - 1520) folytatták a harcot. Első Tuthmosis pusztította el JERICHOT és SHECHEM (Szécsém) városát és a mai Aleppo vonaláig megszállta Rétenut.

Harmadik Tuthmosis (Kr. e. 1504 - 1450), majd utóda Második Amenophis (Kr. e. 1450 - 1425), de legsikeresebben Negyedik Amenophis, vagy Khun - Aten Pusztították Rétenu turáni, ősszityya, magyarfajú népeit.

Első Sety (Kr. e. 1312 - 1298) egészen Szíriáig pusztított és semmisített meg mindent, ami turáni örökség volt.

Kr. e. 1400. és 1300. évek között tűntek föl először a történelem színpadán "RÉTENU FÖLDJÉN" a Sinai sivatag térségében az első KHABIRU, vagy HABIRU rabló törzsek, akikről az El Amarnai levelek számolnak be.

Ezekről az eseményekről részletesen számolnak be: Harry M. Orlinsky, (Hebrew Union College — Jewish Institute of Religion New York) "Ancient Israel" című könyve 17. oldalán, továbbá Immanuel Velikovsky, "Ages in Chaos" című könyve 281. oldalán és C. J. Gadd, "The Fall of Niniveh" Londonban 1923-ban kiadott könyvében.

Kr. e. 1250-ben Második Ramses háborúzott a Hittite, vagy Keita néppel és olyan biztosra vette a győzelmét, hogy még harcba indulása előtt a Karnaki nagytemplom falain megörökítette a győzelmét. Azonban a háborút az egyiptomiak elveszítették, de az előre felvésztett győzelmi feliratot elfelejtették levakartatni. A békeszerződés okmányait, melyet Második Ramses aláírt úgy Egyiptomban, mint a keitáknál megtalálták.

C. W. Ceram, "Narrow, Black Mountain" című Londonban kiadott könyve 172. oldalán Második Ramses hadjáratáról írt költemény egyik versét ismerteti, amely a harcközben bajba jutott pharaókról szól.

— "Most, amikor a király maga mögé nézett, látta, hogy 2500 harciszekér vágta el övéitől. A nyomorult hatti király katonái és a király számos országból való szövetségesei, Aradus, Mese, Pedes, Keshkesh, Irun, Kizwadna, Chereb, Ekeret, Kadesh és Reke-ből, vették őt körül. Ott állottak hármásával egy - egy kocsiban és összefogtak ellene." —

Második Ramses a háborút elvesztette és békét kért. Máso-

dik Ramses háborúja volt a világtörténelem első nagy részletességgel leírt és előre kidolgozott haditervek szerint lefolytatott háborúja.

Harmadik Ramses (Kr. e. 1195 - 1164) Kr. e. 1188-ban a rétenui pelazgokkal, akiket mint philisteusokat ismernek háborúzott, de siker nélkül. Kr. e. 1194-ben Harmadik Ramses kibékült a Keitákkal (hittitesek), mert az egyre növekvő Assyr hatalom veszélyét érezte.

Kr. e. 1102. és 952. évek között az egyiptomi papság a Huszadik egyiptomi uralkodócsaládtól elvette a hatalmat és Alsóegyiptom felett uralkodott, azonban Felsőegyiptomban Tanis fővárosában az egyiptomi pharaók utódai uralmon maradtak.

Kr. e. 1187. és 945. évek között Egyiptomban a XXI. uralkodócsalád került az uralomra, melynek 7 királya 112 évig uralkodott. Ez alatt az idő alatt a phoeniciaiak, vagy főnhunok tekintélyes tengeri hatalomra tettek szert. A kettészakadt, legyengült Egyiptom békében akart élni. Ezekből az időkől nem maradt fenn semmi nagyobb történelmi fontossággal bíró feljegyzés és csak a Bibliában találunk utalásokat erre a korra.

H. G. Wells, "A világtörténet alapvonalai" című könyve 151. oldalán írja: — "Nem igen foglalkozhatunk e helyütt a biblia eredetének különféle elméletével, annyit azonban köznapi józan ésszel is megállapíthatunk, — talán még inkább, mint tudós kutatásokkal — hogy Dávid és Salamon bibliai története alapján véve irreális és hazug.

Salamon csupán HIRAM-nak, a kereskedő királynak volt a segítő társa s a királysága nem egyéb, mint Egyiptom és Fönícia békéjének záloga. Jelentőségét túlnyomó részben Egyiptom időleges hanyatlásának köszönhetette." —

Salamon khabiru sheik volt és halálával véget ért a khabiru törzsek rövid dicsősége. Három évszázadon keresztül harcok, válási küzdelmek, fosztogatások, vérengzések és a khabiru törzsek vezetéséért folyó testvérgyilkosságok hosszú sorozata jellemezte ezeket az idöket. Barbár, torokmetsző emberek történelme ez. Ezekben az idökben még a Keiták és a Föníciaiak hatalma igen erős, de véstjósító csillag gyanánt ragyogott fel még egyszer az Assyr nagyság utolsó idöszaka.

Kr. e. 738-ban Tiglath Pileasar, majd utóda Shalmanaser választották hadiútjuknak Rétenut és azon keresztül vonultak fel Egyiptom ellen. Rétenu Assyr fennhatóság alá került.

Második Sargon (Kr. e. 722 - 705) Kr. e. 722-ben feldúlta Rétenut és Jeruzsálemet felégette. Második Sargon Ninivéhbe fog-

ságba vitette Rétenuban legyőzött khabiruk egyrészét. Most semmisültek meg: Árpád, Kálnó és Khálmán királyvárosok, melynek lakói nem khabiruk, hanem turáni összittyák voltak.

Kr. e. 717-ben Sargon csapatai rátörtek a Keitákra és fővárosukat CHARCAMIST, felgyújtották és földig lerombolták.

Második Sargon megsemmisítette a Keita birodalmat. A harcok folyamán a lakosság menekült, amerre bírt. Egy részük a Kaukázus vidékén, másik részük a Boszporus tengerszoros környékén keresett menedéket. A Phoeniciaiak távol tartották magukat a küzdelemtől és magukat önként alávetették az Assyr uralomnak, ezáltal állami életüket még néhány évszázaddal meghosszabbították.

Második Sargon hadjárata elől menekülő lakosság a Kaukázus környékét túlnépesítette. Egyik magyarfajú, turáni összittyá-hun nép a másikat szorította ki régi lakóhelyéről. A Kaukázus, a Fekete-tenger és a Káspi-tenger közötti terület lakossága mozgásba jött és a mai Ukrajna felé löködött. Ugyanezekben az időkben Kína északi felében is testvérharcok dúltak (Hsiung-nuk, távolkeleti hunok) és Északkína turáni, összittyá-hun lakossága Belső-ázsia területére sodródott. és onnan Ukrajna felé vándorolt. A mai Ukrajna területén azokban az időkben a turáni, összittyá-fehérhunoknak, vagy királyi szittyáknak volt a birodalma, ahol a kőből épített városaik körül jól megművelt szántóföldek és gondozott legelők váltakoztak egymás után. Ukrajna területére sodródott testvér népeket a királyi szittyák Európa felé szorították és kezdetét vette a Kr. e. VII. évszázad népvándorlása, amikor a magyarfajú népek újból elárasztották őseik szülőföldjeit a Kárpátmedencétől az Atlanti óceánig.

*

*

*

Második Sargon halála után Sennacherib (Kr. e. 705 - 681), Eserhaddon (Kr. e. 681 - 669) és Assur-bani-pal az utolsó asszír király (Kr. e. 669 - 626) még fenn tudták tartani az egyre hanyatló asszír birodalom egységét.

Assur-bani-pal halála után Babiloniában Nabopolassar káld herceg szerezte meg a hatalmat és Babiloniát függetlenítette Assziriától.

Kr. e. 612-ben a Tigris és Euphrates vidéke egy új történelmi korszak színtere volt. A Kaukázus vidékének népei szövetségbe léptek az elhatalmasodott médekkel és egyesülve rátörtek Ninivére és földig lerombolták.

Niniveh pusztulásakor az asszír hadsereg Egyiptomba menekült és ott keresett menedéket. Egyiptom asszír vazalus állam volt,

melyet még Sennacherib fia Eserhaddon hódított meg. Második Necho egyiptomi pharaó, aki Kr. e. 610-ben foglalta el a trónt csak az asszirok által megtúrt bábkirály szerepét töltötte be, de most megélte, hogy a megalázott, egykor hatalmas Egyiptom újból talpra álljon és az ideiglenes urainak az assziroknak legyen a védelmezője.

Második Necho az asszirok védelmére harcba szállt a menekülő asszir csapatokat üldöző turáni szittyákkal. A szittyá csapatok szétverték Necho hadseregét és megszállták a Nilus deltavidékét. Azonban egy ismeretlen járványos betegség tört ki közöttük és megtizedelve kénytelenek voltak Egyiptomot kiüríteni és Rétenuba visszavonulni. Az Egyiptomból visszavonuló szittyák egyrésze Rétenuban, a mai Palesztina területén letelepedett és Galilea vidékén a Tábor hegy alján egy várost alapított, melyet a görögök SCYT-HOPOLIS-nak neveztek el. Erről a nagy eseményről a nagy görög történész Herodotus is megemlékezett.

Második Necho a szittyák visszavonulása után betört csapataival Rétenuba és annak nagy részét elfoglalta. Kr. e. 600-ban Rétenu khabiru népe az időközben megszűnt asszir uralom alól Egyiptom uralma alá került.

Második Necho a kezdeti sikereken felbuzdulva az Euphrates folyóig tört, de ott az új babiloni káld hadseregtől döntő vereséget szenvedett.

Új Babilonia uralkodója Nabopolassar fia Nebuchadrezzar (Kr. e. 604) Rétenuból kiűzte az egyiptomiakat és Rétenu khabiru népet, akik sejkjeik vezetése alatt éltek uralma alá hajtotta. Nebuchadrezzar a khabiru sejkek fölé egymás után három bábkirályt nevezett ki, akik ellen a khabiru sejkek egyiptomból kértek segítséget.

Második Nebuchadrezzar Kr. e. 588-ban felszámolta a khabiru tűzfészket és az örökké marakodó, összeférhetetlen khabiru népet Babiloniába telepítette át.

Nebuchadrezzar Kr. e. 562-ben meghalt, halála után hét évig nem volt betöltve Babilon trónja, hanem a papság kormányozta a népet. Kr. e. 555-ben Nabodinus káld herceg foglalta el a trónt.

Babilon az új káld királyság alatt hatalmas várossá fejlődött. A papság befolyására óriási templomokat építettek. Babilonban 53 nagy templomot, 55 marduk kápolnát, 300 különböző földi isten és 600 egyéb istenség számára is építettek kápolnákat.

Nabonidus a turáni, összittyá eredetű uralkodó nagyvonalú tervekkel fogott hozzá a birodalom újjászervezéséhez, azonban a

politikához nem értett. Régészeti kutatásokat végeztetett és valószínűleg hitújító is volt, mert templomokat építtetett és rendezett be, megpróbálta egységesíteni Babilonia elfajuló vallását és BEL-MARDUK ŐSI NAPISTEN templomába telepíttette át a különböző helyi istenségeket. Kétségtelenül fölismerte, hogy birodalmát mennyire meggyengítette és szétszaggatta a sok egymással vetélkedő vallás. Azonban az események sebes rohanása elsodorta, elseperte terveit. Nabonidus újításai nyilván felébresztették Bel papjainak a gyanúját és ellenséges érzelmeit úgyannyira, hogy ellene fordultak és a perzsákkal szöveterkeztek. A romlott erkölcsű, hazaáruló és képmutató papság szöveterkezett még az oda áttelepített khabiru népséggel is és azok segítségével elősegítették, hogy a perzsák harc nélkül keríthették Babilon városát a hatalmukba.

Cyrus a perzsa király hatalmába kerítette Babilont, foglyul ejtette Nabonidust és a Bel templomai elé őrségeket állíttatott, amelyek védelme alatt a papság zavartalanul folytathatta istentiszteleteit.

Cyrus Bel - Marduk áldásával alapozta meg babiloni uralmát és a papság maradi hajlandóságát kielégítette azzal, hogy a helyi istenségek szobrai vissza vitette templomaiba és a Rétenuból Babilonba telepített khabirukat Kr. e. 538-ban szabadútra bocsátotta.

Eduard Dujardin, "The Source of the Christian Tradition" Londonban kiadott könyve 21. oldalán azt állítja, hogy a khabiruk, vagyis a zsidó vallás megalapítói nem voltak fogságban, hanem csak áttelepítve Babilonba.

*

*

*

Cyrus Kr. e. 538-ban vonult be Babilonba. A babiloni papság azonban időközben rájött arra, hogy túlságosan nagy árat fizetett az istentiszteletek megszakíthatatlan folytatásáért, de megtanulta azt is, hogy okosabb lett volna megbarátkozni Nabonidus hitújító elveivel, de már késő volt.

Kr. e. 521-ben a babiloni papság fellázadt a perzsák ellen. Cyrus a lázadást leverte, majd Cambyes és utána Első Dárius perzsa királyok uralma következett. Első Dárius (Kr. e. 522-486) uralma alatt újból kitört a lázadás, a perzsák a felkelést vérbe fojtották és Babilont elrombolták.

Első Dárius óriási birodalmat szervezett, de még nagyobb terveket is végre akart hajtani, azonban ebben megakadályozták a birodalma határainál élő turáni, összittya őslakók. Első Dárius meg akarta semmisíteni a szittyak hatalmát, de óvatosan fogott hozzá terveinek megvalósításához, mert szemei előtt lebegett Cyrus elő-

dének a balsorsa, akit Tomori (Tomoris) szittyá királynő koncoltatott fel seregével együtt.

Első Dárius csapataival nem tudott áthatolni a Kaukázus hegy-szorosain és nem tudta leverni az Aral tó és a Káspi-tenger keleti partvidékénél élő szittyá népeket sem, azért elhatározta, hogy Európa felől fogja megtámadni és megsemmisíteni őket.

Első Dárius egy görög származású orvosától kapott biztatást. A görög orvos arra biztatta Dáriust, hogy Görögországot foglalja el és azon keresztül indítson támadást a szittyák ellen.

Első Dárius hadserege SUSA-ból (SHUSHUN) indult el. A Boszporus tengersizos felett az ázsiai "ion görögök" hajóhidat vertek. A perzsa csapatok a hajóhídon keltek át Európába. A csapatok átvonulása után a görögök a hajóhidat szétszedték és hajóikkal felvitorláztak a Duna torkolatához, majd a torkolattól két napi járóföldre a Dunán a görögök partra szálltak és bevárták Első Dárius seregét. Amikor a perzsa csapatok a Dunához érkeztek a görögök hajóhidat vertek a folyón, melyen a hedsereg átkelt.

A királyi szittyák már várták a görög sereget, de nem bocsátkoztak nyílt harcba, hanem mindig kitértek az összecsapás elől. Első Dárius hadjárata egy kínos és reménytelen üldözéssé sorvadt a mozgékonyabb ellenség nyomában. A szittyák betemették a kutakat, fölperzselték a legelőket és az erdőket, lovasaik éjjel-nappal a nagy perzsa sereg körül ólálkodtak. A perzsa sereg túlnyomó többségben gyalogosokból állt. A szittyák nem engedték a perzsákat élelmet és takarmányt gyűjteni, mert a tábortól eltávolodókat leöldösték. Közben a szittyák tárgyalásba bocsátkoztak a Duna partján táborozó görögökkel és rá akarták venni őket, hogy szedjék fel a hajóhidat és hagyják cserben Dáriust. Azonban a görögök Dárius iránti hűsége rendíthetetlennek bizonyult. A sok nélkülözés és az eredmény nélküli fáradságos előrenyomulás megtörte a perzsa hadsereget. Első Dárius sokezer embert veszített, fölélté készleteit és közben ráeszmélt arra, hogyha tovább folytatja az előrenyomulást a teljes pusztulásba rohan. Hogy elkerülje a vereséget, fölládozta a sebesülteket és a betegeket, elhitette velük, hogy éjjeli támadásra indul s ezzel az ürüggyel csapataival éjnek idején kilopózott a táborból és a Duna felé szökött. Csak másnap reggel tudták meg a táborban maradottak, hogy Dárius megszökött és cserben hagyta őket. A szittyák bármennyire is éberek voltak mégis az éjszakában elszalasztották Dárius szökő csapatát.

Első Dárius közben rájött arra, hogy tévedést követett el, akkor amikor a szittyákat megtámadta és hogy kiköszörülje a tekintélyén esett csorbát, a gyengébbeknek vélt Görögországot támadta meg.

A nagy perzsa történelem, amely Kr. e. 559-ben Cyrus államalapításával vette kezdetét, 229 évvel később Harmadik Dárius halálával véget is ért. Nagy Sándor makedon és görög király a perzsa uralom megtörésére indulva Kr. e. 333-ban Granique-nél, 332-ben Issus-nál, 331-ben pedig Arbélánál döntő csatát nyert Harmadik Dárius csapatai fölött. Nagy Sándor egész Perzsiát elfoglalta és az Indus folyóig előretört, de Kr. e. 323-ban 33 éves korában hirtelen megbetegedett és meghalt.

Nagy Sándor halála után egyik tábornoka Seleucus ragadta kezébe a hatalmat és Szíriában királyságot alapított. Seleucus megszerezte Perzsiát is, de az ottani uralma nem volt tartós. Trónviszály tört ki a Seleucida királyi házban, amit egy polgárháború követett. A perzsiai makedon tisztviselők elpártoltak az anyaországtól és függetleníteni akarták magukat. Seleucus seregével Perzsiába rohant, hogy a felkelést leverje. Azonban az Aral tó vidékén élő turáni szittyák Kr. e. 255-ben központi hazájukból Perzsiába rontottak és az idegen elnyomás alatt élő vértestvéreiket felszabadították úgy a perzsa, mint a makedon elnyomás alól és megvetették az alapjait az újabb turáni, szittyai birodalomnak, amely Kr. után 226-ig fennmaradt.

A turáni szittyai - hun népek Kr. e. 255-ben alapított hazájukat a történelemben PARTHUS birodalomnak nevezik. Nevük annyit jelent PARTOSOK, ELPARTOLTAK. Főnökeik egyike Arsace hatalmas királyságot alapított és hatalmukat a rómaiak sohasem tudták megtörni.

*

*

*

A KHABIRUK ÉS A BIBLIA

Zajti Ferenc, "Magyar Évezredek" című könyve 233. oldalán írja: — "Önkéntelenül felvetődik a kérdés, hogy szükséges-e a magyar őstörténet feltárásával kapcsolatban a zsidókérdés problémájával behatóbban foglalkozni. Hogy volt-e egyáltalán a magyarságnak, illetve a magyar fajta törzscsoportjainak találkozása a szemita zsidósággal? — Feleletünk; Igenis volt.

Salamon anyja, Dávid felesége hettita - szittyai nő volt. Első férjét a hettita vezért megölette Dávid, hogy hozzájusson annak feleségéhez." —

Tápay-Szabó László, "Az emberiség története", Budapest. Könyve 9-ik oldalán írja:

— "2. A zsidók és elődeik. — Genealógia. A legrégebbi rendszeres történelem a biblia, mely "HIANYTALANUL" elmondja le-

galább a zsidók történetét, Ádám apánktól kezdve Jézus ideéig, azaz a keresztény időszámítás kezdetéig. Bár lehetetlen a Biblia történeti elbeszéléseit ellenőrizni, körülbelül Ábrahám idejétől kezdve ezek az elbeszélések tényleg történelemnek nevezhetők. A Biblia az első emberpárnak három fiát említi: Kaint, Ábelt és Szetet. Ábelnek, kit Kain megölt, nem maradtak gyermekei. Kain utódai bizonytalanok, hét nemzedéken át felsorolja a Biblia, de a nevek jobbra azonosak Szet utódainak neveivel. Kainnak is Szetnek is van Lamek nevű utóda, ennek fiai Kain vonalán: Jábel, Jubal és Tubalkain, Szet vonalán Noé. Noé idejében volt a vízözön. Noé fiai: Sem, Kám és Jáfet. Semtől számaznak a szemita népek, Khámtól a khámiták (feketebőrűek), Jáfettől az indo-európai és ural-altai népek. Az emberi nemnek ilyen leszarmaztatása egyszerű, könnyen áttekinthető, bár sok tekintetben hiányos. Mózes I. könyvének 10. fejezetében elsorolja Noé leszarmazottjait, a Vízözöntől a bábéli nyelvzavarig. De Babel nélkül is elég nagy lehetett már a nyelvzavar, a Noé ivadékok oly sok nemzetséget alapítottak.” —

21. oldal. Főncia és Kárthagó, — KHAMITÁK? — A Biblia szerint Khám fiától, Khánaántól tizenegy néptörzs származott: Izrael népe Józua és utódainak vezetése alatt ezektől vette el az IGERET FÖLDJÉT, a tejjel-mézszel folyó Kánaánt. Khánaán fiai: Szidon, Heteus, Jebuzeus, Amorreus, Gergezeus, Heveus, Szineus, Aradius, Árakeus és Szamareus törzse kétségtelenül része volt a főnciai népnek. A főnciaiak a Jordán folyó és a tengerpart között telepedtek le. Érkezésük alkalmával ez már lakott föld volt. A Szentírás itt rézibb lakosoknak említ számos népet: Raraím, Comcomin, Cucim, Enakim, stb. Ezek mind SEMITÁK LEHETTEK. Ha a hódtó főnciaiak bevándorlásuk előtt khámi nyelven beszéltek is, az őslakóktól eltanulhatták a SÉMI NYELVET, mert csekélyszámu nyelvemlékeik határozottan SÉMI JELLEGŰEK. Az első időkben kiválóan harcos nép volt ez, mellyel Izrael fiai nem örömezt harcoltak. Kultúrájuk sokkal magasabb volt, mint az izraelitáké, földművelők is voltak, szőlőt termeltek, számos várost építettek, kőfallal és kapukkal, olajligeteket ültettek s mindenütt bőségesen voltak kútjaik. Kereskedelmük nagyon fejlett volt s gazdagodásukkal együtt emelkedett kultúrájuk is. Hogy Európa legrézibb népei tőlük tanultak írni, az köztudomású. Izraelnek nagyon sok baja volt Főncia népével, mert ez bálványimádo és nagyon erkölcztelen volt.” —

De most nézzük meg az érem másik oldalát is, mivel azt állítják, hogy AZ EGY ISTEN és az EMBERISÉG TÖRTÉNETÉ-

BEN Izrael népének a legnagyobb a jelentősége, mert ez volt az egyetlen nép, mely Istenben hitt és ennek alapján olyan erkölcsi törvényeket állapított meg, melyek a mai (nyugati) civilizációnak is alapjai.

Vegyük kezünkbe most MÓZES KÖNYVEIT, mit mondanak ők a saját nemzeti hőseikről és népükről? Az emberi nem ismert történetében minden nemzet saját hősköltészetében, mythoszában önmagát festette le, a saját nemzeti hőseinek jellemrajzában a saját ideáljait örököltette meg, amit a saját erkölcsi felfogása szerint nagyszerűnek, követésre méltónak tekintett.

Tordai és literáti Vágó Pál dr., "Himler Márton és a szeke-rébe fogott gojok" című 1959-ben kiadott könyvecskéjében írja: a 6-ik oldalon:

– "Kezdjük tehát történelmi sorrendben a legelső nemzeti nagyság, a nemzetségalapító jeles Ábrahám atyával, akinek SZENT MAGJABÓL származtatja magát Izrael minden igaz fia. — E jeles hőst a történelem vitathatatlanul a POLITIKAI PROSTITUCIÓ feltalálójának érdemével tüntetheti ki, aki nemzetségalapító pályafutását tisztességtudó ŐSEINK UR VÁROSABÓL történt kiutasítás után azzal kezdi, hogy feleségével egyetértve Odysseája folyamán feleségét sorozatosan árusítja ki jó pénzért és végül is így módon szerzett letelepedési engedélyéért.

Ez nemde bár a honfoglalásnak olyan speciális hőstette, melyet egyetlen nép sem jegyezhet fel szentkönyveiben, az ÚR VÁLASZTOTT NÉPÉNEK kivételével. Mert az ilyesmin a jó öreg HOMEROS is elpirult volna, habár ennek az istenei sem éltek kifogástalan polgári erkölcsök szerint, — mindamellet hazatérő hőse, ODYSSEUS a 20 éven át hűséges felesége mellett legyeskedő vendégeit sorozatosan nyilazza le. Persze az ilyen "NYILAS KI-LENGÉS" nem illik a XX. század haladó erkölcsiéhez, jobban illelenek ahhoz a hollywoodi házassági botrányok és a női karrier minősítését képező szépségversenyek, melyek klasszikus formáját a honalapító Ábrahám története adja.

Meg vagyon pedig e tanulságos történet írva "Mózes I. könyvének 12. részében a 11. verstől a 17. versig. Halgassátok méltó csodálkozással.

Lásd: — "SZENT BIBLIA", Károli Gáspár fordítása. Budapest, 1951. kiadás 14. oldala.

11. vers. — "És lőn mikor közel vala, hogy bemenjenek Egyiptomba, monda feleségének Szárainak: Ímé tudom, hogy szép ábrázatú asszony vagy.

13. vers. Mond azért, kérlek, hogy húgom vagy; hogy jól legyen

lolgom miatta, s életben maradjak te éretted.

15. vers. Mikor meglátták őt a Faraó főemberei, magasztalták a Faraó előtt és elvivék az asszonyt a Faraó udvarába.

16. vers. És jól lőn érette Ábrámmal, és valának juhai, ökrei, szamarai, szolgálai, nőstényszamarai és tevéi.

17. vers. De megveré az Úr a Faraót és az ő házat nagy csapásokkal, Száraiért, Ábrám feleségeért.

Ezekután a Faraó kérdőre vonja Ábrahámot, mondván: — „Miért mívelted ezt velem? Miért nem mondtad meg énnékem, hogy ez néked feleséged? ... Most már imhol a te feleséged, vedd magadhoz és menj el. És azután: — “És parancsola felőle a Faraó némely embereknek, akik elbocsáták őtet és az ő feleségét, és mindenét amiye vala. 18., 19. és 20. versek.

Röviden: Amikor a Nagyúr rájött, hogy Ábrahám a saját feleségét adta el anyagi előnyökért, úri gesztussal meghagyja ugyan szerzeményében, de a szédelgő házaspárt rövid úton karhatalommal segíti át országhatárán túlra.

Innen ballag tehát a vén honatya tovább, mígnem GERÁR ORSZÁGABA kerül ABIMELEK KIRÁLYSÁGBA. — Írva vagyon az ott történekekről, ugyancsak Mózes I. Könyvének 20-ik részében a következő, — hallgassátok mégnagyobb csodálkozással:

1. vers. — “És elköltözék onnan Ábrahám a déli tartományba ... és tartózkodék Gerárban.

2. vers. És monda Ábrahám Sáráról az ő feleségéről: Én húgom ő. Elküldé azért Abimélek Gerárnak királya és elviteté Sárát.

3. vers. De Isten Abimélekhez jöve éjjeli álmában és monda neki: Imé meghalsz az asszonyért, akit elvettél, holott férjnél van.

4. vers. Abimélek ... mondá: Uram, az ártatlan népet is megöld-é?

5. vers. Avagy nem ő mondotta -é nékem: én húgom ő; s ez is azt mondotta: én bátyám ő. Szívem ártatlanságában és kezeim tisztaságában cselekedtem ezt.

9. vers. És hivatá Abimélek Ábrahámot és monda neki. Mit cselekedtetél mi velünk? És mit vétettem te ellened, hogy én reám és az én országomra ilyen nagy bünt hoztál.

De nem hiába volt Ábrahám az ügyvédi szofisztika őse is, azal védekezik, hogy Sára neki unokatestvére, tehát egyúttal nővére is, azután hirtelen átcsap a SZEGÉNY, SZÁNALOMKELTŐ ÜLDÖZÖTT ZSIDÓVÁ, amidőn ezeket mondja:

13. vers. És lőn hogy amikor kibújdosata engem az Isten az én atyámnak házából, azt mondtam neki (t. i. Sárának.) Ilyen kegyességet cselekedjél én velem, mindenütt valahová megyünk, azt mond-

jad én felőlem; én bátyám ez.

Ennek az alvilági ponyvaregénybe illő históriának a vége aztán az, hogy Abimélek szíve annyira megesik ezen a balsorson, hogy e kitűnő ÓSZÖVETSÉGI UNO DIPLOMATÁT Sára előtt ezer ezüstpénzzel, juhokkal, ökrökkel és szolgálkkal ajándékozza meg és kijelenti: Íme előtted az országom, ahol teneked jónak tetszik, ott lakjál.” —

Az ószövetségi honfoglalás lényege tehát az, hogy az Ur városból kiutasított Ábrahám feleségével összebeszélve vándorútján ennek bájaiból él és végül is fly módon kap végleges letelepedési engedélyt, vagyis ilyen jellemző módon —“FOGLAL HONT!”—. Az pedig jóérzésű ember előtt egyenes istenkáromlás számba megy, ha ezt a csalást és prostitúció tényálladékok többszörösen kimerítő tisztességtelen kalandot a zsidóság nemzeti Istene egy perverz morál hazugdicsfénnyel leplezi, amidőn ez a zsidó Isten a becsapott és tisztességtudó Faraót és Abiméleket fenyegeti meg Ábrahám gazsága miatt, akit ahelyett hogy jól képenvágná, még meg is jutalmaz. Dióhéjban benne van ennek a népnek az erkölcsi korlát és méltányosság minden mértékét túllépő prepotenciája: az ő szabadsága korlátlan; bármi bectelen is az, amit tesz, azt az ő saját képére és hasonlatosságára alkotott nemzeti istene szentesíti. Ugyanez az Isten ezzel szemben megbünteti az ő bectelenségének jóhiszemű áldozatait.

Az pedig, amit ugyanezen történet másik hőse, LÓT — ÁBRAHÁM fivére — művel, már nehezen bírja el a nyomdafestéket. E történetnek a gyermekmeséből ismeretes és lényegtelen fejezete szerint ez a kitűnő hitsorsos SODOMÁBAN telepszik meg. Ez a város azonban oly reménytelenül romlott — mondják ők —, hogy Izrael Istene, aki csak a mások romlottságán haborodik fel — megjelenik Ábrahám előtt, ezt figyelmezteti, hogy a várost el fogja pusztítani. Ábrahám erre a zsidó istennel szakszerű alkudozásba kezd és az 50 igazat, akikért az Ur a várost kímélni hajlandó, lealkudja 10-re. A sodomaiak csak azért nem állítottak szobrot Ábrahám dicsőségére ezért, mert állítólag ennyi sem akadt a bűnös városban, mire az Ur az egyetlen erényes Lótot feleségével és két lányával együtt kimentí a földalatti lángok martalékává lett Sodomából. Lót feleségét ugyan útközben az a baleset éri, hogy az angyal intelme ellenére hátra kíváncsiskodik és ezért sóbálvánnyá lesz, de Lót két lányával szerencsésen elmenekül. Czór hegyének barlangjába és ott élnek, ha meg nem haltak. Ennyi a hegyének brlangjába és ott élnek, ha meg nem haltak. Ennyi a gyermekeknek való mese, amiből azonban kimaradt az örök Izrael fennmaradása tekintetében lényeges rész.

A sodomai rendészet ugyanis gyanút fogott, hogy két idegen "ANGYAL" hatósági engedély nélkül tanakszik Lót házában. A sodomaiak ezért fenyegető tömegtüntetést rendeznek (mint napainkban is szokásos) a ház előtt, ámde Lót már 5000 évvel ezelőtt haladózellelmű bölcs férfiú volt, értelmetlen dolognak tartotta azt a romantikus hősködést, amellyel később BUDAPEST ANTISZEMITA VÉDŐI húszszoros túlerő ellen védték lányaikat és asszonyaikat, hanem koegzisztenciális alapon sebtében felajánlja két lányát, mondván: — "Íme van két lányom, akik még nem ismeretek férfit, kihozom azokat és cselekedjetek velük, amint nektek tetszik" — Mózes I. 19. rész 8-ik vers.

Az erkölcstelen sodomaiak azonban tapintatlan módon visszautasítják a lovagias ajánlatot és politikai elveikhez ragaszkodva beakarják törni Lót kapuját. Szerencsére a két angyal vaksötétségbe burkolja az ostromlókat olyannyira, hogy azok a kaput többé nem találván, távoznak. A két angyal aztán másnap karon ragadja Sodoma egyetlen erkölcsös polgárát, Lótot és a többi erkölcstelen halandó tűzhalála elől kimenti a nemes családot.

Mint említettük Lót már csak két lányával húzódik meg a Czórhegyi barlangban. Itt aztán a két ifjú hölgynek nemzetszennetartó becsvágya támad, de mivelhogy az írás mondja, megállapodnak abban, hogy "NINCSEN A FÖLDÖN FÉRFI, AKI BÉJÖHETNE HOZZÁNK AZ

EGÉSZ FÖLD SZOKÁSA SZERINT", az első éjszaka az egyik leányzó itatja le apját, "HOGY TÁMASZUNK MAGOT A MI APÁNKTÓL" és ugyanezt teszi a következő éjszaka a másik. (Mózes I. 19-31) — "ÉS TEHERBE ESÉNEK LÓT LEÁNYAI APJUKTÓL". —

Ebből a rendes családból sarjadozott JÁKOB, aki ÉZSAU maszkjában becsapva saját édesapját az örökségért — na és aztán a legnagyobb, és legdicsebb hős, a DOVED!

Galilea és Juda között már IV. Szalmanaszár betörése előtt és azután is úgy kulturális, mint a két különböző faj jelleméből származó ellentét állott fenn. A tulajdonképpen zsidók (a biblia szerint) judabeliek voltak, míg a galileaiak számos őstörténész és bibliakutató egybenhangzó megállapítása szerint SZUMIR Kr. e. 1800 táján bekövetkezett összeomlása utáni KÁLDI EMIGRÁCIÓ leszármazottai. Ez az ellentét már Dávid idejében is háborús összeütközésekre vezetett közöttük és Judeának Galilea iránti ez a gyűlölete követte a MEGVÁLTÓT is a keresztfáig.

Saul volt az első és valóságos nemzeti hőse az eredeti Izraelitáknak és a néven egyedül Galilea őshébereit kellene megjelöl-

nünk.

Egyszerű pásztorfiúból lett igazi király, hadvezér és hős volt egyszemélyben. Megvédte Judeát a filiszteusok rablóhadjárataitól, a csatában az első sorban harcolt fiaival és germán legendák hősei módjára a kardjába dőlt a GILBOA melletti elvesztett döntő ütközet után.

Kortársában, DAVID-ban hiába keresünk ilyen jellemvonásokat. A fejlett sajtótechnikával átírt Írás csak a közte és a filiszteus Góliát között lefolyt párbajt állította az utókor reflektorfényébe. Szeretik ezzel szemben elhallgatni a hősiesség valószínűségét kellemetlenül cáfoló tényt, hogy Absalom lázadásakor sírva menekül Jeruzsálemből s házának őrizetét TÍZ AGYASÁRA bízta. — (Sámuel II. 15. 14. 16. 30.) —

A csatákban személyesen nem vesz részt, ezt a veszedelmes mesterséget zsoldosaira bízta. Amikor, azonban Rabbah városának bevételéről értesül, szabályszerű ÁVO-s hősként ott terem, a város lakóit kettéfűrészelteti, fejszével szétapríttatja és téglálegető kemenékekben — “ELGAZOSÍTTATJA”. (Sámuel II. 12 - 31).

Legvitézebb hadvezérét a hittita Uriást (Óriást) fondorlatosan agyonvereti olymódon, hogy megvesztegetett alvezérei magára hagyják az ütközetben. Tette pedig ezt azért, mert időközben Uriás szép feleségét a fürdő Betsabét (Csabalányt) háza tetejéről meglesvén ezt elcsábítja. — Sám. II. 110. — Zsoldosaival kirabolgatja saját alattvalóit. — Sám. 1 - 27 - 10) — Nabal hirtelen meghal, amikor ennek feleségére szemet vet. — (Sam. II. 21.) —

Ez a történelemi Dávid, akinek jelleme felsorolt tetteiben sötétlik előttünk. Ez tehát dióhéjban az “Ő hőseik arcképcsarnoka”, amely természetesen korántsem teljes. Ezekben a történetekben nem az a nevezetes, hogy ilyesmi előfordulhatott — hitvány ember minden nép történetében akad — az azonban egyedülálló a nemzetek történetében, hogy akad egy nép, amely pontosan ezeket a SILÁNY ALAKOKT — akik emlékét minden egészséges erkölcsű nép igyekezett volna a feledésbe burkolni — emeli vallási kultuszának eszményei közé. A zsidó klerikalizmus érdeme ez, amely ezeket a nemzetalapító gyöngyszemeket adta tovább egy PERVERZ KEGYELETTTEL nemzedékről nemzedékre.

De ha a világ történetében egyedülálló a zsidó erkölcstelen perverziója, ugyanannyira páratlan ez a GÓJ EGYÜGYÜSÉG is, amidőn egy lelkében átültetett idegen fetisimátat szuggeszciójában vakon megy el a nyilvánvaló tény mellett, hogy szellemi leigázása azzal kezdődött, hogy a saját erkölcsi felfogásával egyező KRISZTUSIDEAL helyett — vagy azzal egyidejűleg — fejet hajt egy

prepotens zsidó Isten előtt.

Jegyzet.

Eduard Dujardin

– *“The Source of the Christian Tradition”* –

– *(Critical history of ancient judaism.)* –

London, 1911. (Watts & Co.) 4. oldal.

– *“First bandit, then chief of tribes, David was a succesful adventurer, who held his power by force and ability.”* –

A MEGVÁLTÓ isteni előrelátással figyelmeztetett, mondván:
– “Jaj nektek képmutató írástudók és farizeusok: mert megkerülittek a tengert és a földet, hogy egy pogányt zsidóvá tegyetek” –. Megjövendölvén ezzel a XX. század zsidó szellemének világuralmát
– “és ha azzá lett a gyeheenna fiává teszitek őt, kétszerte inkább magatoknál.” – (Máté 23-ik rész 15. verse.) –

*

*

*

A történészek ma kétségbe vonják a Biblia állításait és kizártan tartják, hogy Ábrahám, ha létezését el is fogadjuk történelmi ténynek, valaha is Ur vásosában élt volna.

Mikor élt és ki volt Ábrahám? A bibliai ködös beszámolón kívül sehol, semmi nyom, amely utat mutathatna.

Werner Keller, “The Bible as History”, Londonban 1957-ben kiadott könyve 47. oldalán írja: – “Ur kijött az árnyékos múltból és mint Szumiria fővárosa, egyike volt Mezopotámia legrégebb civilizációinak. Ahogyan tudjuk a Szumirok nem voltak SZEMITÁK, mint a ZSIDÓK. Mikor a szemita nomádok nagy inváziója kiözlött az ARAB SIVATAGBÓL, kb. Kr.e. 2000 körül az első találkozásuk délen UR terjedelmes ültetvényeivel, házaival és csatornáival volt. Lehetséges, hogy némely visszaemlékezés erre a nagy útra és a TERMÉKENY FÉLHOLD által betakart területen fekvő UR városa eredményezte azt, amit a Bibliában említenek.

Gondos kutatás, különösképpen ásatások, amelyek az utolsó évtizedekben voltak majdnem teljesen biztosra teszik, hogy ÁBRAHÁM sohasem lehetett a SZUMIR FŐVÁROS polgára. Ez mind ellenkezne az ÓTESTAMENTUMI LEÍRÁSOKKA, amelyek a pátriárkák életéről szólnak: Ábrahám sátorban lakott, nyájával legelőről - legelőre, kútról - kútra vándorolt. Ábrahám nem egy nagy város polgárának az életét élte, mert úgy élt, mint egy jellegzetes NOMÁD.” –

Ezeket a megállapításokat korunk komoly történetírói megcá-

folni nem tudják. A zsidó történészek lázas buzgalommal keresik az őseket, nagy ősi kultúrnépekkel akarják őseiket azonosítani. Azonban bármilyen nagy is az igyekezetük kénytelenek az igazságot bevallani. Zsidó ősnép nem volt, sohasem létezett, de létezett egy sivatagi, torokelmetsző rabló csoport, amelyről a történelem be is számol és amely népet a zsidóság saját őseinek sajátította ki.

Mivel a történelmi igazságot keressük, szigorúan tárgyilagosaak akarunk maradni és ezért csak zsidó történetírók eddig megjelent munkáiból idézve próbáljuk felfedni a nagyon is elködösített igazságot.

Harry M. Orlinsky, Hebrew Union College — Jewish Institute of Religion tanára "ANCIENT ISRAEL" New Yorkban kiadott könyve 17-ik oldalán írja:

— "A zsidók kezdetei és a Habiru. — Ennek az időpontnak az ethnikai mozgalmái, az a csoport, amelyből végül a bibliai zsidók megjelentek a leírt történelmi időkben folytak le. Kb. Kr. e. a 20-ik századtól a 12-ik századig egy népcsoport jelenik meg a közelkeleti írásokban. Ezeket HABIRU, vagy HAPIRU-nak nevezték és ezekkel vonatkozásban van a "SA. GAZ és APIRU" név. Sem az eredeti formái, sem az értelme ezeknek a neveknek nincsen meghatározva. Ezek az írások Mezopotámiából, Kisázsziából, Szíriából, Palesztinából és Egyiptomból erednek.

Amennyiben meg lehet állapítani ezekből a korlátolt, elszórt és hiányos adatokból, úgy látszik, hogy kb. kétezer évvel Kr. e. merült fel a HABIRU elnevezés, amelyet több meg nem állapított emberi csoportra SZEMITÁKRA és NEM SZEMITÁKRA, de főleg az előbbiekre alkalmazták. Ezek a népcsoportok, mint fél-nomádok egyik helyről a másik helyre vándoroltak. Néha a saját állatállományukkal, néha mint tanult iparosok, mint kovácsok, zenészek stb. Máskor hirtelen lecsapásokat rendeztek a karavánokra és gyenge elszórt telepekre (mint sivatagi banditák), vagy pedig elszegődtek bizonyos időkre, pl. zsoldosoknak és mint magán, vagy állami szolgálknak." —

Harry M. Orlinsky írja, hogy a HAPIRU, HABIRU, SA. GAZ APIRU neveknek azért nincsen meghatározva. Most ha kezünkbe vesszük egy másik zsidó történetírónak a könyvét ott megtaláljuk ezeknek a felsorolt neveknek a pontos meghatározott értelmét.

Immanuel Velikovsky, "Ages in Chaos — volume I. From the Exodus to King Akhnaton" című könyvében írja:

— "The equation Habiru - Hebrew is till accepted by a large number of scholars: at the time when the el-Amarna letters íere

written the Israelite nomads of the desert were knocking at the gates of the land which they had come to conquer". —

— "225-ik oldal. — In the tablets by the vassal king of Jerusalem (UUSALIM) to the pharaoh, repeated mention is made of the "HABIRU", who threatened the land from the east of Jordan. In letters written from other places, there is no reference to Habiru, but an invasion of SA-GAZ-MESH (sa gaz is also read ideographically habatu and translated "CUTTHROATS", "PILLAGERS" is mentioned over and over again. With the help of various letters it has been established that HABIRU and SA-GAZ (habatu) were identical. In letters from Syria the approach of the king of Hatti to the slopes of the mountains of Lebanon was reported with terror." —

28i. oldal. "The king of Jerusalem pointed to the roving tribes penetrating from the wastes of Trans-Jordan and called them HABIRU. Habiru is derived from the "HEBREW ROOT HABER", a member of band, and habiru means "BANDIT", and is used for "COMPANIONS OF THIEVES" in Isaiah 1:23, "TROOPS OF ROBBERS" in Hosea 6:9, and "COMPANION OF DESTROYER" in Proverbs 28:24.

This meaning of the word "HABIRU" should have been suggested by the fact that SA-GAZ, which is translated "BANDIT", "CUTTHROATS", is interchanged with the term "HABIRU". The various theories about HABIRU (KHABIRU) of the el-Amarna letters — that is signifies "IVRI" (HEBREW), or "APIRU" (miners, or "AFIRU" (from the Babylonian region of Afiru) — are thus found to be without foundation." —

C. J. Gadd, "The Fall of Niniveh", Londonban 1923-ban kiadott könyvében írja: — "Habiru is also written with an ideogram signifying "CUTTHROATS". —

Sir Leonard Woolley, "Abraham" — Recent discoveries and Hebrew origins, című Londonban 1936-ban kiadott könyve 45-46 i. oldalain írja:

— "The philological arguments — that "HEBREW" and "HABIRU" are the same word." — P. 48. — "Syria and Palestine were being invaded by a warlike people called the HABIRI; they are classed with the Sutu or Aramaeans and the ideogram SA.GAZ, which in the letters is used as more or less equivalent to Habiri means "CUT-THROATS" or "BRIGANDS". " —

SA.GAZ jelentése? "SA" a Szomosz napisten szójele és SA.GAZ, ebben az összetételben a zsidó tudósok megállapításai szerint "banditát, torokmetszőt" jelent, vagyis GAZ-PEOPLE, ma-

gyarul GAZ = EMBERT. A gaz szó ősi turáni szó, melynek a jelentése a mai magyar nyelvben is teljesen azonos, SZAMOS NAPISTEN GAZEMBEREIVEL.

*

*

*

Kiválasztott nép. — Istentől eredő megbízatást és Isteni küldetést sem theológiailag, sem történelmileg egy nép, vagy faj számára sem lehet kimutatni, írta Szelényi Imre ferences szerzetes a "Szumér - Magyar Rokonság, Östörténeti, Nyelvészeti, Archeológiai és Irodalmi tanulmánya", 13. oldalán.

Ellsworth Huntington, "Mainsprings of Civilization" című, New Yorkban, 1945-ben kiadott könyve 37-ik oldalán írja: — "A primitív emberek, általában minden kisebb csoport mendedmondáiban felsőbbrendűséget követelnek maguknak. A régi zsidók is hitték azt, hogy ők Isten választott népe voltak." —

Tordai és literáti dr. Vágó Pál a már idézett kis könyvecskéje 10 - 11 - ik oldalain írja: — "De ha a világ történetében egyedül álló a zsidó erkölcstelen perverziója, úgyannnyira páratlan ez a goj együgyűség is, midőn a lelkébe átültetett idegen fetisimát szuggeszciójában vakon megy el a tény mellett, hogy szellemi leigáztatása azzal kezdődött, hogy a saját erkölcsi felfogásával egyező KRISZTUSIDEÁL helyett — vagy azzal egyideűjleg — fejet hajt egy PREPOTENS ZSIDÓ ISTEN előtt, aki mindjárt első parancsában így rivall rá: — "Én vagyok az Úr, a te Istened... ne legyenek idegen isteneid én előttem". Akik e tíz parancsra hivatkoznak, rendszerint elmellőzik a parancs teljes szövegét. — "Én, az Úr vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről, a szolgálat házából"... Ez a parancs tehát egyedül és kizárólag azoknak szól, akik őseit kihozta Egyiptom földjéről, tehát egyedül és kizárólag a zsidóknak, ezek sajátos használatára készült nemzeti istene nevében. De valamint, hogy a kigyó méreg is — amelyhez zsidó tanhordozóit a MEGVÁLTÓ hasonlította — kis adagban is elégséges egy hatalmas szervezet elpusztítására, a NYUGATI CIVILIZÁCIÓ SZÉTHULLÁSA is a zsidó erkölcs beszívárgásával kezdődik. Már pedig a veszélyre maga a MEGVÁLTÓ isteni előrelátással figyelmeztetett, mondván: — "Jaj nektek képmutató írástudók." —

Felelősek a keresztény világ ezen megjövendölt elzsidósodásáért és hanyatlásáért — amely szükségképpen vonja maga után a KERESZTÉNY VILÁGHATALOM összeomlását — elsősorban a krisztusi tan ápolására hívatott egyházaink. Ismerünk sok tiszteletre méltó keresztény papot, de nem látunk ezek között csak ke-

vés, valóban Krisztus követőit, aki Krisztus keresztyét vállalva, ennek bátorságával merne a saját felelősségének szemébe vágni a krisztusi szót: — “Ti az ördög atyától valók vagytok és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva és nem állott meg az igazságban, mert nincsen ő benne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja.” —

János 8 -ik rész, 44 -ik verse.

*

*

*

HATODIK FEJEZET

MAGYARFAJÚ NÉPEK TÖRTÉNELME Kr. e. 2000 -tól Kr. u. 226 -ig

Nyugat- és Délnyugateurópától Iránig terjedő terület történelme. Párthusok és birodalmuk.

A történelem területe a történelmi felfedezések révén éppen úgy tágul, mint a földrajzi területe az utazások révén. A történelem terén semmiről sem szabad azt mondani, hogy SOHASEM FOGJUK MEGTUDNI. Az, ami nem vészett el, csak lappang valahol, tömördek. A történelmi kutatás lényegileg nem más, mint adatgyűjtés; a történelemtudósok az általuk választott kisebb-nagyobb területen dolgoznak s az egész emberiség múltjára kiterjeszkedő munkák jobbra eddig csak iskolai célokra készültek.

Ma már tudjuk, hogy Isten a világot nem Kr. e. 4004-ben teremtette, mert megállapították, hogy az emberiség a történelmi idők előtt már évtizedezrek óta él. Eddig azt tartották, hogy általában minden ami TÖRTÉNELEM ELŐTTI (Prehistoria) kívül esik a történelem körén, azonban a tudományos fölfedezések a történelem előtti időket a történelem színvonalára emelték.

A legrégebbi történeti elbeszélések már a népek vándorlásairól szólnak, s a helyéről kiszorított nép nem a pusztaságba, hanem egy másik nép területére ment. A vándorló népek nagyon sokszor olyan területeken telepedtek le, amely területnek még soha nem volt lakossága, de nagyon gyakran az is előfordult, hogy harcok árán tudtak csak új hazát találni és ilyenkor a gyengébb nép gyakran kipusztult, mert az erősebb győztes vagy kiírtotta, vagy magába olvasztotta.

A fejlett kultúra azonban mindig megmaradt s a gyengébb nép nagyobb kultúráját átvette a győztes. Számptalan példa igazolja, hogy a győztes magáévá tette a legyőzött nép nyelvi elemeit, szokásait, alkotmányszerkezetét, jogrendszerét, sőt nagyon gyakran ha a vallását nem is, de a vallás erkölcsi tanításait, mondáit, jelképeit.

Az emberiség életében legnagyobb szerepe a térnek van és kicsiny az időnek. Például lehet kőkorszakról beszélni ugyan, de nem szabad elfelejteni, hogy még ma is vannak népek, akik a kőkorszakban élnek. Vannak olyanok is melyeknek fejlett kultúrája és civilizációja volt már ŐT-HATEZER ÉVEKKEL ezelőtt, és vannak népek, melyek fölött évezredek suhantak el anélkül,

hogy kultúrájuk változott volna. Tehát az IDŐ az emberiség életében nem lehet fontos tényező.

Ellenben a lényeges helyváltoztatás minden népet átváltoztat, megváltoztat, vagy kipusztít. Jellemző példa erre a "TURÁNI ÖSSZITTYA - HUN NÉPEK" történelme. Láthatjuk, hogy a HELY és a TÉR az emberiség életében a leglényegesebb tényező.

A meghamisított történelemben INDOEUROPÁI, vagy INDOGERMÁN népekről azt állítják, hogy azok legrégibb hazája az IRÁNI FELFÖLD volt, vagy ATLANTISBÓL származtatja.

Lewis Spence, "Will Europe follow Atlantis" című Londonban kiadott könyve 83-ik oldalán írja: — "Nevetséges az a föltevés, hogy a német, vagy északi faj (The Germanic or Nordic Race) Atlantisból származott. Ez csak a teuton képzelőtehetség szüleménye. Ha van egy élő faj, amely ilyen eredetet magának követelhet az minden bizonnyal nem a német, hanem az ibériai, mert azokon a területeken (Spanyolország, Portugália és Északafrika), ahol az IBÉR FAJ élt és lakott mi a nyomát találtuk egy lehetséges atlantisi kultúrának, amely megmaradhatott." —

A germán mythológusok állításai szerint "az iráni és az úgynevezett indogermán népek" egy fajból származnak, melyet közönségesen ARJÁNAK neveznek, ami képzeletük szerint annyit jelent, mint a "FÖLD URAI". — Indogermán nép, vagy nyelv sohasem volt; ez az elnevezés az általuk az egy családhoz tartozó népek keleti (indiai) és nyugati (germán) határát jelzi. Sem Előázsia-ban, sem az Iráni Fennsíkon, sem pedig India hatalmas területén (ősgermán) német, vagyis árja földrajzi fogalom nevével nem találkozunk, az ősi földrajzi fogalmak nevei mindezekben a területeken TURÁNIAK, vagyis összittyá - hun, tehát ősmagyar eredetűek. Az INDOGERMÁN elnevezést nagyon gyakran INDOEURÓPAI értelemben is használják, vagyis INDOGERMÁN egyenlő INDOEURÓPAIVAL. Indoeurópai értelemben jogosan csak a magyarfajú népek beszélhetnek, de semmi esetre sem a germánok.

Tagadhatalan, a történelmi időkben Kr. e. az ÖTÖDIK ÉVSZÁZADBAN jelentek csak meg Európa területén a GERMÁNOK és nem HÚSZEZER ÉVVEL EZELŐTT, mint azt a német őstörténészek elhitetni szeretnék. Hatalmas népek fejlődtek ki a germán törzsekből; németek, hollandok, angolok, dánok, svédek, norvégok, és fajlag idetartoznak még a franciák, az olaszok, a spanyolok, portugálok, svájciak stb. nagy része is. Mindezeknek a népeknek a története tud valamely ÓSLAKÓ NÉPRŐL, amelyet a germán jövevények kiszorítottak, vagy leigáztak. A győztesnek megmaradt germán eredetű népek a legyőzöttet, a kitűrt őslakót

természetesen lenézi, mint alacsonyabb rangút, mint barbárt s önmagát a győztes mindenütt a KULTÚRA HORDOZÓJÁNAK tűnteti fel.

Valóban a győztes germánok a kultúra hordozói, de a kultúra és a civilizáció kialakítói, terjesztői és fejlesztői a legyőzött, leigázott, vagy kitűrt őslakók és azok leszármazottjai voltak, vannak és lesznek.

*

*

*

Mielőtt az ÁRJÁK őshazájukból, Szibéria őserdőiből és Oroszország területéről nyugat és dél felé vándoroltak, Európa nyugati felében a mai Spanyol és Portugál országokban, Franciaországban, az Angol szigeteken és az Ír szigeteken, sőt még Északafrika legnagyobb részén is "RÖVIDFEJŰ ŐSNÉP LAKOTT"; a BASZK NÉP ősei.

Kr. e. 10,000. és 8,000. évek közötti időkből ez az EURÓPAI-NAK nevezhető RÖVIDFEJŰ FEHÉREMBER már megművelte a földet és fölfedezte a rézet. Eleinte csak színreztet használt, amelyet tiszta állapotban bőven talált.

Különös képpen Magyarországon és Olaszországban fordult elő nagy mennyiségben réz, sok helyütt a réz és az ón ugyanazokban az erekben, sőt a réz az antimonnal együtt is, amely ezt a találekony ŐSTURÁNT, akár mint a Középeurópában a Kárpátmedencében élő magyar fajú őslakókat is, nagyon hamar rávezette a bronz felismerésére. Azután már csak egy lépés kellett, hogy a VASAT is megismerjék.

Először csak meteorvasat használtak és ennek megismerése kényszerítőleg hatott rájuk, hogy a réz, az ón és az antimon ércéhez hasonlóan a vasércet is megtalálhassák. A vasércet eleinte hatalmas faszénkupacok felett olvasztották meg és az így nyert vasat izzó állapotban kovácsolták.

Kr. e. 2000 körül, mikor Európában a bronz használata már elterjedt, sőt már a vasat is használták, Afrikából a mai ALGIR területéről egy nagyobb arányú bevándorlás indult meg a mai Franciaország, Írország, Anglia és Skótország területére. A történelemtudósok ezeket a bevándorlókat, mint BRETONOKAT tartja számon és megjelenési idejüket kb. Kr. e. 4000. és 2000. évek közé helyezi.

Az ősbretonok történelmével kapcsolatban egy francia orvos, aki ÖTVEN ÉVEN át Algírban működött a következőket állapította meg:

Dr. E. Bodichon, "Considerations sur l'Algerie" című Párizs-

ban 1845-ben kiadott könyvében írja: — “Azok az egyének, akik Brittany-ban laktak és azután elmentek Algírba, meglepődtek azon a hasonlatosságon, amely a régi armoricans (bretonok) és az algíri kabilok között van. Valóban az erkölcsi és a testi jellegük ugyanaz. A tisztavérű bretonnak HOSSZÚ A FEJE, világos sárga a bőre, a szeme fekete, vagy barna, rövid a testalkata és ugyanolyan fekete a haja, mint a kabilé.

Mind a kettő ösztönszerűen gyűlöli az idegent. Mind a kétőben ugyanaz a perverzesség és a fejesség. Egyformán tűrik a fáradtságot és egyformán szeretik a függetlenséget. Ugyanaz a hanglejtés és az érzelmek kifejezése is. Hallgassunk meg egy beszélő kabilót az ő anyaországában és ugyanazt fogjuk hinni, hogy egy bretont hallunk kelta nyelven beszélni.” —

A bretonok megjelenésükkor harcba keveredtek a Spanyol félsziget őslakóival az ŐSIBÉR NÉPPEL, akiknek egy részét fölszorítottak a hegyek közé, míg másik részét kiűzték hazájából. Az őshazájukból kiszorított ibér nép, akiket BELL-BEAKER NÉPNEK neveznek, elindult Középeurópa felé és zömével a mai Magyarország területén telepedett le.

Ezekkel az eseményekkel kapcsolatban V. Gordon Childe, “The Bronze Age” című Cambridge-ben 1930-ban kiadott könyvében írja: — “The Bell-Beaker folk had profoundly effected the industry of the region — (Hungary) — without... however leaving any appreciable trace on the physical character of the population.” —

A bell beaker nép mélységesen befolyásolta annak a környéknek (Magyarország) az iparát anélkül, hogy észrevehető nyomokat hagyott volna a lakosság testi jellegében. — Az ősbírek nem hagyhattak semmiféle embertani nyomot maguk után, mert testvér-nép közé telepedtek és a Kárpátmedencében azonos fajtaelemekkel keveredtek.

Amikor az ibér, vagy bell beaker nép összevegyült a Kárpátmedence vértestvér népével egy új szokást honosítottak meg, a “HALOTTÉGETÉST ÉS AZ URNATEMETÉST”. A halottégetés és az urnatemetés Kr.e. kb. 700-ig szokásban volt, innen terjedt el Olaszországba, a Balkán félszigetre és Kisázsia a mai Törökország területére.

*

*

*

S. Laing, “Human Origins” című, Londonban 1893-ban kiadott könyve 171. oldalán írja: — “A bronz és más fémek, mint a vas és az arany ismerete általános volt a TURÁNI FAJOK kö-

zött, akik Északázsiának a primitív lakói voltak.” —

S. Laing a turáni népeket északázsia primitív lakóinak nevezi, de elismeri, hogy ezek a primitív emberek, már Kr. e. ötezer évvel ismerték a fémek használatát és feldolgozását és még a következőket állapította meg:

Idézett könyve 58. oldalán írja: — “A turániak hosszú idővel Első Szargon uralkodása előtt már Mezopotámia lakói voltak.” —

71. oldal. — “ELÁM már a nagyon korai időkben civilizált királyság volt, melynek lakói turániak voltak és egy ragozó (agglutinative) nyelven beszéltek.” —

81. oldal. — “A hettiták (Hittites) a turáni fajhoz tartoztak, akik eredetileg Cappadociában telepedtek le.” —

S. Laing megállapításaiból az tűnik ki, hogy az általa primitív északázsiái őslakónak tartott turáni ősnép a valóságban a mai kultúra és civilizáció elindítója, illetve megteremtője volt. Abban azonban nagyon is tévedett, hogy a turáni ősnépet Észak-szibéria őserdőibe helyezi, mert ott nem a magyarfajú népek, hanem a mai árja fajú népek ősei éltek.

H. G. Wells, “A világtörténet alapvonalai” című könyve 301. oldalán meg is írja: — “Az áriák ökrös szekereken vándorló erdei népek voltak, akik csak később kaptak a lóra.” —

H. G. Wells könyve 99-ik oldalán még ezeket is olvashatjuk: — “Először északon, a Tarim zárt völgyében virágozhatott fel az ősműveltség; legalább is erre enged következtetni, hogy minden más civilizációtól eltérőleg, — (ideértve a mexikói és a perui műveltséget is) ez nem a heliolit kultúrából bontakozott ki.” —

Ázsia legősibb kultúra és civilizáció központja nem a Szibériai őserdőben, hanem a TARIM MEDENCÉJÉBEN volt. A Tarim medence benépesedése pedig Kr. e. 10,000. és 5,000. évek között a Kárpátmedencéből történhetett, amikor az európai ősturánok Ázsiába vándorolva nem a kőkorszak kezdetleges szerszámaikat, hanem egy kifejlett fémiparral bíró nép kultúráját és civilizációját ültették át a Tarim medencébe.

A történelemtudósok, akik a turáni népek történelmével foglalkoznak, általában a szkítákról írnak, azonban történelem szemléleteik a legnagyobb tudatlanságot, vagy pedig rossz indulatú tudatos történelemhamisítást tartalmaznak.

Tápay - Szabó László, “Az emberiség története” című könyve 38-39-ik oldalain egy olyan ostoba történelmi ismertetést hoz a szkítákról, hogy érdemesnek tartottuk ismertetni.

SZKÍTÁK. Bizonyára Turánból származott ez a barbár nép, melyet a görögök szkita, a perzsák szakai, az indiaiak pedig szaka

néven ismertek, s mi szittyá néven emlegetünk. Kr. e. a IX. századtól kezdve szerepelnek a történelemben. Sárgásbarna bőrű, hízásra hajlamos, gyérszakállú emberek voltak, de rendkívül vitézek és vakmerők. Lovas nép volt, gyalogságuk nem volt. Nyilaik végén réz volt, amit csak az Uralból szerezhettek. Erjesztett kanca-tejjel részegeskedtek. Se városokat, se falvakat nem alapítottak; szekereiken tanyáztak. A mai Oroszország déli része az övék volt. Kr. e. 630 - 624 -ben Egyiptomba is betörték. 513 -ban megverték Dárius perzsa királyt. Harcmódoruk olyan volt, mint a régi magyaroké: gyors mozgás és ravaszság jellemezte őket. Traján császár idejében a szkita birodalom helyén szarmata népet ismernek a görögök és a római írók. A szarmaták valószínűleg a szkíták utódai. Szkita ivadék az alán, és a jazig nép is. Ugyanehhez a népcsaládhoz kell sorolnunk az úgynevezett indo - szkítákat is. Ezek, állítólag árja elemekkel keverve, szintén északról, Turánból törtek elő, s a Kr. e. II. századtól kezdve csaknem ezer évig fennálló birodalmat alkottak Kabulban és India északi részében. Az indo - szkita uralom Kr. u. 78 táján, Kaniska király idejében érte el tetőpontját, amikor Kabulra, Candharára, Kasmirra, Pendzsabra és India északi részeire terjedt ki.

HUNOK. Kétségtelenül turáni eredetűnek kellett lennie a hun népnek is. A kínai források a Kr. e. XII. század óta emlegetik a HIUNGNU népet, amely Észak - Kínába gyakran betört; Si - Huan császár Kr. e. 220 körül ellenük építette a kétezer kilométer hosszú kínai falat. Ettől kezdve a hun népáradat kelet felé zúdult. Kr. e. 206 - 174 közt övék volt Közép - Ázsia. 174 - 158 közt Lausang Hiungnu király kergette dél felé ezt a népet, mely Indiába betörve megalapította az indo - szkita birodalmat. Az indo - szkíták neve a kínai íróknál: JUECSI. A Kr. u. I. század után már nem emlegetik a hiungnukat; helyettük apró néptörödek szerepelnek, unn, khun és hunk név alatt. A Kr. u. IV. században megint elhatalmasodott az egész Észak - Ázsiában egy turáni nép, a zen - zen, de csak két emberöltő tartamára. Valószínű, hogy a hun népmaradék ugyanakkor a szkita maradványokkal egyesülve Déloroszországban, a Volga mentén gyarapodni kezdett, a több apró finn - ugor és csuvas török népet magukba olvasztva, lerakták az alapjait Atilla hun birodalmának." —

A szittyák, szarmaták és hunok egy és ugyanazon népek voltak, különböző neveiket különböző korokban élő történelemírók költötték.

A történelmi munkák tanúbizonyságai szerint a régi görög és római történetírók a szittyákat, mint a világ legősibb népét emle-

getik. A mai történétírók egyrésze többet akar tudni és mondani a szittyá ősnépről, mint maga Herodotus, aki pedig személyesen is ismert több szittyá törzset, sőt közöttük is élt. A történétírók nagyrésze tudatosan összezavarja a történelmi tényeket és ezzel a TURÁNI FAJ történelmét ködbe burkolják. De a legújabb kutatások, amelyek a régészeti kutatások eredményeit kiértékelték, megállapították, hogy Kr. e. a VII. és a II. évszázadok közötti időkben a Sárga - tengertől az Atlanti - óceánig a SZITTYA NÉP lakott, melynek hihetetlenül fejlett "arany és bronzipara volt, ezt a megállapítást számtalan csodálatos szépségű és művészi értékű tárgy igazolja. De azt is megállapították, hogy a Tarim medence, a Hoang - ho (Sárga - folyó), az Indus, a Nilus és a Tigris - Euphrates folyók völgyeinek ősi kultúráját, civilizációját a szittyá nép ősei fejlesztették ki, igazolják ezt a feltárt leletek kétségtelen azonossága.

Krisztus előtt a VII. és a II. évszázadok között a szittyá birodalmat lassan és fokozatosan elöntötte az árja fajú népek tömege, megjelenésük Európában a pusztulás és a hanyatlás korszakának a kezdetét jelentette.

A turáni összittyá - hun népek, a barbárok és nomádok nemcsak fejlett fémipart és ötvösművészetet mutattak fel, hanem VÁROSOKAT is építettek, tehát nem mind lakott, tanyázott szekeken. Nagyon nehéz elképzelni, hogy egy nomád, örökké bolyongó barbár nép hogyan tudott fémipart kifejleszteni, amelyhez a nyersanyagot azokban az időkben még nem tudták beszerezni közvetlenül a zsidó csont, rongy és ócskavas kereskedőktől, hanem a feldolgozandó fémek ásványait ki kellett bányászni, majd kohászati úton előkészíteni a további feldolgozás céljaira.

Kétségtelen, hogy a turáni, összittyá - hun népek, vagyis a mai magyarság ősei bányászok, kohászok, fémiparosok és ötvösök voltak, akik szabadidejükben még hatalmas kőből épített városokat is emeltek, hatalmas sírkamrákat is építettek. Nagyon nehéz elhinni, hogy mindezeket a teljesítményeket egyik helyről a másra vándorolva szekereken, vagy lovaikon létesítették volna. Nomád népek a történelem folyamán sohasem építettek kőből városokat, nem bányásztak, nem volt fémiparuk, mint ezt megállapíthatjuk az áráknál, mert a történelem folyamán még nem sikerült olyan ősváros romjait feltárni, amelyet árák építettek volna. Árák csak a kőből épített ősi városokat rombolták le és népességét legyilkolták.

A mai Ukrajna és a Krimi félsziget területén ősrégi szittyá-hun városok romjait tárták fel. 1945-ben Schultz és Golovkina ré-

gésztudósok a Krími félszigeten egy ősrégi szittyá város romjait tárták fel. A várost a görög történészek, mint NEOPOLIST emlegették. Neopolis a "KIRÁLYI SZITTYÁK" fővárosa volt, amelyet állítólag Kr. e. a IV. évszázadban építettek. Az ásatások folyamán a Bug és a Dnyeszter folyók torkolatvidékénél egy másik szittyá várost tártak fel, melyet a görögök, mint OBIA-t emlegették és egy harmadikat a Dnyeper mentén Nemirovskoe közelében.

A föltárt három város leletanyaga azt bizonyította, hogy a városok lakóinak fejlett kézműipara volt és városaik körül a földeket megművelték.

A városokról a történészek azt szerették volna megállapítani, hogy azokat nem a szittyák-hunok építették, hanem csak építették a görögökkel. Azonban ezt az állításukat nem tudták igazolni, mert még a mai napig sem tártak fel munkaközvetítő irodákat, melyeknek iratanyagából bizonyítható lenne, hogy kik, mikor és hogyan, valamint honnan szerződtettek görög kőműveseket és építőmestereket.

A régészeti kutatások további folyamán a Kaukázus hegyvonulatától északra a Kuma és a Byalo folyók összefolyásánál is találtak egy ősrégi városromot. Ennek az ősrégi szittyá városnak a köveit Potemkin rendeletére elhordták és Jekaterinagrád erődjének az építésénél használták fel. A régészeti kutatás megállapítása szerint ennek a városnak a neve "MADZAR" volt. Madzar város lakói éppen úgy temették el halottaikat, mint a "lurisztáni elमितák és a mezopotámiai szumirok, vagy madák." Kővel, vagy téglával falazott sírkamrákat építettek. Ezt az ősrégi MADZAR várost nem építették görög kőművesek, mert amikor az épült, a görögök ősei még a szibériai őserdőkben üzték a medvét.

A régészeti kutatások Északmongóliától egészen az Atlanti-óceánig az összittyá-hun sírok ezreit tárták fel, melyekben arany, electrum (arany és ezüst ötvözet) és bronz tárgyak voltak és a sírok embermaradványai európai őstípusra vallottak, míg a nyugat-szibériai szittyásírokban a Kr. előtti negyedik évszázadtól kezdődőleg már megjelentek a mongollal keveredett, vagy néha tiszta mongol jelleget mutató embertípusok is. Tehát a mongol keveredés hatása csak Kr. e. a IV. évszázadban érte el nyugatszibéria déli felét.

A történelemirodalomban szokás szerint az összittyá-hun, tehát a magyar fajú népeket úgy emlegetik, mint pusztító embercsoport, de ne felejtsük el, hogy ezek a vadak, a vad és rettenetes jellemről szóló feljegyzések attól a néptől származnak, melynek legfőbb mulatsága a GLADIÁTORI VIADALOK voltak s amely

nép a lázadásokat és a forradalmat úgy verte le, hogy az elégedetlen és lázadó embereket KERESZTRE FESZÍTETTE. A rómaiaktól erednek ezek a feljegyzések, amelyeket a rómaiak a rémület napjaiban írtak. A római birodalomban az emberek százezreit feszítették történelmük folyamán keresztre. A rómaiak nagy népeket, nemzeteket raboltak ki és pusztítottak el. Ősi városokat romboltak le, lakosságát kardélre hányták, de azért a rómaiakat nem tartják kegyetlen rablógyilkos barbároknak, mert közülük, árja fajú népek közül valók.

Minden utazó, aki az ősszittya - hun népek között járt, nyílt-szívű, barátságos embereknek festi le őket. Talpig becsületes és szabad szellemű emberek voltak, a komoly ékesszólás, a nyílt-szívűség, a jóindulat és a büszkeség keverékei. Jómegjelenésű emberek, akik selyem - brokát és prém ruhákba öltözködtek, arany, electrum és ezüstveretű fegyvereket viseltek. Az arcukról leolvasható volt a bátorság és a merészség, és a vallási fanatizmus ismeretlen volt előttük. Kivétel nélkül mind vendégszeretők voltak és ez a kép nem mondható "rútnak".

A rómaiak a történelem egyik legrettenetesebb tömeggyilkosai voltak és ősi kultúr népek megsemmisítői.

Egy volt budapesti egyetemi tanár Eckhart Ferenc történelmi könyve, "Magyarország történelme" 27-ik oldalán írja: — "Nyugat népei a rómaiak örökségét átvéve a társadalmi és gazdasági fejlődésnek már meglehetősen magas fokán állottak, amikor a magyarok pusztításai évszázados kultúrájuk gyümölcseiből fosztogatták ki őket. A magyar lovasok, akiknek "ördögi rútságát és pokoli kegyetlenségét rémületükben a legrikítóbb színekkel festették le az egykori évkönyvek, hihetetlen gyorsasággal jelentek meg más és más vidéken és egyre távolabbi tartományokat sújtottak fegyvereikkel. Hogy csak néhány példát hozzunk fel: 918-ban Brémát, 924-ben Páviát gyújtották fel 44 templomával, Elzászt és Lotharingiát, Verdunt és az Ardennek vidékét, majd Felső - Olaszországot is végigzskármányolták átkelve az Apenineken, Toscanát fosztogatták, sőt Rómát is fenyegették." —

Most néhány részletet fogunk hozni egy "ARJA TÖRTÉ-NÉSZ" könyvből, aki a jámbor római népről írja:

H. G. Wells, "A világtörténelem alapvonalai — Az élet és az emberiség történetének tükrö", című könyve 264-ik oldalán írja: — "Scipio Africanus fogadott fiának a fiára várt az a feladat hogy elfoglalja és elpusztítsa Kárhágót. A kárhágóiak egyedüli bűne, amely fejükre zúdította ezt a harmadik és utolsó pun háborút, az volt, hogy tovább is kereskedtek és gyarapodtak. A ke-

reskedelmük egyáltalán nem versenyzett Róma kereskedelmével, mert amikor Kárhágót elpusztították, vele pusztult a római kereskedelem jórésze is és Északafrikára a gazdasági hanyatlás korszaka következett el, de a legyőzött város szerény gyarapodása felébresztette a szenvedélyes irigységet, amely az ősi római típusban, úgy látszik még hatalmasabb mozgató erő volt, mint a kapzsiság. ... A gazdag lovagok rendje, gyűlölettel nézett minden vagyont, amely nem volt az övé. Róma maga adott ürügyet, a hadüzenetre azzal, hogy a numidiaiakat arra ösztökölte, hogy állandóan fosztogassák Kárhágó területét, amíg a kárhágóiak kétségbeesésükben meg nem támadták őket. Mire Róma lecsapott Kárhágóra; kijelentvén, hogy Kárhágó megszegte a békeszerződést. Engedély nélkül indított háborút.

A kárhágóiak tuszokat küldtek Rómába, kiszolgáltatták fegyvereiket, készek voltak területi engedményekre is. De megalázkodásuk növelte Róma arcátlanságát és a gazdag lovagok könyörtelen kapzsiságát, akik minden józan ellenvetést egy kézlegyintéssel elintézték. A római szenátus most már azt követelte, hogy a Kárhágóiak vándoroljanak ki városukból s olyan helyen telepedjenek le, amely legalább 15 kilométernyire van a tenger partjától. Ilyesmit követelni attól a néptől, amely kizárólag tengeri kereskedelemről élt.

Ez a hallatlan követelés a kárhágóiakat kétségbeesésbe hajszolta. Hazahívták száműzötteiket és ellenállásra készültek. E szűklátókörű és aljas szellemű kormányzás félszázada alatt Róma katonai ereje lassú hanyatlásnak indult és az első támadás az ellenséges város ellen Kr. e. 149 -ben, kevés híján vereséggel végződött. ... Róma lakossága pedig szörnyen megijedt. Az ifjú Scipiot választották meg konzulnak, elsősorban neve miatt, bár a törvényes határt még nem érte el, de egyébként sem volt meg a szükséges minősítése. Scipio sietve átkelt Afrikába, hogy megmentse drága hazáját.

A legmakacsabb és legszörnyűbb ostrom következett most el. Scipio kőtöltést építtetett Kárhágó kikötőjén keresztül és elvágt a külvilágtól a várost tengeren és szárazföldön egyaránt. A kárhágóiak szörnyen szenvedtek az éhségtől, de kitartottak mindaddig, amíg a várost rohammal be nem vették. Az utcai harc hat teljes napig tartott s amikor végre a fellegrvár is megadta magát a félmillióra becsült lakosságból nem maradt több élve, mint ÖT-VEÑEZER. — Az életben maradottakat rabszolgának adták el, az egész várost, amelyben hatemeletes házak is voltak, felégették és lerombolták.

Ugyanezen esztendőben Kr. e. 146-ban a római szenátus és a lovagok rendje Korinthos város lakóit is legyilkoltatta, mert kereskedelmi érdekeinek útjában állott.” —

Ezeket a szörnyű példákat csak azért említettük, hogy bebizonyítsuk, hogy az árja ember és az árja erkölcs KÉTEZER ESZTENDŐ elmúltával sem változott. Mert Hirosima, Nagasaki, Drezda, Hamburg stb. városok ártatlan lakosságának a legyilkolása semmi esetre sem irhatók a keresztény felebaráti szeretet javára. Ilyen rémtetteket a történelem folyamán magyarfajú népek soha nem követtek el.

Újabb évezred küszöbén állunk, ma kétezer év keresztény tateni a világ népeit, hogy adjanak számot tevékenységükről. A félrevezetett, hamis zsidó szellem uralma alatt álló keresztény világ-nak meg kell szabadulnia az ÓTESTAMENTUM nyögös terhétől, nítása és igehirdetése múltán a sors szelleme arra fogja kényszerí-mert az csak káros ködként üli meg az alapjaiban úgy is vad és az első benyomásokra oly igen fogékony árja lelkeket.

— “De nektek mondom, akik engem hallgattok: Szeressétek ellenségeiteket, jót tegyetek azokkal, akik gyűlölnék titeket. Áldjátok azokat, akik titeket átkoznak és imádkozzatok azokért, akik titeket háborgatnak.” — Mondja az Írás.

Ezek szerint a tanítások szerint szeretnünk kell a gyilkosainkat, azokat akik évezredek át rabolták, gyilkolták, kifosztották népünket, áldani kell azokat a bestiális lelkeket, akik parancsot adtak embermilliók élve való elégetésére. — A turáni ember agya tiszta és nem fertőzött, a turáni ember soha nem volt gyilkos hajlamú, Buddha az indoszittya már 2500 évvel ezelőtt megparancsolta, hogy ÉLŐLÉNYT NE ÖLJ, NE LOPJ, NE PARÁZNALKODJÁL, NE HAZUDJ és RÉSZEGÍTŐ ITALT NE IGYÁL. Ezért mi elvetjük ezeket a sorokat, mert ez a tanítás csak a pusztulást és a halált hozhatja, de józan ésszel megfogadjuk az ige következő sorait. — “Amint akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjének, — ti is aképpen cselekedjétek azokkal.” —

Ez az oka annak, hogy történelmi szemléletünkben mindig párhuzamba állítjuk a TURÁNI EMBERT A SZELLEMI FEL-SÖBBRENDÜSÉG LÁZÁLMÁBAN ÉLŐ ÁRJA EMBERREL.

*

*

*

Kr. e. a III. évszázadban Európát a germán törzsek ellepték. Az őslakosságot kirabolták, legyilkolták, rabságba vetették, vagy elűzték ősi otthonaiból.

E H. Minns, “Scythians and Greeks” című Cambridgeben

1913-ban kiadott könyve 36-ik oldalán írja, hogy a Kárpátmedence lakóinak egy része a kelták nyomására a Káspi - tenger vidékére települt". —

A Káspi tenger vidékén nem erdőlakó, nomád ázsiai eredetű népek éltek, hanem a TURÁNI, ÖSSZITTYA - HUNOK, akik a Kárpátmedencéből vándoroltak el a Sárga - tengertől az Atlanti óceánig elterülő hatalmas földrész minden termékeny pontjára. E-URÓPA - ÁZSIA a turáni faj hazája és ennek a hatalmas földrésznek csak egy jogos összefoglaló neve lehet, nem EURÁZIA, hanem — "TURÁN". —

Kr. e. 255-ben a Káspi - tenger és az Aral tó környékén lakó turáni, összittyai - hun, vagyis a magyar fajú népek egy újabb birodalmat alapítottak, melyet a történelemben "PÁRTHUS BIRODALOMNAK" neveznek.

PÁRTHUSOK. A történelemkönyvekben a nagy általánosságban a következő leírást olvashatjuk a pártusokról:

— "A Kr. e. I. évezred második felében délre vergődött turáni népek közül a pártusok játszották a legnagyobb szerepet a történelemben. Nevük állítólag annyit jelent: "ELÜZÖTTÉK". Nomád nép volt, kitűnő lovas és nyilazó. Taktikájuk feltűnően hasonlított a hunokéhoz és magyarokéhoz: színelt futással törbe csalták az ellenséget. Turán elhagyása után első lakhelyük a mai Perzsia legészakibb vidéke, a mai Khoraszán. Kr. u. 226-ban a Pártus birodalom megszűnt és helyét az ÚJ PERZSA BIRODALOM vette át". —

Most ismertetni fogjuk a Pártus birodalom történelmét az igazságnak megfelelően kiértékelve. Perzsia, vagyis IRÁN, ott ahol a Pártus birodalom megalakult, ősidők óta a TURÁNI, ÖSSZITTYA - HUN NÉPEK lakóhelye volt. Az őslakosságot először a Médek, majd a Perzsák és végül Nagy Sándor igázta le és hajtotta ura alá.

A Pártus birodalom alapításának előzményei egybeesnek Nagy Sándor halála után bekövetkezett eseményekkel.

Nagy Sándor halála után óriási, összerabolt birodalma, amely Görögországtól az Indusig terjedt két névleges királyra szállott. Az egyik a Sándor halála után három hónap múlva a perzsa ROXANE-től született csecsemő volt, ki szintén Sándor nevet viselt, de Kr. e. 311-ben anyjával együtt meggyilkoltak, a másik pedig Sándor apjának, Fülöpnek egy táncosnőtől született törvénytelen fia, ARHIDAIOS, aki félkegyelmű, vagyis hülye volt. A csecsemő és a hülye nevében a hadvezérek gyakorolták a kormányhatalmat. Nagy Sándor egész családját kiirtották. Nagy Sándor első felesé-

gét, Dárius perzsa király leányát, Roxane ölette meg. Meggyilkolták Nagy Sándor elsőszülött fiát HERCULEST is, de ugyanez a sors érte Nagy Sándor anyját is, aki fia halála után Makedóniában maradt az uralmon. A gyilkosságok értelmi szerzői Nagy Sándor tábornokai voltak, akik egymással vetélkedtek az örökség felé.

A Nagy Sándor-i birodalom európai részét Antipater kormányozta, egy már hetvenkét éves tábornok, míg az ázsiai rész Perdikkasnak, Antipater vejének jutott. Miután Perdikkast katonái meggyilkolták, Ázsiának is Antipater lett a kormányzója; ő azonban jónak látta a félszemű ANTIGONOS-ra bízni Ázsiát, ki még Nagy Sándor életében is Phrygia kormányzója volt. Afrika PTOLEMAEUS-nak, a macedon LAGOS fiának jutott, ki Nagy Sándornak testőre s az indiai hadjáratban legértékesebb vezére volt. Az örökösök Kr. e. 301-ben összeverekedtek az IPSOSI CSATÁBAN. Itt Antigonos elesett és SELEUCOS győzött, Babylon kormányzója, ki családja, a Seleucidák számára a Hellespontustól az Indus folyóig terjedő birodalmat szervezett. Mindezek aránylag rövid életű alakulatok voltak s jelentőségük inkább abban volt, hogy Nagy Sándor halála után birodalmában megszűnt ugyan a politikai és katonai egység, de megmaradt a görög kultúra egysége: a Seleucidák országaiban görög volt a közigazgatás és az egész műveltség nyelve, görög királyság alakult Baktriában és görög jelle-gűvé vált Egyiptom egész kultúrája is. Ez a magyarázata annak, hogy a közel félévezreden át virágzó Párthus birodalomról fennmaradt írásos történelemben, az összes párthus uralkodók neveit elgörögösítve, eredeti alakjából kiforgatva találjuk csak meg.

— “De mielőtt rátérnénk a Párthus birodalom ismertetésére, meg kell mondanunk, hogy őstörténelmünket illetőleg nagyon sok meglepetést hozott a Második világháború utáni idők történelmi kutatásai. Őstörténelmünk homályai lassan, de fokozatosan eltűnnek és nem vitás ma már az sem, hogy az a nép, amelynek történelmét most tárgyaljuk a legszorosabb vérrokonságban állt a mai magyarsággal.

A párthusokra vonatkozó bizánci és görög forrásmunkák szerint a görögök által SESOSTRIS néven ismert II. Ramses fáraó, akinek felesége KHITA, másképpen HYKSOS királynak a lánya volt, az Ázsiában és Európában vezetett diadalmas hadjárata idején szittya földön 15,000 vitéz ifjút választott ki, akiket azután Perzsiába telepített át. A perzsák “szittyáktól elpártoltaknak”, párthusoknak nevezték el őket.” —

Seleucus Nicator vaskézzel szervezte meg a birodalmát. Halála

után fia Első Antiochus lépett az örökébe (Kr. e. 280 - 262.) Első Antiochus halála után a Seleucus családban kitört a harc a trónért. A trónviszály hírére az Aral tó környékén lakó ősszittyahun népek központi birodalmában nagy mozgolódás támadt. Nagy mozgalom keletkezett, amely élén két testvér, két nagy befolyásos törzsfőnök állt, akik mellé rövidesen öt másik törzsfőnök is csatlakozott. Kr. e. 255-ben már olyan hatalmas erő volt a két testvér mögött, hogy Irán közvetlen határánál egy kis országot szerveztek, amely önállósította magát a központi birodalomtól, amiért ezeket **PARTOSOKNAK**, **PÁRTÜTÖKNEK** nevezték. Ebből a pártos elnevezésből alakult ki a **PARTHUS** név.

A mai történelemtudományban azt állítják, hogy a pártusok, vagy helyesebben pártosok nomád pásztorok voltak, de csodálatosképpen egyik napról a másikra elhagyták ősi szokásukat és civilizált városlakók lettek. Városokat építettek, hatalmas sziklába vésett szoborcsoportok, sírkamrák, és épületek romjai maradtak fenn utánuk. A városaik körül öntözőcsatornákkal átszelt jól megművelt földek, dús rétek és végtelenbe vesző legelők váltakoztak. A nagy pusztaságon hatalmas állatcsordák legeltek, melyek egy nagy és jól megszervezett birodalom ellátásának az oszlopai voltak. Ménesek, gulyák, birkanyájak és disznócsordák őrzete és gondozása nagy sokaságot foglalkoztatott. A szilaj csikósok, gulyások, juhászok és kondások családjukkal együtt a pusztán éltek, mint ma is Argentina, Ausztrália, Brazília és az Egyesült Államok rónaságain. Ezekből a szilaj pusztalakókból toborozta hadseregét a két pártütő testvér. Nevüket csak a görög történészek feljegyzéseiből tudjuk, akik nevüket elgörögösítették, Arsaces-nek és Tiridates-nek nevezték.

Seleucus család trónviszálya alatt Perzsiában polgárháború tört ki. A perzsiai makedon tisztviselők elpártoltak az uralkodócsaládtól és önállósítani akarták magukat. Az egyik Seleucus trónkövetelő herceg, akiből később Második Seleucus néven király is lett, nagy sereggel Perzsiába sietett, hogy a lázadást elfojtsa. De Kr. e. 250-ben Arsaces és Tiridates lovas serege ellepte Perzsia északi felét és szembeszállt Seleucussal. Két évig tartott a harc. Kr. e. 248-ban Arsaces harc közben elesett, de testvére Tiridates győzedelmeskedett és kiűzte a makedonokat.

Tiridates a döntő győzelem után az egyik hegyvidéken fővárost alapított, de azt rövidesen elhagyta, mert nehezen volt megközelíthető és egy másik fővárost építtetett, melyet fivére nevére Arsák-ra neveztetett el. Tiridates Kr. e. 245-ben megkoronáztatta magát és alapítója volt az Arsacida uralkodóháznak. Tiridates na-

gyon tevékeny uralkodó volt, mert nagy hadsereget szervezett, városokat építtetett és a régieket pedig tovább fejlesztette. Rövid idő múlva elköltözött Arsák-ból és a birodalma fővárosát másik városba helyezte át, melyet még a görögök építettek. Az új főváros Hecatempyles nagy fejlődésnek indult, majd Ecbatana és Ctesiphon városokkal négy fővárosa volt a Pártos birodalomnak.

Első Tiridates halála után Kr. e. 211-ben utóda Második Arsaces néven ült a trónra, aki Kr. e. 190-ig uralkodott. Priapatius újabb területekkel gyarapította birodalmát és a Pártos birodalomhoz csatolta a Káspi-tenger déli partjainál elterülő vidéket. Priapatiust Első Phrates követte a trónon, aki Kr. e. 175-től Kr. e. 170-ig uralkodott.

Antiochus Seleucus király megtámadta a pártosokat, de Első Phratestől vereséget szenvedett és a pártosok újabb területeket nyertek. Első Phrates halála után Első Mithridates ült a trónra és uralkodása alatt Kr. e. 170-től Kr. e. 138-ig birodalma igazi hatalommá fejlődött. Első Mithridates Kr. e. 150-ben felszámolta a baktriai Seleucus uralmat és így egész Irán pártos uralom alá került, majd Babyloniából és Assziriából űzte ki a Seleucusokat és a Pártos birodalom határa az Euphrates folyónál végződött.

Első Mithridates Kr. e. 150-ben Örményországnak adott királyt, aki ott egy Arsacida királycsaládot alapított, mely csak Kr. után 428-ban szűnt meg.

A pártos-Arsacidák hozták rendbe és szervezték újjá a már a Babiloniaiak, Asszirok és Médek korában fennálló, de Nagy Sándor által felosztott Örményországot. Turáni, ősszittya-hun pártos királyok adtak az örmény népnek az akkori idők és az akkor uralkodott fogalmak szerint alkotmányt. Az ősszittya-hun uralkodóház védelme s kormányzása alatt tértek át az örmények a keresztény hitre és nyert lendületet az örmény irodalom. Magyarfajú királyok vetették meg az alapjait a polgárosodásnak a műveltségnek és a hatalomnak. Az ő uralkodásuk alatt volt Örményország fénykora.

Arsacida a nagy Tigranes, Kr. e. 89 és 39 között uralkodott. A nagy Arsacida királyi családból származott Örményország nagy apostola Szent Gergely és Szent Izsák pátriárka, aki a Szentírást fordította örmény nyelvre és fordítása által az "örmény nyelv szabályait" örök időre megállapította.

Az örmények fajilag eredetileg a magyarfajú, turáni-ősszittya-hun népekhez tartoztak, azonban idők folyamán erősen keveredtek a médekkel, perzsákkal, majd az asszirokkal, aminek a következtében nyelvileg és fajilag elkülönültek.

*

*

*

Első Mithridates utóda Második Phrates volt, aki Kr. e. 138. és 127. évek között uralkodott, majd Első Artabanus (Kr. e. 127-től 124-ig), halála után Második Mithridates következett, aki a történelemben a Nagy jelzőt kapta. Második Mithridates uralkodása alatt jelentek meg az Oxus mentén a Kínából Turkesztán területére áttelepült, majd onnan elűzött FEHÉR HUNOK, akiket a kínai történészek YUEH - CHIH -nek, mások TOKHARI NÉP -nek neveznek. A yueh - chi, vagy fehér hun nép az Oxus vidékéről a földek nagyfokú kiszáradása miatt Indiába települt át.

Második Mithridates uralkodása érte el a Pártos birodalom a legnagyobb kiterjedését, felvették Kínával is a kapcsolatot és Kr. e. 115 -ben egy Kínai követ nemzetközi kereskedelmi szerződést kötött a Pártos birodalommal, melyben a kínai selyem nyugat felé való szabad szállítását biztosították.

Második Mithridates uralkodása alatt jelentek meg az első római légiók a Pártos birodalom határainál. A pártosok békében akartak élni a rómaiakkal, a béke egy ideig fenn is állt, de amikor CRASSUS lett Syria procensula a békés állapot véget ért.

Crassus egy jellemtelen, nagyratörő, pénzsóvár uzsorás római volt, aki igen bonyodalmassal alkudozások révén szerezte meg a római keleti hadsereg tisztjét. Crassus Lucillus dicsőségét akarta homályba borítani, aki légióival Pontust fosztotta ki, majd Örményországban aratott nagy sikereket.

Crassus túlbecsülte a római légiók erejét és abba a tévedésbe esett, ha váratlanul rátámad a pártosokra el tudja foglalni birodalmukat és óriási gazdagsághoz jut. Crassus a római szenátus engedélye nélkül légióival átkelt az Euphratesen és betört a Pártos birodalomba.

Crassus Euphratesen túli hadjárata csodálatosan hasonlított Első Dárius hadjáratára. Crassus, akárcsak Első Dárius, megpróbálta gyalogsapatait a mozgékony és elérhetetlen pártos lovasság elé vetni, de azok mindenütt kitértek a harc elől. Crassus nem látta be, mint Dárius hogyha tovább folytatja az előnyomulást a veszébe rohan. A rómaiak lebecsülték a pártos lovasságot, holott azok veszedelmes íjjászok voltak. A pártos íj egy rendkívül erős, veszedelmes fegyver volt és nagyban különbözött más népek harci íjjától. A pártos íj egy összetett íj volt, amely számos, legalább öt, vagy még több szarulapból készült és iszonyú erővel, nagy patanással röpítette el a nyilat. A hadjárat vége nagyon szomorú volt, mert két napi ütközetben CARRHAE mellett Kr. e. 53-ban a pártos lovasság lemészárolta a kifulladt, szomjas és kimerült római légiókat. A római katonák fáradtan rohantak a mély homok-

ban az ellenségre, amely sehol sem várta be őket, hanem mindig kitért előlük, majd az előrerohanó katonák hátába kerülve halomra lövöldözte őket.

Crassus 20,000 katonája így pusztult el és az élve maradt magát kegyelemre megadó 10,000 pedig láncra verve folytatta útját a birodalom belseje felé, ahol a pártosok MERV OISISBAN telepítették le őket, ahol számos közülük családot is alapított.

Crassus légioitól zsákmányolt római sasokat a pártos templomokban helyezték el, melyeket Negyedik Phrates adott vissza AUGUSTUS-nak.

Crassus és fia életükkel fizettek a rabló betörésért és a római légioók szörnyű veresége eszébe juttatta Rómának, hogy a Rajnától az Euphratesig, a Dunától az Amur folyóig a magyarfajú összittya-hun népek államszövetségeinek az ereje szilárd, melyet a római katonai tudomány soha leverni, de még megtörni sem tudott.

A rómaiak történelmük folyamán Mezopotámián túl tartós sikereket elérni nem tudtak. Róma kifosztotta, kirabolta Kisázsia, amelyből pedig könnyen tudott volna kelet felé, egészen Indiáig terjeszkedni, de a kirabolt, letarolt föld nem nyújtott sohasem szilárd támaszpontot és a római kapzsiság maga alatt vágta el az Indiába vezető utat.

A pártos királyok határaik védelmére számos hatalmas és bevehetetlen erődvárost építettek. Az egyik elgfontosabb határerőd-városuk HATRA volt a Tigris folyó partján. Nagy pártos városok voltak Ctesiphen, Darabgerd, Ger - Firuzabad, Ecbatana és Dara.

Számos építő- és képzőművészeti emlék maradt fenn utánuk, melyek a pártos kultúra és civilizáció tanúi. Susa, Assur, Hatra, Taxila, Tang - i - Sarwak, Bisutun, Naqsh - i - Rustam, Bishapur városok pártos palotái, sziklafeliratok és a sziklafalakba vésett óriási domborművek, szoborcsoportok, bronz és terra - cotta szobrok, szobrocskák és egyéb tárgyak cáfolhatatlan bizonyítékai annak, hogy a magyarfajú, összittya - hun pártosok nem lehettek lovas nomádok, mert a kultúra és a civilizáció magas fokán álltak.

A rómaiak, akikről azt tanítják, hogy a kultúra és a civilizáció terjesztői voltak a pártosokkal szemben igen szűk markúaknak mutatkoztak. A gazdag és hatalmas kiterjedésű, állandóan gyarapodó és fejlődő pártos birodalom nagy vonzó erőt gyakorolt a kapzsi római császárokra.

Traján Kr. után 114-ben légioíval betört a Pártos birodalomba és a fővárost Ctesiphont elfoglalták, Osroes pártos király leányát elfogták, de a főváros kifosztása után kivonultak, de útjuk-

ban mindent letaroltak és felégettek.

Időszámításunk 165-ik évében a rómaiak rablóhadjáratukat megismételték és másodszor is kifosztották a pártos fővárost. 197-ben Septimius Severus vezetése alatt harmadszor rabolták ki és dúlták fel a pártos fővárost, de sohasem tudták elfoglalni HAT-RÁ-t, a határerődvárost, amely tele volt pompás palotákkal, gazdag kereskedők házaival és aranykincsekkel. A rabló római hadjáratok megakadályozták a pártos birodalom további fejlődését a nép elégedetlenkedni kezdett az Arsacida uralkodóház ellen, majd 226-ban Sassanida Artaxes vezetésével lázadás tört ki, az utolsó pártos királyt ARTABAN-t meggyilkolták és a SASSANIDÁK foglalták el a trónt.

*

*

*

Széles vonalakban vázoltuk fel a Pártos birodalom történelmét és ismertettük történelemszemléletünkben az emberiség legnagyobb közösségének az ŐSTURÁNOKNAK a történelmi fejlődését, birodalom alapításait Kr. előtt 11,652-től a Pártos birodalom megszűnéséig. Felrajzoltuk ennek a NAGY IDŐKÖRNEK a térképét, elsoroltuk a legjelentősebb eseményeket, királyok neveit és birodalmaikat és meghatároztuk Európa, Ázsia és Afrika térben és időben egymáshoz való viszonyát.

Megemlékeztünk az ÁRJÁKRÓL, akik valamikor Oroszország és Szibéria erdőlakó, kóbor vadászai és pásztorai voltak, akiknek az életében az erdő és a legelő nem pedig a városépítés nehéz és hosszadalmas munkája játszotta a főszerepet.

Ma már jól tudjuk, hogy a görögök és a rómaiak a történelem elködösített szürkületében csak az előttük viruló kultúrák és civilizációk letarolói voltak és gondolatmenetünkben eljutottunk Indiába is, ahol az ősi kultúrát, civilizációt az árják szintén letarolták, elpusztították.

H. G. Rawlinson, "India — A Short Cultural History" című Londonban 1954-ben kiadott könyve 18-ik oldalán írja: — "Mohenjo-daro városát kirabolták és a lakosságot kardélre hányták. Csontvázak tömegét találták az épületek nagy szobáiban, a folyosókon és az utcákon. Asszonyok és gyermekek csontjait, együtt a felnőttek csontjaival és valószínű, hogy azok, akik Mohenjo-darót kirabolták "INDO-ÁRJÁK" voltak." —

*

*

*

Bármilyen nehéz dolog is volt különböző kultúrákat szembeállítani és egymással összehasonlítani, de megérte a fáradságot, mert

az eredmény azt mutatja, hogy a TURÁNI KULTÚRA ÉS CIVILIZÁCIÓ jelentett csak egyedülálló magaslatot az emberiség fejlődésében.

A mi mai életünk szinte valami szédítő magasságú szerkezet tetejéről néz alá mindenre, amit emberi társadalmak valaha is megteremtettek.

Egyetlen kultúra és civilizáció, egyetlen erkölcsi tanítás lett úrrá a Föld minden népén a TURÁNI, ehhez kellett minden társadalomfejlődésnek alkalmazkodni.

Miként történhetett ez? — Ma már tudjuk, hogy az nem a mai európai árja ember különleges, kiváltságos szellemi-lelki sajátosságából fakadt, de az is bizonyos most, hogy nem a véletlenek dolga, nem az események, eredmények összetalálkozása volt.

Ma a börtönök és az akasztófák korában élünk, szomorú eszmék és gyászos események álmodozó korszakában, ma borzalmasan romboló, valósággal rothadt szellemi áramlatok hatása alá került az emberiség. Ma századforduló küszöbéhez érkeztünk és azért az értelem ítélőszéke elé vonszoltuk a múltat, hogy a magyarság megismerje a helyét és rendeltetését ebben a felfordult, megbomlott, megromlott korszakban, amikor egy újabb magyar évezred alapjait kell leraknunk.

HETEDIK FEJEZET

MAGYAROK

A magyarság a történelem színpadán nem mint erdőlakó, békés, vadász - halász nép, hanem hódító, birodalmakat alapító, ősi lovasműveltséggel bíró népként jelenik meg. Társadalmi szervezete magasabbrendű társas alakulatra utal, mert szókinszének vallo-mása szerint rétegezett politikai és társadalmi szervezetben élt.

Az orosz erdők romantikus szemléletében élő magyarság előtt bizonyára megbotránykoztatásnak tűnik fel, hogy a magyart kapcsolatba hoztuk még a Nilus menti királysírokkal is és túlzottnak találják a rokonkeresést, de ezek megfelelkeznek arról, hogy ők maguk élvezettel igenlik azt, hogy a németek rokonságot tartanak a holland, a dán, a svéd, a porosz, a bajor, az angol, az osztrák és az Ural környéki német telepésekkel. — Ha azonban a magyarról van szó, akkor már szentségtörésnek veszik, ha a "világ legárvább nemzete, a rokontalan magyar???" — rájön arra, hogy neki több rokona van, mint a németeknek, az oláhoknak, vagy a szlávoknak".

Megdöbbenő az a rövidlátás és elfogultság, mellyel a germán népcsoport rokonságot akar kieroszakolni az Indiában települt EL-SŐ TURANOKKAL, holott ezen a területen semmi nyoma sincsen germán családi, vagy földrajzi neveknek.

Az embertani kutatások eredményeiből fény derült arra, hogy a mai magyarság faji képlete azonos Európa őslakóinak faji kép-letével, tehát a magyarság ősi bennszülött (autochton európai nép. De történelmileg és embertanilag az is igazolva van, hogy a magyarság névadói, akik Árpád vezér - fejedelem vezetése alatt 895-ben birtokukba vették és átszervezték őseik hagyományörökségét, a Kárpátmedencét, India területéről visszavándorló fehér hunok voltak. Ezeknek a fehér hunoknak az ősei, még időszámításunk előtt 10 és 5000 évek közötti időkben vándoroltak el a Kárpátmedencéből Ázsiába, ahol Turkesztán, Mezopotámia és Egyiptom területéin egy hatalmas turáni kultúrát, műveltséget és polgárosodást fejlesztettek ki.

A fajbeliség és a népiség, a faj és a nép fogalma a magyarságnál teljesen fedi egymást, mert népi egyénisége egyúttal tiszta fajú egység, egy magasabb és igen bonyolult szerkezetű élő egység, amelynek lényege, valamint összes ismertető jegyei, életmegnyílvánulásai mind azt bizonyítják, hogy kialakulása egy olyan élettani

HOZ” tartozott.

A magyarság egy ősi egységes szemléletű és vérségileg kiegyenlített nép, amely Középeurópában alakult ki és ott is él megszakítás nélkül 13000 éve, mely évezredek alatt számos esetben ellenséges népek között csak kiforrott népi (ethnikai) egyéniségével és egyéniségének a tudatával maradhatott fenn a népeket pusztító viharokban; kelet és nyugat ütközőpontján.

Azonban bármilyen álláspont igazolásáról van is szó, minden esetben megmásíthatatlan: 1./ Azt a területet, amelyet a magyarság saját tulajdonának tekint, azt ősei még a DILUVIALIS IDŐKBEN (Kb. 13000 éve) lakatlan őállapotban vették birtokukba, hiszen a tájelemek neveit ők adták.

2./ Árpád vezér - fejedelem népe, amely ezt a területet az őslakosság kérésére birtokba vette és átszervezte, ugyanazt az ősnylvet beszélte, mint amelyet a Kárpátmedence őslakossága, a MAGYART.

A magyarság ma újból az ÉLETKAPUJÁNÁL áll, mert a múlt nem esett ki a hatalmunkból. A történelem, amely a társadalom emlékezete magyarázatot ad és öntudatosít. A történelem hatalmas fegyver, mely népeket felemelhet, de romlásba is taszíthat.

A magyarság életének legválságosabb szakaszában él, tehát közösségből történt, amely a “GONDVÁNAI ŐSVÁLTOZAT”-nem egyéni létről, életlehetőségéről, hanem egy nemzet fennmaradásáról van szó. Még nem veszett el semmi, mert a magyar lélek NEM ALSZIK KI és NEM ALKUSZIK MEG, ki mer állni az igazságért. A mai magyarság öntudatos rétege nem veszi figyelembe:

— “hogya a magyar emigráció nem éppen jelentéktelen hányada még mindig azt az elvet vallja, hogy bele kell törődnünk a változhatatlanba, mert a nagy világpolitika úgyis a magyar kérdéstől függetlenül intézi a világ sorsát. Ehhez a bölcs felfogáshoz még hozzácsapják azt is, hogy ugyancsak falrahányt borsó az emigrációban magyar könyvek és újságok megjelentetése, mert a múlton már nem tudunk változtatni — a jövő kialakulásában pedig úgy sincs semmi szerepünk. Tehát legjobb, ha magyarságilag meghalunk, vagy ha nem is akarunk éppen meghalni, akkor dugjuk a fejünket a homokba és legyünk hasonlóak ahhoz a szobrocskába faragott három majomhoz, melyek egyike a szemét, a másik a fülét a harmadik pedig a száját fogja be.

Ezt a meglehetősen ostoba fölfogást főleg azon emigránsaink terjesztik, akik odahaza is addig nem törődtek a közügyekkel, a-

míg aztán a fejükre szakadt a ház. Mert amíg ők valóban nem törődtek a politikával és a közügyekkel, addig nagyon is törődtek azok, akik aztán megérlelték az 1918-as, majd még később a mai állapotot.

A társadalmi osztályokat egymástól elválasztó fal hangtalan mérnökei nem haltak meg és az emigrációjukban is gondosan folytatják régi munkájukat. Lenézik azt, aki ír, — szalmaszálat sem tennének keresztben az úton, ha azzal a magyar ügyet előbbre lehetne vinni, de ha valaki magyar vonatkozásban törődni mer a magyar fiatalsággal, akkor husángot dobna a lábai elé. Ha olvassák a magyar múltat gyalázó könyvek és újságcikkek ezreit, akkor megcsóválják a fejüket és ostobán hümmögik, hogy nahát ez azért még sem volt így. De a nahátnál már nem jutottak tovább, mert buták és önzők és idegenben is éppen olyan NÉVLEGEK MAGYAROK maradtak, mint odahaza voltak. Ezek számára a magyarság nem hivatás. A lényeg nem is bennük van — hiszen ezek az egyének olyan lényegtelenek, mint az elhervadt virág — hanem a hatásukban.

Mert hatásuk mérgező és letompít minden élt, lelkesedést és a közönyösség idejét múlt splendid isolation levegőjébe burkolja azokat, akik az ilyen öszvérlelkekkel érintkeznek.

Számukra nincsen magyar feladat. Igaz, hogy odahaza sem volt, mert otthon sem ismertek ilyent. Ahol megjelennek, olyanok, mint a köd, ami ellen nem lehet védekezni, mert megfoghatatlan és mégis ráül a lelkedre.

Ezek után a sorok után rátérünk a magyarság rövid történelmi szemléletére.

*

*

*

Időszámításunk 570-ik évében nagy világesemény történt, amely rövidesen új irányba terelte Ázsia, Afrika és Európa történelmét. — Arábiában, Mekka városában megszületett Abul Kaszem, Abdallah fia a világ egyik legnagyobb vallásának a megalapítója "MOHAMED". Ez az arab szó annyi, mint "DICSÉRETES" nyilvánvaló, hogy viselője már csak sikerei után kapta ezt a nevet.

Mohamed 40 éves korában kezdte el hirdetni az Isten ígét és alapítója volt a kimondottan EGYETLEN, vagy EGYISTEN HITNEK (IZLÁM HIT), amelynek ma már több, mint 400 millió híve van. Mohamed még a kezdet kezdetén okulván a kereszténység példáján nyomatékosan kihangsúlyozta, hogy ő csak ember és ezzel a tanításával megmentette az eltorzításoktól az EGYISTEN HITÉT.

Mohamed halála után barátja és híve Abu Berk (632-ben) lépett az örökébe és lett az Izlám első kalifája. Kalifa annyit jelent, mint utód. Mohamed volt az egyisten hit gondolkodó agya, képzelő ereje, viszont Abu Berk az akarat és a lelkiismeret.

Mohamed az új vallásalapító szociális eszmékből indult ki. Kevesen voltak gazdagok, ezek nagy uzsorások és nagy népsanyargatók voltak s a nagy tömegek, akárcsak ma is, nyomorogtak. Mohamed, aki maga is szegény árva volt, ismerte a nyomorgók helyzetét s az élet igazságtalanságait azzal akarta valamennyire jóvátenni, hogy mindenki adjon valamit a szűkölködők támogatására. A szociális célra való megadóztatás volt az első dolog. Miután azonban az emberek nem hajlandók az adakozásra, kellett valami, ami buzdítja és rettentí őket, így barátkozott meg Mohamed a VÉGÍTÉLET eszméjével, s mikor 40 éves korában hirdetni kezdte tanait, már fenyegette a mekkaiakat, hogy a végítélet napján szörnyű lesz a sorsuk, mert azzal, hogy megfeledeztek a szegényekről, elhagyták az Istent.

Szegény-adót fizetni, közösen imádkozni, — először csak ez a két tétel volt Mohamed tanítása, melynek a VÉGÍTÉLETTEL való fenyegetés adott nyomatékot.

Tizenkét évi tanítás és agitáció eredménye mindössze hetvenhárom híve volt. Mekkában nem volt mit keresnie; ez jól megszervezett városállam volt, melyben a gazdagok és a hatalmasok összetartottak. Mohamed 622 július 16-án elmenekült Mekkából. Ez a HEDSRA = A FUTÁS a mohamedán időszámítás kezdete. Mohamed 73 hívével JATH RIB városába ment, ahol tanítása termékeny talajra talált. Mohamed szövetségének ezt a nevet adta — "ISZLÁM = ODAADÁS" —. A szövetség tagjai a hívők, vagy MOSZLEMIN-ek (hívő = MOSZLIM), ez utóbbi szóból ered a mohamedánok török elnevezése a MUSZULMÁN.

Mohamed imaházat, MECSETET alapított, szertartásokat alapított meg, 629-ben eltiltotta a borivást és lassanként kifejtette mindazokat a tanokat, melyek együttvéve a mohamedán vallást alkotják. — Nincs más Isten, mint ALLAH és MOHAMED az ő küldötte. Ez az alaptétel.

Mohamed tanítása: Az ember sorsa felett az isten szigorú megváltozhatatlan akarata uralkodik és nagyon könnyen elveszne az ember, ha nem lenne mindenkinek 160 őrangyala. Az ember legfőbb erkölcsi kötelességei megnyugvás isten akaratában, békesség a hívőkkel és jótékonykodás. A hat parancs: — 1./ a Korán szorgalmas olvasása; 2./ tisztálkodás; 3./ ima; 4./ böjt Ramadan hónapban. 5./ alamizna-tized. 6./ zárandoklás Mekkába. Ez a ha-

todik parancs Arábiát tette az Iszlám középpontjává.

Mohamed 632 június 8-án meghalt Medinában. Utóda Abu Bekr volt a kijelölt utód, aki hamarosan hadsereget szervezett és rövid idő alatt uralma alatt egyesítette Arábia összes törzseit. Halála után sógora Omár foglalta el a kalifák trónját és az ő uralma alatt aratta az új hit a legnagyobb győzelmeit. 634-ben Omar kalifa hadvezére Khalid a Járduna (Jordán) folyó egyik mellékfolyójánál a Jármuk partjainál (Pelazgina - Palesztina) döntő csatában szétverte Heraklius keletrómai császár seregét.

Mohamed halála után rövid 25 év leforgása alatt a mohamedánok hatalmukba kerítették Egyiptom északi részét, Szíriát, Örményországot Perzsia egy részét. Az új arab birodalom északi határa csaknem az Oxus folyó partjáig ért és a Káspi - tenger nyugati partvidékénél átlépte a Kaukázus heggyerincét.

Az arab hódítók győzelmei könnyűek voltak, mert mindenütt apatikus érzéketlen népek kerültek az útjukba, kirabolt, kifosztott, elnyomott, szervezetlen embermilliók, akik felett romlott és önző kormányok uralkodtak. A Római birodalom rabszolgatartó és kapitalista rendszere teljesen tönkretette Előázsia ősturán eredetű népeit, míg Európában az árja - fajú népek végeztek tökéletes munkát.

A turáni őskultúra és társadalom hagyományainak tökéletes rombadőlése után ennek a hatalmas területnek a lakossága elveszítette hitét a vezetőiben.

Ma az Akasztófák és a börtönök korában élve párhuzamba állíthatjuk korunk legnagyobb zsidó találmányát a BOLSEVIZMUST, mint új hitet, új világmentő vallást, Mohamed korával. Ez a szörnyű zsidó találmány hódító útra kelt, győzelmei mindenütt könnyűek, mert ma is mindenütt apatikus, kirabolt, kifosztott, elnyomott embermilliók felett önző, zsidóvilághatalmi törekvések szolgálatában álló kormányok uralkodnak. A Börtönök és akasztófák korának Római birodalma az Egyesült Államok tönkretették Európát, rászabadították a világra a zsidó bolsevizmust és lángba borították Ázsiát. Céltudatos, romboló külpolitikájukkal Oroszország kezére játszották át Északafrikát, a zsidó állam megteremtésével pedig kettészakították azt az arab egységet, amely évezredek óta fenáll. Gyűlöletet hirdetnek és gyűlöletet terjesztenek és ezzel munkálják az útjait a minden történelmi idők legrettegetesebb zsarnokának, tömeggyilkosainak, elnyomóinak és rabszolgatartóinak az Orosz világhatalomnak, amelynek vörös cárja, vörös kalifája, a Moszkvai helytartó mögött háttérben álló ZSIDÓ KALIFA a bolsevizmus segítségével lassan és fokozatosan az emberiség nyakára akarja állítani a KIVÁLASZTOTT NÉP uralmát. —

Az Iszlám minden erejével Perzsia és Turkesztán meghódítására törekedett. Hatalmas erőfeszítéseit rövidesen nagy eredmények követték. A kialakult új világbirodalom legnagyobb kalifája Abdel Malik (685 - 705) az Első Valid (705 - 718) uralkodása alatt az arab dicsőség elérte a csúcspontot, mert az arab birodalom nyugati határa Európában a Pireneusoknál, míg keleten túlhaladt az Indus folyón és északra Kínával volt határos.

710-ben Bagdadból két hatalmas hódító hadsereg kelt útra. Az egyik nyugati irányba Északafrikán keresztül Spanyolország felé tartott, a másik keletfelé Perzsián át Indiát jelölte ki célpontul.

A nyugati arab hadsereg végigseperzte Északafrikát és könnyűszerrel érte el a Gibraltári tengersizort, ahol a spanyolországi zsidók készségesen segítettek őket abban, hogy Európába vonulhassanak. (Lásd: H. G. Wells, "Világtörténet alapvonalai" című 379-ik oldalát). —

711-ben az arabok átkeltek a Gibraltári tengersizoron és nagy véres csatában legyőzték a nyugati gótokat. Négy év leforgása alatt egész Spanyolország a hatalmukba került. 720-ban elérték a Pireneusokat, ott a hegylánc keleti ágát megkerülve benyomultak Franciaországba, de ott kemény akadályba ütköztek. A frankok 732-ben Poitiers-nél megverték az arab sereget és viaszorították a Pireneusok mögé. A mai Gibraltár, Herkules oszlopai "TARIK" arab vezértől kapta a nevét. Gibraltár, vagyis TARIK hegye. Gibr al Tarik.

Ugyanezekben az időkben a keleti arab hadsereg elérte az Indus folyót és 710-ben Zajti Ferenc, "Magyar Évezredek" című könyve szerint KHAROR mellett döntő győzelmet arattak India turáni, ősszittyá - fehérhun, vagyis magyarfajú népei felett.

A szörnyű csatavesztés után India indo - szittyá őslakosságának nagy része elhagyta ősei örökét és elmenekült. A fehér hunok, akik India 40 fejedelemsége felett uralkodtak szétszéledtek és uralomvesztésük után egy döbbenetes intellektuális hanyatlás következett be.

A fehérhunok egyes csoportjai India déli részeibe menekültek, majd onnan egy részük áttelepült JAVA szigetére, nyomaikat számos csodálatos szépségű Budhista templom bizonyítja. Jáva lakosságának egy része a VII. században indo - szittyá hun eredetű volt. Más menekült csoportok Burmában, Sziámban és Indokínában telepedtek le, ahol megvetették alapjait a Budha vallásnak, amely még napjainkban is uralkodó vallás maradt azokon a területeken.

A fehér hunok számos törzse Európa felé vette útját és 185 évvel később 895-ben átkelt a Vereckei szoroson és névadója lett

a mai Magyarorságnak.

Az Indiából elmenekült fehér hun törzseket a MAGYAR TÖRZS vezette, melynek fejedelmi családja ATILLA legkisebb fiától CSABÁ-tól származtatta magát.

Hóman Bálint az Árpádoknak Atillától való leszármazását tudományos alapon igazolja és az ősi magyar mondakörnek a származásra vonatkozó részét eredeti ősi hagyománynak fogadta el. (A magyar hun hagyomány és hun mondakör. 1925.) —

Az ősi hagyományok alapján "Márk Krónikája" (1330) elsőnek sorolja fel az Árpádház nemzedékrendjét, amely így szól:

— "Álmos, ki is fia vala Elődnek, az Ögyeknek, ez Ednek, ez Csabának, ez Ethelának, ez Bendeguznak, ez Tordának, ez Szeménynek, ez Etheinek, ez Aposnak, ez Kadicsának, ez Berendnek, ez Zsoltának, ez Bulcsunak, ez Balognak, ez Zámornak, ez Lélnek, ez Leventének, az Kulcsenek, ez Ompódnak, ez Miskének, ez Mikének, ez Beszturnak, ez Budlinak, ez Csanádnak, ez Bökénynek, ez Bondorfárdnak, ez Farkasnak, ez Othmárnak, ez Kádárnak, ez Belérnek, ez Keárnak, ez Kevének, ez Kelédnek, ez Damának, ez Bórnek, ez Hunornak, ez Nempróthnak, ez Thanának, ez Japhetnek, ez Nóénak.

Álmos azután nemzette Árpádot, Árpád nemzette Zsoltot, Zsolt nemzette Taksot." —

Az indiai madrasi harmadik régészeti konferencián 1926-ban, amikor ott tárgyalták India hun kérdését, többek között megállapították, hogy azok a FEHÉR HUNOK, akik Atilla idejében Perzsia határainál laktak, akik közé beházasodott Atilla legkisebb fia, azok a fehér hunok uralkodtak az V. század utolsó negyedében India 40 fejedelemsége felett.

Indiából elmenekülő fehér hun törzsek magukkal vitték vagyionukat. Hatalmas szekereken, gulyákkal, ménesekkel, csordákkal, kondákkal és nyájaikkal Afganisztánon át, Perzsia északi részein keresztül a Kaukázus hegység felé vették útjukat.

A vándorútra kelt nemzet számtalan helyen le akart telepedni, de telephelyeiket rövid idő elmúltával mindenütt támadás érte. 739-körül időkből a Kaukázus környékét ellepték a menekülők, akik az arabok elől a Kaukázus vidékén kerestek menedéket. 735 és 743 évek közötti időkből a Kaukázus vidéke a damaszki kalifa ellenőrzése alá került. 737. és 740 évek között ezen a területen egy nagy katonai lázadás tört ki. Az arab évkönyvek feljegyzései szerint Upas ibn Madar, vagyis a Madar-nembeli Upas állt a lázadás élén. Neve után ítélve iráni pártos (párthus) származású lehetett.

A legnagyobb valószínűség szerint az Indiából elmenekült fehér hun törzsek, ezekben a zavaros időkben kelhettek át a Kaukázuson, mert 760 körül már a Kazár birodalom szomszédságában a Dón és a Dnyeper folyók között voltak találhatók.

739-ben az arabok véres harcok után leverték a katonai lázadást. A lázadók vezére és emberei a Kazár birodalomba menekültek. 751-ben a kazárok is fegyvert fogtak az arabok ellen és átkeltek a Kaukázuson, megszállták a Kur folyó vidékét.

Ebben az arabok elleni háborúban az indiai fehér hunok is részt vettek 10,000 lovassal. A háború 758-ban véget ért és békekötés történt.

764-ben az arabok megszepték a békét és vissza foglalták a Kaukázus vidékét, ahonnan az őslakosság a MEOTISZ környékére (Ukrajna) menekült.

760 körüli években a Dón és a Dnyeper folyók között elterülő vidéken telepedtek le a fehér hunok, akiknek akkori fejedelme CSABA volt. A fehér hunoktól megszállt terület déli határa az Azovi-tenger és a Kuban folyónál végződött.

LEBÉDIA, amely a Dón és Donec folyók közötti területnek volt a neve a Kazár birodalom nyugati határőrvidéke volt és északnyugaton a mai KIEV városáig terjedt. Lebédiában három kazár törzs élt: a KÉRI, a KESZI és a KÜRT törzsek. Ez a három törzs összittya - fehér hun volt, akárcsak a Kazárok is, akik már évszázadok óta kazár név alatt voltak ismeretesek.

A Dón és a Dnyeper folyók vidékén az indiai eredetű Magyar, Tarján, Jenő, Gyarmat és az iráni pártos (párthus eredetű) Nyék törzs telepedett le. Ezt a vidéket a bizánci történétírók DENTU - MOGERIÁNAK nevezték, amely valószínűleg a DON-TÖVI MAGYAR törzs nevének az elferdítéséből keletkezett.

A felületes és hiányos történelmi ismeretekkel rendelkező történészek, vagy céltudatos történelemhamisítók a döntövi fehér hun népet ÖSTÖRÖK NÉPNEK nevezik. Még teljesebb a zűrzavar akkor, amikor különféle, részben görög, római, arab történétírók rosszul hallott, vagy önkényesen gyártott elnevezéseit olvassuk.

Szabir, onugor, besgur, kuturgur, pacina, panacita, kök - törk, stb., egyetlenegy magyar - fajú összittya - hun nép sem nevezte magát. Fennmaradt ősi törzsnevek: Árpád vezér - fejedelem hét magyar törzsének a neve: Magyar, Nyék, Kürt - Gyarmat, Tarján, Jenő, Kéri és Keszi.

A magyarokkal vérrokon BESSENYŐK törzsnevei: Kisbesse nyő törzsszövetség három törzsből állt:

1. — Szabad - ertin törzs, főnöke 940 körüli időkben MAJSA

vezér,

2. — Korcse - csür, vagy Csür törzs, főnöke Kál vezér,

3. — Csabakengyel, vagy Csaba törzs, főnöke Bata vezér.

Ez a három bessenyő törzs telepedett le a Dóntövi fehér - hun törzsek kivonulása után Dóntövi Magyarországon, vagy Dentumogeriában.

A kisbessenyő törzsszövetség a Dón és a Dnyeper folyók közén hat kőből épített és megerősített helységet alapított, melynek nevei a következők:

— "Fehérkő - káta, Tankáta, Kraknakáta, Szalmakáta, Szakakáta és Gyulakáta." —

A XII. évszázadban a kisbessenyő törzsek nagyrésze betelepedett a Kárpátmedencébe és a mai Pest - Pilis - Solt - Kiskun vármegye területén HÉT KÖZSÉGET alapítottak: — "Nagykáta, Szentmártonkáta, Egreskáta, Szenttamáskáta, Boldogasszonykáta, Csekekáta és Szentlőrincskáta helységeket." —

A nagybessenyő törzsszövetség öt törzsből állt:

1. — Kapu törzs, főnöke Géza vezér,

2. — Gyula törzs, főnöke Kartakán. Ez a törzs a Dóntövi fehér - hunok elvonulása után a Keleti - Kárpátok moldvai oldalán helyezkedett el.

3. — Csaraboj törzs, főnöke Kaiduj vezér, népével Kiev és a Kárpátok közötti területen telepedett le.

4. — Kölpeny törzs, főnöke Ipa vezér,

5. — Talmát törzs, főnöke Kostán vezér volt, azokban az időkben, amikor Árpád vezér - fejedelem népével a Kárpátmedencébe bevonult.

A NAGYBESSENYŐK "GYULA TÖRZSE" a X. évszázadban Moldvából Erdélybe vándorolt, ahol összeolvadt a KESZI TÖRZSZSEL és mint "GYULÁK TÖRZSE" maradt fenn.

Ezekből a fennmaradt törzsi elnevezésekből láthatjuk, hogy nyoma sincs Szabir, Onugur, Kotugur, vagy Besgur stb. neveknek.

Az egymással vérrokon ősturáni, ősszittya - hun, vagyis magyar, bessenyő, vagy kun "magyar - fajú népek" nem lehettek "ŐSTÖRÖKÖK SEM" mivel a török nép azokban az időkben még nem is létezett. A törökök, akik ma Törökország területén élnek, vagyis annak a népnek az alapelemei csak időszámításunk 1000 - ik éve körül jelentek meg a mai Törökország területén. Ennek a török népnek az alapjai 50.000 uighur (ugor), fehér - hun és arab család képezte. Ennek a három különböző forrásból jövő népnek az egybeolvadásából alakult ki a mai török nép alapanyaga.

*

*

*

A Döntövi fehér - hun népnek egy jól megszervezett és fegyverezett hadserege volt, ez tette lehetővé, hogy Indiából való kivonulásuk után egészen a Dón folyóig csaknem háboríthatatlanul eljuthattak.

A fehér - hun hadszervezet a TIZES SZÁMRENDSZEREN alapult. Egyes törzs állandó katonai ereje 10.000 lovasharcosból állt, amelynek fele védelmi, fele pedig támadó, vagy megtorló feladatot látott el.

A törzs főereje a TÖMÉNY volt, amely 10 dandárra oszlott. Egy dandár 1000 harcos volt. A DANDÁR 10 HADRA tagozódott, melyben EGY HAD 100 lovasharcosból állt. A HAD 10 ŐRSRE oszlott, egyenként 10 - 10 lovasharcosra.

TÖMÉNY parancsnoka a KÁN, a DANDÁROK PARANSNOKAI a KÁL -ok, a HADAKÉ a KÁD volt, míg az összes, vagyis a szövetséges törzsek haderejének a főparancsnoka a HORKA volt. A döntövi szövetséges fehér - törzsek hadseregének első főparancsnoka, vagyis az ELSŐ HORKA ÁRPÁD vezér volt. Árpád, amikor vezér - fejedelemmé vált megválasztva a horka tisztség elsőszülött fiára LEVENTE vezérre szállott. Levente halála után a horkák, akik árpádházi hercegek voltak a következők: — “Bogát - Kál, Bulcsu, Szerénd és az utolsó Koppány, István király nagybátyja.” —

A magyar törzsszövetség vezérkari főnökét KUSÁN -nak, a műszaki csapatok parancsnokát pedig TARCSÁN -nak nevezték.

*

*

*

Az indiai és iráni fehér - hunokat a Dón és a Dnyeper folyók között “CSABA” fejedelem telepítette le 739 - 760 közötti időkben. Csaba fejedelem a MAGYAR TÖRZS fejedelme volt, valószínűleg 715 - 725 évek közötti időkben született, felesége kovarezmi menekült, a legnagyobb valószínűség szerint pártos vagy párthus eredetű. Utóda, vagyis Csaba fejedelem fia Ed, vagy Edemen, valószínűleg 750 - 760 évek között születhetett, feljegyzések nem maradtak róluk, csak neveiket említik a bizánci évkönyvek.

Ed, vagy Edemen fia és utóda ÜGEK volt, aki 784 - 788 évek között született. Ügek uralkodása alatt 810 körül a Döntövi-Magyarország erős fejlődésnek indult. 839 -ben Ügek a bolgárokkal szövetkezett, akik vérrokonai a magyaroknak és azokban az időkben még a bolgárok olyan nyelven beszéltek, mint a döntövi-fehér hunok, magyarul. A szövetséges fehér - hun és bolgár törzsek megtámadták a bizánci császárság aldunai telepeit.

Ügek parancsára vette kezdetét 839-ben KEŐ várának az építése, melynek helyén ma KIEV VÁROSA fekszik. A mai KIEV-ben a Szent András és a Kiselevka dombon, a Frunze utcának a helyén HÁROM KŐERŐD volt, melyeket várárkok és kőfalak védelmeztek. KEŐ VÁRÁNAK az építését 840-ben fejezték be, melynek a parancsnoka Ügek fia ÁLMOS volt, aki 10 éven keresztül az erődben élt, ott is nősült meg. Álmos felesége a NYÉK TÖRZS vezérének a leánya volt.

Álmos 819-ben született és 895-ben halt meg. Uralkodása alatt felesége törzse a NYÉK TÖRZS fedezte fel a DONEC VIDÉKI VASÉRCTELEPEKET, melyeket álmos feltáratott. Keő várában egy KOVÁCSIPARI KÖZPONT alakult ki, amely a donecvidéki vasérctelepek kibányászott ércanyagát feldolgozta és hasznosította.

A NYÉK TÖRZS a mai Csernigov város helyén egy másik kovácsipari központot létesített, melyet GYÖR-nek neveztek. A fejlett kovácsipar a mezőgazdasági eszközök tömeges előállításával elősegítette a földművelés és a szőlőtermelés nagymérvű kifejlődését, melyet a nagyszámban napvilágra került ásók, kapák, sarlók, ekék stb. bizonyítanak. A szőlőtermelés révén kifejlődött a bori-par, ami jövedelmezőnek bizonyult.

Fegyverkovácsok, íjgyártók, kerék és kocsigyártók, szíjgyártók, nyergesek, nyílkovácsok, fazekasok, takácsok, timárok, bányászok, kohászok stb. révén nemcsak a belkereskedelem, hanem a külkereskedelem is fellendült.

A fémművességre és az ötvösiparra az ezüst alkalmazása nyomta rá a maga bélyegét. Az ezüstnyersanyagnak beszerzése az akkori világ nagy ezüsttermelő országaival és az Arab birodalommal van összefüggésben. A magyarság gazdag felszereléseiben és díszítményeiben "URALKODÓ AZ EZÜST". Nincs még egy történelmi nép, melynek anyagi kultúrájára annyira jellemző volna az ezüst, mint a döntövi magyaréra.

Ruházatuk térdig érő ujjas fehér vászoning, bő gatyá, vagy szűk nadrág, ujjatlan csipkézett színes mellény és combig érő kabát volt. A lovasharcos mentét hordott, pitykés, csatos övet és csizmát. A nők ruhája bokáig, vagy térdig érő volt, de hidegben mentét vettek fel.

Az ősi viselet évezredek óta lényegileg nem változott. Ezek az ősi formák átszármaztak a nyugati népekhez és így Európa ruházatkodási kultúráját is a magyarság adta.

Magasfokú volt a magyar FÜRDŐKULTÚRA is, a lovascsapatok cserzett bőr tábori fürdőkádakat használtak.

A magyar hadiművészet taktikája és stratégiája felülmúlta minden másfajú nép hadászatát. Tartalékok, cselek, lesek, többszörös arcvonalak alkalmazása mellett a rendkívüli lovasteljesítmények, elképzelhetetlen gyors mozgás, bámulatos begyakoroltság és félelmetes nyilazóképesség, a vasfegyelem és az időjárással szemben való ellenállóerő adta mindennek felett álló fölényüket.

Kiváló loállományuk és kengyelük hallatlan lovasteljesítmények végzésére képesítették őket. Az árpádházi magyar vezér-fejedelmek seregei HÉTSZER KELTEK ÁT AZ ALPOKON. Szalárd vezér 924-ben Olaszországon keresztül a Szentbernát-hegyi hágon át Felsőburgundiába lovagolt és ugyanazon az úton is tért vissza. 935-ben, 951-ben az Alpokon átkelve Franciaországba hatoltak a magyar lovasseregek. 954-ben Bulcsu árpádházi herceg, a horka lovasseregével Hollandiában, Belgiumban, Franciaországban járt, majd az Alpokon átkelve Olaszországon tért haza. A magyar lovasseregek közelharcban kürtjelekre, nagy távolságokra pedig fényjeladásra mozdultak. Az orvostudomány, a hadisebészet magas fokát az ősi sírokból napfényre került koponyákon megállapított sebészeti műtétek sikeres gyógyulásai igazolták.

A magyar ősokeket a nyugati krónikások a legrosszabb megvilágításba helyezik. Az újabbkori külföldi irodalom egy kicsit tompított a régi rágalmon, de mindezek dacára is sok történetíró pásztor, nomád népnek nevezi a magyarság őseit és ezekből kiindulva azt állítják, hogy a keresztény latin és germán népek szervezték meg a pogány magyarság állami és társadalmi életét.

Ezekkel az állításokkal szemben: az ősmagyarság népi jellege és műveltsége, sokoldalú szókincsének jelentős csoportjai olyan kifejezéseket tartalmaznak, melyek arra utalnak, hogy a magyarság olyan kultúrkörbe tartozott, melynek népei magasabbrendű fejlett társadalomban éltek.

A nyelvi-, néprajzi-, embertani- és régészeti adatok egyértelműen azt bizonyítják, hogy a magyar földművelő kultúra a Kaukázus, a Hindukus és a Himaláják sziklabástyáitól határolt déli tájakon kialakult első nagy földművelőkultúrákkal azonos.

Az egykori arab és bizánci történetírók tudósításai szerint Árpád vezér-fejedelem névadó népének nagyon sok szántóföldje volt, a földművelés pedig nem más, mint a fejlett társadalom fenntartója, biztonságának, jólétének, valósággal mindennapi kenyerének a megteremtője.

Ősi szavaink az "árpa" és a "búza", a szántóföld régi neve "tarló", továbbá az "eke, sarló, kapa, kepe, szérű stb.", kétségtelenül bizonyítékok.

Tévednek azok a történészek, akik azt akarják bizonyítani, hogy a magyarság a földművelés tudományát elsősorban a NÉ-METSEG és SZLÁVSÁG azon békés hitterjesztő elemeinek tulajdoníthatja, amelyek állítólag a magyarság passzív tömegeit az európai fejlődés nagy országújtára terelték.

A történelemelőtti idők óta fennálló ősi magyar földműves-kultúrával egyidős az állattenyésztés kultúrája is. Az ősmagyarság az összes számbajövő állatfajtákat tenyésztette. Állatokat tartani és pásztorkodni távolról sem jelent egyet, mert a nagy nyájak, csordák, kondák, ménesek és gulyák együtt tartása, védelme és gondozása, szaporítása és a legelők kiszemelése nagy előrelátást és gondosságot követel.

A LÓ birtoklása nélkül elképzelhetetlen a nagyvonalú állattartás. A magyarfajú népek idomították meg legelőször a lovat és az ősidők óta nemcsak a békés mindennapi munkának, hanem a harcnak is a legnélkülözhetetlenebb kelléke volt.

A ló döntő szerepet töltött be a magyarság egész lelki beállítottságában és a világhoz való viszonyában. A ló segítségével alakult ki a gyors és átütőerejű harcmodoruk, amellyel a csatamezők fölényes urai voltak, de annak segítségével szervezték meg hihetetlen rövid idő alatt birodalmaikat is.

A ló mellett egy másik ősi állat a JUH volt, mert húst, tejet, gyapjút, bőre pedig az igen fejlett szűcs- és bőriparnak adott nélkülözhetetlen anyagot.

A legősibb állattenyésztési kultúrszavaink: bika, tinó, ökör, marha, tulok, ünő, üsző, borjú, kecske, gödölye, karám, ól, gyapjú, sajt, túró, író stb. egy sokszínű műveltségű ősnépről tanúskodnak.

A legutóbbi évek során a lelkiismeretes kutatás és vizsgálódás ésszerű érveléssel bebizonyította, hogy a XI. század első feléből fennmaradt kőfaragványokon a jellegzetes ősi magyar ízlés, egyúttal tehát kétségtelenül magyar vésők nyomai mutathatók ki.

Esztergom, Veszprém, Pilisszentkereszt, Bodrogmonostorszeg és még más öt helyen olyan jellegzetes ősi szittya - hun eredetű palmetta motívumokat találtak, amelyeknek tökéletes másai Árpád vezér - fejedelem korának névadó népének a fémműves emlékein is bőségesen megtalálhatók.

Az esztergomi királyi várnak a legutóbbi években a föld alól kiásott épülettömege, díszes kőfaragásaival az ősi magyar építő- és kőfaragóművészet szinte egyedülálló példáját szolgáltatta egész Európában.

De a kutatás azt is bebizonyította, hogy ez a királyi vár már

István király uralkodása előtt, tehát a NYUGATI KERESZTÉNY BEÖZÖNLÉS ÉS TÉRÍTÉS IDEJE ELŐTT készült.

Magyarország István koráig GYEPÜKKEL védte és zárta területét a tőle mindenben idegen NYUGATTÓL és a gyepek mögött zavartalanul élte életét az ősi szittya - lmn örökség öröktékű képzőművészete, amely a fémműves, ötvös és egyéb iparokon kívül a "NAGY VÉSŐKULTÚRÁBAN" is bemutatkozott.

Tehát teljesen alapelküliek azok az állítások is, amelyek azt szeretnék elhiteni, hogy magyarság művészetének kialakításában a NYUGATI KERESZTÉNYSÉG JÁTSZOTTA A LEGNAGYOBB SZEREPET.

*

*

*

860-ban Álmos fejedelem fia ÁRPÁD átvette édesanyja törzsének a vezetését, mert a NYÉK TÖRZS-nek nem volt a vezéri székben fiú utóda. 860-ban a lebediai kazártörzsek a KÉRI, a KESZI és a KÜRT kiszakadtak a Kazár érdekkörből és 862-ben önálló politikát folytattak. 870-ben a Fekete-tenger térségében megjelentek a bessenyők, átkeltek a Volga folyón és a kazárok szomszédságában telepedtek le. A bessenyőket az uighurok (ugorok) szorították ki az elsivatagosodott sovány belsőázsiai legelőjeikről és a Volga torkolatvidékétől délre a Káspi és a Fekete-tengerek közötti területeken telepedtek le. Megjelenésük nagy nyugtalanságot váltott ki a Dón és a Dnyeper folyók közti területen élő fehér - hunoknál, akiknek állami területe a Kubán folyónál végződött.

884-ben megjelentek a normanok Keő (Kiev) vára előtt. Vezetőjük Rurik rokona Oleg volt. Álmos fejedelem Keő várának az ispánságát Olegra bízta és a várába normann zsoldosokat helyezett. A kievi, vagyis a Keő vári normanokkal egy évszázados baráti, sőt később családi kapcsolat keletkezett.

860 óta a lebediai három kazár törzs a kéri, a keszi és a kürt szoros kapcsolatot tartottak a döntövi fehér - hunokkal és amikor 889-ben a bessenyő zaklatások miatt a fehér - hunok önként feladták a Dón és a Dnyeper közti hazájukat, a három lebediai törzs elhagyta ősi földjét és a fehér - hunokhoz csatlakozott.

Dentumogeria, vagyis a Döntövi Magyarország kiűritése után a fehér hunok a Dnyeper és a Kárpátok közötti területre telepedtek át, melyet ETELKÖZNEK, vagy FOLYAMKÖZTI TARTOMÁNYNAK neveznek. Az átköltözés után azonnal megszervezték az újabb haza védelmét. A nyugati határt és annak déli szakaszát a NYÉK TÖRZS, az északi határt a KÉRI TÖRZS és a

hozzájuk csatlakozott őslakosság (kunok és avarok), a keleti határt a KESZI és a déli határt a JENŐ TÖRZS katonai ereje védelmezte.

Etelközben 892-ben ÁRPÁD vezér és testvérébátyja KURTÁN veszik át előregedett apjuktól ÁLMOSTÓL a vezetést. A fejedelem "KURTÁN", némely író szerint "KUSÁN", "KURSZÁN", míg a műszaki fejedelem a fiatalabb ÁRPÁD a horka.

Még ugyanebben az évben Bölcs Leó bizánci császár követei felkeresték KURTÁNT a fejedelmet és a bolgárok elleni szövetséget ajánlottak, amit Árpád a horka ellenzett. Nemsokára a bizánci követek után megjelentek a frank-romai császárság követei is, akik Szvatopluk morva fejedelem elleni szövetséget ajánlottak fel. Árpád tanácsára Arnulfnak, a frank-germán császárnak az ajánlatát is elutasították.

Arnulf ajánlatától függetlenül Árpád horka csapataival 892-ben, majd 893-ban is egy kisebb katonai vállalkozást hajtott végre a Kárpátmedencében és felvette a kapcsolatot a "frank-germán" elnyomás alatt élő vértestvér avarokkal, vagy várkunokkal, akiket Szvatopluk a nagyratörő és önállóságra törekvő frank-germán hűbéres morva fejedelem létükben veszélyeztetett.

894-ben Árpád a horka nagyarányú katonai vállalkozást vezetett a morvák ellen, de ez idő alatt, míg a főhad távol volt a besenyők megtámadták az Etelközi szállásokat és jelentékeny veszteséget okoztak.

Árpád és serege hazatérte után Etelközben a fehér-hun törzsek között egyenetlenség és szakadás tört ki. Ugyanis a besenyők zaklatásai, bizánc és a bolgárok ellenséges magatartása miatt az etelközi fehér-hunok eddig virágzó közvetítő transzkontinentális kereskedelmét nagy veszteségek érték. A nagyméretűvé kifejlesztett kereskedelem, mely Skandináviától – Arábiáig, Perm-től – Bizáncig terjedt, csaknem teljesen megbénult.

A törzsek közötti egyenetlenség vezére a Gyarmat törzs főnöke volt, aki a hozzája csatlakozott elégedetlenekkel egyesülve elhagyta Etelközt és kettészakadt törzsének nagyobbik felével a Kaukázus vidékére települt.

A kettészakadt Gyarmat törzs visszamaradt fele a Kürt törzshöz csatlakozott és mint Kürt-Gyarmat törzs maradt fenn. Az Etelközben visszamaradt fehér-hun törzsek a szakadás után "TÖRZSSZÖVETSÉGET" kötöttek amelyet "VÉRSZERZŐDÉSSSEL" pecsételtek meg.

Az új törzsszövetség: Magyar a fejedelmi törzs, Kürt-Gyarmat az iparosok törzse, Nyék és Tarján a kohászok, bányászok,

lovácsok és fémiparosok törzse, Jenő a hadszervezet törzse, Keszi és Kéri a földművesek törzse volt.

A szövethozott törzsek ÁLMOST választották vezér - fejedelemnek, amely eseményt IV. Béla király "NÉVTELEN JEGYZŐJE" évkönyvében örökített meg.

MAGYAROK TETTEIRŐL, írta IV. Béla Névtelen jegyzője, fordította latin nyelvből magyar nyelvre Szabó Károly. Könyvkiadó Lampel R. Rt. Budapest. 12. és 13. oldalak: — "Akkor egyakarattal így szólnak Álmos vezérhez; c naptól fogva téged vezériünk és parancsnokunkká választunk és hová szerencséd vezetend, oda követünk. —

A "Vérszerződés esküje": — "Az eskü és állapotja így vala; hogy míg éltek tart, mind magoknak, mind maradékainknak is, vezérük mindig Álmos nemzetségéből legyen. Az eskü másodállapotja így vala; hogy valaki utódaik közül hűtlenné lenne a vezér személye ellen, és meghasonlást mívelne a vezér és rokonai között, a vétkesnek vére vettessék, miként az ő vérük ömlött az esküben, melyet Álmos vezérnek tettek. Az eskü ötödik állapotja így vala; ha valaki Álmos vezér és a többi fejedelmi személyek utódaiból esküjük állapotját meg akarná szegni, átok alá legyen vetve mind örökké. Mely hét férfi nevei ezek valának: Álmos, Árpád atyja, Eleud, Zobulsu (Szabolcs) atyja, kitől a Saak (Csák) nemzetség származik, Kundu, Kurzán atyja, Ond, Ete atyja, kitől a Kalán és Kolsoy nemzetség származik, Tosu, Lelu atyja, Huba, kitől a Zemere nemzetség származik és hetedik Tuhutum, Horka atyja, kinek fiai voltak Gyula és Zombor, kiktől a Moglout nemzetség származik, mint alább mondva lesz.." —

894 és 895 telén az etelközi szövetséges törzsek készültségbe léptek és Árpád horka engedélyt kért apjától a vezér - fejedelemtől, hogy seregével még a tél folyamán átkelhesse a Kárpátok északi hágóin, mert a hadihelyzet így kívánja. Az engedélyt Álmos Árpádnak megadta. Árpád a haditanácson jelentette, hogy nem helyesli Apjának azt a tervét, hogy a Kárpátok déli szorosain is átvonuljon a sereg egy része, mert abból a kettéoszlás miatt baj származhat. Árpádot a haditanácson leszavazták és ekkor Árpád kijelentette, hogy műszakilag segíteni fogja apja csapatait, de a következményekért felelősséget nem vállalhat. Sajnos Árpádnak igaza volt, mert a bolgárok és a bessenyők Álmos szekértáborát a TÖMÖSI SZOROS előtt megrohanták, kirabolták, s az asszonyokat, gyermekeket és az öregeket leölték. Ez Álmos vezér - fejedelem életébe került.

•

•

•

895 tavaszán a szövetséges fehér - hun törzsek bevonultak a Kárpátmedencébe. Krónikáink szerint Álmos vezér - fejedelem is eljutott Munkácsig, ahol meghalt és ezen a tájon is lett eltemetve. Álmos halála után a vezér - fejedelem KURTAN, aki Árpádnak a horkának volt a testvérbátyja.

Még a Kárpátmedencébe való bevonulás előtt a Duna - Tisza vidékéről egy kb. 12.000 ifjú lovasharcosból álló sereg érkezett Árpád táborába, hogy a magyar törzseket a Kárpátok hágóin átvezessék.

Az Etelköz - i fehér - hunok Kárpátmedencébe való áttelepülésének indító okai a következők voltak:

1. — Az ősi hun hagyományok kötelező ereje.
2. — A Kárpátmedence őslakóival, a hunokkal és az avarokkal való vérségi kapcsolatok.
3. — A Kárpátmedencén keresztül húzódó kereskedelmi utak, melyeknek hatalomba való vétele jelentős jövedelmet ígért.
4. — Az az erkölcsi erő, mely kultúrközösségen és jogfolytonosságon alapult.

Álmos halála után 896-ban az egész Kárpátmedence KURTAN vezér - fejedelem vezetése alá került, majd Kurtán tragikus halála után Árpád mint vezér - fejedelem követte bátyját a hatalomban és újabb évezredet nyitott meg a magyarság számára, az örök magyar sorsot.

*

*

*

AVAROK VAGY VÁR-KUNOK ATILLA ÉS A HUNOK

Az indiai és iráni fehér - hun törzsek, amikor 760 körül a Dón és Dnyeper folyók vidékén letelepültek, felvették a kapcsolatot az avarokkal, vagy vár-kunokkal, akik 568 óta birtokolták csaknem egész Középeurópát. Az avarok, vagy várkunok nemcsak fajilag, hanem nyelvükben és szokásaikban is rokonai voltak (vérokonok) a döntövi jövevényeknek.

Az avar, vagy vár-kun birodalom alapításának előzményei visszanyúlnak elődjeknek ATILLA magyar-fajú népének megjelenése idejéig. A hunokkal kapcsolatban a történetírók nagyrésze FEHÉR és FEKETE HUNOKAT EMLEGET. A fehér és fekete hun elnevezés nem faji, sem pedig BÖRSZÍNT jelentő elnevezés, mint egyes tudatlan elemek azt fel is tételezik, hanem csupán az általuk rendszeresen viselt ruházatuk színét jelzi.

A hunok FEHÉR és FEKETE juhokat tenyésztettek, tehát fehér és fekete juhbőrből készült ruházatuk is volt. Mivel a juh-tenyésztők egyrésze csak FEHÉR, másik részük csak FEKETE juhokat tenyésztett, a ruházatuk általában az egyik csoporté fehér a másiké pedig fekete volt. Innen keletkezett a FEHÉR és a FEKETE HUN megjelölés.

Atilla király hun népének egy része a Kr. előtti 5i-ben összeomlott "TÁVOLKELETI HUN BIRODALOMBÓL (Kínaiak szerint HSIUNG - NU = SZABAD EMBEREK birodalma) került a "TURÁNI KÖZPONTI HAZA" területére, amely a Káspi és az Aral tó vidékén terült el ősidők óta. Ezek a távolkeletről Közép-ázsiaába sodródott távolkeleti hunok később összekerültek a Kaukázus összittya - hun népével és velük egyesülve elindultak az európai őshaza visszaszerzésére.

Ezekkel a nyugat felé vándorló, nagyobbára fekete ruházatot viselő, tehát FEKETE HUNOKKAL egy jelentékeny számú "fél-mongol-félikhun keverék nép" is sodródott Európa felé, akik távolkeletről a Kínai birodalom északi vidékeiről származtak és a távolkeleti hunok alattvalói voltak. (Hsien - pik). —

Atilla hadseregének kb. egy harmadát ezek a félig mongol - félig hun harcosok alkották. A hunok és keverék csatlósai a temetők tanúbizonyságai szerint sem az életükben, sem sírjaikban nem keveredtek, mert úgy a hun, mint a mongol harcos külön-külön temetőikben lett eltemetve.

Kr. e. a III. és Kr. után a II. évszázadok közötti időkben Északoroszország és Szibéria területei felől "ÁRJA FAJÚ, vagyis GERMÁN NÉPEK" árasztották el a Fekete - tenger partvidékét és részben elűzték, részben leigázták a terület őslakóit a KIRÁLYI SZITTYÁKAT.

Kr. után 350 körül, 124 évvel a hatalmas Párthus, vagy Pártos birodalom összeomlása után Belső - Ázsia turáni népei újabb erőre kaptak és visszaszerezték a hatalmat, visszanyerték elveszett függetlenségüket.

375-ben Balambér volt a belsőázsiai hunok vezére (király), ha Jordanes görög történetíró igazat mond. Balambér véget vetett a Keleti gótok Középoroszországi uralmának. A keleti gótok Gesimund királyukkal együtt meghódoltak a hunoknak. A keleti gótok után a nyugati, vagy vizigótokra került a sor. A nyugati, vagy vizigótok 378. és 381. évek között a hunok elől menekülve a Római birodalomban kerestek menedéket.

A gótok leverése után megnyílt az út az Aldunáig és amikor 379-ben Pannoniában, a rómaiak által ott letelepített gótok védel-

mezők ellen felláztak, a rómaiak azonnal kivonták onnan légió-jaikat. A légiók kivonulása után a hunok azonnal benyomultak Pannoniába és a gótokat elűzték. A hunokhoz csatlakozott vértestvér népek közül a legjelentősebbek az ALÁNOK voltak, akik Ukrajna déli részén laktak.

Az ötödik évszázad első évtizedében három hun testvér a hunok legnagyobb vezére. A görög, vagyis a bizánci történetírók említése szerint Mundzuk, vagy Bendeguz, Oktár és Ruga uralkodtak a hun nép felett. A három testvér közül a legkiválóbb Ruga volt, kinek az udvarában tartózkodott egy silistrai származású római, AETIUS, a hunok között élt akkor, mint Honorius császár tusza. Aetius megtanulta a hunok nyelvét és eltanulta a hun szokásokat, sőt több alkalommal harcolt is velük együtt a rómaiak ellen. A hunok 432-ben megszállták egész Pannoniát, a következő évben behatoltak Itáliába és kieroszakolták, hogy a császár Aetiust nevezze ki a római hadsereg fővezérévé.

436-437. években a hunok és a rómaiak együtt harcoltak a Rajna mellett a burgundok ellen, Oktár fővezérlete alatt. A hun hadsereg egy másik része Mundzuk két fiának, Atillának és Budának vezetése alatt a kelet-rómaiak ellen harcolt, oly sikerrel, hogy a császár az évi 350 font arany adót kénytelen volt 700 font-ra felemelni.

433-ban Oktár eltűnik a történelem színpadáról, Ruga pedig hirtelen meghalt. A harmadik testvér Mundzuk, vagy Bendeguz két fia Atilla és Buda örökölték a hatalmat. A hun birodalom határai a Káspi tótól a Rajnáig és a Dunától a Balti tengerig terjedtek.

440 körül, abban az időben, amikor Buda, Atilla testvére meghalt egy római püspök, akinek a székhelye MARGOS-ban volt a "hun királyi sírokat" kifosztotta. A hunkirálysírok a hun királyi székhelytől keletre, nem messze a Duna északi partjától, kb. a Morva folyó torkolatától nem messze északra lehettek.

Miután királysírokról van szó, joggal tételezhető fel, hogy az uralkodóház, amelyből Atilla származott, már régen ezen a területen élt, mint azt az angol forrásmunkák bizonyítják. (E. A. Thompson, "A History of Attila and the Huns", Oxford Univ. Press. 1948. 100 Great Lives, Attila. Odham Press. Long Acre, London.)

A bécsi krónikákban Atillát Skythia királyaként szerepeltetik és a Skythákról vagy szittyákról jól tudjuk, hogy Kr. e. a VII. évszázadban Hazánk területén, sőt még egész Közép-Európában is hatalmuk csúcspontján állottak.

Az ősi szittyá uralkodóház egyesítette uralma alatt Európa ősszittyá népeit, amikhez az erőt az Ázsiából visszavándorolt hunfajú népek adták.

Buda halála után Atilla az egyeduralkodó. Atilla állítólag megölette testvérét, ez azonban nem valószínű, mert Priskos rhetor látta Buda özvegyét Atilla udvarában, ahol a legnagyobb tiszteletet tanúsították iránta.

Atilla király egyik igen művelt történelmi alakja volt, aki 12 éves korában a római császári udvarba került nevelés végett, de ott az udvari élet nem tudta elpuhítani. Atilla értékelte az antik kultúra fellegvárát, amit azonban halála után TÍZ ÉVVEL Olaszországon átvonuló germán vandálok nem sokra értékelhettek, mert az ősi római városokat kifosztották és felégették.

Atilla birodalmának a határait messze a Dunától délre egészen Szofiáig helyeztette át és azok a területek, amelyek az Árpádházi uralkodók alatt, mint Szőrényi, Macsó, Bodoni, Sói, Ozorai és Szerémi bánságokként szerepeltek, mind Atilla birodalmához tartoztak.

Atilla uralkodása alatt a mai **BAJOROK** **ŐSEI** a "BAJUVAROK" a magyar felvidéken éltek, ahol szállásterületüket **BAIA** néven ismerik. A bajuvárok fejedelme Edika, Atilla leghűségesebb szövetségese volt, sőt barátja is. Edikának két fia volt, Odeaker és Hunwulf. Atilla halála után Odeaker római császár lett és ő parancsolta meg fivérének Hunwulfnak, hogy a bajuvárokat telepítse át arra a területre, amelyen leszármazottaik a mai **BAJOROK**, most is ott élnek. (Prof. Ernst Klebel, "Longobarden, Bajuwaren, Slawen". Mitt. d. Anthropol. Ges. in Wien, Heft 80. 213-244 l.

Ugyancsak Prof. Klebel hívta fel a figyelmet a nyugat - német ásatásokra, melyek egy állítólag még soha nem említett nép település területét tárták fel a francia, német, belga határterületeken.

Jacques Moreau, "Die Welt der Kelten, Senderausg, Europ." Buchklub, Stuttgart, Zürich, Salzburg, — könyvében megemlíti, hogy a mai **BOURGE** francia város ősi neve **AVARIA** volt, melyet szittyá öltözetű kelták alapítottak. (?).

Ezek az említett területeken, ma is ott élő népek embertani jellege azt mutatja, hogy őseik ősszittyák - hunok - avarok lehettek, akik pedig fajilag teljesen azonosak a mai magyarsággal. A nagytömegű s később **ELGERMANIZÁLÓDOTT**, a történészek által pedig elsüllyesztett **TURÁNI EMBERFAJTA** mindenütt kiütközik az Európába betolakodott ma **INDOGERMÁN NÉPNEK** elnevezett "germán, vagy árja fajú emberekből.

Atilla mondabeli alakja ma Európa minden nemzetének. Az építő és romboló Atilla körül hatalmas mondakörök keletkeztek. A germánok és északi rokonai istenítik, míg a római népek és utódaik szörnyetegnek írják el. Atillát egybekapcsolták oly nyugati kortársakkal, akiket éppen Atillával való szereplésük miatt avattak szentekké; mint Leó pápát, Szent Genovéát, akiknek könyör-gésére Atilla visszafordította hadait s így ROMA és PÁRIS az elpusztulásától megmenekült.

Ilyen szentek még Szervác, Farkas és Orsolya, kiknek élete egybefűződik Atilla legendájával. A középkori Európa népei Oroszországból és Szibériából jöttekkel összevegyülve az ősturáni eredetű pelazg, majd azok romjain felépített görög-római városlakó kultúráktól távoleső, legfeljebb azt külsőségeikben követő életet éltek, ezért volt torz a képzetük, amit Atilláról és a hunokról alkottak.

Haage, "Geschichte Attilas" című könyvében írja: — "Végre Atilla volt az első, aki alatt a legtöbb német nép egyesítése és majdnem minden német nép összekerülése bekövetkezett és ennyiben egy Theodorich számára egy mintakép és egy Nagy Károlynak előfutára volt. És, hogy a német népek nem ismerték félre Atilla alatt történt egyesítésük fontosságát és befolyását, bizonyítja a "NÉMET HŐSMONDA", amely királynak magasabb földi tisztelettel nem áldozik, mint ETEL-nek, ATILLÁNAK a hun királynak és őt, mint ez részben életben is gyakori volt, halála után kegyeletből, egészen német királynak tette meg. (Zajti Ferenc, "Magyar Évezredek.")

A németek legnagyobb hősi éposza a NIBELUNGI ÉNEK szoros összefüggésben van Atillával.

A német nyelvészek és irodalmárok évtizedek óta kutatják hősi époszuknak a Nibelungi éneknek a költőjét. — Így Linzben egy irodalmár dr. Benesch, aki 1902-ben halt meg nagy igyekezettel iparkodott a Linz melletti Kürenbergi lovagok várának romjai között a Nibelungi énekek költőjének a működési terét felfedezni.

A középfelnémet lírai költészet egyik nevezetes MINNESANGERE egy kürenbergi lovag volt, akit a német lírai költészet irodalomtörténete "Der von Kürenberg" néven ismer. Ez a német lírai költő, kortársaitól eltérően a Nibelungi ének versformáiban írta dalait. Azt hiszem, hogy ez a körülmény és egy jó adag linzi lokálpatriotizmus (helyihazafiság) vezette dr. Benescht, amikor annak idején egy könyvet is írt, melyben feltevését igyekezett bizonyítani. Dr. Benesch állításai alapján már készültek a Linz mel-

letti Wilhering-i erdőben az ISMERETLEN NAGY KÖLTŐNEK egy hatalmas emlékművet állítani, amikor egy német birodalmi történész egy újabb feltevéssel lépett a nyilvánosság elé. Az emlékszoborból nem lett semmi, az újabb feltevés uralkodott, mindaddig míg azt is meg nem döntötte egy újabb vakmerő komoly felkészültséggel megírt tudományos mű, mely Münchenben 600 oldal terjedelemben jelent meg. A könyv szerzője egy birodalmi német egyetemi tanár volt, dr. Schöfl Alajos és könyvének címe "Der Urdichter des Liedes — Von der Nibelunge Not und die Losung der Nibelungen Frage". —

Dr. Schöfl a következőket állította. — "A Nibelungi éneket Esztergomban, Géza árpádházi fejedelem felszólítására egy Pilgrim (Peregrinus) nevű passauai hittérítő írta, akit a németiség és a kereszténység felé erősen hajló fejedelem hívott udvarába. Géza fejedelem Atilla dicsőítésére akart egy hősi époszt íratni.

Dr. Schöfl még azt is kifejtette, hogy Géza fejedelem esztergomi udvarában a NÉMET NYELVET tette UDVARI NYELV-VÉ, amíg az akkori NÉMET FEJEDELMi UDVAROK -ban a latin nyelv volt az uralkodó nyelv.

Az éposz eredeti kézirata a mongoldulás alkalmával elpusztult, amikor Esztergom vára leégett. Pilgrim valószínűleg az éposz egy példányát Passaubá vitte, amikor hazatért és az ottani székesegyház irattárában rejtette el, mert egy korabeli egyházi törvény megtiltotta a pogány emlékek költői feldolgozását. Az így megmentett hősköltemény csak a XI. évszázad végén került közép-német átdolgozásban a nagy nyilvánosság elé." —

Minket magyarokat a könyvből csak az érdekel, hogy a német nép nagy büszkesége az örök becsű Nibelungi ének magyar földön íródott. Egy árpádházi vezér - fejedelem akarta, hogy legyen és, hogy van.

— "Dr. Schöfl-nek, ha igaza van, akkor a német tudomány szállított egy követ ahhoz az épülethez, melyet fel lehet építeni, fel kellene építeni s mely hívatva volna hirdetni a MAGYAR FAJ KULTURÁLIS FÖLÉNYÉT" —, írta Zajti Ferenc.

II. Teodozius bizánci császár orvgyilkosokkal meg akarta öletni Atillát. Ebből a célból egy követséget küldött a nagy király udvarába. A követség tagja volt Priscus bizánci diplomata, kinek ránc maradt feljegyzéseiből tudtuk meg az eseményt. A követséget Maximiniusz diplomata vezette, aki jóhiszeműleg vállalta a megbízást. Sem ő maga, sem pedig Priscus az elindulásig nem tudtak II. Teodozius tervéről, hogy Vigilius a követség tolmácsa azzal a titkos megbízatással indult el, hogy megvesztegetés révén próbálja

meg megöletni Atillát. A megvesztegetett orvgyilkost leleplezték, kinek a vallomása alapján kitudódott a bizánci terv. Atilla sértetlenül hazaengedte a követséget sőt még számos ajándékot, értékes lovakat és tárgyakat is küldött II. Teodoziusnak. A követség hazatérte után Atilla követsége megjelent Bizáncban és a nagy király őszinte véleményét tolmácsolta. II. Teodozius szörnyen megijedt, bocsánatért esedezett és nagy váltságdíjat fizetett ezért a tervéért.

Atilla 451-ben hadat üzent a Nyugatrómai birodalomnak. Hatalmas hadserege 451. januárjában elindult, hogy tavaszra a Rajnához érjen. Két ozlophoz vonultak a hun seregek a Duna két partján és a Duna eredeténél egyesültek, ahol bevárták, hogy elegő híd épüljön a Rajnán.

Atilla a hadi zászlós kiterjedésben kelt át a Rajna hídjain és szétverték G. A. A. burgundusokat. Egymásután esett a hunok kezébe a jobb szárnyon ARRAS, St. QUENTIN és REIMS, a bal szárnyon MAINZ, WORMS, STRASSBURG, BASEL és BESANCON.

Atilla a felvonult hadsereg közepén a Mosel torkolata körül kelt át a Rajnán és TIERREN, METZEN át TROYES-re vette az irányt, ahová április 10-én érkezett meg. Atilla az elfoglalt városokban nem pusztított. A hunok csak akkor pusztítottak, ha valamely állomáson tartózkodni kellett megtorolniuk. Az elfoglalt városok lakóinak az ősi vallásgyakorlatát sem zavarták és az egyházat b. ősi hagyományok. Atilla hadseregének barbár pusztítói az ODIN HITŰ TULCILINGOK, a RUGIAIAK, a SCIREK és a GEPIDÁK voltak.

Párist, az akkori LUTETIAT teljesen elkerülték, Genovéa meséjéből, páris megmentéséről csak mondák és a párisi Pantheon képei beszélnek.

Atilla gyorsan és pusztítás nélkül akart előnyomulni Dél-Galliába. Ezt a tervét azonban ORLEANS, az akkori AURELIANUM felborította, mert a város püspöke aki Aetius római légiónak a segítségét várta hősiessen szembeszállt Atilla seregével. Június 24-én a város védelme kimerült és megadta magát. Amikor a hun seregek bevonultak a városba, akkor jelent meg Aetius serege.

Atilla ostromban kimerült csapataival nem vette föl a harcot és visszavonult a MARNE síkjára, CATALAUNUM-hoz, a mai Chalons sur Marne-hoz. A Catalaunumnál lefolyt döntő csatában 160.000 halott és sebesült maradt a csatatéren. A római sereg a döntő visszacsapás után visszavonult, Atilla a csatatéren épített sze-

kérvárában várta az ellenség újabb támadását, de Aetius újra támadni nem mert. Atilla eltemettette, illetve elégettette halottait, majd gazdag hadizsákmánnyával hazaindult és maga mögött lebontatta a rajnai hadihidakat.

A következő évben Atilla hatalmas hun serege betört Itáliába és Rómát tűzte ki hadicélul. I. Leo pápa Mantováig Atilla elé utazott és könyörgő kiegyezésére a nagy hun király nagylelkűen megkegyelmezett Rómának, miután Róma békét és évi adót ígért.

Atilla az összittya - hun magyarfajú népek nagy uralkodója 453, vagy 454 -ben hirtelen meghalt. Halálával nagy birodalma felbomlott, bár legidősebb fiát ELLÁKOT jelölte ki utódának, de a többi fiai is osztozkodni akartak a hatalomban és így kitört az egyenetlenség.

A trónöröklési viszályt szították, majd felhasználták a behódolt germán fejedelmek, főleg A:darik, a gepidák királya és a három keleti gót testvérkirály: Videmir, Th:derik és Videmir, felázadtak s a pannoniai Nedaó, vagy Iszta folyó mellett a velük egyesült északi germánokkal, rugiókkal, herulókkal együtt levertek a "hun, alán, skir egyesült sereget". A harcban Ellák és 30.000 hun harcos esett el. Atilla másik két fia Dengezik és Irnák, akit Csabának is neveztek harcosaikkal az Alduna vidékére vonultak, ahonnan IRNÁK - CSABA Belsőháziába a Perzsa határvidékre vándorolt és ott beházasodott a "MAGYAR TÖRZSBE" és így ősatyja volt Árpád vezér fejedelemnek, aki az Árpádházat alapította.

Dengezik a Dnyeper folyó vidékén telepedett le, de 464 -ben a rómaiak elleni harcokban elesett.

Atilla halála után Középeurópa összittya - hun, magyarfajú népei nem tűntek el a történelem színpadáról. Annak ellenére, hogy Tiszántúl és Erdélyben a gepidák királya A:darik ragadta kezébe a hatalmat a Duna - Tisza közén megmaradtak csaknem teljes számában a JAZIGOK, a mai JÁSZOK ŐSEI. Pannoniában a keleti gótok a Duna felett a herulok telepedtek le, de ezek a népek egymást folyton háborgatták, mert senki sem volt megelégedve a maga zsákmányolt birtokával.

558 -ban Dengezik hun főkirály halála után 94 évre az összittya - hun, magyarfajú népek újra felerősödtek és visszaszerezték őseik európai örökségét.

*

*

*

Az előzmények Kínába vezetnek vissza. 550 -ben Északkínában a "TOBA BIRODALOM" -ban Wen -ti császár megtiltotta a hun nyelv használatát és a kínai nyelvet tette hivatalossá. A köz-

gazgatás átszervezése óriási zür-zavart okozott. A lakosság két párt-ra szakadt, hun és kínai pártira. A hun párt hívei hatalmukba kerítették az egész SHENSI TARTOMÁNYT és ott lemeszárolták a kínai párt híveit. Rövid idő múlva Toba nagyrésztében a kínai párt hívei felülkerekedtek és kiűzték onnan a HUN PÁRT HÍVEIT, akiket YÜAN-YÜAN HUNOKNAK neveztek a kínaiak. Ezek a yüan-yüan hunok a távolkeleti hunoknak a "HSIUNG-NU-nak, vagy szabadembereknek" elnevezett hunoknak voltak a leszármazottai.

A YÜAN-YÜAN HUNOK most végleg eltűntek távolkelet történelméből és három évvel későbbben 558-ban megjelentek Európa határainál. A Tobai birodalom elűzött yüan-yüan hun népe egyesült a kaukázusi ősavarokkal és az egyesült két testvérnép elindult a Kárpátok felé. Vonulásuk közben magukkal ragadták a Dón és a Dnyeper folyók vidékein élő Atilla hunmaradványokat és mint AVAROK, vagy VÁR-KUNOK bevonultak őseik örökébe a Kárpátmedencébe.

Az avarok, vagy vár-kunok ugyanazt a nyelvet beszélték, mint Atilla hunjai; erkölcsaikben, szokásaikban, viseletükben is hasonlóságok voltak, csak haj viseletük tért el, — ugyanis hajukat a halántéknál levágták, hátul megnövesztették és szalagot fonva bele, üstököt eresztettek. —

Egyes történetírók az avarokat, vagy vár-kunokat "törökfajú népnek nevezik". Ez az állítás teljesen alap nélküli, mert török nép, mint már többször is megemlítettük, azokban az időkben még nem volt, mert csak későbbben alakult ki.

A bizánci történetírók feljegyzései szerint az Avaroknak két törzse volt, úgynevezett UAROK, ~~ABAROK~~, vagy AVAROK és a KHUNOK. — (YÜAN-YÜAN HUNOK.) —

Az avarok 558-ban elsőnek a Kárpátmedence keleti felét szabadították fel. Itt kereste fel őket Alboin longobárd király követése és a gepidák ellen segítségül hívta fejedelmüket BAJÁNT, aki a kagáni címet viselte.

A szövetségesek 567-ben két oldalról támadták meg a gepidákat és a Tiszántúlt, vagyis a Nagy Magyar Alföldet fölszabadították a gepida elnyomás alól, majd amikor 568-569-ben a longobárdok Pannoniát kiűrtették, amelyet a keleti gótoktól szereztek meg és Olaszországba költöztek, az avarok nyomban bevonultak oda.

Pannonia visszaszerzése után az Avar, vagy Vár-kun nép birodalma rövid idő alatt kiszélesedett és Atilla volt hun birodalmának nagy része kezükbe került. Az Avar birodalom az Enns fo-

lyótól a Dónig, az Aldunától a Balti-tengerig terjedt.

Az avar hadsereg II. Justinius bizánci császár csapataival került szembe és az ellenük küldött TIBERIUS-t megverték és a bizánci császár kénytelen volt békét vásárolni. 582-ben SIRMUM is avar kézbe került. Heraklius bizánci császár uralkodása alatt, amikor a bizánciak a perzsákkal harcoltak, az avarok a perzsák oldalán álltak és 626-ban berontottak a keleti birodalomba és Bizáncot ostrom alá vették. Időközben Heraklius csapatai nagy győzelmet arattak a perzsák felett, mire annak hírére az avarok Bizánc ostromát abbahagyták és hazavonultak.

630-ban Heraklius bizánci császár az Odera és a Visztula vidékéről szlávokat, szolganépeket hívott be, akiket Dardaniában és Moesiában telepítettet le, hogy határait az avarok ellen biztosíthassa.

Baján, aki 562-től 602-ig uralkodott "arany pénzeket veregett", de később a pénzt beolvasztatta, mert az arany valósággal ömlött az Avar birodalomba, de onnét csak ritkán ment ki. Az óriási mennyiségű aranyat az avar ötvösipar dolgozta fel. Az aranyból öv és kardvereteket, lószerszámdíszeket, edényeket és evőeszközöket csináltak. Az aranykincs zömét az avar nemesség a tiszamenti földváraiban gyűjtötte össze. Az avarok birtokában volt az akkori világ aranyának, mintegy kétharmada. Ez okozta aztán, hogy az arany ára rendkívül magasra szökött és birodalmuk kirablását és megsemmisítését okozta.

Baján halála után az avar birodalom hanyatlásnak indult. 757-ben megjelentek a FRANK-GERMÁNOK az avar, vagy vár-kun nép történelmében.

Kis Pipin frank-germán király 577-ben meghódolásra kényszerítette THASSILO bajor fejedelmet, de tetteivel az avarokat maga ellen ingerelte, mert az avarok a bajorokkal szövetségben voltak.

782-ben az avarok szövetséget kötöttek Nagy Károllyal a frank-germán királlyal, de ez a szövetség 788-ban felbomlott, mert a bajorokat segítették a frankok ellen, amennyiben két avar sereg indult, egy bajorországba, egy pedig Friaulba a frank-germánok ellen.

A frank-germánok azonban a bajorokat levertek és két évi hadikészület után 791-ben Nagy Károly hadserege a Duna folyó mindkét oldalán rátámadt az avarokra és a KAMP folyónál és COMAGENAE (Tulm) környékén, mondáik szerint CESAMURNÁL (Zeiselmaur) öldöklő csatában az avarokat megverték és a Rábaig hatoltak.

Győrnél összevonva csapataikat az ott lévő erődítménybe, még egyszer megkísérelték az avarok az ellenállást, de hasztalanul. A szörnyű veszteségek után az avar nemzet két pártra szakadt. Az avar nép egy része kitartott uralkodója a Kagán mellett, míg a másik rész az avar társfejedeleme a TUDUM, vagy ZODÁN mellé csatlakozott. Az avar tudum, vagy társfejedeleme a békére hajlott, ellenben az avar nemzet feje a KAGÁN a végsőkig akarta folytatni a harcot.

A tudum 795-ben meghódolt Nagy Károlynak, ki kapzsi szemekkel tekingetett az avarok aranykincsei felé. Nagy Károly a tudum behódolása után kettős támadást intézett a magához hű maradt avar nemzet ellen. Az egyik sereget fia, Pipin olasz király, másikat Erich friauli herceg, hun mondáinkban a veronai király és a sabariai longobárd helytartó vezette.

*

*

*

Az avarok mindent elkövettek, hogy a frank-germánok előrenyomulását megakadályozzák. Mondáinkban a POTENTIANAI (Mogentiana = Keszthely) éjjeli támadásnak s a Tárnokvölgyi véres küzdelemnek maradt emléke.

A vereségek annyira kiélesítették a "békepárt és harcipárt" közti ellentéteket, hogy fegyverrel keltek egymás ellen és belharcban 796-ban megölték a Kagánt és a Tudumt is.

Pipin csapataival a Tiszáig hatolt és bevette a kagán székhelyét, feldúlta kirabolta a megszállt területet s 15 szekér arany és ezüst zsákmánnyal tért haza. Nagy Károly a tönkretett és kirabolta avar nemzet aranykincseivel óriási gazdagságra tett szert.

Nagy Károly az avaroktól el aratott Pannóniát Bajorországhoz csatoltatta. Megindultak a térítések. Az új tudum és a nemesség, amely behódolt a frank-germánoknak már 795-796-ban felvette a kereszténységet, de rövidesen visszatértek őseik hitére. 799-ben az avar nemzet új erőre tett szert. Az avar hadsereg behatolt Bajorországba és ezzel kezdetét vette egy négy éves háború, melynek folyamán az avar nemesség legnagyobb része elesett. 803-ban az új tudum Régensburgban behódolt a frank-germánoknak. 815-ben a tiszai vidékét az avarokkal vérrokon bolgárok szállták meg és így az avar nép elveszítette önállóságát.

Jegyzet:

Hogy mily pusztítást vittek véghez N. Károly hadai Avarországban s mennyi kincs esett a kezükbe, kitűnik N. Károly életirójának, az egykori Eginhardnak a leírásából. "Hány csatát vívtak (N. Károly hadai) — úgymond — mennyi vért ontottak, mutatja

a minden lakostól üres Pannónia s azon helynek, ahol a khagán székhelye volt, oly pusztulása, hogy még nyoma sincs ott emberi lakásnak. A háborúban a hunoknak (értsd: avaroknak) összes nemessége s minden dicsősége elveszett; az annyi idő óta összegyűjtött kincsek mind zsákmányul estek. Nem is emlékezhetni egy háborúra is, melyből annyira meggazdagodtak volna a frankok, mint ebből; addig szegények voltak, de most meggazdagodtak.”

Az avarok, vagy vár-kunok 895-ben felszabadítóként fogadták Árpád horka csapatait s mint a mondák említik, jövetelének hírére egészen Kievig élje mentek. A nyugatiak nem találtak lényeges különbséget az avarok és a magyarok között úgy, hogy jöideig avaroknak, vagy ungoknak nevezték őseinket. Mint különleges nép, megszűnt az avar, egyénisége beleolvadt a magyar nemzettestbe.

Az avar birodalom megsemmisülése után vad királyok, barbár árja törzsek osztozkodtak a hatalmas Avar birodalomból és Európa nemzetközi története jórészen kalandorok története volt. A Kárpátmedence őslakossága reménykedve várta azt az időt, amikor hazája felett az uralmat újra gyakorolhassa és ábrándozott azokról a testvéerekről, akik erős kézzel vissza tudják állítani a szabadságot és a törvényt.

A Döntövi Magyar 760-tól éber szemekkel kísérte figyelemmel az avar nép élethalálharcát, de nem tudott abba beavatkozni. Az avar birodalom hanyatlása tette lehetővé a Kazár birodalom megerősödését és hatalmasodását is.

Az avar birodalom bukása után kb. azokban az időkben, amikor a bessenyők először tűntek fel a Dón és a Dnyeper folyók környékén, egy másik magyarfajú összittya-hun nép eredetéről is megemlékezik a történelem. Ez a nép a bolgár nép volt. 802 körül a bolgárok KRUM vezérük vezetése alatt elárasztották az Alduna környékét. 810-ben már annyira elhatalmasodtak, hogy rátörtek a Bizánci birodalomra és szétverték Nicephor csapatait és a bolgárok elleni harcban 821-ben maga a császár Nicephor is el-esett.

A bolgárok és a bessenyők nagyon jó viszonyban voltak egymással és közösen sanyargatták a velük vérrokon döntövi fehér hun törzseket. A bizánci győzelem után a bolgárok észak felé is terjeszkedtek és így behatoltak a Kárpátmedencébe, ahol megszállták a Nagy-Magyar Alföld jórészét és Délmagyarországot.

Az avarok a bolgár megszállás miatt követeket küldtek Etelközbe és kérték a döntövi testvérek segítségét. Árpád a horka elérkezettnek látta az időt és 895-ben javaslatára Álmos a vezér-feje-

delem parancsot adott az indulásra.

A döntövi fehér hun hadsereg két részre osztva, két oldalról indult meg a Kárpátmedence megszállására. A fősereget Árpád a horka vezette, amely kb. 60.000 lovasból és a hozzájuk csatlakozott, vagyis eléjük ment 12.000 avar harcosból állt, míg a sereg másik része, Árpád fia Levente herceg vezérlete alatt az Alduna felől nyomult a Kárpátmedencébe és Temesközben állapodott meg. A magyar hadsereg összlétszáma 80.000 lovas harcos volt és a hozzájuk csatlakozott 12.000 avar lovas. Az első ütközet Árpád serege és a bolgárok között Alpár mezején folyt le és teljes magyar győzelemmel végződött. Az ütközet után Árpád seregei a mai Szentes környékén egyesültek. Az egyesült sereg elfoglalta Bihar vidékét és megtisztította a bolgároktól, majd újból két részre válva az egyik rész a Szamos völgyén keresztül Erdélybe hatolt, míg a másik seregrész a Vág - Nyitra vidékét vette birtokába.

A Kárpátmedence birtokbavétele a döntövi fehér hun népet ethnikai tekintetben nem állította nagy feladat elé. A múltban gyakran lehetett találkozni azzal a történeti fölfogással, hogy a döntövi fehér hunok, vagyis névadójuk után a MAGYAROK a Kárpátmedence területén nagytömegű, sőt saját népi tömegét is felülmúló — esetleg messze felülmúló — idegen, főként SZLÁV LAKOSSÁGRA telepedett rá, s ezt, teljesen elkeveredve vele fölszívta magába.

Ez a fölszívás természetesen ethnikuma teljes átalakulásával járt volna és elveszítette volna nemcsak a nyelvét, hanem népiségét is. A magyarságot ilyen veszély egyáltalán nem fenyegette, mert testvér néphez telepedett.

A Magyar Birodalom lélekszámának tekintetében a keleti és bizánci kútfők leírásai, a magyar hadszervezet és hadi eredmények, a társadalomszerkezet, a törzsi és nemzetségi tagozódás és a magyarság későbbi száma elég alapot nyújtanak arra a föltevésre, hogy az Árpádkori Magyarország népe asszonyaikkal, gyermekekkel és szolgálkával együtt legalább egy és félmillió lelket számlált, amelyből a Kárpátmedence őslakossága legalább egy milliót s a döntövi magyarság pedig fél milliót tehetett ki. (Megbízható adatok szerint a harcosok száma 80.000 volt és ezek családtagjai kb. 370,000 és a hozzájuk csatlakozott rokon népek kabarok, kunok stb. kb. 50.000-et számolhatott.

Ennek a nagy létszámú és jól megszervezett, fegyelmezett tömegnek nem volt nagy feladat a Kárpátmedence birtoklása.

Kurtán (Egyesek szerint Kurszán, Kurcsán stb.) a vezér - fejedelem, Árpád testvérbátyja a Kárpátmedence birtokbavétele után

rövidesen meghalt. A határmenti frank - germánok meghívására kis számú kíséretével Kurtán egy alkalommal átment a frank - germánokhoz a tiszteletére rendezett lakomára, ahol rátámadtak és megölték.

Az árpádkori vezér - fejedelmek korának a történelmét csaknem teljes homály fedi. A nyugati beözönlés, keresztény térítések idején, István király korában a fellelhető összes ősi feljegyzéseket, évkönyveket, okiratokat a némettség és a papság megsemmisítette és történelmünket eltorzította. Kurtánról jóformán csak a nevének említése maradt fenn és nem tudunk semmit sem családjáról. Kurtán utóda ÁRPÁD szerepel, mint a magyarság első vezér fejedelme. Géza vezér - fejedelem koráig még számtalan árpádvérű hercegről tudunk. Botond és Lél vezérek szintén árpádházi hercegek voltak. Koppány az Árpádház idősebb ágából származott, a legnagyobb valószínűség szerint Árpád testvérbátyjának Kurtánnak a leszármazottja. Mikor Koppányt a Veszprémi - csatában István német zsoldosai megölték, a csata folyamán még másik három árpádházi herceg is elesett, de nevüket nem említik, csak az esemény megtörténtét.

*

*

*

Kurtán halála után Árpád a horka vette át a vezetést, évkönyveinkben, mint első vezér - fejedelem szerepel. A magyarság a Kárpátmedencében számtalan ősi alapítású várerődöt, várost és községet talált melyek alapítási ideje egykorú lehet a Földközi - tenger környékén alapított ősi városokéval, sőt időben meg is előzhetik azokat. Ilyen őskori alapítású városok voltak: Győr, Csanád, Buda, Veszprém, Nagykanizsa, Eger, Esztergom, Gyulafehérvár, Kikinda, Szeged, stb.

Atila hun népe és az avarok is városlakó népek voltak. Az ősmagyar hagyományok számos hunok és avarok által épített várról szólnak. Egy ősi hunvár nyomait tárták fel 1940 -ben Pomázon a kliszi dombon. Ez az ősi hunvár, amely a Dunakönyök és a Pilis hegység által védett helyen épült, bizonyítéka annak, hogy a hun nép, amelynek ősi lovasműveltsége volt, pásztorai is voltak, de nem volt nomád.

*

*

*

Ma már tudjuk, hogy a Kárpátmedencébe visszatért összittya-hun nép vezér - fejedelme KURTÁN, (Kurszán, vagy Kurcsán) Árpád testvérbátyja volt, ennek ellenére az egész magyar történelemszemlélet "ÁRPÁD" alakjára alapozódott. Nem is ok nélkül, saj-

nos Kurtánról a jelen korig még semmit földeríteni nem tudtunk, nem ismerjük családi körülményeit és nem tudjuk azt sem, hogy voltak-e, ha igen kik voltak a leszármazottjai. Ellenben Árpád vezér - fejedelemről, ha sok nem is, de mégis maradtak fenn írásos bizonyítékok, amelyeknek alapján utódairól tudomásunk van és a leszármazás, vagyis az utódlás csaknem hiánytalanul tudomásunkra jutott.

*

*

*

Az Árpádkori magyarság műveltségének megítélésénél a faj egész életmegnyilvánulására kiterjedő vizsgálatnak kell lefolynia, melyet ki kell terjeszteni a vallásra, a nyelvre, az írásra, az állami és társadalmi szervezetre, a történelemre, a művészetre, az életmódra, és a foglalkozásra is.

Magyarország társadalmának hű tükrét mutatja az is, hogy a magyar nőnek olyan magas volt a jogállása, amelyet számos nyugati nemzet női, még ma sem érhetnek el. Tehát teljesen indokolatlan a nomád szó használata a magyarságnál.

Feltételezhetjük azt is, hogy a történészek jórésze nem ismeri a "nomád szó" fogalmát. — Általában nomád fogalma alatt kezdetleges életformák között élő kisebb kóborló csoportokat értenek. Tehát néhány száz, vagy ezer főből álló bandát elképzelhetünk, mint kóborló, vándorló népet, de nem lehet nomád milliós lélekszámú nemzet. — Milliós tömegnek közigazgatása van, törvénykezés, vallás, ipar, bányászat, kohászat, földművelés, állattenyésztés és kereskedelem nélkül milliós társadalom együttmaradni nem tud.

Az Árpádkori magyarságnak pedig jól megszervezett bel- és külkereskedelme volt, amely a fejlett kézműiparra támaszkodott. A magyar fegyverkovács-, kardműves-, réz- és bronz-, arany- és ezüst, ötvös iparok a fémek öntését, feldolgozását, poncolását, domborítását, tehát igen jelentékeny ipari tevékenységet tételtek fel. Az ércek föltárása a bányák művelésére vezetett s nagyon jelentékeny kereskedelmi érintkezést vont maga után, tehát ezek a tények megsemmisítőleg hatnak a nomád fogalomra.

Ugyanezeket mondhatjuk a nagy állatállománnyal rendelkező népekre is. A nemzet nagy állatállománya a nemzeti vagyon nagyságát mutatja. Fejlett szervezett emberi közösség állatállomány nélkül boldogulni nem tud.

Árpád vezér - fejedelem korában még nem használtak vonatot, gépkocsit, de még repülőgépet sem. A magyarság járműveit, a négykerekű kocsikat állatok vontatták, de nemesak az Árpád korban, hanem még a 19-ik évszázadban is, sőt még a 20-ik évszázadban is

a világ majdnem minden pontján is.

Az Árpádkori magyarság közlekedése lovasítva volt, a hadsereg lovasságból állt, tehát nagy lóállományra volt szükség. A szarvasmarha pedig tejjel, tejtermékekkel, hússal, szarúval és bőrrrel látta el a milliós tömeget. A nagy állatállomány legeltetése, gondozása és felügyelete az Árpádkorban is olyan módszerek szerint történt, mint ma a világ bármelyik országában.

Az Egyesült Államokban, Argentínában, Braziliában, Ausztráliában stb. óriási állatállomány van, melynek gondozása milliós tömeget foglalkoztat ezek ellenére mégsem nevezi senki ezeket az államokat nomád, vagy félnomádnak.

Tehát ezekről láthatjuk, hogy az, aki a **NOMÁD SZÓT** használja, nem tudja mit beszél.

Még nagyobb tudatlanságot árul el az, aki a **"MAGYARSÁG MONGOL EREDETÉRŐL"** regél. A mai magyar nemzettestben csak szórványosan fordulnak elő **"MONGOLSZERŰ"**, vagyis **"MONGOLOID"** bélyegek. Az országos átlaga a **"mongolszerű jellegűeknek"** nem éri el a négy százalékot. Magyar mongol, vagy ehhez hasonló csodabogár csak a legújabb kommunista népmesékben fordul elő, de ott is ritkán.

Árpád vezér - fejedelem **INDIABÓL 710** után visszatérő **"FEHÉR HUN NÉPÉNÉL"** a feltárt hiteles árpádkori sírok földolgozott leletei szerint a **"mongolszerű bélyeg"** viselőinek az arányszáma nem érte el az **"EGY SZÁZALÉKOT"**, de azok is többnyire a nőknél fordult elő.

Ha a magyarság ősei **MONGOLOK** lettek volna, akkor a mai magyar nemzettestben a többséget az **"ÖRÖKLÉSTAN TÖRVÉNYEI ALAPJÁN"** a mongolvérűek alkotnák, de azt nagyon is jól tudjuk, hogy nem így van.

A magyarság **"ŐSI EURÓPAI EREDETŰ (AUTOCHTON) ÖSSZITTYA - HUN NÉP"**. Árpád vezér - fejedelem névadó népe Kárpátmedencébe való bevonulása nem honfoglalás, hanem **HAZATÉRÉS** volt.

Az árpádkori magyarság az erkölcsi erő, a kultúrközösség és a jogfolytonosság alapján vette birtokába ősei örökét. Árpád névadó népe a vérrokon avar, vagy vár - kun nép hívására telepedett be a Dunavölgyébe.

Árpád a lángeszű hadvezér, okos, bölcs, előrelátó és megfontolt vezéregyéniség volt, aki az ország megszervezése után szilárd védelmi tervet dolgozott ki, mert jól ismerte Európa akkori történelmét, amelyben szövetségek, árulások, különböző jogcímek és hódítások szerepeltek csak.

Árpád korában egész Európa a vajudás korában élt. Nagy Károly összerabolt birodalma széthullott és a mai Franciaország területén a régi Galliában a latinizált kelta és frank-germán lakosság hercegségekbe és fejedelemségekbe tömörült. Gallia egysége csak névleges volt.

A Rajna folyó és a kőkorszakbeli állapotban élő keleti szlávok (szolganépek) között a németnyelvű lakosságból egy még szagatottabb Németország bontakozott ki, amely történelme folyamán igazi nemzeti egységet csak a XIX. század végén és a XX. évszázad folyamán tudott elérni, de azt is rövid időre.

Orosz nemzet, Orosz állam Árpád korában még nem volt. A szlávok, szolganépek, melyeknek feltűnése egybeesik Atilla hun birodalmának a kezdetével az Árpádkorban már kellemetlenül kezdik éreztetni jelenlétüket.

Csehek és morvák az északnyugati szláváságból alakultak ki. Eredetileg a Rip és Krakov között tanyáztak és onnan szivárogtak be a mai Csehországnak elnevezett ősi szittyá-hun földre, ahol az őshonos szittyá, hun és avar lakosságból kialakult, elgermánosodott SZUDETA NÉP ma is ott él. Az újabb kutatások kiderítették, hogy a cseh és morva nép valóban újkori telepes, de semmi esetre sem autochton a mai területén.

A tótok, akiket újabban szlovákoknak neveznek eredetileg a Dráva és a Száva folyók közéről kerültek a magyar felvidékre. A tótok nyelvükben elszlovákosodott magyar fajú nép, látszólagos, mesterséges nyelvrokonságuk az északi szlávokkal megtévesztő.

Európa közepén a nagy Duna térségben évezredek át a Turáni, összittyá-hun, avar, vagyis a magyar fajú népek hatalmas birodalmi voltak és itt OSZTRÁK CSÁSZÁRSÁGNAK még híre hamva sem lehetett, hiszen AUSZTRIA, mint államcsökevény — mint olyan — mindössze 150 éves és csak az egykori NÉMET-RÓMAI BIRODALOM csökevényeként 1806-ban született meg, miután megelőzőleg 1804-ben I. Ferenc (1792-1835) letette a német-római császári s felvette az osztrák császári címet.

*

*

*

Történelmi szemléletünkben nagyvonalakban bemutattuk a TURÁNI MAGYAR FAJ őstörténelmét és a mai magyarság kialakulását. Mindezekből láthattuk, hogy a magyarság más népeknél műveltebb volt. Mai elárulásának az oka az volt, hogy sokkal műveltebb volt a környező népeknél, a keresztény térítéseknek sokáig ellenállt és amikor a keresztvíz alá kényszerült a kevésbé művelt fanatikus német és szláv papok áldozataivá válva régi múlt-

ját meg kellett tagadnia és így fokozatosan a lejtőre csúszott.

— “A durva hazugságok és hamisítások kora lejárt. Nem koholtunk és nem hamisítottunk. Tudjuk, hogy ez az igazság, amely mély hatást fog tenni az egész kultúrvilág népeire.” — (Dr. B. I.) —

*

*

*

— “Mert nincs oly titok, mely nyilvánvalóvá ne lenne és nincs olyan elrejtett dolog, mely ki ne tudódnék és világosságra ne jönne.” — (Lukács, 8, 17.) —

NYOLCADIK FEJEZET

A TÖRTÉNELMI ÖSTURÁN MAGYAR FAJ A MAGYAR NEMZETTEST ÖSSZETÉTELE A MONGOL FAJISÁG KÉRDÉSÉNEK IGAZI MEG- VILÁGÍTÁSA A MONGOLOK HAZÁJA ÉS FAJI LEÍRÁSA ÖSSZEFOGLALÁS ÉS VÉGSŐ MEGÁLLAPÍTÁSOK

Nem fogunk fajelméleteket felállítani. A faji kiválasztottság és felsőbbrendűség — (mint pl. Isten választott népe) — mesterkedései tőlünk távol állnak. Sérelem, türelmetlenség, politikai rövidlátás és tudatlanság tollbamondott okoskodásai helyett mi itt az igazságot fedjük föl.

Lehossák Ferenc “Az emberi koponyaismeret” 1875-ben Budapesten kiadott könyvében írja: — “A Magyar Nemzettest egy magasabb szerkezetű egység, amelynek lényege a faji tisztaság. Évzredek viszontagságai, a népvándorlás pusztításai eszmiféle befolyást nem gyakoroltak az őslakosságra.” —

A természet és a történelem a fajkutatás terén különlegesen fontos szerepet szánt a Kárpátmedencének, amit a görögök úgy hívtak, hogy a SORSKEZE, a rómaiak VÉGZETNEK (fátum) hívták, amit a keresztény világnézet GONDVISELÉSNEK nevez. Ma ezt sokan a FAJ és a VÉR FOGALMAVAL egyesítik.

Az igazság; a legfőbb hatalom, a faj a legridegebb zsarnok, a faj a legnagyobb erő (energia), mely egyszer alkot, máskor rombol. A faj minden; EGYÉN és OSZTÁLY, NÉP és ÁLLAM, TÁRSADALOM és MŰVELTSÉG sorsa, jövője.

Korunknak a XX. évszázadnak, vagy helyesebben a BÖRTÖNÖK ÉS AKASZTÓFÁK KORÁNAK legnagyobb érdeklődést mutató kérdése a fajkérdés. A fajkérdéssel ma mindenkinek számolnia kell. Állást kell mellette foglalni, vagy ellene harcba kell szállnia. Azonban mindig a józan ész és a tiszta érzelmek határain belül kell maradni. Kerülni kell a szenvedélyeket és a gyűlöletet, mert az igazságok megállapításaihoz a hideg, megfontolt józan észre és kiforrott jellemekre van szükség.

Tagadjuk az EVOLUTION = KIFEJLŐDÉS ELMÉLETÉT. Az ember nem egy magasabbrendű állat és nem a majomtól szár-

mazik. A kutatások folyamán még átmeneti ember - állat maradványok a szó szoros értelmében még nem kerültek napvilágra.

Az emberszabású majmot eddig még sem zsidó, sem pedig árja tudós nem tudta megtermékenyíteni, tehát a majomtól való le származás elméletét nem tudta tárgyilagosan igazolni.

Linné, a nagy természettudós mondotta: — “Az emberi fajok állandók és kezdettől fogva valók. A fajiség öröklés által vitetik át egyik nemzedékről a másikra. Az egyfajtához tartozók egymásra hasonlók és éppen e hasonlóságuk által különböznek más fajoktól.”

A mai Európa népei közül csak a BASZK NÉP és a MAGYARSÁG dicsekedhet azzal, hogy jelenlegi lakóhelyén ŐSIDŐK ÓTA MEGSZAKÍTÁS NÉLKÜL él. — A baszk nép és a magyar az egyedüli európai, aki 13625 év után is (?) megtartotta ősi ethnikumait. Évezredek viszontagságai alatt a legtöbb ősi nép átalakult, de ősi típusai továbbra is megmaradtak. Ezek az ősi típusok szétszóródtak, összekeveredtek, aminek a következménye az volt, hogy egy ŐSRÉGI NÉP EREDETILEG EGYSÉGES TÍPUSA, ma különböző keveredésekben található meg. Részben ez történt a Kárpátmedencében is.

Gondvána, vagy Rutás - Mu, vagyis az emberiség szülőföldjének ősi fehérbőrű rövidfejű embere a Nagy természeti tűnemény (Kataklizma) hatása alatt szétszóródott a földön és több embertípusra különült (differenciálódott). Egy óriási, soha véget nem érő vándorlások, hazaalapítások és egyéb helykeresések után ez az ősi ember fajta Európa közepén a Kárpátmedencében egymásra talált és megmaradt. Ez a magyarázata annak, hogy a MAI MAGYAR NEMZETTEST LÁTSZÓLAG TÖBB TÍPUSRA OSZLIK. A valóságban, ezek a látszólag különböző embertípusok nem mások, mint az ŐSI FAJ a már ismertetett tényezők hatására elkülönült (differenciálódott) fajta elemei.

A magyar faj, történelmi faj. — Mit értünk tulajdonképpen a történelmi faj fogalma alatt? — Az első tudós, aki “TÖRTÉNELMI FAJRÓL” beszélt Augustin Thierry és öccse Amadée Thierry voltak. A Thierry testvérek azt állították, hogy a történelmi faj maga az ÉLŐ NEMZETTEST. Az élő nemzettest pedig a CSALADOK, a NEMZETSÉGEK, a TÖRZSEK, vagyis a NÉP ÖSSZESÉGÉNEK és annak öröklésvonalának az ÖSSZESÉGE.

A TÖRTÉNELMI FAJ, a NÉPTEST, a NEMZETTEST; jellemzője a VISELKEDESI MÓD és az ERKÖLCSI BÉLYEGEK, amit ma ETHNIKUM -nak nevezünk.

Thierry testvérek észrevették, hogy a népekben rendszeren nem egy, hanem több EMBER - TÍPUS van. Ezek közül az egyik több-

nyire az uralkodó típus, amely mellett azonban KEVÉSBÉ KÖZÖS TÍPUSOK, azután RITKA TÍPUSOK, és KERESZTEZETT ALAKOK is jelen vannak. A történelmi típusok régebben is olyanok voltak, mint ma. A történelmi idők folyamán történt típuskeveredések dacára is az összes típusok visszavezethetők eredetükhöz. — Sem az idő, sem az égtájak, sem a szokások megváltozása sem pedig a táplálkozása nem tudta megváltoztatni ezeket az eredeti típusokat.” —

Az embertan megállapításai szerint a TÖRTÉNELEM ELŐTTI IDŐKBEN (Prehistoria) vagyis a DILUVIALIS IDŐK UTÁN, Európa őslakói “RÖVIDFEJŰEK, vagy KEREFÉJŰEK” voltak. Ázsiai Oroszország, Szibéria és onnan Európai Oroszország területére átszivárgott “ÁRJA NÉPEK = az ŐSGERMÁN NÉPEK” HOSSZÚFEJŰEK.

A régi Ibérek, a Baszkok őseit a “rövid, vagy kerekfejűség” a Keltákat a “hosszúfejűség” jellemezte.

Kollman “Europische menchenracen” című már többször említett könyvében megállapításaival csak alátámasztotta a “történelmi ősturán magyar fajra vonatkozó megállapításokat.

Ezek után az előzmények után ismertetjük a magyarság testi és lelki tulajdonságait: — “A magyar embert a szép testtartás, a nyugodt méltóságos járás, az erő és ügyesség, a nemes büszkeség és bátorság jellemzi. A magyar embernek az őszinte nyíltszívűsége, a becsületessége, a nyugodt komolysága, a nagylelkűsége, a határt nem ismerő vendégszeretete közismert, de ez volt a legvégtesebb gyengéje is.

A magyar ember gyakran heves és indulatos, mert forrón tud szeretni és gyűlölni is, de a bosszúvágy, a ravasz és kétszínű viselkedés idegen tőle és utálatos előtte. Vérmes természetű, könnyen felfobbán és hamar lelkesedik minden igaz és szép dolog iránt, de nem eléggé kitartó és szívós, mert hamar el is csügged.

A magyarság általában erkölcsös és vallásos, de nem vakbuzgó, se nem türelmetlen, hanem természeténél fogva józan és tisztességtudó. Ha a helyzet megkívánja erősen és kitartóan tud dolgozni, ilyenkor túltesz minden más nép gyermekén, de amikor nem sürgős a munka, henyélni is tud és szeret. A családon belül a szülők és a gyermekek között általános a szeretet és a gyöngéd nyilatkozás. A gyermek az anyát ÉDESANYÁ-nak, az apját ÉDESAPÁ-nak nevezi.

Általában a magyar tisztességtudó, a társalgásban és viselkedésben illedelmes és udvarias, azonban van egy nagyon rossz szokása, a KÁROMKODÁS.

A MAGYAR NEMZETTEST ÖSSZETÉTELE

895-ben a Kárpátmedencébe hazatelepedett "DÓNTÖVI FEHÉR HUN TÖRZSEK" három fajtaelemből tevődtek össze: 1., a Turáni, 2., a Dinári és 3., a Keletbalti fajtaelemekből.

Árpád vezér - fejedelem névadó népének 70 százaléknyi többsége TURÁNI és DINARI fajtaelemekből állt, míg vándorlásai során 710. és 895. évek közötti időkből főlvelt, hozzájuk csatlakozott KELETBALTI ELEMÉK száma nem haladta meg a 15 százalékot, a fönmaradó 15 százalék pedig egyéb rokonfajú és keverék típusokból állt.

Árpád vezér - fejedelem hazatért népe között "mongoloid, vagy mongolszerű elemek" nem mutathatók ki. Esetleg egy százalékon alul a nők között talán előfordulhattak, de nem állapítható meg, hogy ezek, hol és mikor kerültek a döntövi fehér hunok közé.

Árpád vezér - fejedelem névadó népe a Kárpátmedence területén hol kisebb, hol pedig egész országrészeket befedő ŐSI ETHNIKUMOKAT talált, akik az ősi kárpáti, vagy dunai embereknek voltak az utódai.

A kétségbevonhatatlan hiteles sírleletek egész tömegével igazolható tény, hogy a Kárpátmedence ősi ethnikumai évezredek viszonagságai közepette ki nem pusztultak, el sem vándoroltak valamennyien, hanem jelentős részük mindig visszamaradt és a hun, avar, valamint 895-től kezdődően a döntövi fehér hun népekkel összevegyülve a MAGYAR NEMZETTEST alkotó elemeivé váltak.

Most ki kell tértünk egy nagyon fontos kérdésre, amely egyre gyakrabban, egyre érthetetlenül makacsabbul foglalkoztatja a magyar történetírókat és azokon keresztül a világ történelemirodalmát.

TÖRÖK FAJÚ VOLT-E ÁRPÁD VEZÉR - FEJEDELEM NÉVADÓ NÉPE, VAGY NEM??? A történelmi igazság. Az összes törökfajúnak elnevezett népeket csak tévesen, vagy tudatosan nevezik így, mert török fajú népek nincsenek. Török faj nincs, soha nem is volt, de volt és van is TÖRÖK NÉP.

A mai török nép ősei időszámításunkban 1000 körül tűntek fel először ANATOLIA-ban a mai Törökország területén. Ezek a török ősök az UIGHUR BIRODALOM területéről vándoroltak Anatoliába. Az uighur kérdéssel majd a BEFEJEZÉS-ben fogunk foglalkozni.

A jövevények kb. 50.000 családot tettek ki, amelyek eredetüket tekintve részben uighurok, részben fehér hunok és részben arab eredetűek voltak. Ennek a kb. 50.000 családból álló népnek

a vezetője a SELJUK CSALÁD volt, akik után ezeket az őstörököknek tekinthető jövevényeket SELJUK TÖRÖKÖKNEK nevezte el a történelemtudomány. Ez a nép önálló állami életet nem élt, mert a damaszkusi kalifa fennhatósága alá tartoztak. Csak törzsi közösségüket tarthatták fenn. Első törzsfőnökük Seljuk, majd Togrul (1037 - 1063), Alp Arsan (1063 - 1072) és Malik Sah (1072-1092) ismeretesek.

1225 körül a mongolok árasztották el Anatoliát és a seljuk törökök mongol fennhatóság alá kerültek. A mongolok megjelenésekor újabb kb. 50.000 hasonló összetételű (uighur, fehér hun stb.) család telepedett le Anatoliában, akiket az Ottomán család vezetett. Ezeket az újabb jövevényeket, mint OTTOMÁN TÖRÖKÖKET ismerjük a történelemtudományban.

1232-ben az ottomán törökök a seljukok fölé kerekedtek és amikor az utolsó seljuk vezér meghalt (Ala - ad Din), 1236-ban egy ottomán vezér Khosrew vette át a vezetést. 1259-ben Khosrew utóda Ertoghul volt, akit fia Osman követett a vezéri székben. Osman 1290-től 1326-ig volt törzsfőnök, majd fia Orkhan, majd ennek fia Murad (1359) képviselték az ottomán családot.

Timur Lenk mongol főként 1402-ben bekövetkezett halála után a török törzsek felszabadultak a mongol uralom alól és 1403-ban Első Bajazid foglalta el a török vezéri trónt. Első Bajazid után az ottomán családból származó uralkodók:

Első Mohamed 1403-tól 1421-ig uralkodott, uralkodása alatt vette kezdetét az önálló török állam élete. Murad (1421-től 1451-ig), II. Mohamed (1451-1512), II. Bajazid (1512), majd Selim és annak utóda 1520-tól nagy Suleiman.

Láthatjuk, tehát, hogy a törökség nemzetté integrálódása csak a XV. évszázadban fejeződött be. A rokonság a magyar és a török nép között csak "unokatestvér"-ségnek felel meg, de ez semmi esetre sem nevezhető annak hogy egy távoli unokatestvér egy ŐSI FAJ ŐSATYJA lehetett volna.

Ugyanilyen téves, sőt megtévesztő az 'UGOROS MAGYAR és a TÖRÖKÖS MAGYAR' elnevezések is. Ez a csodabogár csak a kellő szakismeret hiányában és fogalomzavarban keletkezhetett. Ha az UGOR SZÓ eredeti jelentőségét vizsgáljuk, akkor csak azt állapíthatjuk meg, hogy az UGOR egyenlő a mai török nép őseivel, tehát ebben az értelemben ugoros magyar, vagy törökös magyar egyet jelent és nem két egymástól eltérő emberfajtát, mint azt Málnási dr. gondolta. (A Magyar Nemzet Őszinte története.

*

*

*

Török Aurél, Aper, Balla, Jankó, Kun-Szabó, Lehossa, Malán, Mehley és Nemeskéry kiváló magyar kutatók, anthropológusok és tanárok, közel 20,000 koponya, csontváz és negyedmillió élőadat gyűjteménye alapján a következő megállapításokat tehetjük:

„ Árpád vezér - fejedelem népe vértestvér népeket talált a Kárpátmedencében.

B., A Kárpátmedence őslakóinak testi bélyegei (szomatikus bélyegek) azonosak voltak Árpád vezér - fejedelem névadó népének a testi bélyegeivel.

C., A Magyar Nemzettest rasszelemei évezredekkel megelőzték a Kárpátmedencében Árpád vezér - fejedelem névadó népét.

Az embertudósok megállapításai szerint a "KÁRPÁTI, vagy DUNAI EMBER" fajtaelemének a meghatározója a "DILUVIALIS IDŐKTŐL" kezdődőleg, vagyis Kr. e. 11,652-től (?), a "RÖVID ÉS TÚLRÖVIDFEJŰSÉG".

Árpád vezér - fejedelem névadó népének 63,79 százaléka volt rövid és túlrövid fejű. A mai Magyar Nemzettest 89 százaléka "rövid és túlrövidfejű". Ez az arányszám, tehát 63,79 százalékról csak úgy emelkedhetett 89 százalékra, hogy a Kárpátmedence "ŐSI ETHNIKUMAI" már Árpád vezér - fejedelem népének hazatérte előtt is a rövid és túlrövidfejűekhez tartozhattak.

Az emberiség fajkszerinti osztályozásánál a mai embertudomány egy olyan testi sajátosságot igyekezett találni, amelynek segítségével a sírletekből könnyen megállapítható volt a "faji hovatarozandóság". Az emberi test részeiből az emberi koponya volt a legidőtállóbb és az emberi koponya jellegzetességei olyan szembetűnőknek látszottak, hogy azonnal magukra hívták az embertudósok figyelmét.

Az embertudósok az emberi koponyát négy csoportba osztották: a. hosszú, b. közép, c. rövid és d. túlrövid.

Az embertudósok megállapították, hogy Afrika, Ausztrália, Malanézia, valamint Dél - India és a Sarkvidék lakói túlnyomólag hosszúfejűek Európában csak Északon és Dél-, Délnyugaton éltek a Kr. előtti évszázadokban hosszúfejű emberek nagyobb csoportokban.

Középeurópában még a mai időkben is túlnyomólag rövidfejű emberek élnek és Ázsiában is, mindazokon a területeken, ahol ősidőkben a szittyafajú népek megfordultak és államokat, birodalmakat alapítottak, ma is túlnyomólag rövidfejű emberek vannak többségben.

A Magyar Nemzettestben a "hosszúfejűség" igen ritkán fordul elő. A Magyar Nemzettest 18 ősi Ethnikumában, 11 ősi ethni-

kumban egyáltalán nincs, 3-ban pedig csak alig haladja meg az 1 százalékot a "hosszúfejű típus".

A 18 ősi magyar ethnikum.

Ethnikum, vagy tájegység neve. Hosszú-, Közép-, Rövid- és Túl-rövidfejűek
százalékarányban.

1. Tiszazúgiak	—	—	34,38	65,63
2. Kalotaszegiek	—	—	25, —	75,—
3. Marosmentiek Arad m.-ből	—	1,19	38,10	60,71
4. Buzsákiak	—	3,22	16,13	80,65
5. Maros - Tiszaszögbeliek	—	3,77	37,74	58,49
6. Matyók	—	8,6	45,16	46,24
7. Gyulaiak	—	9,9	36,36	54,55
8. Sárbogárdiak	—	11,	57,	32,
9. Sárköziek	—	11,96	24,55	63,49
10. Jászok	—	12,	44,	44,
11. Toroczkóiak	—	13,25	43,38	43,37
12. Hajduk	0,27	2,49	27,63	69,61
13. Barkók	0,36	5,02	27,58	67,04
14. Nagykunok	0,64	1,93	24,48	72,95
15. Göcsejiek	0,96	11,54	48,08	39,42
16. Palóczok	1,52	10,61	46,97	40,90
17. Máramarosiak	1,86	11,18	41,61	45,35
18. Székelyek	6,94	35,64	42,59	14,83

*

*

*

Ezeket az adatokat Apor, Ballai, Bartucz, Herkely, Jankó, Koczian, Lipp, Méhely, Nemeskéry, Semayer és Steinburg szakemberek megállapításai nyomán állítottuk össze. A fent felsorolt kiváló tudósok és tanárok adataiból az tűnik ki, hogy nincsen olyan magyar tájegység, ahol a "RÖVID és RÖVIDFEJŰEK" együttes száma meg ne haladná a lakosság felét, a tisztán csak MAGYAROK-TÓL lakott tájegységeken a lakosság HÁROMNEGYED RÉSZÉT, a TISZAZÚGIAK és KALOTASEZGIEK pedig 100 százalékban.

*

*

*

A "RÖVID, vagy KERÉKFEJŰ GONDVANAI ŐSEMBER" leszármazottait "MAGYARFAJŰ, vagyis ÖSSZITTYA-HUN KÁRPÁTI, vagy DUNAI EMBERNEK" is nevezhetjük. Ez az ősi TURÁNI EMBERFAJTA két főtípusra és három melléktípusra

osztályozható. Mind az öt embertípus a "Rövidfejű Gondvánai ősember" differenciálódott, vagy elkülönült típusa.

A KÉT FŐTÍPUS:

A. — Az ALFÖLDI, vagy TURÁNI MAGYAR FAJTA.

B. — A DÉLMAGYAR, vagy DINÁRI FAJTA, a TURÁNI MAGYAR IKARRASSZA.

A HÁROM MELLÉKTÍPUS:

A. — A KELETBALTI, vagy BALTIMAGYAR EMBERFAJTA.

B. — Az ALPESI MAGYARFAJTA, a KELETBALTI MAGYAR IKERVALTOZATA.

C. — A TAURID, vagy KITTA (HETTITE) MAGYAR EMBERFAJTA.

*

*

*

Az ALFÖLDI, vagy TURÁNI MAGYAR, ez a legmagyarabb emberfajta. Ez az ősi magyarfajú, Ősszittya-hun ember a KÁRPÁTMEDENCÉBEN alakult ki, abból a GONDVÁNAI ŐSVÁLTOZATBÓL, amely Kr. e. 11.652 évek előtt már nemcsak Európát, hanem ÁZSIA Indiától a Kárpátmedencéig fekvő, azaz elterülő vidékeit, valamint ÉSZAKAFRIKA egyes részeit is benépesítette.

*

*

*

A nagy természeti tűnemény (kataklizma Kr. e. 11652-ben ?) lezajlása után a Kárpátmedencében megmaradt ősturánok megsemmisültek, majd Kr. e. 4 és 5 ezer évek között a Tigris és az Euphrates folyók völgyeiből visszavándorolt fajtestvéreikkel megsokszorozódtak.

A kárpátmedencei és a mezopotámiai ősturánok emberöltők során át összeházasodva, kialakult belőlük a LEGMAGYARABB EMBERFAJTA A TURÁNI, vagy ALFÖLDI MAGYAR, melyet számosan KAUKÁZUSI EMBERNEK is neveznek.

A Tigris és Euphrates folyók völgyeiből visszavándorló ősturánok Erdélyben ERŐSDÖN és környékén telepedtek le, innen terjedtek szét az egész Dunamedencében.

Jegyzet:

V. Gordon Childe.

— "*The Danube in Prehistory*" —
Oxford, 1929. 90. oldal.

VI. PAINTED POTTERY.

— “Erősd. — On the extreme border of Transylvania in the Upper Alt valley, twenty-six settlements of a distinctly advanced population have come to light. The settlements all lie high on the löss terraces in naturally defensible positions.” —

109. oldal.

— “Erősd, Dimini and Danubian II. — The author therefore suggested in 1925 that Erősd and its congeners should be regarded as outposts of one of the Oriental cultures that flourished in the fourth millenium or earlier. Many of the vase forms, notably the pedestalled dishes and the hollow supports have precise parallels in the oldest layers of Ur, Kish, and Assur, while Thessaly I. offers no intermediate forms. The models of women, animals and oobjects and the miniature vases tell the same tale. May not the Erősd culture be due at least to the action of the high civilizations of Mezopotamia on a substratum akin to Danubian I.?” —

V. Gordon Childe, “The Danube in Prehistory” Oxfordban 1929-ben kiadott könyve 90 -ik oldalán írja: Erősdöt és korabeli környékét úgy kell tekintenünk, mint Kr. e. 4000, vagy még előbb virágzott keleti kultúrák legszélső határát. Sokat a vázaformákból, nevezetesen a talpcsöves edények és üres belsejű tartók pontos másolatai vannak Ur, Kish és Assur városok legrégibb rétegeiben.” —

A “BRONZKORBAN” és a BRONZKOR után is több emberhullám, visszatelepedés érkezett a Tigris és Euphrates völgyeiből a Kárpátmedencébe.

Az első emberhullámok az ŐSVÁLTOZAT EREDETI EMBERANYAGÁT hozták magukkal, de a második hullám a “RÉZKOR” kezdetén a Fekete-tenger déli partszegélyén haladva jött és létszámának kb. ÖTSZÖRÖSÉT meghaladó “HOSSZÚFEJŰ SZOLGANÉPET” hozott magával. Ennek az Európába hurcolt, vagy magukkal hozott hosszúfejű szolganépnek a “Földközi-tenger mentén és szigetein megtelepült főágából alakult ki évezredek folyamán a MEDITERRÁNI, vagy FÖLDKÖZI-TENGERI HOSSZÚFEJŰ EMBER.

A KÁRPÁTMEDENCEI ŐSTURÁNOK, amelyek Kr. e. 11652 táján lezajlott nagy természeti tűnemény után a Kárpátmedencéből kirajozva benépesítették a KAUKÁZUS, a KÁSPI és ARAL tavak környékét, innen tovább terjedve megsokasodtak Ázsia nagy részében is. (Bizonyítékok a sírleletek cáfolhatatlan eredményei).

A Kárpátmedencében kialakult (differenciálódott) ŐSTURÁ-

NI EMBER minden mongol vonástól, vagyis vérbeütéstől mentes volt, mert azokba naz időkben mongol ember csak Ázsia távolkeleti vidékein, a mongol faj őshazájában élt.

Kr. e. 5 és 10.000. évek közötti időkben Európából Ázsiába vándorolt Kárpáti, vagy Dunai emberek Ázsia földrajzi térségében szintén több tájtípusra differenciálódtak, majd más ősnépekkel keveredtek, ezeknek az utódai ma ott élnek Szibéria déli részeiben, Turkesztánban, Indiában, Perzsiában, a Kirgiz steppeken, az Altai-ban, a Pámir fennsíkon, Déloroszsországban, a Kaukázusban, a Fekete-tenger környékén, Moldvában, Dobrudzsában, a Balkánon és Anatóliában. Középeurópában egész Franciaországig mindenütt előfordulnak, ahol valaha a történelem folyamán ez az emberfajta megfordult.

Az *ALFÖLDI*, vagy *TURÁNI MAGYAR EMBERFAJTA* (mások szerint *KAUKÁZUSI EMBER*) a Szumiroknak (Madák), a scythaknak (szittyák), a jazigoknak (jászok), a hunoknak, az avaroknak, a bolgároknak, a bessenyőeknek, a kunoknak, az úzoknak, az alánoknak stb. legfőbb emberefajtája volt.

Bartúcz a kiváló magyar embertudós, aki bővebben tanulmányozta a Magyar Föld emberfajtaíait, akaratlanul több súlyos tévedést követett el, mivel korában még nagyon sok embertani kérdés tisztázva nem volt. Egyik súlyos tévedése a "MONGOLOID" meghatározás belekeverése a magyar embertani meghatározásokba.

A legújabb Bartúcz utáni régészeti és embertani kutatások kimutatták, hogy az első mongol elem a "jazigokkal, majd Atilla hunjaival és Baján avar, vagy várkun népével" sodródott a Kárpát-medence területére.

Bartúcz súlyos tévedése dacára is ismertetjük véleményét, mely szó szerint a következő: — "A TURÁNID RASSZNAK ezt a hazánk földjéhez kötött egészen bizonyos ITT KELETKEZETT változatát neveztem régebben "KAUKÁZUSI MONGOLOIDNAK", s ezt nevezem újabban "ALFÖLDI RASSZNAK" és egyúttal az a rassztípus, amelyre valamennyi között reáillik a MAGYAR TÍPUS megtisztelő kifejezés, mert ez ilyen alakban és főleg fizionómiával sehol másutt a világon nem található." —

Az *ALFÖLDI*, vagy *TURÁNI MAGYAR EMBERFAJTA* leírása: A válla széles és a csípője keskeny, a végtagjai arányosak, lábai kicsinyek, dereka arányos hosszúságú, vonásai inkább lágyak, mint kemények, de azért mégis határozottak.

Az Alföldi magyar arca széles, homloka kissé alacsony, orra kiugró egyenes néha sasorr. Arca piros-barnás és arcának, szemének igen barátságos kifejezése van. Arca többnyire derűs és

megnyerő. Férfiban és nőben is határozottan szép emberfajta. Testalkata elhízásra hajlamos, termete közepes. Koponyája RÖVID, KISSÉ MAGAS és HÁTUL LECSAPOTT.

Kelecsényi István 1943-ban megjelent tanulmányában a TURÁNI MAGYART így jellemezte: — “Járása nyugodt, szava mérsekelt, de semmit sem tart nagyon fontosnak. Kevés dolog van amivel nagyon törődne, de nagy váltásokban az életét is hajlandó föláldozni. Szívesen tesz szolgálatot embertársainak, de nem szereti, ha neki tesznek szívességet. Bosszúállásra képtelen, nem érez rosszindulatot, mert hamar elfelejti a bántalmakat.

Egyénisége megnyerő, szavát állja, még ha hátránya származik is belőle. Nyugodtan, méltósággal viseli az élet bajait, s habár közösségi érzése jellemző, gyönyörűségét leli a magányban.

Gondolkodásban nagyvonalú, határtalanul derűlátó (optimista), élettere a harc, ezért kitűnő katona, de küzdőképességének a hullámlása is jellemzi. Érzelemléleke mély, képzelőereje élénk, igazságérzete fejlett, államvezetése a belső jólét és hatalmi tekintélybiztosításra törekvő. Nem vándortermészetű, szülőföldjéhez ragaszkodó igazi lokálpatrióta, s amikor a csöndes, meleg otthonról álmodozik, még szentimentalizmusra is hajlamos, bár inkább racionalis, mint érzelgős. A politikában is nagyvonalú, diplomatikus, kitűnő szervező és államalkotó készségénél fogva olykor még a tőle idegen fajú nemzetek állami életében is vezető szerepet játszik.

Fiatal korában könnyen lobbanó, heves és van benne sok meg-gondolatlan merészség, hetyke virtuskodás. Inkább uralkodásra, vezetésre termett, idegeneknek nehezen veti alá magát. Jogaihoz makacsul ragaszkodik, de hosszadalmas vállalkozások keresztülviteléhez csak a maga elé tűzött cél szuggesztív hatása esetén elegendő a kitartása. Világos fejű, tisztalátású, nagyobb hajlamot a jogtudományok után mutat. Ezzel magyarázható államalkotó ereje is. Fék-telen szabadságvágya viszont sokszor akadályozta az egységes nemzeti összefogásnak.” —

*

—

*

*

A DÉLMAGYAR, vagy DINÁRI MAGYAR. Gondvái ősváltozat egyik eredeti típusa, amely a “TURÁNI ÁG” kialakulása után különült csak el (differenciálódott). Európai ősiségét a “NEOLIT-KORI” sírokból előkerült nagy száma bizonyítja.

A DÉLMAGYAR, vagy DINÁRI MAGYAR legnagyobbokú elterjedése a BRONZ-KOR idejére esik, amit a nagyarányú MEZOPOTÁMIAI VISSZAVÁNDORLÁS segített elő.

Ez az ősi emberfajta igen nagy számban fordult elő a SCYT-

HÁKNÁL (szittyák), a JAZIGOK között, Atilla hun népe és azok utódai az Avarok, vagy vár-kunok között. Árpád vezér-fejedelem névadó népének legkevesebb 10 százalékát alkották. Árpád apja ÁLMOS vezér-fejedelem a dinári típus legszebb alakja volt.

A mai Magyar Nemzettest 20 százaléka Dinári, vagy Délmagyar ember, míg ikerváltozata az ALFÖLDI, vagy TURÁNI számaránya 40 százalék. Együttes számarányuk a Magyar Nemzettest 60 százaléknyi abszolút többséget képezik.

Embertani leírása: — “A délmagyar magas termetű. Koponyája RÖVID, MAGAS, HÁTUL LAPOS, mintegy L.ESCAPOTT. — Arca keskeny, orra kiugró egyenes, vagy néha sasorr. Fejlett izomzatú, állkapca magas, szemrései közepesek, színkomplexiója sötét. Szeme barna és fekete, bőre barnás, haja sötétbarna és hullámos, de van egy kékszemű változata is.

Dr. Kun-Szabó István a kiváló magyar embertudós így jellemezte: — “A délmagyar fellépése biztos, öntudatos, olykor erőszakos, primitív kultúrfokon nem egyszer nyers. Beszéde gyors és logikus, élénk taglejtésekkel és arcjátékkal kísért. Vezetésre törekvő, kiváló szónok, beszédeiben elsősorban az érzelmekre igyekszik hatni. Tehetsége termelő és újraéltetehető egyaránt és ez az élet minden vonalára érvényes. A legkiválóbb zenei képességekkel van megáldva. Szabadságszeretete, vitéz harcos, háború esetén az önérdeket a közérdek alá rendelve saját életét semmibe veszi. Képzelőereje jó, de cselekvésükben nem egyszer magukkal ragadják az olykor szenvedélyességig fokozódó érzelmei, így hazaszeretete is olykor vad sovinizmusba csap át. Szemfüles, életre való s ezért életútja sikerekben gazdag. Néha könnyelmű és pazarló. Embertársával való érintkezésben szívélyes, szellemes, kellemes, de olykor fontoskodó és teátrális. Idősebb korban is mozgékony és szellemileg is erősen aktív. Közösségi érzéke nem túlságosan fejlett.” —

A KELETBALTI, vagy BALTI MAGYAR, mely az ALPESI MAGYAR ikerváltozata. A Magyar Nemzettest 20 százalékát képviseli.

A Keletbalti, vagy Balti magyar a GONDVANAI ŐSTURÁN és az ÁRJA ŐSVÁLTOZAT DISZHARMONIKUS KEVERÉKE. Generációk hosszú során az ŐSTURÁN KÖZPONTI HAZA északi határvidékein a SZIBÉRIAI ÉS OROSZORSZÁGI ÁRJÁK állandó érintkezésben voltak az ŐSTURÁNOKKAL, az ÁRJA ASZSZONYOKON keresztül egy bizonyosfokú fajkeveredés keletkezett. A keletbalti diszharmónikus keverék a BRONZKORBAN különült

el (differenciálódott) a Káspi és az Azóvi tengerek közötti fűves puszták határain. Az ott kialakult embertípusnak északra és északnyugatra szétterült ágaiból fejlődött ki a KELETBALTI FAJ (A Balti-tenger vidéki népe), mely nyelvében is megőrzött számos "TURÁNI VONAST".

A keletbalti fajta elterjedése Atilla uralkodásának az idejére esik. Atilla birodalma és az azt követő Avar, vagy várkun birodalom északi határai a Balti-tengernél végződtek. Számos AVARGYŰRŰ, AVAR FÖLDVÁR" nyomai még ma is kimutathatók Észtország és Lettország területein.

A KELETBALTI MAGYAR embertani leírása: — "Terméte középmagas. Koponyája RÖVID, de nagy számban KÖZÉPFELJÜT is foglal magában, ami az Árja hosszúfejű és a rövidfejű ÖSTURÁN keveredéseire mutat. Arca széles, csontos és szögletes, kiálló járomcsontokkal és rövid széles, homorú orral. Koponyája és arca is lekerekített hatszöghöz hasonlít. Szemeik kicsinyek és egymástól távolfekvők. Szemrészük keskeny és gyakran "MONGOLSZERŰ", de ez eszményi vonatkozásban nincsen a mongol fajjal, mongol vérbeütéssel. Az orruk kicsiny és egészen primitív, rövid, széles orrháttal, amely oldalról nézve homorú. Ez a primitív orr a keletbalti típus egyik legjellegzetesebb bélyege. Színkomplexiója világos. A haja, bőre és a szeme egyaránt fakó. Tompaszínű bőrének szürkés árnyalata van. Testi bélyegei nem olyan fejlettek és elkülönültek, mint a többi fajtáé.

A KELETBALTI MAGYAR jellemzése: — "Békés természetű, kevéssel megelégedő és végtelenül szorgalmas. A szenvedést, nélkülözést és a fáradságot türelmesen viseli. Csöndes, jóindulatú és nagy megértéssel van mások szenvedése iránt. Készséggel és önzetlenül segít másokon. Hazáját rajongással szereti és képes érte mindent föláldozni. Az élettől rárótt munkában szorgalmas, de az önmaga kitűzte célok követésében többnyire erőtlén. Egyik legfőbb tulajdonsága a jószívűség, szociális beállítottság. Ennek eredménye az, hogyha valahol antiszociális viszonyok uralkodnak, úgy azoknak elsősorban ő az áldozata, annál is inkább, mert kevés érzékkel rendelkezik az élet gyakorlati oldala iránt." —

Az ALPESI MAGYAR, amely a GONDVÁNAI ŐSEMBER EGYIK ŐSI VÁLTOZATA. A Nagy természeti tűnemény (kataklizma, Kr. e. 11.652?) lazajlása után Európában újra meg-sokasodott ÖSTURÁN, RÖVID, vagy KEREFELJÜ ŐSVÁLTOZATÁBÓL, különült el (differenciálódott).

Az ALPESI MAGYAR EMBERFAJTA, amely ma is széles öv-

ben népesíti be egész Középeurópát, Kr. e. az V-ik és a II-ik évszázadokban Európa területére betolakodott ÁZSIAI HOSSZÚFEJŰ ÁRJÁKKAL (teutonok, kelták) évszázadokon át keveredett. Ennek a nagy keveredésnek egy DISZHARMONIKUS KÖZÉPFÉJŰ EMBERFAJTA volt az eredménye, amely IKERVÁLTOZATAVÁ LETT A KELETBALTI EMBERFAJTÁNAK.

Kr. e. a III. évszázadban a HOSSZÚFEJŰ KELTAK árasztották el a Dunamedencét és annak egyrészében DUNANTÚLON (Pannonia) az őslakossággal nagymértékben keveredtek. Átvették az őslakosság fejlett BRONZKULTÚRAJÁT. Az ott kialakult, de most már erősen kevert HOSSZÚ, KÖZÉP és RÖVIDFEJŰ Kelta Nép később Pannóniát elhagyva nyugat felé vándorolt és Magyarországon tanult, elsajátított bronzkultúráját elterjesztette Nyugat és Észak-Európa többi árjafajú népe között, majd azt átvitte az Angol szigetekre is.

Az ALPESI MAGYAR embertani leírása: — “Alacsony, zömök termetű, elhízásra hajlamos. Koponyája “RÖVID”, arca széles. Az egész feje megközelítően gömbölyű. Orra rövid és kissé lapos. Koponyája nagy űrtartalmú. Homloka elég meredek. Szemei egymástól távolfekvők és aránylag kicsinyek. Arcvonásai lágyak. Hajuk sötétbarna, szemeik szürkésfekete, vagy barna, bőrük sárgásbarna árnyalatú.

Ripley amerikai embertudós, aki több, mint 60 évvel ezelőtt foglalta össze megállapításait, az összes középeurópai barnaszínkomplexiójú RÖVID FEJŰ TÍPUSOKAT ALPESI FAJNAK nevezte el és a TURÁNI, meg a DINÁRI ÓSEREDETŰ EMBERFAJTÁKAT az ALPESI FAJ helyi alakjának tartotta.

Ripley megállapításai óta az összegyűjtött nagy tudományos értékkel bíró embertani anyag a GONDVÁNAI ÖSTURÁN differenciálódott emberfajtaikat élesen szétválasztotta és határozottan körülírta.

Az ALPESI MAGYAR FAJ, ősi autochton alkotórésze a GÖCSEJI, BUZSAKI és a SÁRKÖZI ETHNIKUMAINKNAK. A mai Magyar Nemzettest 10 százalékát alkotja.

AZ ALPESI MAGYAR EMBER jellemzése: — “Józan, alkalmazkodó természetű nyárspolgár. A nehézségeket nem dacos szembeállással, nem merész lendülettel, hanem inkább óvatos megkekuléssel, gondos megfontoltsággal, szorgalmas, türelmes munkával, kollektív összefogással iparkodik leküzdéni.

Demokratikus, kollektív ember, aki a tömegben érzi magát biztonságban. Van benne sok józan természetesség, ész, gyakorlati érzék, takarékoság. Szereti az élet középserű, nyárspolgári örö-

meit, de merész vállalkozások, nagystílusú tervek nem foglalkoztatják. A maga családjával és szűkebb környezetével példás összetartásban él, de távolabb eső ügyekkel szemben gyakran szűkkeblű. Takarékosága, önzése a fukarságig, pénzsóvárságig fokozódhat. Józan, óvatos számításaiban pedig olykor a bátortalanságig, féltékenységgig aggályosan kicsinyes. Konzervatív hajlamú, fél a hirtelen változásoktól. Nagyobb utazásoktól húzódik. A józan közepszerűség híve. A rendet szereti, de a nyugalmat is. Hiányzik belőle a könnyelműség, a meggondolatlan radikalizmus és roppant kevés az érzéke az önzetlen nagylelkűség, a hősiesség iránt. Nincs benne uralkodási vágy. Néha akadályoskodik, zsörtölődik, bizalmatlankodik, de általában szívesen rábízza magát mások vezetésére.

A szellemi kultúra, a tudomány és a művészet terén nagyon sok tehetséggel ajándékozta meg a világot, de katonai, vagy politikai tehetségekkel kevésbé rendelkezik. Általában békés, alkalmazkodó, társaságkedvelő. Hajlik a szűkkeblűségre, a kapzsiságra és a gyáva meghunyászkodásra. Szeret mások erejére támaszkodni, tehetségtelenül mások segítségével fölfelé kapaszkodni. Kollektív természete hajlamossá teszi a kicsinyes hiúságra, cím és rangkórásra.

Sajnos a magyar köztisztviselő karban országos arányuknál sokkal nagyobb számban voltak képviselve, a BÜROKRATIZMUS megtestesült igazi képviselői.

*

*

*

TAURID, vagy KITTA (Hettita) *MAGYAR*. — "Luschan, Fischer, Bartúcz és Kelecsényi tudósok szerint ez az emberfajta volt Kr. e. 2000 körül ELŐÁZSIA ŐSVARIANS FAJTAELEME. A hettita templomokból és palotákból előkerült szobrokon és domborműveken jól megfigyelhetők embertani jegyeik.

A temetők tanúbizonyságai szerint a "Kárpátmedence egyik ősi turáni autochton eleme", amely onnan nagy részben kivándorolva benépesítette Előázsiát egészen Perzsiáig elterjedve.

A SCYTHAK, JAZIGOK, (Ősjászok), Atilla hun népe és Baján avarjai között élék gyakoriak voltak és előfordultak Árpád vezér - fejedelem névadó népe között is.

A Taurid, vagy Kitta magyar a mai Magyar Nemzettest 5 százalékát alkotja és szóványosan megtalálható az összes ősi magyar ethnikumokban, de leggyakrabban Erdélyben.

Embertani leírása: — "Átlagos testmagasságuk 166,5 cm. Inkább zömökek, mint karcsúak. Végtagjaik rövidek, vállaik szélesek. Fejük nem annyira rövid, mint a DÉLMAGYARÉ. Kopo-

nyajelzőjük 85. Arcuk kissé széles és hosszúkás, lefelé keskenyedő kiálló horgas orral, mely nagyobb és horgasabb, mint amely előfordul a DÉLMAGYARNÁL is. Orrhátuk erősen domború, az orrcimpájuk előrenyúlt, orrlükuk keskeny, orrsövényük oldalról jól látható. Szemeik az arcukat uraló orr árnyékában kicsinynek tünnek. Ajkaik vastagok, szemeik, hajuk fekete, bőrük erősen barna árnyalatú.” —

*

*

*

A TÖRTÉNELMI ÖSTURÁNI MAGYAR FAJ, a mai MAGYAR NEMZETTEST koponyaalak szerinti osztályozása és számaránya.

1. — Rövid és túlrövid fejűek	89 százalék
2. — Középfajűek	10 "
3. — Hosszúfejűek	1 "

Összesen 100 százalék, amely ÖT

TAJTÍPUSBAN A KÖVETKEZŐ ARÁNYBAN MUTATKOZIK:

1. — Turáni, vagy alföldimagyar	rövid és túlrövid fejű	40 sz.
2. — Dinári, vagy délmagyar	" "	20 sz.
3. — Keletbalti, vagy balti magyar	rövid és középfajű	20 sz.
4. — ALPESI magyar	rövid és középfajű	10 sz.
5. — Taurid, vagy kitta magyar	rövid és túlrövidfejű	5 sz.
Keverék mongolszerű arcvonású	rövid és túlrövidfejű	4 sz.
Téridegen északi és mediterráni	HOSSZÚFEJŰ	1 sz.
Összesen		100 sz.

A magyar nemzettest koponya adatai megdöntik a FINN UGOR ROKONSÁG ÉS EREDET HAZUG KÖHÖLMANYAIT. A finnek legközelebbi fajtestvérei a VOLGAI FINNEK mind hosszúfejűek. Rokonságuk a magyarokkal igen csekély lehet, mert a magyarság 89 százalékban RÖVID ÉS TÚLRÖVIDFEJŰ. — (W. Z. Ripley, "The Races of Europe" — 359. oldal, 434. oldal.) —

*

*

*

A mongolfajúság kérdésének igazi megvilágítása.

A magyar nemzettest faji vizsgálatánál kb. 4 százalék arányban MONGOLSZERŰ BÉLYEGEKEKET fedezhetünk fel. Itt meg kell jegyeznünk, hogy az Alföldi, vagy TURÁNI MAGYARNÁL, a DÉLMAGYAR, vagy DINÁRI MAGYARNÁL, az ALPESI MAGYARNÁL, és a TAURID, vagy KITTA MAGYARNÁL egy ér-

dekes és azonnal szembetűnő CSEKÉLYKE SZEMFERDESEGET fedezhetünk fel (turáni jelleg), amely az arcnak a szépségét, magyarszerűségét jelzi. Ez a szemferdeség látszólagos, de nem mongolszerű.

A keletbalti, vagy balti magyar emberfajtában azonban 4 százalék arányban előfordulnak MONGOLSZERŰ VONÁSOK, melyek kétségtelenül MONGOL EREDŐRE mutatnak.

A MAGYAR NEMZETTEST FAJKÉRDÉSE tudományos fontosságú kérdés, amellyel számos szakember foglalkozott és foglalkozik. Az elmúlt évtizedek antropológiai vizsgálatai nagymértékben felderítették a magyar nemzettest faji hovatartozandóságát, a történelemtudomány pedig bebizonyítja és tisztázza a BONYOLULTA ÖSSZEZAVART MONGOL FAJI KÉRDÉS valóságait.

Lenormant Ferenc mondotta: — "A magyart nem lehet megkülönböztetni a fehér faj legtökéletesebb ágaitól. — (Ignatius Donnelly, "Atlantis — Antidiluvian World" 206. oldal.

W. Z. Ripley, "The Races of Europe", N. Y. 1900-ban kiadott könyve 359. oldal. — "A magyar a legszebb nyugateurópai nép, akiben ázsiai, vagy mongol vonásokat hiába keresünk."

Gobineau József Arthur gróf, "The Inequality of Human Races" című munkájában — (Translated by Adrian Collins, New York 1967) a 131. oldalon írta: — "A magyarok sohasem voltak finn-ugor eredetűek. A finn-ugor népek csupa kicsiny termetűek, szélesarcú, kiálló pofacsontú, sárgás, vagy piszkos barnás bőrű emberek a magyarok azonban magas, karcsú növésűek, az európaiakhoz hasonlóak és határozotta szépek.

Jegyzet:

William u. Ripley

— "The Races of Europe — A Sociological Study" —
London 1900.
433. oldal.

From these portraits and from our other data it appears that the Magyars are a strikingly fine-looking and welldeveloped people. The facial features are regular, the nose and mouth well formed. There is nothing ASIATIC or MONGOL to be seen. Perhaps indeed, they have, as Dr. Beddoe writes me, an Oriental type of beauty, with somewhat prominent "semi-Tatar" cheek bones. Nevertheless, we find no trace of the "coarse Mosgoloid features" which Keane describes among these Szeklers, whom he rightly seems to regard as the purest representatives of their race." —

435. oldal.

— “The present traits of the Hungarians seem to lend force to the hypothesis that the same race was also firmly rooted in the GREAT DANUBIAN PLAIN BEFORE THEIR APPEARANCE.

According to this view, they would be, roughly speaking, perhaps ONE EIGHTH FINNIC and SEVEN EIGHTHS ALPINE by racial descent.” —

Arthur de Gobineau

— “The Inequality of Human Races” —
New York, 1967. Translated by Adrias Collins.

131. oldal.

— “Having finished my observations on the ethnology of the Ottomans, I pass to the Magyars.

The unitarian theory is backed by such arguments as the following: — “The Magyars are of Finnish origin, and allied to the Laplanders, Samoyedes, and Eskimoes. These are all people of low stature, with wide faces and prominent cheekbones, yellowish or dirty brown in color. The Magyars, however are tall and well set up; their limbs are long, supple and vigorous, their features are of marked beauty and resemble those of the white nations. The Finns have always been weak, unintelligent and oppressed. The Magyars take a high place among the conquerors of the world. They have enslaved others, but have never been slaves themselves. Thus, since the Magyars are Finns, and are so different, physically and morally, from all other branches of their primitive stock, they have changed enormously.” —

133. oldal.

— “Nothing warrants the belief that lapse of time, difference of climate, or change of customs should have turned a Laplander or an Ostiak, a Tungusian or a Permian, into a ST. STEPHEN.”

Topinard Pál — (Dr. Paul Topinard, — “ANTHROPOLOGY” — című Londonban 1878-ban kiadott könyve 467. oldalán írta: — “A magyar fajbelileg a legszebb Európai típus”.

Ripley idézett könyve 433. oldalán írja:

— “The physical characteristics of the Magyars have been but little investigated scientifically. We know less of them than of almost any other great European people. On the one hand, Topinard assures us that they form to-day “ONE OF THE MOST BEAUTIFUL TYPES IN EUROPE.” —

— “The modern Hungarians are certainly not UN - EURO-

PEAN in any respect.” —

Ezek után a megállapítások után meg kell jegyeznünk, hogy a mai történelemtudományak sok mindent újra kell tanulnia.

A Magyar Nemzettestben csak 4 százalék arányban fordulnak elő mongolszerű bélyegek. Ezek a mongolszerű, vagy mongoloid vonások részben Kínából a **MONGOL VÁLTOZATOK KIALAKULÁSI TERÜLETÉRŐL** származnak és időszámításunk IV.-V. évszázadaiban kerültek először Európába Atilla hun és Baján avar, vagy várkun népével. Másodszor a XIII. évszázadban, amikor a mongolok elárasztották Magyarországot, amely abban az időben Európa legjelentősebb állama volt. (I. sz. 1241.)

A mongol hadsereg rohamát a magyarok nehézkes híbéri seregükkel igyekeztek visszaverni, de a **SAJÓ FOLYÓCSKA** melletti **MOHI PUSZTAI CSATÁBAN** döntő vereséget szenvedtek. Már úgy látszott, hogy a magyar nép a mongol áradatban eltűnik, az a magyar nép, akit a **RÓMAI PÁPA** a XX-ik évszázadban **“EURÓPA VÉDŐPAJZSÁNAK”** nevezett, mondván: — **“Hungaria est clipeus Christianitatis”** —. A magyarság nagy szerencséjére Ogotáj mongol főkán hirtelen meghalt 1242-ben, öröksége felett testvérharc támadt, mire a mongolok veretlen seregei az események hírére hazatértek.

Atilla hun hadseregében nagyszámban kínai eredetű **HSIEN-PI** harcos volt, számarányuk elérte a 33 százalékot, ez az arányszám fennállt az avar, vagy vár-kun hadseregben is. Az avarok mongol csatlósai a **“TOBA BIRODALOMBÓL”** sodródtak Európába. A tobai mongolok hsien-pi, félmongol-félhun keverék nép volt és i. sz. 555-ben a Toba birodalomból kiűzött összittyai- fehér hun, vagyis magyarfajú, a kínaiak által **“YÜAN-YÜAN NÉPNEK”** nevezett európai eredetű ősturan utódokkal együtt jelentek meg 558-ban Európa határainál.

Most vissza kell térnünk az Avar birodalom korába, mivel Árpád vezér - fejedelem névadó népének megjelenése előtt ők képviselték a Kárpátmedence őslakóit.

Atilla hun népének és Baján avarjainak megjelenése előtt a Kárpátmedencében nem fordult elő sem mongol, sem pedig mongolszerű elem.

A mongol csatlós népet úgy a hunok, mint az avarok határait védelménél használták fel és a határok mentén telepítették le. Ezek a határszélen letelepített mongol harcosok átkalandoztak a határmellék idegen területeire, honnan feleségeket szereztek maguknak. Mongol vérük utódaikban lassan feloldódott, elmosódott és csak az **“AZ ÉLETTAN TÖRVÉNYEI SZERINT”** meghatározott

faji bélyegeiket őrizték meg.

László Dezső, "A honfoglaló magyar nép élete" című művében írja: — "A magyarországi avar temetők három csoportba oszthatók. A temetők első csoportjában a túlnyomó többség **MONGOL FAJI JELLEGŰ**. A temetők második csoportja **EMBERTANILAG KEVERT ÉS AZ AKKORI EURÓPA ÖSSZES FAJTAELEMEIVEL VALÓ KEVERDÉS KIMUTATHATÓ** bennük.

Az avar temetők harmadik csoportjában a **MONGOL FAJ** teljesen hiányzik és csak rövidfejű alföldi, dinári, alpesi és keletbalti típusok találhatók bennük." —

Az Avar, vagy Vár-kun birodalom megsemmisülése után a frank-germánok az avar népet nem pusztították ki, csak a vezető rétegét. A Kárpátmedence nagy emberanyaga Árpád vezér-fejedelem névadó népével, mely fajilag és nyelvileg teljesen azonos volt, egybefort és kialakította a mai Magyar Nemzettestet.

Árpád vezér-fejedelem névadó népében, mint már többször is említettük, nem fordult elő mongol, csak az asszonyok között, de azok arányszáma sem érte el az **EGY SZAZALÉKOT**.

A **MONGOL VÉRBEÜTÉS** sokkal nagyobb arányú Európa más népeinél, mint a magyaroknál. A legnagyobb mongol vérbeütés az oroszoknál fordul elő, de Középeurópában is elég sűrű, sőt még Angliában is kimutatható.

Ranke és Drews professzorok **MÜNCHEN LAKOSSÁGÁNAK** vizsgálatából kimutatták, hogy a felnőttek 12 százalékának volt mongol eredője. A régészeti és az embertani tudomány tehát megdöntötte a **MAGYARSÁG MONGOL EREDETÉNEK HAZUG KOHOLMÁNYAIT**.

*

*

*

A mongolok igazi hazája és faji leivása.

A **HOMO SAPIENS GONDVÁNAI ÖSVÁLTOZATÁNAK MONGOL ÁGA**, mintegy 900 milliós tömegben, egyetlen földrészben, egy tömegben él. A mongolok zöme Ázsia délkeleti részében él. Ott élnek a legprimitívebbek az úgynevezett **PALEOMONGOLID FAJHOZ** tartozók. Velük ellentétben a legjellegzetesebb a **TUNGUZ FAJ**, amely a mai **GOBI SIVATAG** észeki felét foglalja el. A mongol faj kultúralakjának tekinthető a **KÍNAI NÉP**, amely a mongol, az őstibeti és az ősszittya-fehér hun népek keveredéséből alakult ki.

Még több átmeneti vonást mutat Európa felé a **SZIBÉRID FAJ**, amely az ősszittya-fehér hun és uighur, valamint mongol

elemek keveredéséből keletkezett.

Rudenko, S. I., "Skifskaya problema i Altaiskia nahodka", Izvestia AN. SSSR. Seria istorii i filosofii, 1944. No. 6. számában írta: — "Kr. e. a IV-ik század után indult meg a MONGOL BEÖMLÉS (influx), aminek eredménye egy vegyes típusú lakosság (mixed type) volt." —

A hatalmas mongol faj mellékhajtása, talán inkább egyik őse-redetű ága az Észak-, Közép- és Délamerikai INDIANID FAJÚ NÉPE, amely csak az emberiség szülőföldjéről GONDVANABÓL vándorolhatott oda.

*

*

*

Kik a mongolok?

A mongolok, vagy sárga bőrszínű emberek az emberiség szám szerint legnépesebb emberfajtaját alkotják. Valószínűleg az emberiség anyaföldjéről GONDVANABÓL vándorolhattak Ázsiába és Amerikába. Első megjelenésüket a tudomány FÉL MILLIÓ ÉVRE becsülte, de feltételezték, hogy már EGY MILLIÓ ÉVVEL ezelőtt megjelenhettek őshazájukban.

Testi leírásuk: — "Közös testi tulajdonságuk a merev, gyér szőrzet és haj. Bőrük sötétes a sárgától a vörösig játszó szín. Járomcsontjuk kiálló és szemeik ferde állásúak. Általában kicsiny termetűek és zömökek. Végtagjaik rövidek. Koponyaalkatuk a RÖVIDFEJŰN keresztül a KÖZÉPFÉJŰIG váltakozik, sőt a paleomongol, amelynek egyik ősi változata Indiában ma is ott él HOSSZÚFEJŰ.

Közös vonásuk az igen széles koponya, orrgyökük széles, lapos, orrhátuk alacsony. A mongolok legszembetűnőbb sajátossága a MONGOLSZEM, amely abban áll, hogy a bőrröd, amely az Európai, vagy fehérbőrszínű emberek felső szemhéján is jól látható, de itt egyenesen fut és nem éri el a belső szemzúgot, a mongoloknál sokkal nagyobb mértékben fejlődik ki, s egyfelől leterjed a felső szemhéj alsó szélén túl is, úgy hogy eltkarja a szempillák tövét s a szemrést erősen megszűkíti, s másfelől rézsútosan lenyúlik a belső szemzúgra. Ha ezt a redőt (mongolredő) ujjunkkal félrehúzzuk, észrevesszük, hogy a szemrés tulajdonképpen a mongoloknál is rendes s az erős ferdeség csak látszólagos.

Elősegíti a mongolszem létrejöttét az orrhát lapossága és a belső szemhéj zsírdűssága. Nem téveszthető össze vele az EURÓPAI SZEMZÜGON ELŐFORDULÓ KÓROS REDŐ, EPICANTHUS, mely szintén mongol jelleget ad a szemnek. A mongolszem "MON-

GOLOKON és JAPÁNIAKON” 80 - 100 százalék arányban fordul elő.

Ranke, “Über das Mongolenaugen”, 1888-ban, Drews, “Über das Mongolenaugen” 1889-ben kiadott könyveikben kimutatták, hogy az európai gyermekeknél is megvan a mongolszem 6-tól 33 százalékig. Felnőtt korban (1 százalék) többnyire eltűnik. A mongolszem itt ebben az esetben a “fejlődés primitívebb fokán való megállapodást” jelent.

•

•

•

Összefoglalás és végső megállapítás.

A történelemhamisítók “hazug koholmányai” szerint a MAGYARSÁG teljesen rokontalan és idegen Európában. Ezeket a koholt hazugságokat az eddigiekben történelmileg és embertanilag is megcáfoltuk.

A mai Magyar Nemzettest emberanyaga a “BIOLÓGIAI LESZÁRMAZÁS ÉS ATÖRÖKLÉS ÖRÖK TÖRVÉNYEI SZERINT” mind egy közös őstől a GONDVÁNAI RÖVIDFEJŰ ŐSEMBER-TŐL származtak, ami úgy a faji tisztaságot, mint a faji egységet igazolja.

A mai MAGYARSÁG, mint őseredetű (autochton) európai nép vérrokonságban van Európa összes RÖVIDFEJŰ FEHÉREMBERÉVEL, mert azok is az ŐSZITTYA-HUN NÉPEK nagy családjának a leszármazottai.

AZ ŐSEREDETI EURÓPAI RÖVIDFEJŰ EMBER, az ŐSTURÁN a megállapítások szerint az ELJEGESEDÉSI KORSZAK utáni közvetlen időkből benépesítette egész KÖZÉPEURÓPÁT és egy egységes RÖVIDFEJŰ ÖVEZETET ALAKÍTOTT KI. Ezt az egységes RÖVIDFEJŰ ÖVEZETET először DÉLI IRÁNYBÓL “AFRIKA” felől szaggatta meg egy “TÉRIDEGEN, HOSSZÚFEJŰ NÉP” betörése, amelyet több évezreddel később, Kr. e. a XII-XI és a VI-V-ik évszázadokban Északról dél felé nyomulva (Először a görög törzsek, majd állandó germán áramlatok) HOSSZÚFEJŰ EMBEREK zúztak szét.

A HOSSZÚFEJŰ TÉRIDEGEN NÉPEK (Árjak és Méditerrániak) Európa őslakóit a RÖVIDFEJŰ ŐSTURÁNOKAT kiszorították a termékeny folyóvölgyekből és felszorították őket a mostohább hegyvidékekre, ahonnan azok újból visszazivárogtak őseik lakhelyeire.

A RÖVIDFEJŰ AUTOCHTON ŐSTURÁNOK LESZÁRMAZOTTAI ma is nagy számban mutathatók ki egész Középeu-

rópában, ahol Magyarországot kivéve sehol sem alkotnak faji államot.

A nemzetközi szakirodalomban különböző elnevezések alatt szerepeltetik a RÖVIDFEJŰ ÖSTURÁN KIALAKULT (DIFFERENCIÁLÓDOTT) emberfajtaít, melyeket mi itt újabb megvilágításba hozunk.

A GONDVÁNAI ŐSEMBER, az ÖSTURÁN egyik legfontosabb európai emberfajtája az ALPESI EMBERFAJTA, amely a legnagyobb valószínűség szerint a "KÉSOI BRONZKORBAN" nyerte el mai alakját. Ez a RÖVIDFEJŰ EMBERFAJTA ma is széles övezetben népesíti be egész Középeurópát. A leggyakoribbak Közép- és Délnémetországban, Franciaország középső és déli felében, Svájcban, Belgiumban, Hollandiában, Csehországban, Ausztriában és MAGYARORSZÁGON, ahol a GÖCSEJI, BUZSAKI és SÁRKÖZI ETHNIKUMOK ősi emberalakjai.

Nyugateurópában és Angliában a FÖNHUNOK (PHOENICIAIAK) és az IBÉREK (BASZKOK) ősei révén kerültek, míg Középeurópában az eredeti őselemet a SCYTHÁK, HUNOK és AVAROK, vagy VAR - KUNOK visszamaradt ethnikai szigeteinek a leszármazottai képezik.

Angliának, Franciaországnak, Svájcnak, Németországnak, Olaszországnak, tehát a JELENKORI EURÓPA KULTÚRÁBAN VEZETŐ ORSZÁGAINAK A SÜLYPONTJA MINDENÜTT AZOKRA A TERÜLETEKRE ESIK, AHOL A LAKOSSÁG ZÖME AZ ÖSTURÁNI ALPESI EMBER, vagy azok keverékei.

A német kultúra elsekélyesedése délről északfelé haladva párhuzamosan követi a lakosság ELÉSZAKIASODÁSÁT.

Kretschmer, "Geniale Menchen" című 1931-ben kiadott könyve 75-ik oldalán írja: — "Az antik kultúra összeomlása óta az európai kultúrának állandó középpontja "KÖZÉPEURÓPA", vagyis éppen az a terület, ahol az ALPESI FAJ lakik. Amerre az alpesi ember elterjedt, mindenütt magasfokú kultúra van, viszont tudományos és művészeti tehetségek és alkotások száma határozottan csökken az ALPESIEKBEN hiányos területeken, ÉSZAK és DÉLFELÉ egyaránt." —

Az ALPESI EMBER ikerváltozata a KELETBALTI EMBERFAJTA is nagyon elterjedt, mert Franciaország keleti szélétől egészen Nyugatszibériáig, kisebb - nagyobb százalékban kimutatható. Ez az emberfajta nagy számban él Lengyelországban, Fehéroroszországban, Csehországban és MAGYARORSZÁGON. NN NN NN

Oroszországban keleten a TURÁNI, vagy ALFÖLDI MAGYAR EMBERFAJTÁVAL, Középnémetországban és Franciaor-

szágban a NORDIKUS FAJTAELEMEKKEL keveredett össze.

*

*

*

A TURÁNI, vagy ALFÖLDI MAGYAR (KAUKÁZUSI) EMBERFAJTA, a mai Magyar Nemzettest legfontosabb és legnagyobb arányszámú alkotórésze, ma is nagy tömegben kimutatható Pakisztánban, a Pamir fennsíkon, Perzsiában, Afganisztánban, Turkesztánban, a Kaukázus környékén, Déloroszországban, A Fekete-tenger partvidékein, Moldvában, Dobrudzsában, a Balkán félszigeten és Törökországban. De kimutathatók még kisebb-nagyobb számban Középeurópában, sőt még Franciaországban is, ahol valaha az ŐSEREDETI, ŐSTURÁN AUTOCHTON EURÓPAI RÖVIDFEJŰ EMBER széles övezete elterült.

Ez az ősi emberfajta nagy számban fordult elő a SZUMIROKNAL (MADÁK), a JAZIGOK, vagy ŐSJÁSZOK, ATILLA HUN NÉPE, BAJÁN AVARJAI között és igen fontos emberanyaga volt még a régi bolgároknak, a bessenyőknek és a kunoknak is.

A TAURID, vagy HETTITA (KITTA) EMBERFAJTA, amelyet ÖRMÉNY EMBERFAJTÁNAK is neveznek, eredetileg a Kárpátmedence egyik autochton őseleme volt, mely innen kívándorolva benépesítette Anatóliát (a mai Törökországot), majd onnan elterjedt a mai Örményországban és Perzsia északnyugati részein.

Ez az emberfajta ma is nagy számban kimutatható a Kaukázus vidékein kívül Szíriában, Irakban, Palesztinában és a Földközi-tenger keleti partvidékein, de előfordul Szerbiában, Tirolban, Svájcban, Bajorországban, Bádenben, Württembergben is ahol valamikor szittyák, hunok, avarok éltek, de kimutathatók még Kréta szigetén, Sziciliában, Szardíniában és Északafrikában is, ahol valaha a FÖNHUNOK (PHOENICIAIAK) gyarmatokat alapítottak.

*

*

*

A DINÁRI, vagy DÉLMAGYAR EMBERFAJTA Közép- és DélEurópa zord, hegyes vidékein terjedt el és legsűrűbben ma is a "DINÁRI ALPOK" környékén él, de gyakoriak Tirolban, Svájcban, Stajersországban, Bajorországban és Északolaszországban is.

A mai Magyar Nemzettest egyik igen fontos alkotó eleme és 20 százaléknyi arányával, ikerrasszával a 40 százaléknyi TURÁNI, vagy DÉLMAGYARRAL, abszolút többséget képeznek.

A DINÁRI, vagy DÉLMAGYAR nagy számban él Lengyelországban is kelet felé a Kaukázus irányában típusa belevesz a TURÁNI EMBERÉBE.

A DINÁRI EMBER szembetűnően nagy számban él INDIA-BAN, Bengálban és Orisszában, de nagy a számuk Kathiawárban és Kanadában, valamint a Tamil országokban is.

Magyarországon a Dunántúlon és az Alföld déli részein eléri a lakosság 30 - 35 százalékát, legfőbb fajtaeleme a JASZOKNAK, NAGYKUNOKNAK és a HAJDÚKNAK, de igen nagy számban kimutathatók még CSALLÓKÖZBEN, a Palóczok között és ER-DÉLYBEN a magyarok között is.

Álmos vezér - fejedelem, Árpád apja, vagyis általában az ÁR-PÁD család a DINÁRI EMBERFAJTÁHOZ tartozott, akiről A-NONYMUS rasszleírást is adott.

"IV. Fejezet. Álmos vezérről. — Maga pedig Álmos ékes, de BARNÁ ABRÁZATÚ, FEKETE, DE NAGY SZEMŰ, MAGAS ÉS KARCSÚ TERMETŰ VALA, kezei tömérdekek és újjai hosszúak valának. És maga Álmos kegyes, de jószívű, bőkezű, bölcs, jó vitéz és örömet adakozó vala azoknak, kik SCYTHIA ORSZÁ-GÁBAN akkor vitézkedének." — (Béla király "Névtelen jegyzőjének könyve a Magyarok Tetteiről.") ...

Az Árpádházi királyok forrásmunkákban említett TESTI-SZOMATIKUS BÉLYEGEI, legfőképpen Szent László hermája és Béla macsói hercegnek a Margitszigeten talált hiteles csontváza kétségtelenül bizonyítja, hogy az Árpád uralkodócsalád a DINÁRI, DÉLMAGYAR EMBERFAJTÁHOZ tartozott.

A Dinári embernek van egy világos, szőke ősváltozata is. A világos színű, szőke dinári embernek kék, vagy vizeszürke szeme van.

A Dinári, vagy Délmagyar ember a leggyakoribb Horvátországban, Szlavóniában, Albániában, és a Dalmát szigeteken, ez az ember - anyag a szittyák - hunok - avarok és magyarok kétségtelen le-származottai.

*

*

*

GERMÁNOK

A Germánok eredetüket 20,000 évre szeretnék visszavezetni és azt állítják, hogy ők a CROMAGNONI NÉP leszármazottai. A szlávok, vagy szolganépek örömmel csatlakoznak ehhez a koholt elmélethez, mert magukat árjának tartják.

De mit bizonyít az embertan, a régészet és a történelemtudomány? James Churchward, aki Max Müller hatása alatt kitalálta az "ŐSI, NAGY ÉS VÉGTELEN KITERJEDÉSŰ UIGHUR BIRÓDALOM MESÉJÉT", Európa mai árfajájú népeit ebből a me-

sebirodalomból származtatja.

Azonban egy kis hiba történt az ŐSI UIGHUR BIRODALOM meséjével, mert a történelemtudomány és a régészet kimutatta, hogy az UIGHUR BIRODALOM nem is olyan ősi, mint eddig azt hitték, mert csak időszámításunk VI-ik évszázadában keletkezett.

Az UIGHUROK, magyarosan UGOROK időszámításunk 565-569. évei közötti időkbén tűntek fel először a történelem színpadán. "KAO - KU, vagy NAGYSZEKÉR" néven szerepeltek először a történelemben. Ez a nép Északkelet - Ázsia felől tört be a mai MONGOLIA területére, ahol abban az időben még "TÁVOLKELETI HUNOK" éltek, majd nyugat felé vándorolva rátörtek a Magyarfajú, Összittya - népek központi hazájára, amely az Aral tó és a Káspi - tenger környékén terült el. Benyomultak az ősturán városokba, betelepedtek az őslakók otthonaiba, ahol átvették az ősturáni népek kultúráját és civilizációját, vérségileg összekeveredve azok fejlett nyelvének alapjaival. Független nagyságukat 750 - 850 körüli években érték csak el.

A történelemtudomány azt állítja, hogy az uighurok a kultúra igen magas fokát érték el és a kereszténység, a budhizmus és Mani vallása egyaránt megtalálható volt náluk. Kétségtelen, Kína szomszédai között az uighurok műveltek voltak, hiszen az ősturáni kultúrát átvették és vérségileg is keveredtek a művelt és civilizált őslakókkal. Az Uighur birodalmat egy másik északi nép a KIRGIZEK 850 - ben megdöntötték, de azért mégsem tűntek el, mert a XV - ik évszázadban még számos uighur fejedelemség és államocskája létezéséről tudunk.

Ezek a történelmi tények vita nélkül zúzták össze Churchward mesebirodalmát.

*

*

*

A mai történelemtudomány egyöntetű megállapítása szerint az árjafajú népek Oroszország felől árasztották el Európa területét.

Huxley és Huddon angol tudósok megállapításai szerint az ÁRJÁK a mai Oroszország területéről Kr. e. 500 körül vándoroltak csak Északkeurópába a mai Skandináviába, ahol két fő tájtípusra különültek el.

Jegyzet:

Eugene Pittard

— "Race and History" —

New York 1926.

224. oldal.

— “Zaborowski considers that the **DOLICHOCEPHALS** represent the earliest population, that of the **STONE AGE**. The existence of **BRACHYCEPHALS** coincides with the introduction of metals and objects of a foreign industry. To sum up, the **NEOLITHIC FOLK OF FORMER SOUTH RUSSIA** would have been, in the majority, tall *Dolichocephals*.” —
BBE. oldal.

— “Others contend that the real Slavs are tall, blond and **DOLICHOCEPHALIC** and thus that they belong to the “**GERMANIC RACE**”. —

Ripley a nagy északamerikai tudós az árja népek kirajzási helyének a **BALTI-TENGER** szegélyét tartotta. — Kétségtelen, tehát, hogy az árják, vagyis a mai germán népek ősei csak Kr. e. az ötödik, vagy esetleg egy évszázaddal korábbi időkben jelentek meg Európa területén. A szlávok, vagy szolganépek európai megjelenése egybe esik Atilla hun birodalmának az idejével. Ezek a történelmi tények megölték a 20,000 éves germán ősréget.

A **GERMÁNOK** a mai **NÉMET NÉPEK** ŐSEI a **KELTÁK** nyomán vándoroltak Középeurópába s azoktól keletre telepedtek le. Nevük is kelta eredetű “**KIABÁLÓT, KÉRKEDŐT**” jelent.

A germán népek európai betörése **EURÓPA LEGSÖTÉTEBB KORSZAKÁT** indította el. A legsötétebb korszakban jelent meg a történelem színpadán **ATILLA HUN KIRÁLY**, aki Középázsia-tól egészen a Rajnáig megszállta, birtokába vette őseinek a **SZITYTYÁKNAK** az örökét és helyreállította a magyarfajú népek uralmát.

Az árja népek történelmi szerepének tökéletesebb megértéséhez szükségesnek tartottuk felfedni lelki alkatukat is.

A mai Európa tér és fajidegen népeit két nagy csoportba oszthatjuk. Az első csoportot az **ÉSZAKI ÁRJÁK** alkotják, ehhez a csoporthoz sorolják az **INDIAI ÁRJÁKAT** is. A második csoportba a **MEDITERRÁNI**, vagy **FÖLDKÖZI-TENGERI EMBERFAJTA** tartozik, amelyet tévesen elég gyakran szintén árjafajú népeknek neveznek.

Az **ÉSZAKI ÁRJAFAJ**, őshazája Északáziában lehetett, mert a történelmi idők kezdetén Északáziából lassanként Európába szivárogtak át és annak Északi részeiben rendezkedtek be. Ezeknek a területeknek az éghajlata “**HIDEG és NEDVES**”. Ennek megfelelően alakult ki az **ÉSZAKI ÁRJA LELKI ALKATA IS**.

ÉSZAKI ÁRJA EMBER INDIVIDUÁLIS, de egyes elkülönült tájtípusai, mint az **ÉSZAKI NÉMET IS** erősen hajlik a kollekti-

vizmusra is.

Az ÉSZAKI ÁRJA EMBER másokkal szemben hideg, merev, zárkózott és tartózkodó. Nem jó emberismerő. Nem tudja magát bele élni mások lelkivilágába. Önmagának él. Terveibe és életmódjába beleszólást nem tűr. Hideg számító, ami a hazájától való elszakadást könnyen elősegíti. Gyarmatosító hajlama ebből a jellemvonásból származik. Azonban igen rossz gyarmatosító, mert a benne élő uralkodási hajlam magasabb életszínvonalra való törekvésre ösztönzi és ilyenkor nincs érzéke mások lelkivilága, vagy érdekei iránt. A gyarmati lakosság szeretetét a történelem folyamán soha megnyerni nem tudták. Erkölcsi érzékük fejlett. A magántulajdon iránt nagy tiszteletet éreznek, különösen, ha a sajátjukról van szó. Lopásra az északi árja ritkán vetemedik, mert a kis dolgok nem érdeklik. Van bennük bizonyos önteltség, hatalmaskodás, amely sokszor igazságtalan, kegyetlen, barbár cselekedetekre készíti.

Északi árja germán nép volt a "VANDÁL", amely minden cél nélkül, esztelen pusztításokat okozott és cselekedeteikhez hasonló tetteket ma is vandalizmusnak nevez a világ.

Kellő emberismeret és megértés híján gyakran válik ellenszenvessé. Békétlenséget, pártütést igen könnyen szít. Elbizakodott vakmerősége gyakran viszi meggondolatlan kalandokba. Ítéleteiben hajlamos az elfogultságra és az elhamarkodott, bírálatlan ítéletre.

Vonzódik a misztikus, ködös, homályos elméletek felé és a tisztánlátás határait hajlandó túllépni.

Wolfgang Goetz, "A német nép története" (Az Atheneum kiadása, fordította Németh Andor) című könyvében írja: — "14. oldal. — A germán egy-kettőre elfelejtette, hogy valamikor idegen isteneknek hódolt, ahogy ma is könnyen felejt és felháborodva tagadja tegnapi meggyőződéseit, ha idegenek hozakodnak elő velük, vagy legalább is rosszalja őket. Mindenesetre nagy hajlama van arra, hogy minduntalan megtagadja, elárulja saját, legbensőbb mit voltát.

S miközben a Dél szelleme felhatolt Északra s az északi népek levándorolnak Délre, egy új néptömkeleg hömpölyög Kelet felől Nyugatra, hogy a már amúgy is szinte áttekinthetetlen zürzavart növelje. EZEK A HUNOK NAGY URALKODÓJUK, A TILLA alatt. Elővágtatnak és tovatűnnek. De még évszázadokig lesben állnak s minduntalan betörnek Európába. Túlélük az elszíntelenedő és szétszóródó germán törzseket, a Káspi tóig és a Szaharáig elvándorló vandálokat, gótokat, burgundokat. Borzalmas események gomolyognak az időben, pedig ebben a vad hullámmás-

ban sem ontottak több vért, mint más időkben. Csak feltűnőbb volt a kegyetlenség s jelentékeny személyek voltak az áldozatok. Nem mese, hogy boroskupáknak használták az ellenség koponyáit, tudjuk, hogy a NYUGATI GÓTOK MEGSKALPOLTAK FOG-
[YAIKAT]. De az valóban szörnyű látvány, mikor egymás ellen dühöngenek. A GERMÁN HADAKTÓL MEGTAMADOTT NÉPEK nem is igen védekeztek. Az "ELLENSÉG" kivált sík vidéken, nem zaklatta őket, a hódítók egy része a római hadseregben szolgált azelőtt, ismerősek voltak s oly nagy volt az osztálykülömb-ség az ókor utolsó szakaszában a kisember és az úr között, hogy a vigasztalan helyzetben lévő alsóbb osztályok örömmel fogadták új gazdáikat. De mint mindennek a világon, az öldöklésnek is voltak derüs pillanatai. Sidontus Apollinaris püspök komikus megdöbbenéssel írja le a Burgundiába betörő germánokat s felettébb kedvesen számol be a kultúrától alig érintett cürhe nyers ember-ségességéről." —

15-ik oldal. — "A gonosz és jóság, tehetség és tehetetlenség, rossz és jóindulatú germánok megszámlálhatatlan tömegéből két férfi emelkedik ki: Odovákár és Theodorik.

Odovákár rendet teremtett a megvénhedt Rómában. Megsemmisítette a nyugatrómai császárságot s beült a Caesarok trónjába. ... Theodorik fiatal éveit Bizáncban töltötte mint tusz s tisztelte az antik kultúrát, amelyen fölnevelkedett.

A gótok, a bizánciak veszedelmes barátai, a város kapui előtt tanyáztak. A császár elküldte Theodorikot, fogadott fiát, népével Itáliába, hogy törje meg Odovákár uralmát.

Theodoriknak nem volt könnyű legyőzni Odovákárt. Három évig tartott a küzdelem. Végre egységet kötöttek egymással. A két ellenfél közösen fog uralkodni Itália felett. Egy hétre rá a jóhiszemű Odovákár nagyhírű barátjánál ebédelt s az halálra sújtotta őt kardjával. Példátlan hitszegés." —

17. oldal. — "A gótokat a vad longobárdok követték. Történetük írtózatosszerű események sorozata, amelyeket a drámaírók hiába igyekeznek földolgozni, a tények átírhatatlanok. ... Rozamundo meggyilkolta a férjét, Alboirt, mert arra kényszerítette, hogy kupának használja apja koponyáját. Szeretőjével Rómába szökött s ott egy harmadikkal megölette kedvesét. Csak hogy rosszul választotta meg a mérget. Oly lassan hatott, hogy a haldoklónak még volt ideje a megmaradt méreggel erőszakkal megitatni a nőt. ... Kíméletlenek voltak, ellenségeiket lemészárolták, vagy rabszolgáknak adták el őket."

Ezeket a részeket azért idéztük, hogy világos legyen előttünk az az évszázadok óta tartó céltudatos lélekmérgezés, népbufitás, be-mocskolása mindennek, amellyel az ősmagyar-ságot megvádolták, o-lyanok, akiknek a történelme saját bevallásuk szerint a fent idézet-tek végtelen sorozata.

Az ősmagyarságnál, mely magasrendű istenélménnyel rendelkezett, a maga végtelenségében és teljes fenségében tiszta hitvilág uralkodott. Elsősorban ahhoz az Istenhez imádkoztak, aki "MINDENEKNÉL FELJEBBVALÓ," s aki a MENNYBEN LAKOZIK. Ősi magyar szavak: a BŰN, a BOCSÁNAT, és az ÉRDEM. Isten szava is a magyarnak őseredetű és ISTENHÁZAT a régi szent jelentésű "EGY" szóból képzett "EGYHÁZAT" jelölték.

A FÖLDKOZI - TENGERT, vagy MEDITERRÁN EMBER
Afrikai eredetű. Első tömeges megjelenésük a BRONZKOR idejére esik, amikor első ízben özönlöttek el Európa délnyugati részét, míg korábbi csoportjaik még a RÉZKOR kezdetén a Fekete-tenger déli partszegélyén haladva a Tigris és Euphrates folyók vidékéről visszavándorló ŐSTURÁNOKKAL (szumirok, madák), mint szolganépek érkeztek Európába.

A mediterráni ember mai elhelyezkedése igen szerencsés, mert olyan területen él, ahol nagyobb erőfeszítés nélkül is kényelmesen meg tud élni. Ennek megfelelően alakult ki a lelki alkatuk is.

A mediterráni ember inkább a mának él, messzemenő tervek keresztülvitelére, tartós erőfeszítésre kevésbé alkalmas. A könnyebb megélhetést szereti, olykor lusta és dologkerülő.

Testileg és szellemileg mozgékony és heves hangulatok között él. Könnyen vidag, lelkesedik, elcsügged, elszomorodik, haragra lobban és engesztelődik. Társaséletben udvarias, gavalléros, szolgálatkész, kedves. Szeretete és jószívűsége gyermekei és családja iránt nyilvánul meg. Ügyes szónok és színész. Sokszor fecsegő pozőr, akit nem szabad komolyan venni. Számára az élet elsősorban egy színpad, ahol mások előtt minél kedvesebben igyekezik szerepelni. Szereti a változatosságot és a mozgalmat. Nehezen tűri el az egyhangúságot, a szigorú rendet és a fegyelmet. Hajlamos az anarchiára és a radikalizmusra. Mindig csak a pillanatoknak élő felszínesége, állhatatlansága és szeszélyessége képtelenné teszi a mélyebb, tartalmasabb kultúrára. A mediterráni emberek országai, vidékei és gyarmatai MŰVELTSÉGBEN MESSZE ELMARADNAK AZ ÁTLAGOS EURÓPAI KULTÚRAKTÓL. Szenvedélyes könnyelmű természete viszi a mediterráni embert a bűnözésre. Könnyen

ragadja magát kegyetlenkedésekre és gyilkosságokra. Az amerikai alvilág gangsterei szinte kivétel nélkül mediterrániak, ezért hoztak szigorú bevándorlási törvényt az Egyesült Államokban 1922-ben ellenük.

A mediterráni emberfajtaához tartozó spanyolok az "INKÁK ÉS MAYÁK" kultúrájának, civilizációjának vad és kegyetlen elpusztításával, féktelen harácsolásaikkal és a művelt amerikai őslakosság kiírtásával sok árnyékot vetettek a Krisztusi erkölcsre a kultúrtörténelemnek pedig jóvátehetetlen károkat okoztak.

A mediterráni ember hajlamos az alattomosagra, mert a nyílt szembenállás helyett inkább a cselszövéseket, az orvgyilkosságokat választja.

*

*

*

Most jogosan feltehetjük a kérdést, hogy van-e igazi értelem és jellem a mai emberben, ha rá meri bízni SORSÁT és JÖVŐJÉT a "VILÁGTÖRTÉNELEM EGYIK LEGSÖTÉTEBB KORSZAKÁBAN, a BÖRTÖNÖK ÉS AKASZTÓFÁK KORÁBAN" az ÁRJA és a ZSIDÓ EMBERRE ??? —

A múlt sok keserű emléket hagyott hátra. Minden jel arra mutat, hogy a JÖVŐBEN, akárcsak mint volt a múltban is, — EURÓPA, ÁZSIA ÉS AFRIKA találkozó területe lesz az EMBERISÉG DRÁMAJÁNAK A SZÍNPADA

Az északi (árja) fajú és a szemita zsidó ember az emberiséget szörnyű zátonyra futtatta. Az ősi kultúrákat, civilizációkat megtörték, szétfűzták, nagyrészen el is pusztították, hogy hosszú évszázadokon keresztül a VILÁGRA a legnagyobb sötétség borult.

Az árják és a zsidók történelmi szerepét erőszak, vér, bosszú és rombolás jelzi. Bizonyos adottságaik és szellemi képességeik folytán a TURÁNI LÁNGESZ (GÉNIUSZ) segítségével és fölhasználásával a technika és a tudományok terén viszonylagos sikereket ha el is értek, szellemükben ma is változatlanul olyanok, mint amilyenek a VANDÁLOK voltak.

Ignatius Donnelly igazat mondott, amikor írta: — "*Azoknak, akiknek semmiféle vérségi kapcsolata nincsen az ATLANTISI emberrel, azok lényegükben és mindenkor barbárok.*" —

Évszázadunkban, a XX-ik évszázadban, vagyis a BÖRTÖNÖK ÉS AZ AKASZTÓFÁK KORSZAKÁBAN az emberiség már is túlsókat szenvedett. Közel ÖTVEN ÉV leforgása alatt két VILÁGHABORÚ dúlt a földön, amelynek közel 72 millió emberáldozata volt.

A két szörnyű világéggel előkészítették a III. nagy LESZÁ-

MOLAST, amelyben **ÁRJA - ÁRJA** ellen fog a **SZEMITA ZSIDÓ ÉRDEKEKÉRT** harcba szállni, egymást fogják irtani, mint ahogyan azt a múltban is tették. Végleg elveszítik vezetőhelyüket és a **TURÁNI EMBER KEZEIBE FOG VISSZAKERÜLNI A VILÁG IRÁNYÍTÁSA**, azoknak a turáni embereknek a kezeibe, akiknek az **ÓSEI** voltak a kultúra és a civilizáció megteremtői.

*

*

*

A Börtönök és az Akasztófák Korszakában ősi, öröklött vérszomjas ösztönök és hagyományok keltek újra életre és gyakran, minden komolyabb ok nélkül, csak a vérszomjas lényüknek engedelmeskedve milliókat küldtek a halálba.

A **TERRORIZMUS KORSZAKÁBAN ÉLÜNK**, melyben Európának a társadalmát, amely az **EMBERISÉG AGYA**, szörnyű romlásba taszították, pedig ha Európa visszanyerné egyensúlyát, újból a kultúra és a civilizáció igazi alapja lehetne.

A hihetetlenül rosszakarató sajtóhadjáratok, agyrémeikkel és rágalmaikkal úgy állították a világ hiszékeny közvéleménye elé az **EURÓPAI EMBERT**, mintha az csak **EGY SZÖRNYETEG** lett volna, de a meg nem szűnő üldözések, rágalmazások, embervadászatok, orvgyilkosságok és emberrablások egészen mást bizonyítanak.

—“Világtörténelmi időkben élünk. Ázsia **TURÁNI NÉPEI** részben már lerázták a kapzsiság idegen béklyóját. Újabb és újabb hatalmas erőtömegek mozdulnak meg. Nem szunnyadó **FAJTUDATRÓL** van itt már szó. A **TURÁNI EMBER** többezeréves pihenés után a valamikor világot formáló, alapkultúrát adó helyzeti energiája alakul át cselekvő energiává. — Nem-e elég hibát követett el a hivatásos történetírásunk, amikor **TÉVTANKÉNT** kezelte az idegen tudósoktól hirdetett szumir - magyar rokonságot s megtagadta a **TURÁNI TESTVÉRMILLIÓKAT**.

Üldözték az áldozatos, lelkes fiatal tudósokat és kutatókat, mert a megtalált dicsőség sértette az árnak önértetét. A magyar tudományos életben is meggátolták a közeledést az akkor még leigázott rokonokhoz. Ezek azt hitték, sohasem fog a világ rájönni arra, hogy minden alapkultúrát, amit az árnak saját érdemükként hirdetnek, a turáni népektől vették át és egyéni ízlésük szerint átalakították. Ez az igazság bennünket kötelez.

A **TURÁNISÁG** nemcsak az igazi magyar **IRREDENTIZMUSA**, hanem sokkal több. Ma a világ seregszemlére készül. Mi sem **PATÓ PÁLOSKOD**-hatunk. Ha mi nem állunk oda rokonaink mellé, majd összefognak velük mások.

Ne legyünk összekötő kapocs KELET és NYUGAT között.

Ne legyünk holmi KÜSZÖB annak kapujában, amelyen csak átgázolnak.

Történelmi küldetésünk, kiépíteni feléjük az összeköttetést, hogy az **Ő HATALMUK MEGVÉDJEN, S AZ ADOTT HELYEN KÉPVISELJEN MINKET.**

Ázsiában már sorakoznak a **TURÁNI MILLIÓK**, mire várunk ???” — (Ruhrvidéki Magyar Hírek, Palló Imre.) —

A magyarság nem rokontalan, mert vérrokonaink vannak Európában és 2000 millió turáni rokon népünk lakik Ázsiában. Vértesvéreink a **KÍNAIAK**, a **PAKISZTÁNIAK**, de vérrokonaink még az Afgánok, a Perzsák egyrésze, a Törökök stb. és Oroszország jelenlegi területének a vékony nyugati sávja kivételével minden talpalatnyi hely a **TURÁNI NÉPEK OTTHONA, ŐSI FÖLDJE.**

A turáni népek legnagyobb ellensége az orosz. Boldog független életüknek az oroszok vetettek véget. A szolgaság, a nyomor, a kihasználás mindaddig fog tartani míg tudatára nem ébredünk annak, hogy nem vagyunk egyedül. A fajtestvér turáni népek láncolatai behálózzák az egész nagy összerabolt Orosz birodalmat és ezek ereje az adott történelmi pillanatban nagyobb hatalom, mint az egész orosz államhatalom atomfegyvereivel együtt.

Mert az orosz államhatalom egyensúlya csak képzeleti. Azon a tévhiten alapszik, hogy a birodalomban nincsen rajta kívül más crő, az elnyomott turáni népek alélt reménytelenségén. — Egy tévhiten. Mondhatjuk, hogy az orosz birodalom ereje: a turáni népek aléltsága. De az oroszok érzik a **TURÁNI** jelenlétét. Ezért csak egytől félnek, rettegnék: a **TURÁNI ÖSSZÉFOGÁSTÓL** a **TURÁNI ÖNTUDATTÓL.**

A **TURÁNI NÉPEK** minden bajtól és nyomorúságtól egy mozdulatukra megmenekülhetnek, ha a valóságra eszmélnek. Sokan vagyunk és erősek vagyunk és a miénk az öröklött joga mindazoknak a területeknek, amit ma az oroszok birtokolnak.

Az orosz járom lerázása és az orosz birodalom megsemmisítése nem áll egyébből, mint keresni minden turáni testvérnép fiával a kapcsolatot. Csak ennyi az egész. A többi magától jön.

Fajtestvéreink közül a legnagyobb jövő előtt **KÍNA ÁLL**, amely szédítő iramban tör arra a vezető helyre, amelyet megérdemel, kiérdemel.

Tehát feladatunk vértestvéreink felé kiépíteni a kapcsolatot, mert a jövő évezrede a **TURÁNI NÉPEKÉ.**

A turániség a turáni embernek a mai új helyzethez szabott életformája és a **MAGYARSÁG TÖRTÉNELMI FEJLŐDÉSI LE-**

HETŐSÉGE. Most feltehető a kérdés, hogy mit adhat a turániség a magyarságnak??? — Egy újabb évezred tartalmát és célját, ősi nagy múltunk, ősi fajunk kiválóságát, ősi jogainkat, jogfolytonosságunkat és nem utolsó sorban FAJI ÖNTUDATUNK ÉBREDÉSÉT.

A turáni eszme kulturális, gazdasági és társadalmi kapcsolatokat fog teremteni és turáni vértestvéreink hathatós támogatásával, ha lehet békés úton és ha nem ERŐSZAKKAL, TÖRTÉNELMI MAGYARORSZAG FELTÁMADÁSÁT.

Csu En-lai a kínai köztársaság miniszterelnöke mondotta: — “Minden nemzetnek jogában áll a tőle erőszakosan elvett területeket minden rendelkezésre álló eszközzel visszaszerezni.” —

Nyugatra és Rómára nem számíthatunk. Sok hibát követtünk el a múltban, mert Kelet segítő keze helyett a hálátlan Nyugatot választottuk.

*

*

*

A magyarság még nem töltötte be a hivatását a KÁRPÁTME-DENCÉBEN. A hivatása betöltése nemcsak az ŐSISÉGE, hanem ERKÖLCSI FELSŐBBRENDÜSÉGE is kötelezi.

William Z. Ripley, “The Races of Europe”, London 1900. p. 431. — “There are two good reasons why these people are entitled to rule; for, of course, we assume to be a self-evident geographical proposition that but one single political unit should abide in this Danubian plain. It is one of the most clearly defined areas of characterization in Europe. The prior claim in behalf of Magyar sovereignty is based upon numerical preponderance. This is becoming strengthened continually, for it is certain that the Magyar speech is gaining ground more rapidly than any of its competitors. This is partly because the Hungarians are increasing faster than the other peoples about them. It is also due in a measure to the adoption of the official language by many who are of foreign birth.

The second reason why the Magyars are entitled to rule all Hungary is because these people seem to be pre-eminent intellectually.” —

*

*

*

Dr. literáti Vágó Pál mondotta: — “Nincs még egy tényező, amely a NEMZET FENNMARADÁSÁT hatásosabban szolgálná, mint az ŐSEREDETIK VISSZANYÚLÓ TÖRTÉNELMI TU-

DAT és az ebből lezármazott a nemzet közéletét minden vonatkozásban szabályozó NEMZETI ERKÖLC.

Szinte hihetetlenül hangzik, de a történelmi folyamat igazolja, hogy nem is a politikai hatalom, nem is országhatárok, hanem a NEMZETI ÉLET FOLYTONOSSÁGÁT biztosító "NEMZETI MITHOSZ" az az alapvető TÖRTÉNELEMALKOTÓ ERŐ, amely a nemzet életét minden megpróbáltatáson keresztül biztosítja.

A MAGYARSÁG ÖRÖKKÉVALÓSÁGÁNAK ZÁLOGA,
A TÖRTÉNELMI MAGYARORSZÁG TERÜLETI
SÉRTHETETLENSÉGÉNEK A TUDATA.

*

*

*

Rosenberg Alfred a német nemzet egyik apostola, akit a világ sötét lelkiismerete a Nürnbergi per után felakasztatott, írja a "XX. Század Mithosza" című propaganda művében:

— *"Minden nemzet első és fő feladata, hogy mithoszt teremtsen önmagának és abban éljen. — A magyar nemzet mithosza már régen él s abban különbözik minden más alkotástól, hogy nem képzelet szüleménye, hanem valóság. Ez a mithosz a magyar őstörténet."* —

*

*

*

Történelemszemléletünket OSIRIS szavaival zárjuk:

— "Nem mondtam tudatosan olyat, ami nem igaz
És nem cselekedtem hamis szívvel." —

(The Book of the Dead, London, 1923. pp. 29, 30.)

- Anonymus: "Kronika" Budapest 1916. (Paizs Dezső fordítása.)
- Arberry, A. J.: "The Legacy of Persia". Oxford at the Clarendon Press, 1953.
- Bartucz Lajos: "A magyar ember. A magyarság antropológiája." Budapest. "Magyar föld, magyar ember". Budapest, 1938.
- Basham A. L.: "The Wonder that was India". London, 1954.
- Bishop C. W.: "Origin of Far Eastern Civilization" Washington, 1942.
- Braghine, colonel A.: "The Shadow of Atlantis". London, 1938.
- Breasted, James Henry: "Ancient Times" Boston, 1963.
- Brion, Marcel: "The World of Archaeology" London, 1962.
- Budge, sir E. A. Wallis: "The Book of the Dead" London 1923.
- Burn, A. R.: "Minoans, Philistines and Greeks". New York, 1930.
- Caldwell, Wallace Everett: "The Ancient World". New York 1953.
- Ceram, C. W.: "Gods, Graves and Scholars." London, 1952.
- Childe, W. Gordon: "The Aryans" London, 1926. "The Bronze Age" Cambridge, 1930. "The Danube in Prehistory" Oxford, 1929. "The Dawn of European Civilization". London, 1957. "The History of Civilization" London, 1928.
- Cholnoky Jenő: "A föld és élete. — Magyarország földrajza." — Budapest.
- Clarc, J. G. D.: "Prehistoric Europe." — The Economic Basis. — London, 1952.
- Cleator, P. E.: "The Past in Pieces" London, 1957.
- Coon, Carleton Stevens: "The Races of Europe" New York, 1939. "The Living Races of Man" London, 1966. "The Origin of Races" London, 1962. "The Story of Man" London, 1954 - 1962.
- Cottrell, Leonard: "The mountains of Pharaoh, 2000 years of Pyramid Exploration". London 1956.
- Daly, Reginald Aldworth: "The Changing World of the Ice Age." New Haven, Yale Univ. Press.
- Dékány István: "A magyarság lelki arca." Budapest 1941.
- Deniker, J.: "The Races of Man." London, 1900.
- Donnelly, Ignatius: "Atlantis. — The Antediluvian World." New York, 1950. A modern revised edition.
- Dixon, Roland B.: "The Racial History of Man." New York, London, 1923.
- Dunbar, Carlo: "Historical Geology." New York, (John Wiley & Sons.)

- Dunbar, sir George: "A History of India." London, 1949.
- Durant, Will: "The Story of Civilization. — Our Oriental Heritage." London, 1942.
- Eckhardt Ferenc: "Magyarország története." Buenos Aires. (Dél-amerikai Magyarság kiadása.).
- Fergusson, James: "History of India and Eastern Architecture." London, 1876.
- Flint, Richard Foster: "Glacial and Pleistocene Geology." New York, (John Wiley & Sons.)
- Frazer, sir James: "Folklore of the Old Testament." London, 1933.
- Gadd, Cyril J.: "The Fall of Nineveh." London, 1923. "A Sumerian Reading Book." Oxford, 1914.
- Gardiner, sir Alan: "Egypt of the Pharaohs. — An Introduction." Oxford at the Clarendon Press, 1961.
- Geike, James: "Prehistoric Europe." London 1881.
- Gemison, Madge: "Roads." London, 1949.
- Gobineau, de Arthur: "The inequality of Human Races." New York, 1967.
- Ghirshman, R.: "Iran." Penguin Books, 1954.
- Goodrich, L. C.: "A Short History of Chinese People." Allen and Unwin, 1948.
- Grousset, R.: "The Rise and Splendour of the Chinese Empire." London, 1952.
- Györffy István és Visko Károly: "A magyarság néprajza. — II. Tárgyi néprajz." — Budapest, (Kir. Magy. Egyetemi Nyomda.)
- Harding, G. Lankaster: "The Antiquities of Jordan." London, 1959.
- Hermann, Paul: "Conquest by Man. — The saga of Early Exploration and Discovery." — London, 1954.
- Herodotus: "Translated by J. Enoch Powell. — History." Oxford at the Clarendon Press, 1949.
- Hóman Bálint és Szekfü Gyula: "Magyar történet I. kötet." Budapest, 1935.
- Hilprecht, H. V.: "Die Ausgrabungen in Bel-Tempel zu Nippur." Leipzig, 1903.
- Horváth Mihály: "Magyarok őstörténete." Budapest, 1876.
- Houlton, sir John: "Bihar the Heart of India." Calcutta, 1949.
- Hubbard, G. E.: "Chienese History." London, 1955.
- Humboldt, von Alexander: "Aspect of Nature." London, 1850.
- "Fragments de Geologie et de Climatologie Asiatiques." (T. I. p. 44-47. 97.) "Voyages aux regions equinoxiales sat." (Vol. I. p.

86.)

Hunter, sir William Wilson: "The Indian Empire." London, 1893.
Huxley, Julian S. and Haddon, A. C.: "We Europeans." London.
(Jonathan Cape.).

James, E. O.: "Prehistoric Religion." — A Study in Prehistoric
Archaeology. — London, 1957.

Kellner, Werner: "The Bible as History — Archaeology confirms
the Book of Books." London. (Hodder & Stoughton.)

Kézai Simon: "Gesta Hungarorum." Szabó Károly fordítása. Bu-
dapest, 1862.

King, dr. Leonard: "A History of Sumer and Akkad." Chatto
and Windus, 1916.

Kramer, Samuel Noah: "History Begins at Sumer." London 1956.
Lahovary, Nicolas: "Les Peuples Européens." Éditions de la Ba-
conniere, — Neuchatel.

Laing, S.: "Human Origins." London, 1892.

László Gyula: "A honfoglaló magyar nép élete." Budapest, 1944.

Lengupta, Padmini: "Everyday Life in Ancient India." Oxford
Univ Press, 1950.

Lissner, Ivar: "The Living Past." London, 1957.

Lloyd, Seton: "Antioch on the Orantes." Oxford Univ. Press, 1943.

Macartney, Carlile Aymer: "The Magyars in the Ninth Century."
Cambridge, 1930.

Machler Ede: "Babylonia és Assyria." Budapest, 1906.

Maspero, G.: "The Passing of the Empires 850 B. C. to 330 B.
C." London, 1900. "The Struggle of the Nations. — Egypt, Sy-
ria and Assyria." London, 1910.

May, Herbert G.: "Oxford Bible Atlas." London, 1962.

Minns, E. H.: "Scythians and Greeks." Cambridge, 1913.

Muller, Herbert J.: "The Loom of History." London, 1958.

Mutzl Sebestyén: "A föld és az emberi -nem Östörténete." Pest,
1853.

Needham, J.: "Science and Civilization in China." Cambridge,
1954.

Németh Gyula: "A honfoglaló magyarság kialakulása." Budapest,
1930.

Orlinsky, Harry M.: "Ancient Israel." Ithaca, New York.

Pan, K. V.: "A History of the Former Han Dynasty." Baltimore,
1938.

Piggott, Stuart: "Ancient Europe." Edinburgh, 1965.

Philby, J. B.: "Arabia." London, 1930.

Pittard Eugene: "Race and History" New York, 1926.

- Powell T. G. E.: "The Celts" London, 1958.
- Ragozin, Zénaide A.: "The Story of the Nations. — The Story of Chaldea." London, 1887, 1896.
- Reginon: ""Világkrónika." Budapest, 1900. (Pauler Gy. és Szilágyi S. fordítása.)
- Rawlinson, H. G.: "India. — A Short Cultural History." London, 1954.
- Ranke: "Über das Mongolenauge." 1888.
- Révai Nagy Lexicon. Budapest, 1911 - 1925.
- Rice, Tamara Talbot: "The Scythians." London. (Thames & Hudson.)
- Randall, Mc Iver: "Villanowans and Early Etruscan." Oxford, 1924.
- Ripley, William Z.: "The Races of Europe." London, 1900. (Kegan Paul, Trench, Trubner Co.)
- Silcock, Arnold: "Introduction to Chinese Art and History." London, 1936.
- Sedilott René: "A Bird's View of World History," London, 1951.
- Spate, O. H. K.: "India and Pakistan. — A general and regional geography." London, 1954.
- Spence, Lewis: "Will Europe follow Atlantis." London. (Rider & Co.)
- Schaeffer, Claude F. A.: "Stratigraphie Comparée et Chronologie de l'Asie Occidentale." (III. e et II. e millénaires.) London, 1948.
- Schwarz, Fr. von: "Sintfluth und Volkenwanderungen." Stuttgart, 1894.
- Sykes, sir Percy: "A History of Exploration." London, 1949.
- Smith, George Adam: "Jerusalem. — Topography, Economics and History from the Earliest Times to A. D. 70." — London, 1907.
- Szabó István: "A magyarság életrajza." Budapest, 1941. (A Magyar Tört. Társ. kiadása.)
- Tápay - Szabó László: "Az emberiség története." Budapest. (Pesti Napló Kiadása.)
- Thierry Amade: ""Attila — Mondák." Fordította Szabó Károly. Budapest, 1864.
- Thompson, E. A.: "A History of Attila and the Huns." Oxford, 1948.
- Tod, Lieut. - Col. James: "Annals and Antiquities of Rajast'han." I. II. London. (Routledge and Kegan Paul Ltd.)
- Topinard, Dr. Paul: "Anthropology" London, 1878.
- Toynbee, Arnold J.: "A Study of History" London, 1955.
- Treuer, Albert A.: "History of Ancient Civilization. — Volume I.

- The Ancient Near East and Greece." — New York, 1936.
- Tsui Chi: "A Short History of Chinese Civilization." London, 1942.
- Váczai Péter: "A középkor története." Budapest, 1936. (Egyetemes Történet IV. köt.)
- Vámbéry Ármin: "A magyarok eredete." Budapest, 1882. "A török faj." Budapest, 1882.
- Velikovsky, Immanuel: "Ages in Chaos. — Volume I. From the Exodus to King Akhnatan." London, 1953.
- Watson, William: "Archaeology in China." London, 1960.
- Wells, H. G.: "A világtörténet alapvonalai." Budapest, 1930.
- Whitley, D. Gath: "The Ivory Island in the Arctic Ocean." Journal of the Philosophical Society of Great Britain. XII. (1910).
- Wilkins, Harold T.: "Secret Cities of old South America." London, 1936.
- Woolley, Sir Leonard: "Abraham" London, 1935.
- Wright, W. B.: "The Quaternary Ice Age." London, 1935.
- Wolfgang Goetz: "A német nép története." Budapest.
- Zajti Ferenc: "Magyar Évezredek." — Skytha - hun - magyar faji azonosság. — Budapest. 1943. Második kiadás.